

Giới thiệu Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!

Câu chuyện kể về Châu Lệ Băng, cuộc đời cô phải trải qua rất nhiều sóng gió nhưng cuối cùng vẫn không thể có được hạnh phúc.

Tại phần hai này, tác giả sẽ tiếp tục kể về cuộc đời của cô, nhưng có thêm những nhân vật là Hàn Nhã Hy, Triệu Thanh Mẫn và Nguyễn Bá Nam.

Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ghé thăm những mảnh kí ức còn sót lại! (1)

Truyện: Châu Lệ Băng, quá khứ đã qua, hãy để nó chôn vùi!

Tác giả: Chi Ri Đại Đại Ngốc

Một khi đã rơi vào một vùng bùn lầy nào đó, thật khó mới có thể thoát ra ngoài được. Nhưng nhiều khi, đã có sự trợ giúp bên cạnh, cũng không cách nào có thể lôi kéo nó ra khỏi vùng lầy tối tăm đó.

Họa chăng... Nó chỉ là một cơ hội duy nhất trên hàng triệu cơ hội... Duy nhất một lần trong đời sẽ mong gặp được kì tích mà cứ nghĩ nó sẽ không bao giờ xảy ra.

Nếu có cơ hội đó, phải chăng tôi ước một lần được ở bên cạnh em không một chút tính toán, ở bên em không một chút lo âu muộn phiền... Ở bên em, được ôm lấy thân hình nhỏ bé của em... Được bên em, hôn lên mái tóc đen dịu nhẹ hương thơm...

Trên ô tô một người đàn ông bước xuống, khuôn mặt lạnh lùng úy khuất nhưng vẻ đẹp hiện lên trên khuôn mặt lại làm lay động lòng người.

Hiện tại, người của các đám báo chí bu kín xung quanh ô tô, thấy người đàn ông đó bước xuống đã nhào nhào chồm người lên phòng vấn, chỉ tiếc là đội bảo vệ của người đàn ông kia xem chừng còn không để một bàn tay nào lọt qua được vòng vây chứ đừng nói tiếp cận.

Từ đầu đến cuối, người đàn ông vẻ mặt lãnh đạm kia, trên người diện bộ vest đen sang trọng vẫn không chút suy chuyển nào.

- Chủ tịch, tập đoàn SA đang chờ chúng ta! - Hồ Lâm Sinh một tay giơ đồng hồ lên nhìn, phút chốc ngẩng đầu nhìn người đàn ông vẻ mặt lãnh đạm đi bên cạnh.

Người đó nhìn Hồ Lâm Sinh gật đầu, vừa chuẩn bị bước đi đột nhiên hàng lông mày nhíu chặt lại.

Người đàn ông ôm lấy ngực mình, cơn đau âm ỉ không biết từ đâu truyền tới, đã rất lâu rồi, anh không có cái cảm giác đau đớn này.

- Mặc Đình, mình đã nói rồi mà, mặc như vậy không được đâu! - Chất giọng đó nghe thật ngộ nghĩnh, trong veo, người nghe cũng chỉ tưởng chừng chủ nhân của nó mới chừng mười bốn mười lăm.

Hồ Lâm Sinh đã quen với biểu hiện này của người đàn ông, đáy mắt anh trầm xuống, hỏi han:

- Anh không sao chứ?

Người đàn ông mặc dù đau nhưng vẫn lắc đầu.

Con đau qua đi sau vài phút, bất chợt người đàn ông dựng thẳng người, đánh cặp mắt lưu ly đen kìa quanh một vòng, đôi mắt bỗng sáng lên rồi tắt ngúm.

Vọng tưởng còn chưa tắt thì nhất định không nên tin vào mắt hay tai mình nữa, hai thứ đó đã hoàn toàn mất tác dụng.

Vừa mới đây anh còn mới nhìn thấy một khuôn mặt trắng hồng, vì cô gái đẩy mặc áo rồi khoác mũ lên nên anh không thể thấy được toàn bộ thân hình của cô ta. Chỉ vì đồng người mà trong một giây cô ta đã biến mất giữa biển người.

Khuôn mặt đó... Không sai biệt là bao...

- Chủ tịch! - Hồ Lâm Sinh cố gắng nói to với anh, anh quay đầu lại.

- Chủ tịch, anh sao vậy? - Cậu ta trông có vẻ lo lắng.

Về mặt người đàn ông vẫn không rung chuyển, chỉ có điều đôi mắt đã lệch đi một nhịp.

- Không sao, chúng ta đi thôi!

Dáng người ấy bước đi, đám phóng viên xung quanh vẫn đi theo anh.

Châu Lệ Băng chẳng hiểu sao lại thấy tim mình đập dữ dội, giống như vừa mới đây có thứ gì đó đang tác động đến cô rất mãnh liệt, cô ngẩng đầu quay đi quay lại không thấy có gì đặc biệt, nhưng điều khiến cô sững lại là bóng người quay đi lúc đó, dáng người đó, toát ra một sức hút lạ thường, từng bước đi cương nghị khiến cô phải lưu tâm. Nhìn lướt qua, cô ngạc nhiên vì dáng người này giống giống Nguyễn Bá Nam.

Cô nhấn mắt nhìn Mạc Đình, lại nhìn xuống bộ đồ của mình, về mặt cô rất tức tối.

- Bà xem, ăn mặc nhìn giống con nít thế này, Nguyễn Bá Nam, chắc chắn, anh ta sẽ cười mình!

Mạc Đình vừa nhìn cô, vừa đưa tay che miệng cười, đã phát hiện ra Châu Lệ Băng không còn kiên nhẫn như trước, cô thôi cười, lại xoay người cô gái này một vòng:

- Chu cha, nhìn đi nhìn lại vẫn thấy Băng Băng nhà ta dễ thương thế này cơ mà! Đừng nói nhiều nữa! Chúng ta mau về nhà!

Châu Lệ Băng mỉm cười gật đầu.

Một năm nay, cô đã thay đổi nhiều rồi, bản thân cô hoàn toàn không biết gì nhưng những người xung quanh cô, ai cũng có thể nhận ra tính cách của cô, nó khác xưa rất nhiều!

Về đến biệt thự, cô cùng Mạc Đình bước vào. Như thường lệ, mẹ cô lúc này vẫn còn ngồi may áo, tuy cô đã dặn bà đừng làm việc nặng nhọc nhưng xem ra bà Diệp Hà rất cố chấp, rất khó để có thể thuyết phục!

Đi lên tầng lại đi xuống tầng, Châu Lệ Băng không thấy sự xuất hiện của Nguyễn Bá Nam thành sinh nghi, khóe miệng cô cong lên.

"Anh ta chắc hẳn là ở ngoài vườn!"

Quả nhiên như dự đoán của cô, lúc cô đi ra, trong vườn ngoài một người đàn ông kia, thật sự là không còn ai.

Dáng người cao lớn, không gầy cũng không vạm vỡ nhưng khi tiếp xúc lại mang lại cho người ta cảm giác an toàn, khuôn mặt tuyệt đẹp chỉ tiếc là không có tiền nhân ở đây, nếu không cũng bị anh ta hấp hồn.

Nguyễn Bá Nam trên tay cầm vòi nước đang tưới cho những cây hoa hồng nhưng kia, khuôn mặt cực kì chăm chú, thỉnh thoảng, khóe miệng anh ta lại nở nụ cười.

Châu Lệ Băng tuy ngoài mặt đối xử tốt với anh nhưng thật sự trong lòng cô luôn coi anh như người anh trai của mình, ngoài ra không hơn không kém, nhưng vì tình cảm của anh dành cho cô quá sâu nặng khiến cô không cách nào tách ra khỏi.

Cô không biết, nhưng trong lòng cô luôn tồn tại một cảm giác rất kì lạ, cảm giác đó thật khó hiểu, bản thân cô không tài nào nghĩ ra được.

Mỗi đêm, mỗi khi nhắm mắt, cô sẽ lại thấy cái dáng người ấy, dáng người mà cô luôn đứng ở phía sau nhìn đến, người đó thật sự giống Nguyễn Bá Nam nhưng cô không cách nào gắn anh ta vào hình ảnh người ấy được, giữa họ không có một sự liên kết nào cả.

Đứng ngẩn ra một lúc, cô không hề biết Nguyễn Bá Nam đã phát hiện sự xuất hiện của cô, anh để vòi nước ở dưới đất, từ từ tiến lại.

Dưới ánh nắng vàng, mái tóc nâu hạt dẻ nổi bật trên làn da trắng, anh chăm chú nhìn cô.

Anh không nói gì mà luôn tay vào eo, ôm cô từ phía sau, anh cúi đầu xuống vai cô, cắn nhẹ trên làn da trắng ngần.

Châu Lệ Băng nhú mày:

- Sao anh lại không tưới tiếp đi?

Nguyễn Bá Nam cười nhẹ, khuôn mặt tràn đầy sự nũng nịu, anh đứng đưa người cô, khoảng cách giữa hai người dường như là không có:

- Băng Băng, anh mới công tác về liền ra đây chăm sóc cho hoa, vậy mà em không khen anh, lại còn hỏi anh như tra tấn vậy!

Cô hết nói nôi, người đàn ông này vừa mới từ nước ngoài về, chưa nghĩ đến chuyện nghỉ ngơi lại đi lo cho mấy bông hoa hồng nhưng, thật sự mà nghĩ, anh ta thật đúng là ngốc!

Cũng không thể trách anh ta, cô vốn dĩ thích loại hoa này!

Bàn tay to lớn quán nhẹ những sợi tóc đen dài của cô, anh đùa nghịch không biết chán:

- Băng Băng, em phải thương cho anh! Nghĩ gì thì nghĩ, anh cũng cần một lời an ủi!

Châu Lệ Băng nhăn mặt, an ủi của anh, chính là...

Bờ môi anh đào kia bất ngờ hôn lên má cô một cái, lực ở eo đồng thời siết chặt, Nguyễn Bá Nam tiếc hận chỉ muốn đem cô cho vào bụng mình!

Châu Lệ Băng biết ý né tránh, cô mè nheo với anh:

- Bá Nam, em muốn anh công!

Được lắm, chiều này độc! Nhưng em yên tâm, sớm muộn gì em cũng là của anh!

Nguyễn Bá Nam cười híp mắt, cuối cùng cũng nghe cô được một câu.

Vậy là anh phải công cô gái nhỏ vào nhà, đến khi công xong, người anh cũng rã rời hẳn!

Con heo! Dạo này em ăn gì mà nặng thế!

Bước ra từ phòng họp, sắc mặt Triệu Thanh Mẫn không chút thay đổi, họa chăng có phần lãnh đạm hơn trước?

Hồ Lâm Sinh đi ngay sau lưng anh, cậu ta cũng không hỏi nhiều, theo anh đã hai năm, không lẽ anh còn không biết rõ tính tình của người đàn ông này sao?

Triệu Thanh Mẫn quay người nhìn vào khuôn mặt Hồ Lâm Sinh, anh ta mấp máy môi:

- Giờ đi đâu ạ?

Nghe xong, người đàn ông đó quay người, anh nhàn nhạt mở miệng:

- Đến khách sạn nghỉ ngơi!

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ghé thăm những mảnh kí ức còn sót lại! (2)

Truyện: Châu Lệ Băng, quá khứ đã qua, hãy để nó chôn vùi!

Tác giả: Chi Ri Đại Đại Ngốc

Chỉ là cái liếc nhìn nhẹ, chỉ là một dáng người thân quen...

Tại sao... Nó lại xuất hiện ở đây?

Liệu có phải... Đây chính là quê hương, là nơi luôn lưu giữ những hình ảnh của em?

Chỉ tiếc tôi không thể nghe thấy tiếng phố xá nhộn nhịp, là nơi mà em từng đi qua, từng nhìn vào, từ từ nâng khóe miệng.

Chính là lúc tôi tròn hai mươi tuổi về đây để tìm lại hình bóng em, nhưng em không thể thấy...

Người đàn ông khuôn mặt tuần tú, lãnh đạm không chút biểu cảm đứng tựa mình vào một gốc cây, đối diện là một căn nhà nhỏ.

Trên người anh mặc đơn giản là một chiếc áo phông ngắn, quần lửng nhìn khá thoải mái.

Lấy trong người ra một bao thuốc lá, anh lặng lẽ châm thuốc hút.

Làn khói trắng mỏng nhanh chóng hình thành, lưu thông từ phổi anh cho đến miệng và mũi, thần kinh anh như được dẫn ra nhưng não bộ vẫn không chịu buông tha cái hình bóng kia.

Hồ Lâm Sinh từ một góc xa đi đến, hết nhìn khuôn mặt người đàn ông lại nhìn căn nhà đối diện.

Triệu Thanh Mẫn quay người nhìn vào khuôn mặt anh, Hồ Lâm Sinh báo cáo:

- Chủ tịch, bà Diệp Hà đã chuyển nhà gần hai năm rồi!

Vẫn giữ nguyên biểu cảm, anh hỏi tiếp:

- Cụ thể?

Hồ Lâm Sinh không chậm trễ khai báo:

- Ngay khi chủ tịch và Châu Lệ Băng đến Mi một tuần!

Ném tẩu thuốc xuống dưới chân, người đàn ông dí mạnh lên nó, sau đó bước đi, bóng dáng anh nhìn từ xa trông thật cô độc.

Vừa lúc chiếc ô tô từ góc xa vụt đi thì một chiếc ô tô trắng vừa lúc dừng chân tại gốc cây ngay chỗ người đàn ông lúc này vừa đứng.

Từ trên xe, một cô gái trẻ bước xuống, mái tóc đen dài mềm mượt phủ xuống tấm lưng, cô mặc một chiếc váy đơn điệu, hết như một cô nhóc đơn điệu thuần khiết.

Từ cánh cửa xe bên kia, cũng có một người con gái bước xuống, mái tóc nâu hạt dẻ làm nổi bật làn da trắng hồng.

Châu Lệ Băng nhìn người đàn ông ngồi ở vị trí lái xe, nhắc giọng bình thản:

- Có lẽ anh phải chờ lâu.

Nguyễn Bá Nam nhìn khuôn mặt xinh đẹp kề sát mình, anh mỉm cười:

- Bao lâu cũng được.

Mạc Đình nhìn cảnh hai người trao đổi ánh mắt như vậy, tuy không được coi là tình cảm mãnh liệt nhưng cũng xem là khá lắm rồi.

Cô... Cũng muốn quên chuyện trước kia của Băng Băng, cô càng không muốn cô gái nhỏ một lần nữa lại đau khổ.

- Băng Băng, đây không phải lúc cậu bồi dưỡng tình cảm! - Mạc Đình nhấn mặt, nhưng ánh mắt lóe lên tia cười.

Châu Lệ Băng nghĩ Mạc Đình hiểu lầm, lười nhắc giải thích liền đi đến căn nhà, Mạc Đình nhìn Nguyễn Bá Nam nháy mắt.

Anh cười nhẹ, cảm ơn ý tốt của Mạc Đình.

Bóng lưng hai người con gái đã vào trong nhà, đôi mắt Nguyễn Bá Nam bỗng trở nên mơ hồ.

Không hiểu sao, anh đột nhiên có cảm giác nào đó, rất không thoải mái, lại như sắp mất đi thứ gì đó.

Cầm điện thoại, chần chừ một lúc, anh cũng quyết định gọi cho một người.

Đầu dây bên kia bắt máy, giọng nam trầm trầm của người đàn ông trung niên vang bên tai:

- A lô.

Sắc mặt Nguyễn Bá Nam hơi căng thẳng:

- Bác, con đã có tung tích của con gái bác! Con đang cố gắng tìm kiếm!

Châu Lệ Băng cùng Mạc Đình bước vào căn nhà nhỏ, nơi chứa đựng tình thương ấm áp của gia đình mà chỉ Châu Lệ Băng có thể biết.

Căn nhà vẫn như cũ, tuy người sống ở đây đã chuyển đi lâu rồi nhưng xem ra thỉnh thoảng vẫn có người đến đây dọn dẹp.

Châu Lệ Băng đột nhiên nhớ đến chiếc laptop lúc trước mình dùng đã cất dấu ở đây.

Việc này bà Diệp Hà không hề hay biết, cho nên đến ngày hôm nay, không hiểu sao cô lại nhớ ra.

Đi vào căn phòng ngủ của mình, cô nhìn xung quanh, toàn bộ đồ đạc đã được chuyển đi, chỉ duy chiếc bàn học cùng chiếc bàn gỗ to ở đây là vẫn được giữ nguyên vị trí.

Châu Lệ Băng tìm chìa khóa, được một lúc, cô cuối cùng cũng tìm ra chìa khóa được cất trong hộp bàn, sau đó cô mở ngăn tủ trong chiếc bàn gỗ.

Chiếc máy tính màu hồng phủ một lớp bụi nâu, cô cúi người lấy nó đặt lên bàn.

Sau khi lau sạch nó, Châu Lệ Băng mở lên, cũng may, máy vẫn còn hoạt động tốt.

Đây chính là chiếc máy tính mà Đường Hắc Long đã tặng cho cô.

Kiểm tra lại tất cả các tệp, không mất dữ liệu nào, điều này khiến cô vô cùng an tâm.

Mạc Đình nhân lúc cô kiểm tra liền đi dò xét xung quanh, không để ý đến khuôn mặt của Châu Lệ Băng trở nên ngạc nhiên.

Có một tệp mới xuất hiện, nhưng cô lại không nhớ cô đã từng tạo mục này.

Trong đây là một đồng tệp word, cô mở nó ra.

"Anh ta có đôi mắt lưu ly sáng ngời tựa như biển..."

"Anh ta rất khác biệt... Anh ta là người khiến mình phải tò mò..."

Trong đầu cô phảng phất những hình ảnh mơ hồ, không rõ nét nhưng khuôn mặt đó, cô tưởng tượng ra đôi mắt lưu ly kia, trong đầu truyền đến cảm giác đau buốt.

"Cháu cứ dễ thuận theo tự nhiên, đừng làm não bộ căng thẳng, những điều cháu nhìn thấy có lẽ chỉ do tưởng tượng." Lời nói của bác sĩ điều trị riêng cho Nguyễn Bá Nam cất lên trong đầu.

"Có thể cháu sẽ quên một số chuyện, nhưng đừng cố gắng nhớ, càng làm như vậy, cháu sẽ càng cảm thấy đau đầu, như vậy sẽ chạm tới dây thần kinh trung ương."

Châu Lệ Băng gấp máy tính lại, nước mắt cô đột nhiên chảy ra, cô cảm máy tính đứng dậy.

Mạc Đình thấy cô rời khỏi phòng, chuẩn bị nói điều gì đó chợt phát hiện khuôn mặt Châu Lệ Băng khác thường, hơn nữa, trên viền mắt còn đọng lại nước.

- Băng Băng, cậu vừa khóc à?

Châu Lệ Băng ngạc nhiên, cô đưa tay sờ lên mặt mình, thấy có thứ nước ướt ướt chạm vào tay, cô thất thần hồi lâu.

- Không có. Hình như máy tính bụi quá nên nó bay vào mắt, cay chết đi được!

Mạc Đình "à" lên một tiếng, cô kéo tay Châu Lệ Băng ra khỏi nhà rồi khóa lại, sau đó hai người đi đến xe Nguyễn Bá Nam.

Từ nội tâm của cô, không biết từ đâu dâng lên cảm giác rất khó diễn tả, nó rất khó chịu, nó cứ muốn làm cho cô muốn khóc.

Hồ Lâm Sinh đi theo Triệu Thanh Mẫn ra sân bay, mục tiêu là trở về Mỹ.

Vẫn là cái cảm giác đó, nó xuất hiện rất gần, nhưng tại sao anh không thể cảm nhận được rõ?

Về đây anh cứ nghĩ mình sẽ tìm được manh mối nào đó, tiếc là không hề có chút dấu vết nào.

Lần này anh đi, biết bao lâu sẽ trở lại?

Khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo bước đi, dáng người thẳng tắp, xung quanh tuy đông người, âm thanh khá ồn ào nhưng dường như người đàn ông này không thể nghe thấy, vẫn bước đi từng bước kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Dấu hiệu (1)

Cơn đau âm ỉ cứ mãi dày xéo nội tâm, ngàn nhát dao từng cái từng cái một cửa mạnh vào...

Vẫn mong người đi sẽ được bình yên, sẽ hạnh phúc ở một nơi xa nào đó.

Vẫn biết sẽ có một ngày, người ở lại sẽ níu giữ, cố gắng vớt vát lại những gì đã mất nhưng trái tim vẫn rỉ máu thành từng giọt.

Anh chờ em, chờ trong cơn mưa máu, chờ trong nỗi đau tự anh tạo ra. Anh chờ em, chờ em mãi, chờ em trở lại mặc dù chính bản thân anh đang chìm dần trong sương mù.

Anh đã không nhắc đến, chắc chắn sẽ không đau, cũng sẽ không nhớ đến, khẳng định sẽ quên em một cách nhanh chóng.

Nhưng...

Châu Lệ Băng.. Em có biết, chỉ cần anh vẫn còn thở, đầu óc không hoạt động thì lập tức sẽ nhớ em không?

Tim anh... Đau lắm!

Anh biết... Anh sai mà!

Người tệ bạc như anh, không đáng được ở bên cạnh em!

Nhưng con người tệ bạc như anh, càng muốn được ở bên em!

Cho anh bên em một chút nhé? Chỉ một chút thôi, anh sẽ đi ngay.

Một năm sau...

Cạch! Tiếng mở cửa vang lên, một bóng người nhỏ nhắn nhẹ nhàng bước vào, bật điện trong phòng khách của biệt thự lên, ánh sáng hắt vào, cô gái nhỏ chau mày, nghiêng đầu sang một bên.

Đến khi cô thích ứng được, cô nhẹ nhàng mở mắt, căn nhà chìm trong tĩnh lặng.

Châu Lệ Băng đi xung quanh nhà, không có một bóng người, Mạc Đình có hẹn với Phi Hùng nên đã ra ngoài ăn cơm. Vậy mẹ cô có hẹn với ai?

Khuôn mặt xinh đẹp khẽ mỉm cười, không lẽ mẹ cô lại muốn bước tiếp?

Cô không có phản đối chuyện đó, mà nếu có cũng chỉ là nhất thời kích động mà thôi, cô nghĩ mình không đến nỗi ích kỉ, chỉ cần bà có một chỗ dựa về già là cô vui rồi.

Vậy tại sao lại không nói cho cô biết? Cô đâu hẹp hòi đến nỗi đó?

Nghĩ đến, cô chu mỏ.

Mẹ cô thật là, càng ngày càng khó hiểu!

Cũng may, cô vừa lúc từ cửa hàng điện tử, lại ghé qua khu trung tâm mua sắm mua một ít đồ ăn vặt, nhanh chóng về đây.

Sau khi thay một bộ đồ thoải mái, cô đi xuống phòng khách mở ti vi, bàn tay trắng nõn lấy một hộp snack và nước coca trong túi đồ ăn đặt trên bàn, liên tiếp bấm kênh.

Sau những lần chuyển kênh liên tục, cuối cùng cũng có tin tức khiến cô chú ý.

"Tập đoàn White liên tục kí hợp đồng với SA đã thu về lợi nhuận gấp ba lần số vốn đầu tư, đây là một con số không hề nhỏ, người đã đề ra phương án cấp cao này lại chính là vị chủ tịch trẻ tuổi Triệu Thanh Mẫn."

MC không ngừng ca tụng người đàn ông đó, tiếp theo, màn hình chuyển sang hình ảnh khác, xuất hiện một người đàn ông tướng mạo hơn người ngồi vào ô tô tránh đám đông.

Một trận tê buốt từ đầu lan tỏa khắp người cô, khuôn mặt Châu Lệ Băng trở nên đau đớn, cô ôm đầu, lấy từ trong người ra một hộp thuốc, lấy ra hai viên, cố gắng nuốt vào.

Không biết từ bao giờ, thân thể cô như không thuộc về cô, hoàn toàn mất kiểm soát vậy.

Cũng giống như những lần trước, mỗi lần vào trong thư mục đó, đọc lại những câu nói mà chính tay mình viết, sống mãi cô truyền đến cảm giác cay cay, toàn thân tê buốt, đầu tê nhức vô cùng.

Cảm giác của cô lúc này, hoàn toàn giống với cảm giác đó.

Cô ngồi im lặng một lúc, thấy ti vi đã chuyển kênh, cô cũng chuẩn bị lên phòng, vừa lúc đó, cửa mở, bà Diệp Hà bước vào.

Sắc mặt của bà không được tốt, trái lại còn trắng bệch, nhìn như thiếu sức sống, Châu Lệ Băng cẩn thận đỡ bà ngồi xuống sofa.

- Mẹ mới đi đâu về vậy?

Bà Diệp Hà lặng thinh, từ trước đến nay cô chưa bao giờ thấy bà đẹp như vậy, bà tuy sắp sửa bốn mươi nhưng đáng người, khuôn mặt vẫn giữ được vẻ mặn mà của người phụ nữ, bà mặc một chiếc váy màu tím, khuôn mặt được đánh ít phấn và tô son, nếu để ý, sẽ thấy bà kẻ mắt.

Lặng thinh một lúc, bà định mở miệng, nhưng lại đắn đo, nội tâm như đang cắn xé nhau, thấy lạ, cô nhỏ giọng với bà:

- Mẹ có chuyện gì vậy?

- Băng Băng... - Cô vừa mở miệng cũng là lúc bà quyết định.

Bà nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, đôi mắt bà rung rung, đến nỗi lần đầu tiên trong mười chín năm qua, cô thấy đôi tay ấm áp kia run rẩy.

Bà mấp máy môi, câu nói như làm đứt hết ruột gan của cô:

- Băng Băng à, ba con đã gặp mẹ.

Từng câu từng chữ như rập khuôn vào bộ não của cô, liên tục tiêu hóa, liên tục áp đảo toàn bộ tâm trí cô ngay lúc này.

Ba?

Ba?

Ba ư?

Tôi có ba à?

Bàn tay cô đặt lên bờ vai gầy đi nhiều của bà Diệp Hà, khuôn mặt cô lạnh lẽo đến cực hạn, giọng nói của cô biến đổi một cách lạ thường:

- Ông ta đã nói gì với mẹ?

Trong cuộc đời bà Diệp Hà suốt mười chín năm nay, bây giờ, chính vào lúc con gái đang ở bên cạnh bà, bà lại sợ hãi, sợ cái ngày đó trở lại, lặp lại quá khứ một lần nữa, cái quá khứ đó buồn lắm, đau lắm, nó đẩy nước mắt và thù hận.

Đắp chặn lên người phụ nữ mảnh mai kia, Châu Lệ Băng cảm thấy xót xa, cho dù đã qua bao nhiêu năm, tại sao đến khi gặp lại, mẹ vẫn không thể buông bỏ ông ta?

Cô hận người đó, người đã khiến cô không có cha! Khiến cô không thể có một gia đình đầm ấm, hạnh phúc.

Cẩn nhẹ môi, cô rời khỏi phòng, bàn chân nhỏ nhón bước đi trên nền nhà lạnh lẽo.

Mạc Đình về đến nhà đã thấy toàn bộ đèn tắt, hơi nghi vấn nhưng cô vẫn đi vào phòng, giọng nói của cô gái nhỏ trong đêm tối khàn đặc làm cô giật mình:

- Mạc Đình, đừng bật điện!

Vừa lúc bàn tay cô đã yên vị trên công tắc nhấn nhẹ, điện trong phòng bật sáng.

Mạc Đình chỉ thấy, khuôn mặt xinh đẹp của cô gái nho trước mắt tràn đầy nước mắt, khuôn mặt đỏ lên, hai mắt long lanh.

Cô giật mình, Băng Băng sao lại khóc?

Dễ dàng cô gái nhỏ kia khóc nhưng không bật ra tiếng kia, Mạc Đình thấy mà đau lòng, trước giờ không thấy cô yếu đuối như vậy, giờ nhìn thấy, tim còn hơn bị dao đâm.

- Băng Băng, nói mình nghe nào? Đã xảy ra chuyện gì?

Châu Lệ Băng gạt nước mắt, cô hỏi Mạc Đình:

- Mạc Đình, nếu một người rất quan trọng đối với cậu chưa bao giờ muốn nhìn thấy cậu, cũng không tìm cậu đột nhiên xuất hiện còn muốn gặp cậu, cậu sẽ làm gì?

Mạc Đình băn khoăn, không lẽ...?

Châu Lệ Băng lại mở miệng, giọng khàn khàn:

- Mạc Đình, ông ta gặp mẹ mình, còn muốn gặp mình.

Nghe xong, lòng Mạc Đình như trút hết sự hốt hoảng trong lòng, cô vỗ nhẹ vai Mạc Đình:

- Hãy làm theo trái tim cậu.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Dấu hiệu (2) một người nơi đây chờ - người còn lại dựa vào bờ vai ai?

Truyện: Châu Lệ Băng, quá khứ đã qua, hãy để nó chôn vùi!

Tác giả: Chi Ri Đại Đại Ngốc

Chỉ là cái chớp mắt ngắn ngủi, đến khi nhìn lại, anh và em đã trải qua biết bao nhiêu thăng trầm?

Chỉ là một cái nắm tay bất đắc dĩ, chỉ là ánh mắt nhìn nhau xa lạ, nhưng nó lại khiến anh đau đớn.

Người ta nói, nếu như người ấy đến rồi lại đi trong chớp mắt, mình vẫn còn có thể quên đi, có thể làm lại từ đầu, có thể sẽ không quan tâm đến người đó nữa, chỉ là thi thoảng sẽ nghĩ lại những tháng ngày hai người ở cạnh nhau.

Em đi qua tôi trong một khoảnh khắc, em ra đi mang theo trái tim tôi, trái tim rỉ máu đến không thể thở nổi.

Muốn nghe lại giọng nói trong trẻo ấy, giọng nói đó đặc biệt làm tôi chú ý, em vẽ lên cuộc đời tôi một tia sáng, giờ lại mang cho tôi cả bầu trời âm ảm.

Thật tiếc, cho dù có gặp em, tôi cũng không thể nghe em nói, nghe em hát.

Em biến mất khỏi cuộc đời tôi thì sao lại có ngày gặp lại?

Giờ tôi sống rất tốt, mỗi ngày được nhìn em, cuộc sống của tôi rất thoải mái, nó không gò bó như trước kia nữa...

Điều này thật tốt, đúng không em?

Trời dịu mát, gió nhẹ, xe cộ ngoài đường đi lại tạo nên âm thanh ồn ào.

Trên tòa nhà cao tầng nằm ở trung tâm thành phố, ban công của một căn phòng được mở ra, gió trời từ bên ngoài lùa vào, trong phòng, hương hoa hồng nhưng lan tỏa khắp căn phòng.

Bàn tay người ấy đưa lên, chạm nhẹ vào cánh hoa, màu đỏ của hoa hồng nhưng làm nổi bật làn da trắng.

Mỗi từng nhịp điệu người ấy làm đều rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng, chứa đựng rất nhiều tình cảm mà bản thân không thể nói nên lời.

Bàn tay người vô tình lướt qua tấm hình được đóng khung ngay bên cạnh.

Người con gái xinh đẹp với mái tóc đen dài đầy, thân hình mảnh mai nhưng khí chất vô cùng ngạo nghễ...

Những cảnh tượng ngày hôm ấy một lần nữa lại xuất hiện trong đầu anh, giờ nghĩ lại, cảm thấy bản thân mình thật ngu ngốc.

Nhát súng đó...

Chỉ cần nghĩ, nếu anh là người đứng trước tử thần, sinh mệnh như ngàn cân treo sợi tóc, mà người làm anh đứng ở ranh giới sinh tử đó lại chính là người anh yêu thương nhất, là người mà anh đặt mọi sự tin tưởng vào đó.

Họng súng lạnh lẽo chĩa thẳng vào đầu...

Trái tim đau buốt, mọi giác quan hầu như không hoạt động, trong tâm trí cô lúc đó, chỉ có duy nhất mình anh, mãi mãi không muốn đem lại nguy hiểm cho anh, bản thân lại bị chính anh hại.

Hàng mày rùng động, khuôn mặt lạnh lùng ẩn hiện sự đau đớn, anh mím chặt môi lại, cố không để cảm xúc bật ngược ra ngoài.

Vẫn còn nhớ rõ, khuôn mặt cô bị che lấp bởi chiếc mặt nạ nhưng để lộ đôi mắt đen đó.

Dáng người nhỏ nhắn đó đứng im một chỗ, mắt nhìn về phía bầu trời...

Hôm đó trời mang cơn mưa bỗng rất đến, thấm vào da thịt cô, mùi máu tanh xộc vào mũi anh...

Từng mảnh kí ức vụn vặt lấp đầy não anh, cảm giác khó chịu, bức bối không thể nói thành lời càng lúc càng không thể giải tỏa.

Ngay cả xác cũng không tìm thấy...

Ngay cả vật kỉ niệm cũng không có bên mình...

Ngay cả lần cuối gặp mặt cũng không có...

Ngay cả câu nói "anh yêu em" anh vẫn chưa kịp nói...

Bàn tay người đó đưa lên đặt nhẹ lên tim mình.

Chỗ này... Từ ngày đó... Lúc nào cũng đau...

Lúc nào cũng chỉ có thể khóc thầm một mình, chỉ có thể tự cười khi nghĩ đến kỉ niệm hai người bên nhau, chỉ có thể tự vui, tự đau, tự dằn vặt mình.

Chuông điện thoại reo, Triệu Thanh Mẫn đang còn thất thần khôi phục lại thần thái, cảm máy lên:

- Triệu Thanh Mẫn xin nghe.

Phía bên kia, giọng nói lạnh lạnh của Hạ Khuê vang lên, tâm trạng cô nhóc có vẻ rất vui:

- Anh Mẫn, trưa nay anh đến trường đưa em về nha!

Mặt anh trầm tĩnh, chần chừ mấy giây, anh lên giọng hỏi:

- Không phải em nói không thích anh đến đón sao?

Hạ Khuê bên kia ngưng nói một lát, cô nhóc cười khanh khách:

- Đi mà anh Mẫn! Anh làm ơn nể tình người em gái này đi! Giúp em một lần. Nha!

Bàn tay anh một lần nữa vuốt nhẹ khung ảnh, người con gái trong ảnh, khuôn mặt cười tươi như nắng ấm đang hướng về phía anh, anh gật đầu:

- Được rồi. Anh sẽ qua đón em!

- A. Yêu anh Mẫn quá. Em cúp máy đây! - Hạ Khuê hét lên vui mừng sau đó lập tức cúp máy, bên kia rất ồn, có lẽ con bé đang ngồi trong lớp gọi cho anh.

Tia đau thương lại vụt qua, anh cảm thấy, mình không phải một người bạn trai tốt, càng không phải một người anh trai tốt.

Anh đã khiến hai người con gái mình yêu thương vì mình mà chịu khổ.

Hương thơm hoa hồng nhưng làm dịu tâm trạng của anh được một chút. Cũng chính là loài hoa này, thứ mà Châu Lệ Băng thích nhất.

Anh ngồi đó thật lâu, chờ đợi thời gian trôi qua, tưởng chừng như dài vô tận.

Hạ Khuê trong đám nữ sinh đứng trước cổng trường, ánh mắt cô nhóc tràn đầy mong đợi.

Cô nhóc giờ đã mười bảy tuổi, vậy mà tính cách vẫn y hệt con nít, chỉ là giờ đã chín chắn hơn lúc trước rất nhiều, cũng rất hiểu chuyện.

Giờ mỗi lần nhớ lại chuyện khi xưa, cô nhóc thật sự rất buồn, không muốn chấp nhận sự thật, lại càng hối hận về hành động của mình.

Chính vì hành động khờ dại của cô mà đã khiến anh trai của mình đánh mất đi tình yêu, đánh mất đi người con gái tốt bụng nhất mà cô từng biết, người có thể hi sinh tất cả vì anh.

Cô hoàn toàn dẹp bỏ tâm niệm muốn chiếm hữu anh của mình, cô không muốn mình đã sai lại càng thêm sai nữa, đối với cô, anh giờ đây đơn thuần là một người anh trai rất thương cô.

- Hạ Khuê, không phải mày nói anh trai mày đẹp trai hơn hotboy lớp mình sao? Tại sao đến giờ vẫn chưa tới? - Một cô nhóc môi tô son đỏ đậm, khuôn mặt trắng bệch cùng mái tóc đỏ hoe hếch mặt nhìn cô, điệu bộ quá là châm chọc đi!

Ngay cả đám bạn cùng lớp cũng nhìn cô một cái rồi lắc đầu đi lướt qua, có vài cô bạn nhìn khuôn mặt cùng cách ăn mặc trông khá giống cô nhóc kia nên

cũng có thể xem là cùng một nhóm. Tất cả những ánh mắt đó hầu hết đều là sự khinh bỉ không nên có.

Hạ Khuê không hề bận tâm đến những lời giễu cợt của bọn bạn, đôi mắt cô bé trông chờ hướng về phía con đường lớn kia, bàn tay nhỏ nhắn siết chặt.

Nhất định là anh sẽ đến, không sai đâu.

Đang lúc quanh quẩn tìm kiếm thì Hạ Khuê nhìn thấy một dáng người vừa xa lạ lại như quen thuộc.

Tuy không thể nhìn kĩ nhưng mái tóc nâu hạt dẻ, cái kiểu hót lên đó, đã bao nhiêu năm rồi vẫn không đổi?

Hạ Khuê ngờ ngợ có điều gì đó quen thuộc, nhìn dáng người đàn ông đó từ trên xe thể thao bước xuống, khuôn mặt không khác gì thiên thần.

Anh bước từng bước một, thật chậm rãi, mặc dù là xe cộ qua lại đông đúc, anh vẫn không mấy may điều gì.

Mấy bạn nữ sinh lần đầu tiên thấy một người đẹp trai như vậy đến trường, hận không thể hét to cho cả thế giới nghe.

- Ôi đẹp trai quá!

- Sao trên đời lại có người đẹp trai đến vậy cơ chứ?

- Phải chụp ảnh làm kỉ niệm mới được.

Mặc cho bao nhiêu ánh mắt hâm mộ, khuôn mặt anh không lay động, vẫn hướng mắt tiến về phía trước.

Hạ Khuê chen chút trong đám đông, cố vươn mình lên phía trước xem người đẹp trai đó, không ngờ...

Nơi mà anh dừng lại là ở trước mặt cô nữ sinh mà Hạ Khuê luôn muốn vượt lên đó.

Cô gái có nụ cười tỏa nắng hệt như ánh mặt trời, cô ấy là người làm sưởi ấm trái tim cô đơn của cô.

Cô gái nhỏ đó rất biết quan tâm người khác, cho dù không thân, nhưng mỗi lần cô có chuyện mệt mỏi, cô gái đó sẽ đến tâm sự cùng cô, giúp cô giải tỏa nỗi buồn.

Cô rất chăm chỉ, học rất xuất sắc, trong lớp, cô chỉ thua mình cô nhóc đó.

Trong lòng cô có chút gì đó ghen tị.

Giữa cái giờ tan tầm này, học sinh ra về rất đông, mà sự xuất hiện của trai đẹp đã khiến cho nữ sinh trong trường bu càng đông, khiến giao thông cũng phải tắc nghẽn.

Hạ Khuê nhú mày, nhìn anh ta có chút gì đó quen thuộc, suy cho cùng cô vẫn không thể nhớ ra là ai.

Còn cô gái nhỏ kia là Tĩnh Diệp, một người trong lớp mà mấy đứa bạn hay chọc là trẻ mồ côi, không có lấy một người thân.

Cái câu nói đó, cô đã nghe từ năm học cấp hai, khi chuyển về đây học.

Vậy... Anh ta là ai? Rốt cuộc Tĩnh Diệp và anh ta có quan hệ gì?

Jack nhìn cô gái nhỏ trước mình khẽ mỉm cười, đưa tay nhẹ vuốt tóc cô bé, ánh mắt rất ân cần dịu dàng.

Tĩnh Diệp ảm áp trong lòng, cô cúi đầu ngượng ngùng khi thấy cảnh mọi người cứ tập trung về phía mình, cô nói lí nhí:

- Minh Tuấn, em muốn anh đưa em về.

Jack lúc này mới ngó ra, anh bật cười, thật ngại quá, anh quên mất là anh đang đứng trước cổng trường, có lẽ hành động của anh thái quá khiến mọi người cứ nhìn chằm chằm.

Anh gạt nhẹ đầu, nắm lấy tay Tĩnh Diệp:

- Chúng ta về nhà thôi!

Đôi mắt màu cà phê đầy quyến rũ...

Mái tóc nâu hạt dẻ đó...

Cái giọng nói ảm áp đó...

Hạ Khuê vẫn thực sự chưa nhận ra đó là ai, nhưng trong lòng cô hiện tại có thứ cảm xúc rất khó chịu, bức bối vô cùng.

Sao anh giờ này vẫn chưa đến?

Jack và Tĩnh Diệp rời đi, mọi thứ lại nguyên vẹn, bọn nhóc kia lại nhìn cô khiêu khích:

- Sao? Mày không kiếm ra được một người như vậy phải không? Có nằm mơ mày cũng không có!

Mọi người không hề biết, cũng vì cô yêu cầu ba mẹ và anh chấp nhận để cô tự hòa nhập với mọi người, không vì quyền lực hay đấu đá lẫn nhau nên cô trong lớp đối với mọi người cũng chỉ là một cô gái bình thường.

Hạ Khuê cắn chặt môi, trong cô bây giờ hoàn toàn là thất vọng.

Ngay khi bọn nhóc kia chuẩn bị rời đi thì một chiếc BMW lái đến khiến nữ sinh một lần nữa chú ý, mà ô tô lại đậu ngay trước cổng trường trước bao nhiêu con mắt, lần này, giao thông càng lúc càng tắc nghẽn.

Hạ Khuê nhận ra chiếc xe quen thuộc mà anh hay đi, trong đáy mắt lộ rõ vẻ vui mừng, nhưng khi người bước xuống xe là Hồ Lâm Sinh, gương mặt cô thất vọng.

Nhan sắc của Hồ Lâm Sinh không hề thua kém, anh mang một vẻ đẹp cương nghị của người trưởng thành chiến đấu bao nhiêu năm trên thương trường nên khuôn mặt anh phẳng phát bụi trần, đôi mày nghiêm nghị đảo xung quanh.

Hạ Khuê bây giờ chỉ muốn khóc thôi.

Mặc dù bọn bạn khi này đã hét âm lên vì trai đẹp nhưng người đẹp của cô không xuất hiện nên không tránh khỏi cảm giác hụt hẫng.

Cô bước về phía Hồ Lâm Sinh, chuẩn bị hỏi thì từ cửa xe sau, một người con trai bước xuống.

Không hiểu là từ lúc nào, cái bọn mà Hạ Khuê tức giận răng nghiến lợi đó lại chảy máu mũi.

Có lẽ vì anh quá đẹp chăng?

Hạ Khuê một lần nữa muốn điên lại vì khi này mình vừa xem chính là cặp đôi khi này. Cô bước chậm chậm đến chỗ anh.

Khuôn mặt Triệu Thanh Mẫn từ đầu đến cuối đều lạnh ngắt, duy chỉ khi nhìn thấy Hạ Khuê, đôi mắt anh mới dần xuống được một chút.

- Hạ Khuê. - Anh gọi nhẹ tên cô, mặt cô hiện đầy vẻ đắc ý, vui mừng, sung sướng, tất cả đều có.

Cô trả lời hết sức ngọt ngào:

- Dạ. Anh hai. Em học về rồi.

Nghe cái giọng nói đáng yêu đó thôi, Triệu Thanh Mẫn cảm thấy hơi bất thường, lại thấy cô nhóc nháy mắt với mình, anh mới hiểu ra vấn đề, thấy cô nhìn về đám bạn nào đó, anh mới hiểu được phần nào chuyện.

Anh đưa bàn tay mình lên xoa xoa nhẹ đầu Hạ Khuê, xung quanh đều vang lên tiếng hét chói tai, bọn con gái xung quanh đó như lên cơn điên dại.

Hạ Khuê phải tự thâm nghĩ: Anh hai thật lời hại!

Sau đó cô quay mặt nhìn về phía sau còn thấy những đứa đó còn chưa hoàn hồn mỉm cười:

- Bọn cậu đã thấy rồi đúng không?

Tất cả gật đầu cái rụp.

Hạ Khuê hài lòng ngồi vào trong ô tô, Triệu Thanh Mẫn trước khi lên ô tô còn dặn đám bạn kia:

- Các em đừng bắt nạt nó nhé! Nó nghịch lắm.

Đám người vẫn giữ nguyên tư thế nhưng thái độ khác hẳn, nở nụ cười ngọt ngào với nam thần:

- Tất nhiên rồi ạ. Em nhất định sẽ giúp đỡ bạn ấy thật tốt.

Triệu Thanh Mẫn nghe xong, mỉm cười, không nói thêm gì ngồi vào xe.

Trên đường về nhà, Hạ Khuê liên tục "vung dao múa kiếm" kể với bạn về ngoại hình và tài năng của anh cho Tĩnh Diệp nghe, cô bé chỉ cười chứ không có ý kiến gì, điều này làm cô ngạc nhiên.

Mà cũng đúng, cô bé không có quan tâm đến giàu nghèo, chỉ cần bạn muốn, tôi có thể đến bên bạn bất cứ lúc nào.

Tình Diệp là cô gái tốt, người đó... Thật là có phúc.

Hạ Khuê dường như đang suy nghĩ thứ gì đó mơ hồ, cô thất thần một lúc làm Triệu Thanh Mẫn ngạc nhiên:

- Em sao vậy?

Cô lắc đầu.

Chỉ là... Không hiểu vì sao nhìn người đó, giờ nghĩ lại, cô nhóc lại thấy Châu Lệ Băng.

Em thật nhớ chị quá mà! Đôi mắt Hạ Khuê ngân ngấn nước.

Không chỉ mình em, còn một người, hàng ngày, hàng đêm, từng giờ từng phút trôi qua đều chỉ nghĩ về chị, chỉ duy nhất mình chị.

Em sợ lắm... Em sợ anh ấy cứ mãi đơn độc một mình như vậy.

Chị... Chị không muốn điều đó đúng không?

Dựa người vào tấm lưng rộng, con tim Châu Lệ Băng không hiểu sao lại bị siết chặt, có thể đau đớn đến vậy.

Mọi thứ đến quá đột ngột.

Người cha bỏ đi biệt biệt giờ đây trở lại muốn gặp cô?

Thật nực cười, vậy trong mười mấy năm qua ông ta đã làm cái gì?

Làm cái gì hả?

Nước mắt rơi xuống tấm áo sơ mi, thấm vào tấm lưng rộng của Nguyễn Bá Nam.

Khuôn mặt tuyệt mỹ nhìn cô, trong đáy mắt anh vẫn vậy, luôn là sự dịu dàng dành cho cô.

Cho dù là miễn cưỡng đi, cô cũng coi như có chút tình cảm ân huệ với anh, cũng là bạn bè, nhưng cô không hiểu tại sao, giữa cô và Nguyễn Bá Nam tồn tại khoảng cách rất lớn, nắm giữ tình bạn và tình yêu, không hề có sự chênh lệch.

Bàn tay anh dịu dàng lau đi nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, giọng anh rất mực dịu dàng, yêu chiều:

- Băng Băng, em hãy gặp ông ấy đi, anh nghĩ, nhất định là có nỗi khổ riêng ông mới làm như vậy.

Cô cười lạnh, bàn tay trắng nõn lạnh lẽo hơn cả tuyết, cô khoanh tay vào người ôm mình thu gọn.

Cô đơn giản là mặc một chiếc váy đơn điệu dài đến đầu gối, vì ở nhà, cũng là vì thói quen không biết đã từ bao lâu đã được hình thành.

Trước đây, cô rất ít khi mặc váy.

Sau vụ tai nạn đó, lúc nào cô cũng muốn mặc những chiếc váy đơn giản, nhất là màu trắng tinh khiết.

Chúng nhắc cô đến một thứ gì đó mà cô không nhớ ra được.

- Em đang nghĩ gì vậy? - Anh nghiêng đầu hỏi, đạo này, cô gái nhỏ thường hay suy tư, cũng không nói cho anh biết.

Cô giật mình, nhìn anh mỉm cười:

- Không có gì. Chỉ là em nghĩ, hay là cứ thử gặp ông ta đi.

Anh gật đầu, cô lại tựa vào lòng anh, cảm giác trống vắng cứ mỗi lần như vậy lại đến, cô thật sự thấy thiếu thứ gì đó, cảm giác khó chịu đến cực điểm.

Nó âm ỉ, nhưng không chứa đựng tình cảm của cô dành cho anh, nó dường như đơn giản chỉ là một người đang cần bờ vai để tựa vào thôi.

P/s: Các bạn ơi, sắp tết rồi đó, xin lỗi vì ra chap muộn nha. hih.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thân thể của tôi? ý ông là gì? (1)

Truyện: Châu Lệ Băng, quá khứ đã qua, hãy để nó chôn vùi!

Tác giả: Chi Ri Đại Đại Ngốc

Cho dù biết mãi mãi không thể quay đầu, níu kéo được những gì đã đánh mất, anh vẫn muốn quay đầu để tìm lại em.

Anh ở chân trời cũ, nơi bốn bề tăm tối vây quanh, hằng đêm thường nhớ mong đến khuôn mặt em, dáng người em..

Em ở chân trời mới, nơi ánh sáng chan hòa, nơi đẹp đẽ nhất trong vũ trụ bao la bất tận, ở đó, em luôn vui cười, luôn luôn hạnh phúc.

Cho dù cách hàng vạn năm ánh sáng, anh vẫn mong một ngày, chỉ một ngày thôi, ôm em trong vòng tay, nói yêu em.

Cho dù là ôm em trong mơ, cũng đủ làm anh hạnh phúc.

Cái lạnh nhạt ban đầu em mang tới, hóa ra, chỉ là cái mà em cố gắng che giấu tình cảm của em giành cho anh..

Anh hận bản thân mình!

Châu Lệ Băng diện một chiếc váy trắng đơn giản, mái tóc đen dài được thả ra, vừa mềm mại, lại tinh khiết.

Hôm nay cô trang điểm nhẹ, tô son hồng lên, nhìn trông rất xinh đẹp, đáng yêu.

Mạc Đình nhìn ra bầu trời bên ngoài kia, hai mắt theo phản xạ nháu lại. Cô ngồi dậy nhìn về phía cô gái nhỏ, bàn tay đưa lên xoa nhẹ mái tóc.

- Cậu sẽ đi thật hả?

Châu Lệ Băng nhếch nhẹ khóe miệng, cô mỉm cười, xoay người mình nhìn một lượt từ đầu đến chân trong gương:

- Sau bao nhiêu năm trời, mình muốn khi mình gặp lại, ông ta phải ngạc nhiên khi đứa con gái bị ông ta bỏ rơi sống rất tốt!

Mạc Đình nghe cô nói câu đó, chỉ có thể thở dài, cô chuẩn bị nằm xuống ngủ tiếp thì giọng nói trong trẻo "nguy hiểm" phát ra:

- Mạc Đình, thay đồ, mình muốn cậu đi cùng mình.

Khuôn mặt cô gái dễ thương kia nhăn lại, giọng oán trách:

- Sao lúc nào cũng là tớ!

Không phải cô nhóc kia thì là ai?

Châu Lệ Băng giờ giọng khinh bỉ:

- Nếu Tuyết Như không phải đi công tác cùng Đường Hy, mình nhất định sẽ đưa cô ấy đi!

Mạc Đình bật dậy hét to:

- Được rồi được rồi! Tớ đi được chưa!

Khóe miệng Châu Lệ Băng cong lên, rất tự nhiên, giống như trước nay đều là người khác nghe lời cô.

Lúc cô bước ra cửa, Nguyễn Bá Nam đã đứng đó chờ sẵn, anh đứng dựa người vào bờ tường, dáng người vô cùng tao nhã, cho dù trên người anh mang một chiếc áo phông cùng quần lửng.

Vừa lúc anh ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt nâu thăm nhìn cô chăm chú. Anh mỉm cười, anh bao giờ cũng nhìn cô dịu dàng như vậy:

- Băng Băng, anh đưa em đi.

Cô tiến lại gần chỗ anh đứng chỉ cách mấy bước chân, mỉm cười thật tươi:

- Bá Nam, anh xem, em mặc thế này có hợp không?

Anh nhìn cô gái nhỏ đang đứng trước mặt mình.

Một tay anh bỏ trong túi, còn một tay đưa lên vén nhẹ tóc cô, anh giữ nguyên hành động dịu dàng đó:

- Em luôn đẹp như vậy.

Mạc Đình ở trong phòng đi ra, nhìn thấy cảnh thân mật, cô họ nhẹ, cố làm to giọng ra:

- Ở đây còn có người lớn đó. Hai người chú ý một chút.

Châu Lệ Băng quay sang, đã thấy bà Diệp Hà nhìn mình.

- Mẹ! - Cô chạy lại chỗ bà, bà nhìn cô, đôi mắt bà không hiểu sao lại long lánh ánh nước.

- Mẹ, mẹ sao vậy? - Cô nhủ mảy, tại sao bà lại như thế? Có phải do cô đi gặp ông ta không?

- Nếu như mẹ không muốn, con tuyệt đối không đi gặp ông ta! - Cô cương quyết, quay người chuẩn bị vào phòng thay đồ thì bà Diệp Hà đột nhiên nắm chặt tay cô.

Bà khóc, cô giật mình, chưa bao giờ cô nhìn thấy bà lại có nội tâm đau đớn như vậy:

- Băng Băng, con nghe mẹ một lần được không?

Châu Lệ Băng khó hiểu nhưng cô vẫn gật đầu:

- Mẹ nói đi, cho dù có việc gì, con cũng nhất định nghe theo mẹ.

Bà gật đầu, lại nhìn Nguyễn Bá Nam cùng Mạc Đình.

Hai người biết ý đi xuống nhà, trong lúc đi ngang qua, anh nhẹ nhàng xoa vai cô, sau đó quay ra sau nhìn cô mỉm cười.

Cô mỉm cười, sau đó lại nhìn bà.

- Sao vậy mẹ? Có chuyện gì mà hai bọn họ không thể biết?

Cô thấy rõ trong đôi mắt bà, nhìn cô có nét đau thương, có nét cố chấp nào đó.

Bà lắc đầu:

- Nếu con gặp ông ấy, cho dù có xảy ra chuyện gì con vẫn là con mẹ, đúng không?

Cô không hiểu những lời bà đang nói, nhưng bà là người đã nuôi cô từ nhỏ, cho dù có gặp ông ta, cha ruột của cô nhưng ông ta trong bao năm qua đã làm được cho cô cái gì?

Xảy ra chuyện? Cho dù có gặp ông ta cả trăm lần, hoặc bị ông ta dùng thủ đoạn nào, cô nhất định vẫn sẽ không bị mù lòng, càng không để ông ta đạt được ý nguyện, càng không bỏ rơi mẹ cô.

Cô nắm chặt bàn tay bà Diệp Hà, đã qua bao nhiêu năm, nhưng nhìn bà vẫn trông như người phụ nữ ba mươi tuổi, chỉ là ẩn hiện vài nếp nhăn nhấp nhô nơi khóe mắt.

- Mẹ, con đã nói rồi, đối với cuộc đời của con, mẹ mãi mãi là mẹ, không cách nào thay đổi. Cho dù mẹ có đối xử không tốt với con, con vẫn luôn coi mẹ là mẹ!

Nơi gặp mặt là một nhà hàng sang trọng, nổi tiếng với những món ăn Pháp, Ý.

Châu Lệ Băng cùng Mạc Đình bước vào, theo sau là Nguyễn Bá Nam từ đầu đến cuối luôn nhìn cô.

Cô lại nhớ đến buổi tối ngày hôm đó, bà Diệp đưa cho cô một mảnh giấy, trong đó là những con số được viết ngay ngắn.

"Đây là số của ông ấy. Ông ấy muốn gặp con."

Ngày hôm sau cô cầm điện thoại cả buổi cũng không biết nên gọi hay không, ngay lúc đó Nguyễn Bá Nam lập tức cầm máy bấm nút gọi, nói chuyện thay cô, địa điểm và thời gian gặp mặt đều do anh sắp xếp.

Thật là tốt quá... Từ khi có anh, cuộc sống của cô muôn màu muôn vẻ.

Chỉ là cô luôn cảm thấy trống vắng, trống trống ở đâu đó mà ngay cả cô cũng không biết.

Cô lặng người đứng hình trong giây lát, Nguyễn Bá Nam kéo người cô chỉ vào một chiếc bàn ở cạnh cửa sổ, giọng nói rất nhẹ nhàng:

- Chính là cái bàn đó!

Châu Lệ Băng cùng Mạc Đình cùng nhau đưa mắt nhìn về chiếc bàn đó, nơi có một người đàn ông quay lưng về phía họ.

Không gì diễn tả hơn khi ông đi một mình.

Hôm nay nhà hàng vắng khách, cô cũng đoán, Nguyễn Bá Nam đã làm việc này cho cô.

Không hiểu sao lúc này cô lại thấy rất căng thẳng, cô cố ổn định tinh thần bước đến.

Anh nắm chặt tay cô, lại nhìn về phía Mạc Đình, cả ba đi về phía trước.

Mạc Đình cùng Châu Lệ Băng ngồi đối diện với người đàn ông, nét mặt cương trực của ông vẫn tồn tại cho dù năm nay ông đã ngoài bốn mươi.

Khi nhìn thấy cô, đôi mắt ông chấn động, khóe mắt đã ngân ngấn nước:

- Nhã Nhã... Con gái ba... - Ông gọi khe khẽ, khuôn mặt cô vì thế mà nhúu lại.

Nguyễn Bá Nam ho nhẹ một tiếng, anh ngồi bên cạnh người đàn ông, thấy ông ta nhìn mình, anh nhìn ông bằng đôi mắt thâm tình.

Ông ta chỉnh lại giọng, sau đó mỉm cười nhìn cô:

- Băng Băng.. Con..

- Ông gọi tôi ra đây là có chuyện gì? - Cô lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt kia, tim cô cho dù lúc này là đang rất rối bời, nó đau đớn khi nhìn người cha thân yêu mà mình luôn về mặt suốt mười mấy năm qua, đúng hơn là gần hai mươi năm rồi.

Mạc Đình nhìn người đàn ông kia, cô không biết tại sao mình lại có cảm giác thân quen, càng không muốn nhìn nhưng đôi mắt vẫn chăm chú dõi theo từng hành động của ông.

Nguyễn Bá Nam nhìn biểu hiện trên mặt của từng người, từ đầu đến cuối đều giữ nguyên sự im lặng.

Hàn Thập Luân đưa tay day day trán, khuôn mặt ông dần trở nên xanh xao, đối với ông mà nói, gặp lại được con gái, đó là điều hạnh phúc mà ông có muốn cũng không dám nghĩ tới.

Giờ nó đang ở ngay trước mặt ông, nhưng tại sao ông lại cảm thấy đau đớn đến vậy?

Đau đớn cho đứa con gái tội nghiệp không được sự chăm sóc của ông và bà?

Hay là vì đứa con gái đó?

Sâu thẳm trong lòng ông, đã nắm chắc được đáp án, nhưng ông không trả lời câu hỏi của cô, thay vào đó là mỉm cười thật tươi:

- Băng Băng, đã đến lúc con cần phải về nhà rồi!

Về nhà? Đùa à? Không phải ông ta muốn theo cô về nhà chứ?

Đừng hòng, ở nhà còn có mẹ, mẹ chắc chắn sẽ không tha thứ cho ông ta!

Cô nhếch miệng cười, đôi mắt đầy đau thương nhìn Hàn Thập Luân:

- Về nhà? Ông nói như vậy là có ý gì? Ông lại muốn lừa mẹ tôi lần nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Hi vọng của em là được anh yêu!

Truyện: Châu Lệ Băng, quá khứ đã qua, hãy để nó chôn vùi!

Tác giả: Chi Ri Đại Đại Ngốc

Châu Lệ Băng, em thử nói xem, sau khi gặp lại tôi, phản ứng đầu tiên của em là gì?

Yêu?

Đau?

Hay hận?

Hay vốn dĩ không còn quan tâm đến tôi? Đến nỗi gặp lại em xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra?

Tôi biết là tôi sai nhưng xin em đừng đối xử với tôi như vậy được không?

Em cứ việc trừng phạt tôi nếu em muốn, nhưng cầu xin em đừng coi như không quen biết tôi được không?

Anh ngồi trong một căn phòng của khách sạn, lặng nhìn những đồ vật vẫn còn giữ nguyên từ khi đó đến giờ.

Nó không đặc biệt, nhưng nó mang những kí ức của cô, những việc mà cô làm, là nơi cô ở.

Khuôn mặt anh tuần mò hồ tưởng tượng người con gái xinh đẹp kia đang ngồi trên tường, làm việc với chiếc laptop, vẻ mặt nghiêm túc càng làm cô hấp dẫn người khác giới.

Lại nghĩ đến lúc cô cầm điện thoại gọi cho anh, đứng ở cạnh cửa sổ, đôi môi chúm chím mỉm cười ngọt ngào.

Lại nghĩ đến... Khi cô ôm anh rất dịu dàng, đôi mắt chan chứa sự dịu dàng nhìn anh, anh lại nghĩ... Cô làm sao có thể lại hại anh cơ chứ?

Tự cười với bản thân, anh nằm xuống giường, vuốt nhẹ tấm ga đệm tỏa mùi hương dịu nhẹ, tâm hồn anh không hiểu sao lại thấy thư thái hơn nhiều.

Nhớ cô... Anh thật sự nhớ cô... Càng muốn ôm cô thật chặt!

Đột nhiên cảm thấy giường nằm không được thoải mái, anh thử nhẹ ngồi dậy chỉnh lại, đến khi nằm xuống vẫn không thấy thoải mái được là bao, không chịu đựng nổi, anh nâng tấm ga lên, giặt mình khi nhìn thấy một cái hộp quà nhỏ.

Trái tim anh nhảy lên từng nhịp, bàn tay anh run run đặt hộp quà lên chiếc bàn nhỏ, nhìn nó tỉ mỉ.

Hộp quà này để đây lâu rồi nhưng vẫn còn mới, hộp quà được bọc trong một tờ giấy bạc, mở ra là một chiếc hộp trái tim màu hồng được người tự tay trang trí rất đẹp.

Xem ra, chủ nhân của món quà này thật sự rất khéo tay, chỉ nhìn hộp quà thôi đã đủ làm cho người ta cảm thấy ấm áp, trân trọng món quà này.

Đáy mắt Triệu Thanh Mẫn thoáng tia đau thương, anh mở nhẹ hộp quà ra, trong hộp là một chiếc hộp nhỏ khác kèm theo một tờ giấy.

Anh cẩn thận lấy nó ra đọc.

"Tình yêu của tôi như cơn mưa bụi dưới ánh nắng chan hòa

Anh là ánh sáng, còn tôi như cơn mưa bụi đó

Anh tỏa nắng len lỏi vào trái tim bé nhỏ của tôi, trái tim dường như rơi vào tuyệt vọng

Anh là cậu bé đó, là người khiến tôi rung động khi vừa mở cửa tâm hồn

Cho dù anh không biết cũng không sao, là tôi tự nguyện được ở bên anh

Bóng tối đã nhấn chìm cướp anh khỏi tôi nhưng tôi sẽ cố gắng kéo anh ở lại

Đau... Nhiều lần tôi rất đau... Nhưng...

Đau là đau, yêu vẫn là yêu, tôi vẫn không thể bỏ anh được

Vẫn phải cảm ơn anh đã đến bên tôi, cho tôi những hạnh phúc mà tôi đáng lẽ không nên có

Tôi biết anh không yêu tôi, càng không muốn ở bên cạnh tôi

Thù hận của anh lớn hơn tất cả tình yêu mà tôi dành cho anh mất rồi

Nhưng... Tôi yêu anh, người con trai mang tên Triệu Thanh Mẫn."

Đôi mắt anh đã sẫm đỏ, một tay anh đưa lên che miệng, một tay anh cầm hộp quà, bên trong là một chiếc vòng cổ, rất đẹp.

Chuỗi vòng bạc được khắc tinh xảo, mặt dây là một nửa của vỏ bốn lá.

Hi vọng?

Là hi vọng!

Triệu Thanh Mẫn ôm dây chuyền cùng bức thư vào lòng, anh cúi đầu khóc, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt anh tuấn không tì vết kia.

Trái tim anh quặn lại, nhói đau từng cơn, hình ảnh anh thân mật cùng cô trước kia hiện về, anh vỗ mạnh lên ngực mình, tự nhắc bản thân mình đừng đau nhưng càng như vậy, tim anh càng đau.

Em đang hi vọng là... Anh sẽ yêu em sao?

Em sai rồi! Em sai thật rồi!

Tại sao em lại nghĩ anh không yêu em? Tại sao lại nghĩ anh chỉ lợi dụng em?

Châu Lệ Băng! Tôi rất yêu em! Rất rất yêu em!

Tôi hận bản thân mình! Lại càng muốn hận em! Càng như vậy, trái tim của tôi mới được thoải mái. Nhưng tôi không làm được... Không làm được...

Bên ngoài căn phòng, Hồ Lâm Sinh nghe thấy tiếng khóc đầy thống khổ kia, trái tim anh cũng quặn lại, nước mắt anh lặng lẽ rơi.

Năm đó, nếu như Châu Lệ Băng không trực tiếp gặp anh nói chuyện, có lẽ cả đời này anh vẫn đi theo hầu hạ Lập Phong.

Ngày mà người con gái đó đến, anh không thấy cô có vẻ gì là lạnh lùng, không có bất cứ một loại vỏ bọc nào bao quanh cô, xung quanh cô là bóng tối, là chỗ hủ nút không có lối thoát.

Mà người cô thật gầy, dường như chỉ còn lại cái xác, chỉ có đôi mắt yếu ớt mà kiên cường kia nhìn anh chăm chăm. Trên người cô cũng chỉ đơn giản là một chiếc áo phông trắng, một chiếc quần dài hơn đùi một chút, mái tóc đen được búi cao, cô đội một chiếc mũ lưỡi trai.

- Hồ Lâm Sinh, là tôi.

Ban đầu anh giật mình, tại sao một người bí ẩn như vậy, to lớn như vậy lại đến đây tìm anh?

Không phải trước đây đều là con người bí ẩn này nhờ người đàn ông tên Đường Hắc Long đến nhắc nhở anh không nên lo lắng vì chuyện của Lập Phong sao? Tại sao bây giờ đích thân cô lại đến đây tìm anh?

- Cứu chủ tịch đến đây tìm tôi là có chuyện gì? - Anh mỉm cười, đưa tay lịch sự mời cô vào nhà, sau đó rót trà cho cô uống.

Cô nhìn anh, sau đó nhún mày một cái, hơi xoa xoa nhẹ vai của mình, con đầu ả cứ vậy lan truyền, cô cắn răng một lúc, lại cười với anh:

- Lần trước... Tôi cảm ơn anh. Lần này, tôi muốn nhờ anh một chuyện.

Hồ Lâm Sinh không ngần ngại gật đầu.

Cô mỉm cười, nhìn đồng hồ, hiện tại là một giờ chiều, cô cần phải trở về bệnh viện sớm.

- Sau ngày hôm nay... Lập Phong sẽ trở về...

Nói đến đây, cô nhún mày xoa vai, nhận ra tia cười trong mắt Hồ Lâm Sinh, cô nói:

- Tôi muốn anh sau chuyện này hãy tìm một thư kí tốt cho Lập Phong, còn anh... Anh có thể ở lại bên cạnh Triệu Thanh Mẫn, bảo vệ cậu ấy được không?

Hồ Lâm Sinh lúc này hoang mang, lại thấy cô nhìn mình cương quyết, anh lại gật đầu đồng ý.

Thấy vẻ mặt cô đã bình thản hơn trước rất nhiều, anh cảm thấy có chút gì đó kì lạ.

Lúc cô bước ra cửa, anh đã nhìn thấy bà vai cô dính đầy máu.

Anh cũng không ngờ, sau hôm đó, anh cũng không bao giờ gặp lại cô.

Thật tâm, chuyện gì cô cũng vì người đàn ông kia mà thành ra đau khổ, hết lần này đến lần khác bảo vệ anh ta, nhưng anh ta lại cứ một mực cho rằng cô hãm hại anh ta?

Đây là kiểu luân lý gì?

Khi sống thì không trân trọng, đến khi người không còn lại day dứt tội lỗi?

Hồ Lâm Sinh thở dài, đột nhiên không nghe thấy tiếng khóc, thay vào đó là sự im lặng khó diễn tả được.

Anh cơ hồ cảm nhận được có điều gì chẳng lành, cuối cùng không kìm lòng mà mở cửa phòng ra.

Bên trong không một tiếng động, không khí trong phòng lại mang vẻ bất thường, khiến anh không thể nào đoán biết được.

Hồ Lâm Sinh lướt quanh phòng trong một giây, chợt giật mình khi nhìn thấy Triệu Thanh Mẫn ngồi nằm sóng xoài, người dựa vào thành giường, khuôn mặt tựa như đang ngủ say, trên tay người đó từ đầu đến cuối vẫn nắm chặt sợi dây chuyền và bức thư vào lòng.

Anh hoảng loạn chạy đến chỗ con người kia, lay lay người anh, sợ sệt gọi:

- Chủ tịch! Chủ tịch!

Người kia vẫn bất động, hai mắt nhắm nghiền, ở khóe mắt còn vương vài giọt lệ chưa khô.

Hồ Lâm Sinh đau lòng đến tức giận hét lên:

- Người đâu mau đưa chủ tịch đi bệnh viện! Nhanh lên!

Nghe tiếng Hồ Lâm Sinh hét lên, mấy người vệ sĩ ngoài cửa bán mạng chạy vào phòng, sắc mặt căng thẳng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Anh nhanh chóng ra lệnh, mà không phải ra lệnh, là hét:

- Mau đưa chủ tịch đi! Nếu không sẽ không kịp!

Đến khi Triệu Thanh Mẫn được đưa vào xe cấp cứu, Hồ Lâm Sinh đau đến tức giận, người run lên bần bật, tay nắm mạnh vào cửa kính ô tô:

- Cừu Băng Hà, tôi xin cô! Đừng đưa cậu ấy theo, cậu ấy sống đã đủ dài vất vả rồi!

Anh vẫn không thể quên được bộ dáng Triệu Thanh Mẫn lúc đưa lên xe cấp cứu, cho dù các bác sĩ cố gắng lấy đi vật của cô ra khỏi cậu ta nhưng bản thân cậu ta vẫn muốn giữ lấy, nắm chặt đến nỗi bàn tay lạnh cóng xanh mét.

Triệu Thanh Mẫn nằm trong hôn mê nhưng nước mắt của anh vẫn chảy, điều này khiến bác sĩ và các cô y tá sợ đến xanh mặt.

Hồ Lâm Sinh tự dẫn vật mình, anh không nên để Triệu Thanh Mẫn đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thân thể của tôi? ý ông là gì? (2)

Truyện: Châu Lệ Băng, quá khứ đã qua, hãy để nó chôn vùi!

Tác giả: Chi Ri Đại Đại Ngốc

Anh muốn... Em mang anh đi thật xa, để anh có thể ở bên cạnh em, được nắm tay em mỗi ngày, anh muốn ôm em thật chặt, cảm nhận được hơi ấm từ em.

Anh rơi xuống vực thăm sâu không đáy, anh không thể tìm thấy em, anh không biết làm cách nào để có thể nhìn thấy em.

Biết em đau, tim anh cũng đau. Biết em yêu, tại sao anh còn tàn nhẫn?

Em đi rồi, tại sao lại không thể để anh được đi theo em?

Em muốn anh được sống tốt, vậy còn em? Em sẽ đi sao? Nếu như em còn sống, tôi thề tôi không bao giờ nghĩ đến chuyện làm hại đến bản thân!

Còn bây giờ... Em nghĩ sao?

Băng Băng à, anh đau lắm! Rất đau!

Tìm anh rất đau, mất em, anh...

Cô nhếch miệng cười, đôi mắt đầy đau thương nhìn Hàn Thập Luân:

- Về nhà? Ông nói như vậy là có ý gì? Ông lại muốn lừa mẹ tôi lần nữa sao?

Hàn Thập Luân nhìn Châu Lệ Băng, lại vì câu nói của cô mà nín lặng.

Ông ním chặt môi, liếc nhìn Nguyễn Bá Nam, thấy anh gật đầu, ông mở miệng:

- Băng Băng, ba không muốn nói chuyện này, nhưng nếu con không theo ba về gặp mẹ con, ba bắt buộc phải nói.

Khoang ngực Châu Lệ Băng đột nhiên trống rỗng, cô đưa tay ôm lấy ngực, tự nhiên lại thấy nhói đau.

Cô nghe ông ta nói vậy lại thấy có cảm giác không lành, nhìn khuôn mặt người đàn ông kia, ông ta là cha cô, người đang ở nhà trông mong cô lại là mẹ cô, ông ta còn muốn cô gặp mẹ?

Ai? Cô còn người mẹ nào khác sao?

- Ông đã kết hôn.

Hàn Thập Luân đau lòng, ông nghiêng rặng, ánh mắt đau đón gật đầu một cái.

Lần này đến cô không chịu đựng được, bao nhiêu uất hận trong bao nhiêu năm qua vì thế mà tuôn ra, đôi mắt cô cảm chứa đầy uất hận, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên:

- Ông kết hôn rồi? Còn mẹ tôi? Bà mẹ yêu quý của tôi thì sao? Ông bỏ rơi bà ấy đi lấy một người phụ nữ khác?

Nguyễn Bá Nam đứng dậy, tiến về phía Châu Lệ Băng nhẹ nhàng xoa xoa vai cô, anh nói nhỏ vào tai cô, hơi thở nóng làm tai cô nhột nhột:

- Châu Lệ Băng, người này là cha em.

Một câu thôi lại khiến cô bình tĩnh lại, cô muốn xem người đàn ông này muốn giải thích với cô như thế nào? Tại sao bây giờ còn đến đây tìm cô? Không phải là muốn nhìn xem người mà ông ta bỏ rơi bao nhiêu năm qua sống có tốt không?

Hàn Thập Luân lặng lẽ nhìn từng hành động của cô, đáy mắt ông trong tia đau đón lại ánh lên tia cười:

- Con rất giống mẹ, rất cố chấp.

Châu Lệ Băng cầm trà lên uống, Nguyễn Bá Nam không trở về chỗ ngồi nữa, chỉ đứng phía sau cô, thỉnh thoảng xoa nhẹ vai.

Ông lại bồi thêm một câu:

- Ba kết hôn đến nay đã được hai mươi lăm năm.

Hai mươi lăm năm?

Cô cười lạnh.

Năm nay cô còn chưa tròn hai mươi, vậy là...

Cô là người đáng lẽ không nên xuất hiện trên cõi đời này?

Là người đã chia cắt hạnh phúc gia đình nhà người khác?

Là người đáng hận?

Hàn Thập Luân nhận ra sắc mặt rất khó coi của con gái mình, ông thở dài thườn thượt, lại nhìn ánh mắt dịu dàng khi Nguyễn Bá Nam nhìn cô, trong lòng ông có một cổ chua xót lạ lùng.

- Băng Băng, Ba chỉ muốn hỏi con một câu, con liệu có chịu mang họ Hàn?

Cô đã có xuất thân không ra gì rồi, bây giờ còn muốn bước vào cửa nhà họ Hàn?

Coi như cô may mắn đi, vậy ánh mắt của bọn họ nhìn cô sẽ là gì?

Cô cắn cắn môi, bất đắc dĩ thốt ra một câu:

- Tôi sẽ không.

Bất đắc dĩ Hàn Thập Luân lôi từ trong người ra một tập hồ sơ, lại nói với cô rất nhẹ nhàng:

- Cho dù kết quả có là gì, cho dù điều không thể sẽ xảy ra, con vẫn phải chấp nhận sự thật...

Nói đến đây, ông lại không nói nữa.

Bàn tay Châu Lệ Băng đột nhiên run run, thấy đôi mắt cô đưa sang nhìn mình, Mạc Đình hiểu ý, cô cầm hồ sơ lên, mở thật cẩn thận.

Khi những dòng chữ kia đập vào mắt, khuôn mặt Mạc Đình tái nhợt như không còn chút sức sống, cô lại nhìn Châu Lệ Băng cũng đang chăm chú nhìn mình, tờ giấy trong tay cô hơi nhăn lại.

Nguyễn Bá Nam quay mặt đi, xem như chưa nhìn thấy gì.

Hàn Thập Luân nhìn con gái mình từ từ cầm tờ giấy lên đọc, xét thấy sắc mặt cô thay đổi, ông cũng không lấy làm lạ.

Lại nhìn cô nhóc đáng yêu kia, nghe Nguyễn Bá Nam nói, cô nhóc này là bạn thân của con gái ông, được con bé giúp đỡ nên giờ có cuộc sống tốt.

Châu Lệ Băng sốc, cô làm rớt tờ xét nghiệm kia, người lặng như tờ.

Hàn Thập Luân lúc này mở miệng:

- Mẹ con đang ở Anh, bà ấy muốn con sống cùng bà ấy.

Lúc này Châu Lệ Băng chợt nhận ra, lí do tại sao bao năm nay cho dù là cô có lục tung cả đất Trung Hoa này lên cũng không thể tìm ra ông ta.

Cho dù là như thế nào mẹ cũng không nói cho cô biết ông là người thế nào.

Cho dù là cô khóc lóc khi không được cha chở đi công viên, vui vầy, làm đủ mọi cách nhưng bà chỉ nuốt nước mắt vào lòng mà không thể làm được điều mà cô muốn.

Thì ra... Cô không phải là con gái ruột của bà.

Tìm cô xẹt qua tia đau đớn, khó chịu vô cùng. Sự dồn nén bao năm được giải tỏa nhưng tại sao lòng cô lại đau thế này?

- Bao năm qua ba mẹ luôn bí mật tìm kiếm con, nhưng mọi điều cũng không thể ngờ con lại ở đây. - Hàn Thập Luân đau lòng thở dài - Cái thế gian rộng lớn như thế này, ba thật không biết phải tìm con như thế nào, chỉ có thể đau đớn để con biến mất.

Giờ đã biết ba mẹ cô không bỏ rơi cô, đã biết mình còn có một gia đình, nhưng nơi đó không có người mẹ đã nuôi dưỡng cô bao nhiêu năm trời, kiếm từng miếng ăn cho cô, luôn khiến cô ấm áp vui vẻ, khóa lấp tình cảm vốn khi không có cha.

Giờ sao lại thành ra như thế này? Tại sao khi đã biết được sự thật này cô vẫn rất đau?

Hàn Thập Luân tiếp tục kể, ông không để ý đến khuôn mặt Mạc Đình, trong cô gái nhỏ này chứa tia xót xa cô vốn không nên có.

- Lại nhớ năm đó, ta cùng bạn bè đi đến nhậu ở một quán bar, nơi đó ta đã gặp Diệp Hà, cũng từ lúc đó bà ấy đã yêu ta, cho dù biết ta đã có gia đình.

Bà ấy luôn ở đó chờ ta, ta cũng không cảm lòng được, mỗi khi đến đấy đều day dưa cùng bà ấy không buông, ta biết ta đúng là một tên đàn ông tồi!

Sau khi biết bà ấy có con, ta ngạc nhiên vô cùng, ta đã đưa bà ấy đi bệnh viện phá nhưng kiên quyết không thuyết phục được.

Ta giấu mẹ con chuyện đó, đưa bà ấy đến một căn hộ ta mua, sau đó thỉnh thoảng đến chăm sóc, được một thời gian, bà ấy phát hiện ra.

Chúng ta quyết định sẽ đưa đứa bé vào trại mồ côi, chờ một gia đình thật tốt nhận về. Cũng khoảng thời gian sau có một gia đình giàu có nhận con bé về nuôi.

Bà ấy sau khi bị lấy đi đứa con đó đã rất hận ta, lúc đó mẹ con đã mang thai, bà ấy muốn trả thù, một lần nữa làm cách mà ta đã lừa bà ấy, nhân lúc y tá không để ý, ngay lúc mẹ con đang ngủ đã vào phòng lấy con đi.

Mẹ con sau vụ này sốc đến nỗi suốt nửa không trụ được, bắt ta đi tìm Diệp Hà lấy lại con nhưng vô ích, bà ấy như bốc hơi, từ đó ta không còn gặp lại bà ấy.

Ta vẫn luôn tìm kiếm nhưng không được. Nhiều lần rất hận chính mình.

Mạc Đình và Châu Lệ Băng nghe xong câu chuyện giống như vừa nghe một câu chuyện cổ tích bi đát vậy.

Châu Lệ Băng vừa như không tin, vừa như đã chấp nhận sự thật quay mặt vào tường, nước mắt lăn dài.

Mạc Đình hiểu, cô cũng là đứa trẻ mồ côi, từ nhỏ được gia đình tốt nhận về nuôi. Đáng tiếc là gia đình cô không êm ấm được bao lâu thì khi năm cô mười bốn nhà cô xảy ra hỏa hoạn, nhiều lần cô đi tha phương, nhiều lần bị bắt cóc, nhiều lần chạy trốn, cứ như vậy cứ như vậy cho đến khi gặp được

Châu Lê Băng. Cô bật tiếng khóc, cổ nén sự kích động.

Hàn Thập Luân cảm ly trà lên uống, nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như thế giới này không còn gì để ông vương bận ngoài những đứa con của ông.

- Ba biết ba là một người cha không tốt. Đã để nhiều người phụ nữ phải đau khổ, nhưng con phải hiểu cho mẹ con, bà ấy rất thương con.

Họ ngồi cùng nhau cả buổi, đến khi trời nhá nhem, Châu Lê Băng đứng dậy ra về, Mạc Đình và Nguyễn Bá Nam theo sau.

Hàn Thập Luân nhìn theo bóng con gái, xem ra, nó cũng không muốn nhận ông.

Đi đến cửa, Châu Lê Băng đột nhiên quay người nhìn sang ông, giọng cô trầm xuống:

- Ông theo tôi.

Ông ngẩng đầu lên, lại thấy cô đã ra khỏi cửa, còn Nguyễn Bá Nam nhìn ông nhẹ gật đầu.

Lòng ông nhẹ xuống đôi chút.

Ông mong mình vẫn còn cơ hội để có thể chuộc lại lỗi lầm mình đã gây ra... Cho biết bao người phụ nữ.

Đón xem phần 1 của truyện: "Cửu Băng Hà Em Là Thần Chết Của Tôi!"

Link: <http://santruyen.com/cuu-bang-ha-em-la-than-chet-cua-toi.html>

Bạn đang đọc truyện *Châu Lê Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Sinh mệnh? tôi còn cần?

Không gian trắng xóa, xung quanh không một màu sắc nào ngoài màu trắng.

Anh bước đi trong vô thức, cái mà người ta thường nói nếu như mình muốn rời khỏi thế giới này, nếu nhìn thấy được những thứ này, tức là anh đang ở giữa sự sống và cái chết.

Nếu như anh muốn mình không bao giờ tỉnh lại, anh sẽ mãi mãi không tỉnh lại.

Nếu anh dường như sắp bước tới gần nơi cách xa thế giới này, anh sẽ gặp được người mà anh muốn gặp nhất.

Lặng người nhìn những thứ trắng trắng mờ mờ ảo ảo cứ dập dờn trước mắt, đầu anh không hiểu sao choáng ngợp, đứng vững một lúc anh lại bước tiếp.

Hình ảnh người con gái đó xuất hiện, đặc biệt là mái tóc đen dài mượt đó, nó làm anh rung động.

Người con gái lần đầu tiên khiến anh rung động cũng là người có mái tóc đen dài như thế, đôi mắt long lanh to tròn nhìn anh.

Người con gái mà anh nghĩ mình không bao giờ quên được, hiện tại cũng là người mà anh yêu muốn chết đi sống lại nhất, cũng chính là người có mái tóc đó.

Anh tự hỏi, không lẽ, chính là vì những sở thích đó mà anh dễ dàng thích một người?

Anh nhận định là không sau nhiều năm sau.

Nơi khiến con người ta không muốn đến nhất chính là bệnh viện.

Nơi khiến người ta run rẩy, vui sướng nhất cũng chính là bệnh viện. Nhưng...

Không hiểu vì sao, ngay vào lúc này, Hạ Khuê thật muốn khóc hết nước mắt.

Tình cảnh của cô, chính là nhìn người anh trai mà mình yêu quý nhất nằm lạnh lẽo trên giường bệnh, người hoàn toàn chìm vào hôn mê sâu.

Những giọt nước mắt mặn chát không ngừng rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn, thân hình nhỏ bé không còn sức lực đến nỗi chỉ có thể dựa vào cánh cửa phòng bệnh kia, lặng lẽ khóc một mình.

Anh đã tự dần vặt mình, tự làm khổ mình suốt ba năm nay, tại sao đến bây giờ vẫn không chịu buông bỏ quá khứ làm lại từ đầu?

Tình yêu là một thứ tình cảm khó hiểu, đối với Triệu Thanh Mẫn, nó như chất thuốc độc có thể giết chết anh bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu chỉ với một xúc tác nhỏ.

Hồ Lâm Sinh hiện tại đã liên lạc cho ba mẹ, hiện tại, cô chỉ có thể trông chờ họ đến qua mười mấy tiếng đồng hồ, cô mong hai người hãy đến đây nhanh nhất có thể, để có thể xem bộ dạng của con trai hai người khi bị tình yêu làm cho lũ lẩn.

Thật là... Muốn trách không được... Muốn thương cũng không xong!

Hạ Khuê cắn chặt răng, nước mắt đua nhau chảy ra, cô không muốn đứng đây, điều cô muốn làm chính là đi vào kia và đâm cái con người đang như chết kia dậy, dạy cho anh một bài học!

Không phải là... Chị Băng Băng đã dặn dò, nhất định phải sống tốt sao?

Không phải là... Chị đã từ bỏ mạng sống của mình, từ bỏ người mẹ yêu quý

của mình để anh được hạnh phúc sao?

Giờ... Anh lại muốn phụ lòng chị ấy sao?

Lòng cô chợt yếu mềm, cô gục đầu xuống khóc, mặc kệ các bác sĩ và y tá nhìn cô chăm chăm, cô vẫn mặc kệ, cô muốn khóc, từ ngày đó cô không khóc, nhưng giờ đây lòng không thể nào khống chế được đành bày tỏ hết, cô muốn lòng mình nhẹ nhõm hơn.

Một bàn tay đặt lên vai cô, sau đó là một chiếc khăn tay được đặt lên tay cô.

Trong màn nước dày đặc, Hạ Khuê ngẩng đầu lên, mờ mờ cô nhìn thấy một khuôn mặt quen quen đang nhìn mình.

Theo phản xạ cô ngồi bật người dậy, đưa tay dụi dụi mắt.

Khuôn mặt người đó dần dần rõ nét hơn, đó là một khuôn mặt đẹp, người đó có mái tóc nâu hạt dẻ, mắt nâu cà phê nhìn qua mạng vè biêng nhác không ăn nhập với bộ quần áo mạng vè sang trọng kia.

Hạ Khuê vẫn còn thút thít, cô nhỏ giọng:

- Anh... Anh... Tại sao...

Người đó nhìn cô bằng ánh mắt bình thản, đôi mắt nâu cà phê kia liếc qua chiếc giường bệnh lạnh lẽo, nhìn con người bất lực nằm trên giường bệnh, sau đó đi thẳng.

Hạ Khuê nhìn người đang đứng bên cạnh, mãi cũng không chịu mở miệng.

- Anh là bạn của anh Mẫn sao? - Cô đứng im bên cạnh anh một lúc lâu mới dám mở miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống.

Khóc môi người đó nâng lên, nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn kia, giọng anh có chút giễu cợt:

- Em nghĩ sao?

Hạ Khuê càng nói giọng càng nhỏ lại:

- Em chưa thấy anh bao giờ.

Chưa bao giờ?

Cũng đúng. Cho dù Jack nhìn thấy cô gái này có gì đó quen quen, nhưng anh vẫn không nhớ ra được điều gì. Anh cũng cho đây là lần đầu gặp mặt cô em gái của Triệu Thanh Mẫn.

- Đạo này anh ta sống vẫn tốt, đúng không? - Jack lại ngoảnh mặt đi, không nhìn Hạ Khuê nữa, lần này, anh nhìn bầu trời trong xanh ngoài kia, một con đau lặng lẽ đi qua trái tim anh.

Khuôn mặt nhỏ lần này lại cúi xuống nữa, giống như cô tức không thể cúi xuống thấp hơn vậy, qua đôi mắt linh hoạt, Jack nhìn thấy khuôn mặt cô nhóc đỏ lên, những dòng chất lỏng trong suốt cứ thế rơi trên hai má cô bé.

Anh nhú mày, cô nhóc này, anh còn chưa nói gì, tại sao lại dễ dàng khóc tới như vậy?

Thân hình nhỏ nhắn đột nhiên lao về phía anh ôm anh thật chặt, cô nhóc khóc thật to, thật to, đau lòng hét lên:

- Nếu anh thật sự là bạn của anh ấy, tại sao lại không biết rốt cuộc thời gian qua anh ấy sống thế nào? Hơn cả cái chết! Hơn cả tra tấn thể xác!

Nói vậy...

Jack mím chặt môi, để mặc cho cô nhóc ôm mình, có lẽ, bây giờ cô cần một người làm bờ vai để tựa vào.

Nếu như Hồ Lâm Sinh không nói cho Đường Hắc Long biết chuyện Triệu Thanh Mẫn thành ra cơ sự này, chắc bây giờ anh vẫn còn nghĩ... Triệu Thanh Mẫn sống rất tốt!

Nhìn người mà trước đây anh luôn ngưỡng mộ về tất cả mọi thứ, giờ đây lại giống như không còn sống, chỉ còn lại cái xác không hồn, lẻ loi, cô đơn lạ thường.

Anh ta cũng yêu người con gái đó như anh sao?

Hay tình cảm đó... Còn hơn cả những gì anh làm cho cô?

Nhìn qua tờ báo cáo xét nghiệm cùng kết quả bệnh án, Jack cuối cùng cũng biết được.

Thì ra Triệu Thanh Mẫn là muốn đi cùng với cô ấy sao?

Bao nhiêu năm nay anh vẫn yêu cô, vẫn dõi theo từng bước đi của cô, nhìn cô vui vẻ, nhìn cô hạnh phúc bên người mình không yêu, lại thấy cô vẫn thản nhiên, lại thấy cô không có biểu hiện gì khác, anh cũng nản nguyện.

Chỉ là...

Có một lần, cô đã gọi cho anh và hỏi:"Jack, cậu có biết, Triệu Thanh Mẫn là ai không?"

Anh giật mình, lại nghĩ cô đã nhớ lại tất cả, anh chỉ giữ im lặng, nhưng sau đó, cô lại nói:"Không hiểu sao, mỗi lần nhắc tới cái tên này, tim tôi đau lắm!"

Sau đó, anh viện lí do bận nhanh chóng cúp máy, sau đó ngồi một mình trong phòng làm việc đến tối, ngay cả cơm cũng không muốn ăn.

Tất nhiên, anh không hề biết những gì về Triệu Thanh Mẫn, căn bản là anh không muốn nhắc đến cái tên đấy cho đến khi Hồ Lâm Sinh vừa kể chuyện

Triệu Thanh Mẫn, nước mắt chảy ra, Đường Hắc Long kinh hoàng đến nỗi làm bể ly cà phê đang cầm trên tay.

Anh ta nói...

Triệu Thanh Mẫn...

Jack ngồi trong phòng bệnh trắng toát, nhìn khuôn mặt tuần mĩ đang ngủ say kia, cho dù là đang ngủ nhưng khuôn mặt không che giấu được nỗi sự đau thương.

Jack thờ dài, anh bất đắc dĩ mới nói được một câu:

- Triệu Thanh Mẫn, tôi chỉ nói duy nhất một lần..

Người đó vẫn cứ thế, như chìm trong giấc ngủ vĩnh hằng mãi mãi không tỉnh dậy nữa.

Jack tiếp tục nói, đôi mắt nén đau thương:

- Tôi nói cho cậu biết, cậu phải tỉnh lại! Phải dành lại Châu Lệ Băng từ hấn ta!

Lúc đó, anh đã nhìn thấy người con gái đó đang vẫy tay mình, vẫn chất giọng ngọt ngào đó chỉ dành cho một mình anh:

- Thanh Mẫn, anh mau đến đây!

Tiếng gọi của trái tim làm anh rung động, bước chân anh như tăng thêm lực, càng đi nhanh đến chỗ bóng dáng đó...

Tút Tút... Tút... Tút Tút... Tút... Trên máy là những đường nhảy liên tục lên xuống...

Jack hoảng hốt, anh nhòm người dậy, chạy ra ngoài cửa hét với bác sĩ:

- Bác sĩ! Bác sĩ đâu! Huyết áp Triệu Thanh Mẫn đang rất bất thường!!!

Mấy cô y tá đang tiêm thuốc cho bệnh nhân giật mình, nhắc đến cái tên đó ngay lập tức phân chia nhau tiến hành công việc.

Jack chạy vào phòng, anh nhìn lên máy đo tim, chỉ số đập của tim giảm dần.

Jack hét lên:

- Bác sĩ đâu hết rồi! Triệu Thanh Mẫn mà có mệnh hệ gì tôi sẽ không tha cho các người!

Các bác sĩ của bệnh viện hấp tấp chạy vào, mặt mày xanh mét cầm đồ nghề...

- Triệu Thanh Mẫn... Anh phải sống! - Jack nghiêng răng.

Bóng dáng người đó mỗi lúc một xa, anh nhả mày nhìn xung quanh, lại thấy bóng hình đó xuất hiện, anh mở miệng:

- Băng Băng, đợi anh!

Nghe thấy tiếng anh, cô đang chạy thì quay đầu lại, vẫy tay với anh sau đó tiếp tục chạy...

Anh cố chạy thật nhanh để đến bên cô, ôm lấy cô vào lòng...

Anh sắp đuổi kịp cô rồi. Anh mỉm cười, chỉ còn cách mấy bước chạy nữa thôi.

Các bác sĩ dường như chỉ chờ chết, đếm nhịp tim của người vẫn đang ngủ kia, họ bất lực.

Người con trai này, dường như đã muốn chết lắm rồi.

Ai cũng lắc đầu, chỉ có Jack vẫn im lặng đứng đó.

Chín...

Tám...

Bảy...

Sáu...

Năm...

Nhịp tim đếm ngược mang sự sống của người đó đi... Mãi mãi...

Hạ Khuê ở ngoài cửa, cô giữ lấy mồm, cố gắng điều chế nhưng cơn giật vẫn đến từng đợt, mỗi lần là một màn nước mắt đầy đau thương.

Có đáng không?

Anh sống từng đó năm trong đau khổ... Giờ đi... Có đáng không?

Ba...

Hai...

- TRIỆU THANH Mẫn! CHÂU LỆ BĂNG VẪN CÒN SỐNG!!!

Vừa như nắm được tay cô, anh lại nghe thấy tiếng gọi ở đâu đó thôi thúc mình, hình như là tiếng của...

Anh quay đầu lại liền nhìn thấy Jack, lúc đó, Jack nhìn anh bằng đôi mắt tức giận:

- Triệu Thanh Mẫn, anh là tên khốn! Tại sao anh lại bỏ cô ấy đi như vậy chứ?

Anh khó hiểu nhìn cậu con trai kia, sau đó nhàn nhạt cười lạnh:

- Cô ấy chết rồi. Sinh mạng? Tôi còn cần?

Tận thâu tâm can anh lúc này là muốn quay đầu lại ôm cô nhưng có lực đẩy vô hình nào đó bắt anh phải đối diện với người kia, Jack nhìn anh tức giận:

- Anh nhầm rồi! Cô ấy còn sống!

Anh nhầm rồi... Cô ấy còn sống...

Anh nhầm rồi... Cô ấy còn sống...

Sau đó, toàn bộ mọi thứ đều biến mất, kể cả cô, kể cả người con trai kia.

Tôi muốn ở cùng cô ấy... Khó đến vậy ư?

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Có lẽ đã quên

Căn phòng chìm trong màu trắng, nắng sớm nhẹ hắt vào ô cửa sổ nhỏ, những chú chim nhỏ đậu trên khung cửa trắng liên tục cất tiếng hót.

- A... - Những ngón tay thon dài thẳng tắp lùa ra sau gáy, hai mắt nhắm lại một cái, sau đó bàn tay di chuyển dần lên trán, sau đó lùa nhẹ vào mái tóc đen.

Đôi mắt lưu ly đen tuyền phát hiện có điều gì đó không ổn, cặp mắt sắc nhọn liếc nhìn xung quanh.

Người này... Hoàn toàn không biết mình đang ở đâu.

Dừng thẳng người dậy, bàn tay kia không chán chờ rút kim chuyền ra, chợt phát hiện đầu mình lúc này choáng váng như nhớ, đến nỗi như có cái búa liên tục gõ vào đầu.

Đến khi cơn đau đã qua, anh đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đáy mắt dâng lên một cảm xúc khó tả.

Bầu trời xanh không gợn mây, nắng vàng nhẹ nhàng hắt vào căn phòng, khiến căn phòng trắng tràn đầy ấm áp.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, anh lập tức đảo mắt nhìn.

Một người phụ nữ tầm hơn bốn mươi đang bê cháo vào. Nhìn thấy anh, đôi mắt người phụ nữ rom róm mắt.

- Thanh Mẫn... Cuối cùng... Con đã tỉnh... - Bà Triệu cho dù xúc động đến mấy vẫn bình tĩnh đặt tô cháo lên bàn, sau đó nắm lấy bàn tay anh, bà nghẹn ngào.

- Thanh Mẫn... Mẹ...

Chợt bà phát hiện ra, người con trai của bà lâu đã không gặp, đến khi gặp lại nhìn bà đứng đưng, không chút tia ấm áp, trước kia không hề có chuyện này.

Trước kia là con trai bà không biểu hiện tình cảm ra bên ngoài nhưng thật sự bên trong lại rất yêu bà, lúc nào ra ngoài cũng mua đồ giúp bà, thỉnh thoảng còn tặng quà cho bà nữa.

Đôi mắt đó đáng lý là rực rỡ, là ấm áp.

Nhưng giờ đây, nó thật hờ hững, bà không thể hiểu, rốt cuộc...

Nghĩ đến lời nói của bác sĩ khi bà và ông Triệu vừa mới đến đây, bà suy nghĩ, cũng may có ông Triệu đỡ bà vào nghỉ ngơi nhưng trông ông có vẻ nghiêm trọng, khuôn mặt cau lại trông thấy.

Bà vẫn nhớ mà!

Chỉ có điều bà vẫn không thể tin được điều đó lại có thể xảy ra đối với con trai bà.

- Thanh Mẫn... - Bà gọi tên anh, nước mắt bà chảy ra ngoài.

Đôi mắt kia vẫn nhìn bà chăm chú, sau đó, phải thật lâu sau anh mới mở miệng, chất giọng rất nhạt nhẽo, điệu bộ của anh lại vô cùng bình thản:

- Bà là mẹ tôi?

Anh nhìn chằm chằm lên sợi dây chuyền mình đeo trên cổ, một cảm xúc mềm mại nào đó chạm vào trái tim đồng thời cơn đau xé thịt cũng tung ra từ đó.

Nó... Ở đâu ra?

Ô tô dừng ở biệt thự trắng, xung quanh biệt thự trồng toàn bộ là hoa hồng nhưng, nở hồng cả một vườn.

Hàn Thập Luân ngạc nhiên đến nỗi mắt sắp lòi ra, mắt ông không ngừng đảo qua đảo lại đánh giá, sau đó nhìn người ở phía trước dò hỏi:

- Căn biệt thự này... Rốt cuộc là...?

Khí lạnh từ phía trước truyền đến, chạy dọc sống lưng rồi dồn lên não bộ:

- Của tôi. - Châu Lê Băng vẫn mạch lạc như thế, giọng nói rắn chắc kiên quyết, hơn nữa ngay cả một cái liếc mắt cũng không thêm để ý đến ông.

Lần này, Hàn Thập Luân thật muốn đập đầu xuống đất, tâm trạng hỗn loạn:

- Bà ấy... Bà ấy... Lấy người khác rồi sao?

Cô quay người nhìn ông, cho dù là ngoài mặt sắc lạnh nhưng đôi mắt đen lại mềm yếu, người cô run lên:

- Bà ấy chỉ yêu một mình ông!

Ánh mắt người đàn ông mềm mòng thấy rõ, tuy vậy, khuôn mặt kia vẫn là sự nghiêm nghị luôn có.

Mạc Đình đi cùng hàng với ông mở miệng mỉm cười:

- Bác, bác đừng để ý, Băng Băng từ trước đến nay đều như thế, rất cố chấp, bên ngoài như vậy nhưng bên trong lại rất yếu mềm, thật ra cậu ấy rất yêu bác.

Hàn Thập Luân nhìn cô gái xinh đẹp đang đi cùng mình, chợt ông phát hiện ra điều gì đó trên khuôn mặt cô, giọng ông có vẻ lắp bắp:

- Vậy... Vậy sao? Cảm ơn cháu.

Mạc Đình lại cười, cô gặp người đàn ông này, không biết là gì, nhưng lại dâng lên thứ tình cảm vô cùng mãnh liệt.

Châu Lê Băng căng thẳng mở cửa đến nỗi bàn tay run run, Nguyễn Bá Nam vịn nhẹ vai cô mở cửa rồi đẩy cô vào, sau đó nhìn Hàn Thập Luân.

Hai người cùng bước theo sau.

Mùi thức ăn thoang thoảng pha lẫn không khí mát rượi từ điều hòa chạy, khác hẳn với bên ngoài nắng ấm thì bên trong nhà giờ đây mát lạnh.

Nói đúng hơn thì là lạnh...

Hàn Thập Luân đưa tay lên xoa xoa hai bả vai, sau đó nhìn xung quanh mấy lượt, đôi mắt ông ngạc nhiên rồi lại là trầm lắng.

Châu Lê Băng lúc này đã không thấy đau, Mạc Đình cũng thoát cái mất dạng, lúc này Nguyễn Bá Nam nhìn ông, điệu bộ là lịch sự nhưng khí chất lại vô cùng tao nhã, rất quý tộc:

- Bác, có chuyện này con vẫn muốn bác phải đồng ý.

Hàn Thập Luân nhìn người con trai kia, ông khẽ thở dài.

Kiếp trước có phải là ông nợ cậu ta? Có phải ông đã tạo nghiệt nên đến kiếp này mọi thứ, cuộc sống, hạnh phúc của ông đều nằm trong cậu trai trẻ này?

- Dù gì thì con cũng quyết định, chỉ bằng đừng nói thì hơn.

Nguyễn Bá Nam đứng thẳng người, anh nhếch mép, đôi mắt nâu thẫm đẹp tựa hồ trong tranh vẽ, mái tóc nâu hạt dẻ trong không khí mát lạnh của căn phòng thoắt nhẹ, bàn tay thon dài đưa lên hót nhẹ tóc nhẹ nhàng, lần này lại nhìn anh trông thật thoát tục, khiến người ta không thể không đắm chìm.

- Chuyện này vẫn nói thì hơn.

Cô từ phía sau ôm lấy người phụ nữ đang còn nấu ăn trên bếp, khuôn mặt bà đạo này tiêu tụy đi rất nhiều, cô đau lòng ôm chặt bà vào lòng, cố gắng hít hương thơm trên người bà, nó đúng là liều thuốc an thần cho cô ngay lúc này.

Những tia đau đớn cùng hoảng hốt bất chợt vấy lấy cô, cô lo lắng, đôi mắt đen mơ hồ như không nhìn thấy mọi thứ, tất cả như những vùng sương lay lay ướt bao vấy lấy cô, khiến cô không cách nào thoát ra được.

Mẹ... Mẹ thật không phải là mẹ ruột của cô sao?

Vậy... Tại sao...?

Tại sao bà lại không nói cho cô biết? Từ đầu đến cuối bà chỉ im lặng, cho dù cô nghĩ là cha cô bỏ bà ra đi bà cũng không có phản ứng gì.

Bà... Là đang nghĩ cho cô sao?

Tận đáy lòng cô, sự khổ sở cùng sợ hãi dằng xé lẫn nhau không chịu bài xích, bàn tay ôm lấy người bà chặt đến nỗi căng cứng nổi gân xanh.

Bà Diệp Hà không nói gì, từ đầu đến cuối bà không nói một câu nào, vẫn là cái thói nhanh nhẹn đầu ra đó, hôm nay bà chuẩn bị thật nhiều món ăn mà bình thường rất ít khi nấu.

Cô ngạc nhiên cũng chỉ mỉm môi nhìn bà làm, bàn tay đang ôm người bà từ từ buông ra.

Cô cố gắng nở một nụ cười tươi tắn nhất có thể, âm thanh trong trẻo cao vút:

- Mẹ, hôm nay mẹ nấu nhiều món ngon thế?

Cô nhìn đĩa thức ăn liếm môi.

Lúc này, bà Diệp Hà vẫn im lặng, bà thoáng nhìn cô một cái, ngay sau đó rút ngay ánh mắt về.

- Mẹ, hôm nay mẹ mệt à? - Cô lo lắng hỏi, tại sao bà lại như thế? Rõ ràng là như mọi ngày bà sẽ mỉm cười xoa đầu cô, sau đó sẽ là cử chỉ thân mật đút cho cô ăn thử một món nào đó, sau đó sẽ nhanh chóng dọn ra cho cô ăn.

Không biết là linh cảm hay là chính cô cảm nhận được, mẹ cô đã thay đổi, một người mẹ hiền dịu với cô giờ đã khác rồi.

Bà lạnh nhạt, bà không quan tâm đến cô nữa.

Cô sợ hãi, sợ bà muốn rời xa cô, cô không muốn như vậy, cô chỉ có mình bà ở trên đời này, nếu như bây giờ bà không còn yêu cô nữa, cô chắc chắn sẽ không trụ nổi.

Không phải tất cả những điều cô làm đều là vì bà sao?

Cô không muốn bà như vậy... Không muốn... Không muốn chút nào...

Châu Lê Băng biến sắc mặt, cô cười cười như không có chuyện gì, lại giúp bà một tay:

- Mẹ... Để con giúp mẹ!

Nói xong cô bung đĩa cá ra ngoài, người cứ cứng đờ ra, đôi mắt vô hồn đến lạ.

Xoảng!

Tiếng đĩa đồ vỡ, cô giật mình nhìn đĩa cá không biết từ lúc nào đã rơi xuống, cô đang nghĩ đến... Có khi nào bà đã biết hết nên mới như vậy?

Cô cắn môi nhặt từng mảnh vỡ nhanh chóng, cô mong sẽ không ai nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của cô ngay lúc này.

Bước chân đó chậm chậm bước tới, cô không hề may mắn đến sự bất thường của không khí xung quanh dường như đang tăng cao.

Xẹt! Một mảnh vỡ nhỏ đâm vào tay cô rạch một đường dài, cô giật mình định lôi khăn tay ra thì có một bàn tay nhẹ nhàng cầm tay cô lên, sau đó cẩn thận lấy giấy trên người lau.

Tìm cô ngừng đập, khuôn mặt này...

À không phải, là cái sự dịu dàng này, cái thứ ấm áp này đang cố gắng sưởi ấm trái tim đang dần tan vỡ của cô.

Đôi mắt đen thẳm thờ nhìn anh, trong đôi mắt đó là sự trống rỗng vô hồn, cô không suy nghĩ được gì nữa.

Mọi thứ... Như đang đảo lộn vậy.

Mẹ cô...

Châu Lê Băng cắn răn không để cho mình phát ra tiếng rên khế, cô tiếp tục nhặt mảnh vỡ nhưng bàn tay to lớn kia lại kéo cô qua một bên, đôi mắt nâu thăm chăm chú nhìn mảnh vỡ, bàn tay đẹp đẽ kia dần dần nhặt từng thứ từng thứ.

Dường như... Anh không hề chú tâm đến việc là một người tôn quý như thế nào, cho dù bây giờ anh đang nhặt mảnh vỡ, công việc anh không bao giờ đụng đến nhưng trông anh vẫn không thoát khỏi vẻ đẹp tà mị cùng tôn quý.

Nhưng hiện tại bây giờ, Châu Lê Băng không hề để ý đến bất kì vẻ đẹp nào ở anh vì mọi thứ bây giờ hoàn toàn không thuộc vào tầm mắt của cô.

Cô chờ người như vậy... Thật lâu...

Mạc Đình đứng ở một góc, cô nhìn Châu Lê Băng, con đầu âm i đang dần hình thành một ngọn lửa.

Châu Lê Băng không biết, trong phòng bếp, ánh mắt đau thương kia như xoáy sâu xuống vực, toàn bộ lí trí đã chết từ lâu.

Chương 10: Quyết định như thế nào?

Người đó cứ đứng thờ người ở đó, đôi mắt lưu ly đen tuyền chăm chú nhìn những bông hoa hồng nhung được đặt trong một cái bình thủy tinh cạnh bàn mình.

Những cánh hoa màu hồng nhạt tỏa hương dịu nhẹ, thỉnh thoảng có một vài cánh hoa lặng lẽ rơi xuống bàn.

Bàn tay người đó nhẹ nhàng nâng cánh hoa lên, thần sắc khuôn mặt hoàn toàn không một chút biểu hiện, dường như là trống rỗng, trong đó còn có sự hoảng hốt nào đó không thể hiểu được.

Anh ngồi ở bệnh viện đã hơn ba ngày, người hoàn toàn khỏe mạnh, cơ thể không hề suy yếu, tại sao lại phải truyền dịch? Tại sao vẫn cần phải theo dõi?

Anh bất giác đưa tay lên nắm lấy sợi dây chuyền trên cổ, hình cô bốn lá cùng với sợi dây to phù hợp với bờ vai cùng cổ anh, hơn nữa khá nặng nên anh có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Làn da trắng của anh khá phù hợp với màu bạc của sợi dây này, anh không biết nó đã đeo nó vào lúc nào nhưng anh có một thứ tình cảm rất mãnh liệt với thứ này.

Anh nâng giường cao lên một chút, sau đó nhìn ra ô cửa sổ, bên ngoài có những đám mây bông bênh trôi, không khí se se lạnh, vài tia nắng chiếu vào phòng làm nó vừa lạnh vừa nóng, cả người anh như bị chi phối bởi hai thứ không khí này.

Tiếng gõ cửa vang lên, người đó vẫn thần người nhìn ra bên ngoài, sau đó vẫn không có phản hồi gì, cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, một thân hình nhỏ bé tiến vào.

Hạ Khuê nhìn thấy anh, ánh nắng rực rỡ chiếu vào người anh, tuy là mặc bộ đồ của bệnh viện nhưng anh cùng bộ đồ rộng kia vẫn không mất đi sự lạnh lùng kiêu ngạo, sắc mặt anh trầm tĩnh đến lạ, đôi mắt kia dường như lúc nào cũng nhìn ra bầu trời. Ở anh có một vẻ đẹp chết người được ông trời ban cho.

Anh không ngoảnh mặt nhìn cô, ở anh có một bức tường mỏng nhưng không tài nào có thể phá vỡ, cô không dám tiếp cận cũng không dám lùi bước.

Hạ Khuê mỉm cười đặt đĩa hoa quả lên bàn, sau đó nhìn bàn tay thon dài to lớn của anh đang nắm hờ một cánh hoa hồng nhung, giọng Hạ Khuê nghe rất vui vẻ:

- Thật tốt quá, anh vẫn rất thích hoa hồng nhung! Thật giống chị...

Nói đến đây, Hạ Khuê mỉm môi lại, sau đó cố gắng không để anh nhận thấy sự hoảng hốt trong mình, cô ngay lập tức tăng lò đi đến chỗ cửa sổ mở thoáng ra một chút cho ánh nắng ở bên ngoài dễ dàng tràn vào:

- Anh để thế này sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

Sau khi làm xong, cô dọn dẹp phòng của anh, sau đó nhìn anh cười thật tươi:

- Có gì anh cứ gọi em nha, em sẽ đến ngay.

Hạ Khuê đi ra ngoài, cô tưởng chừng như sắp thoát khỏi vực sâu thì giọng nói trầm tĩnh đầy tò mò của Triệu Thanh Mẫn vang lên bên tai:

- Hạ Khuê, anh muốn hỏi một chút.

Cô giật mình quay người lại mỉm cười nhìn anh gật đầu:

- Anh cứ nói đi.

Cô nhìn anh, người đó vẫn không quay đầu nhìn cô, anh nhìn sợi dây chuyền trong cổ mình, mạch máu trong người lúc này đã có phần lưu thông không ổn định, sắc mặt anh thay đổi rất nhanh, đôi môi nhợt nhạt, mặt trắng bệch:

- Sợi dây chuyền này... Là từ đâu ra?

Dây thần kinh Hạ Khuê căng ra, cô cố nghĩ tìm kiếm một lý do nào đó để cho anh hiểu nhưng nếu cô kích động anh chắc chắn sẽ không ổn, cô mỉm cười qua loa:

- Đây là bạn anh tặng, em còn không biết, mà anh sức khỏe không tốt nên hạn chế suy nghĩ nhiều đi ha.

Triệu Thanh Mẫn suy nghĩ một lát rồi gật đầu, Hạ Khuê nhân lúc anh không để ý lập tức chuồn ra ngoài.

Cô cầm ngay điện thoại nhắn tin cho một người, vẻ mặt khá gấp gáp.

"Anh ấy hỏi về sợi dây chuyền, em đã nói bạn tặng anh ấy, em nghĩ anh ấy rất ấn tượng với nó."

Cô đứng đó nhìn đám vệ sĩ đó, sau đó đứng nhìn từ trên cao xuống tầng một của bệnh viện, gió thổi mát lạnh làm tóc cô khẽ bay, một lúc sau cô nhận được tin nhắn, khi mở ra, đôi mắt cô khẽ run.

"Hạ Khuê, em tìm cách đưa Triệu Thanh Mẫn về nước, nếu không sẽ không kịp."

Cô vừa cất máy vào túi thì bà Triệu xuất hiện, mặt bà phờ phạc nhìn cửa phòng bệnh sau đó nhìn cô nhỏ giọng hỏi:

- Thanh Mẫn sao rồi con?

Nét mặt bà Triệu không được tốt, nhất định là có điều gì đó khiến bà không thể chịu đựng nổi, điều này Hạ Khuê dám chắc là do Thanh Mẫn.

Cô mỉm cười nhưng lòng quặn đau, cô ôm lấy bả vai của bà an ủi:

- Mẹ đừng lo, anh Mẫn nhất định sẽ không sao mà!

Vẫn là bộ dạng khổ sở đó, đôi mắt bà Triệu đột nhiên lóe lên tia tức giận, bà gằn giọng, níu chặt lấy Hạ Khuê hỏi:

- Con mau nói cho mẹ biết, mấy năm nay nó thành ra như vậy, rốt cuộc là vì ai hả?

Hạ Khuê dờ mắt ra, khuôn mặt cô trắng bệch, cô lắc lắc đầu:

- Không có đâu mẹ, nhất định là sẽ không có chuyện gì đâu!

Bà biết, một người mạnh mẽ như Thanh Mẫn nhất định sẽ không bị ai đánh bại, càng không ai có thể đụng tới, chỉ có một thứ...

Chính là yêu... Nó khiến con trai bà trở thành người mềm yếu.

Bà không thể chấp nhận được sự thật đó, bà không muốn!

Nếu bà tìm ra người đó, nhất định bà sẽ khiến cô gái đó phải trả giá đắt!

Bà Triệu nghĩ bụng một lúc, sau đó bà nhìn Hạ Khuê mỉm cười:

- Hạ Khuê, con mau dọn đồ đạc của con và Thanh Mẫn, ba con nói rồi, cả nhà ta sẽ về nước, không ở lại đây nữa! Đợi thêm vài ngày, để ba con sắp xếp công việc chúng ta sẽ về ngay.

Nếu nơi này làm cho Thanh Mẫn đau khổ, là nơi con trai bà nếm chịu biết bao đớn đau thì trước khi nó nhớ lại, bà nhất định phải đưa nó rời khỏi đây.

Hạ Khuê ngạc nhiên, cô nhìn bà nhưng bà đã không còn nhìn cô nữa, mở cửa bước vào phòng.

Khi Hàn Thập Luân nhìn thấy bà Diệp Hà, đôi mắt hai người nhìn nhau, một loại cảm giác khó hiểu bao vây, có thể là xúc động, cũng có thể là hận, cũng có thể là áy náy.

Bà bình thần đặt thức ăn xuống bàn sau đó đi vào trong nhà lấy thêm một số đồ dùng.

Hàn Thập Luân nhìn theo bà, hai mắt ông trùng xuống.

Phải chăng lúc đó ông không bị cảm dỗ, biết đâu đã không như ngày hôm nay?

Ngoài vườn, khi những ánh nắng ấm áp chiếu lên những bông hoa hồng nhung kia, chúng lấp lánh lấp lánh bởi những hạt nước được tưới mát.

Nguyễn Bá Nam nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Châu Lệ Băng, khuôn mặt hút hồn đang ở cự li gần.

Anh cúi người xuống tựa vào vai cô, khuôn mặt trắng xinh đẹp của cô không động đậy, từ đầu đến cuối là lãnh đạm, đôi mắt đen vô hồn.

Mắt anh nhìn vào khuôn mặt cô, nhẹ đặt lên đó một nụ hôn như gió thoảng, đôi tay anh đang nắm lấy tay cô di chuyển từ khóm hoa này sang khóm hoa khác.

Bàn tay còn lại của anh siết chặt lấy eo cô, anh không nhìn cô nữa mà nhìn những khóm hoa kia:

- Em nên đi với ông ấy.

Giọng anh thật nhẹ, thật mềm mại như mật ngọt rót vào tai cô nhưng lúc này đây nó không hề có tác dụng, cô nhàm chán nhìn theo từng đường hoa mà anh tưới:

- Đến bây giờ, cho dù là sự thật thế nào, em vẫn coi bà ấy là mẹ.

Bà nhất định là có nỗi khổ tâm mới làm như vậy, cô tự nhủ, bà là người tốt, cô chưa bao giờ thấy bà làm hại ai cả, là bà luôn nhẫn nhịn, cô không tin bà lại vô duyên vô cớ...

Cô nhắm chặt mắt, bàn tay bất chợt rung lên, một khối lạnh lẽo truyền vào cô làm cô tê dại. Vết thương trên tay cô cũng may cũng được anh băng bó lại nhưng giờ gặp nước lại lạnh buốt thấu tim, sự đau rất càng làm cô khó chịu.

Cặp mắt nâu thắm của anh chăm chú nhìn cô, lại nhìn phần tay bị thương của cô, sau đó anh vút ống nước xuống, nước cứ như vậy tuôn xối xả phun ra từng tia hướng về những bông hoa hồng nhưng kia kết hợp với ánh nắng làm cho những hạt nước có nhiều màu sắc sặc sỡ.

Nguyễn Bá Nam quay người Châu Lệ Băng đối diện với mình, cô nhẹ nhàng mở mắt, ánh mắt cô nhìn anh như không, trong đó là vô số tia trống rỗng khiến anh không cách nào tìm thấy cô.

Anh đưa tay lên lướt qua má cô, từ từ luồn vào mái tóc đen mượt, sau đó giữ lấy đầu cô, đầu anh cúi xuống, khuôn mặt anh tiếp xúc rất gần, hơi thở của anh phả vào khuôn mặt cô, đôi môi anh chạm vào đôi môi cô thật nhẹ nhàng, sự ngọt ngào trong đôi môi anh mang lại làm cô cảm thấy thoải mái, đang đắm chìm trong đó một lúc, cơn đau âm ỉ từ tim cô truyền đến rất mãnh liệt, đôi môi này... Sao lại như thế được?

Trong đầu cô hiện lên bóng dáng người đó, bóng lưng đó...

Tim cô thất lại, cô đẩy người anh ra, không tự chủ đưa tay lên lau môi mình.

Nguyễn Bá Nam thất thần người nhìn cô, anh nhỏ giọng:

- Băng Băng... Em...

Cô sợ tổn thương anh nhưng tim cô đã bán đứng cô, cô run run giọng:

- Bây giờ em không có tâm trạng...

Nguyễn Bá Nam đưa tay ôm chặt cô vào lòng, hai tay anh ôm gọn cô vào lòng thủ thi:

- Băng Băng... Cho dù thế nào... Em vẫn yêu anh!

Cô gạt đầu, bàn tay định đưa lên ôm anh nhưng lại rơi vào không trung, cô đắn đo một lúc lại ôm anh vào lòng.

Trong lòng anh, ngọn lửa ấm áp xuất hiện, anh ôm cô thật chặt.

Tốt quá rồi, cho dù hấn ta xuất hiện cũng không thể cướp cô từ anh!

- Còn đau không? - Sau khi buông người cô, anh nhìn vết thương kia lòng đau rát.

Cô lắc đầu, vết thương nhỏ thế này...

Tim cô một lần nữa thất lại, tại sao tim cô lại đau đến vậy? Không lẽ cô đã từng đau hơn thế này sao?

Bữa cơm được dọn ra từ lâu, trên bàn, Hàn Thập Luân và Diệp Hà ngồi nhìn nhau, không khí có vẻ căng thẳng.

Châu Lệ Băng và Nguyễn Bá Nam đi vào đã cảm giác không được bình thường, nhìn Mạc Đình ngồi ngùng ngùng bên cạnh bà Diệp Hà, không hiểu tại sao ngay lúc này cô lại thấy, mẹ cô dường như chỉ quan tâm đến Mạc Đình?

Không thể nào có chuyện đó được! Cô hoàn toàn không thể chấp nhận được sự thật đó.

Tình thần cô bỗng nhiên suy sụp, vai trái cô bị bóp chặt, cô ngẩng đầu lên đã nhìn thấy cặp mắt anh nhìn Mạc Đình không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quà Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Ánh mắt chạm nhau - Con buốt dữ dội - Sợ hãi

Cô cùng Nguyễn Bá Nam ngồi vào bàn, anh ngồi cùng Hàn Thập Luân, cô ngồi ở chính giữa bàn.

Không khí của buổi ăn này vừa đậm đà thơm ngon lại căng thẳng đến mức nào?

Từ đầu đến cuối bà Diệp Hà rất chăm chú cho Mạc Đình, liên tục gấp thức ăn vào bát của cô, thỉnh thoảng bà mới gấp cho cô chút đồ ăn.

Lòng cô trùng xuống, khuôn mặt vô hồn nhưng không biểu hiện một chút cảm xúc ra bên ngoài tiếp tục ăn cơm.

Mẹ... Là đang diễn kịch cho ông ta xem sao?

Mẹ... Là đang muốn cô cảm thấy tổn thương sao?

Mẹ muốn cô... Rồi xa bà đến vậy sao?

Hay là... Trước nay trong lòng bà chưa từng có cô?

Mũi nhọn đâm vào tim cô chảy máu, cô cắn môi cố nuốt nhưng không nuốt nổi, giống như có cục đá đang mắc trong họng cô không thể nào trôi xuống.

Mặt cô dần trở nên sắc lạnh, đôi tay gấp thức ăn run run.

Một cái đùi gà được đặt vào bát cô, cô thần người nhìn người vừa gấp cho mình.

Nguyễn Bá Nam đang nhìn cô cười mỉm, nụ cười của anh thật đẹp, như vui đi nỗi đau trong lòng cô.

Cô nhìn bà Diệp Hà, bà vẫn không nhìn cô, chỉ chăm chú ăn, thỉnh thoảng nhìn sang Mạc Đình mỉm cười.

Mạc Đình gắng gượng cười, cô quay sang nhìn Châu Lê Băng, chỉ thấy đôi mắt kia sắc lạnh không chút ánh hồng.

Cô giật mình... Không lẽ Băng Băng lại...

Sáu năm trước cô đã vì cha mình mà thay đổi, không lẽ bây giờ lại vì bà Diệp Hà lại như thế?

Cô không muốn điều đó xảy ra!

Nhưng giờ bà lại như thế, chẳng khác nào ngầm thừa nhận...

Hàn Thập Luân chứng kiến hết tất cả, ông trầm lặng trong vài giây ngẩng đầu nhìn Mạc Đình, sau đó nhìn sang Châu Lê Băng, ánh mắt ông thâm trầm khó hiểu.

Kết thúc bữa cơm, không ai nói một lời nào, tuy thỉnh thoảng Mạc Đình cố gắng kể một câu chuyện nào đó thật tức cười cho mọi người nghe nhưng hầu như không ai cười, chỉ có bà Diệp Hà là nhẹ mỉm cười.

- Mẹ, để con dọn cho, mẹ vào nghỉ đi! - Cô mỉm cười nhìn bà Diệp Hà, bàn tay đang cầm đĩa thức ăn còn dư nhìn cô, bà lảng tránh ánh mắt đi vào phòng.

Tay Châu Lê Băng cứng đờ một lúc, lại nghe thấy đĩa thủy tinh va chạm nhau.

Cô ngẩng đầu lên, Mạc Đình nhìn cô cười nhẹ, càng ngạc nhiên hơn là Nguyễn Bá Nam cũng đang lấy từng đôi đũa và bát xếp lại một chỗ.

Khuôn mặt anh trông đến là khổ, hàng mày nhăn lại nhưng không làm thuyên giảm vẻ cao ngạo mà tuấn tú nơi anh, làm anh lúc này càng thêm quyền rũ hơn.

Anh đưa mắt nhìn cô, đắm chiêu một lát rồi tiếp tục nhặt, giọng anh nhẹ nhàng:

- Châu Lê Băng, em có thể thôi ngắm anh?

Để cô ngắm anh là một điều vô cùng sung sướng nhưng anh lại làm vẻ như không bận tâm, ngay lúc này, con tim anh đập liên hồi nhưng bên ngoài lại cho thấy anh không có điều gì bất ổn, anh không muốn cô biết điều này một chút nào.

Cô ngây người một lúc, khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên nhăn lại.

- Không nói nữa...

Mặt cô phụng phịu, có vẻ như là đang cố tình trưng ra cái bộ mặt đáng yêu đó cho anh xem.

Nguyễn Bá Nam nhìn cô, đôi mắt nâu thẫm chứa tia ấm áp mà khó hiểu.

Cô gái này đang cố tỏ ra mạnh mẽ sao?

Muốn không ai lo lắng sao?

Anh còn rõ hơn ai hết, bây giờ cô đang rất khổ tâm chính vì người bạn mình thân nhất.

Nhưng anh tin... Cô tuyệt đối sẽ không vì như vậy mà phá hoại tình cảm bao năm với Mạc Đình.

Chắc chắn là như thế!

Hiểu rõ như vậy, anh không bận tâm cho lắm, vấn đề là...

Sắc mặt Nguyễn Bá Nam thay đổi, anh liếc nhìn cô một cái rồi ra ngoài vườn.

Ánh nắng nhẹ phủ lên mái tóc nâu hạt dẻ khiến chúng trở thành màu nâu tuyệt đẹp, rất có sức hút, đôi mắt nâu thẫm nhìn những bông hồng trong vườn, chúng như những mảng cầu vồng sắc sỡ.

Tiếc là... Nó không cuốn hút bằng cô.

Ở cô có một sức hút mãnh liệt mà bất kì người con gái nào cũng khó để có được.

Trong đôi mắt đen long lanh đó như chứa cả đại dương bao la rộng lớn, đến nỗi anh khó lòng tiếp cận, càng khó lòng với tới cùng cô được.

Anh biết, cho dù cô có quên đi người đó đi chăng nữa thì anh cũng không chiếm được tình cảm của cô, giữa cô và anh lại như rất gần mà rất xa, anh không thể với lấy cô, mà cô càng lúc càng vùng vẫy khỏi anh.

Nét mặt đó dường như chỉ xuất hiện khi Nguyễn Bá Nam ở một mình, anh không biểu hiện ra bên ngoài là bao nhưng sự khổ sở thì không thể dấu diếm trong đáy mắt.

Đã bao lần cô từ chối anh, anh lại còn nghĩ đến việc cô còn chưa quen nên mới như thế?

Nhưng khi ở bên anh có khi nào cô cười một cách thoải mái hơn không? Cô giống như con búp bê bị anh điều khiển đến nỗi đến cả bản thân mình nghĩ gì cô còn không nhận ra.

Điện thoại trong túi quần anh run lên một trận, anh lấy ra không chán chừ nhấn nút nghe.

- Tổng giám đốc, tin tức từ Mĩ báo về, chủ tịch tập đoàn White chuẩn bị về nước trị bệnh.

Hàng ngày người này ngay lập tức cau lại, toàn bộ thân người cứng đờ trong giây lát, anh đứng lặng người một lát, bình thần đến đáng sợ:

- Anh ta không ở lại đó điều trị còn về đây làm gì?

Bên kia, Kim Tề Hải cũng thắc mắc không kém, anh chau mày lật lật hồ sơ cung kính thông báo:

- Chuyện này tôi cũng không rõ. Nhưng chắc chắn là có liên quan đến Trần Minh Tuấn, thỉnh thoảng lại xuất hiện ở bệnh viện nơi chủ tịch Triệu điều trị, hơn nữa lại đi với em gái của cậu ta.

Em gái? Nguyễn Bá Nam trầm mình trong quá khứ của nhiều năm trước, không phải là cô bé đã khóc sụt sùi nhìn Triệu Thanh Mẫn năm đó sao?

Cái thời khắc mà cậu ta dùng lưỡi dao đâm vào trái tim cô, khiến cho cô mãi mãi không thể quay đầu về phía cậu ta.

Nhưng cũng phải cảm ơn cậu ta, chính là nhờ sự ngu xuẩn đó nên cô bây giờ mới có thể ở bên anh như thế này.

Bên kia Kim Tề Hải liên tục gọi tên khiến anh choàng tỉnh, anh bước từng bước nhẹ nhàng về phía vườn, từng bước dài in bóng người đồ dài của anh xuống thảm cỏ xanh mướt:

- Cậu sắp xếp nhanh một chút. Cô ấy phải rời khỏi đây sớm... Trước khi cậu ta trở về.

Nhận thấy bên kia im lặng, Nguyễn Bá Nam một lần nữa chau mày.

- Cậu không nghe tôi nói gì sao?

Sự thật là ở bên kia, Kim Tề Hải đang mỉm cười, cậu chủ của anh trước đây chưa từng như vậy, chưa từng vì cô gái nào lại phải bận tâm, sợ hãi đến nỗi sợ đánh mất cô, từ khi người con gái này xuất hiện, mọi chuyện lại đi theo một chiều hướng khác.

- Tổng giám đốc, tôi theo anh mấy mươi năm anh còn không rõ sao? Tôi không bao giờ để anh phải lo lắng điều gì.

Nói vậy nghĩa là...

Cậu ta đã nghĩ ra cách giải quyết ổn thỏa rồi sao?

Kim Tề Hải bên kia cười đắc ý:

- Chủ tịch Triệu hoàn toàn không có khả năng xen vào tình cảm của hai người! Cậu ta...

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Nguyễn Bá Nam đưa mắt nhìn lên cao, bầu trời hôm nay sao lại trong xanh đến vậy?

Hay chính là vì anh cảm thấy sau ba năm, cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều?

Cho dù là vì gì đi nữa thì sau này, không ai có thể chiếm lấy Châu Lê Băng khỏi tay anh.

P/s: Các bạn đọc giả nếu có thời gian hãy ghé thăm phần 1 của câu chuyện này, tên: Cừu Băng Hà, em là thần chết của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Châu Lê Băng, Quà Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Ánh mắt chạm nhau - Cơn buốt dữ dội - Trầm lặng

Khóe môi vừa xuất hiện nụ cười, Nguyễn Bá Nam nhú mày dừng ngay hành động mình đang làm, đưa mắt nhìn ra phía cổng biệt thự.

Chiếc ô tô một vài lần ghé thăm trước đây hôm nay không mời mà đến.

Lướt nhìn qua hai bóng người vừa bước vào, khóe mắt Nguyễn Bá Nam giật giật.

Trong phút giây thoáng qua hai bóng hình kia, anh không thể hiểu nổi linh tính của mình, tại sao lại cảm thấy bất an như thế?

Bước chân của anh nhanh hơn bình thường, hơi thở gấp gấp nhưng khuôn mặt kia thì không suy chuyển chút nào.

Châu Lê Băng cùng Mạc Đình vừa lúc rửa chén xong định ra ngoài vườn hóng mát thì nghe tiếng còi ô tô phát ra từ phía cổng.

Cô đưa mắt nhìn ra bên ngoài, ở cổng là chiếc xe ô tô đồ Ferrari quen thuộc, đôi mắt đen ánh lên tia ngạc nhiên, sau đó cô nhìn sang Mạc Đình mỉm cười.

Đến khi ô tô tắt máy thì không khí đột nhiên im lặng.

Cô cùng Mạc Đình vừa lúc chuẩn bị nghênh đón vị khách kia thì trên xe một người con trai bước ra, mái tóc hung đỏ qua năm tháng vẫn không thay đổi, dáng người nhàn nhã, vẻ lịch thiệp như được hình thành qua thời gian.

Người đó mở cửa xe cho cô gái kia, mái tóc dài màu hồng đào nhẹ nhàng bay trong gió, khuôn mặt xinh đẹp nhưng phảng phất vẻ mệt mỏi.

Hai người nắm tay nhau đi vào, cho đến khi nhìn thấy dáng người của hai cô gái kia, người con trai mỉm cười thật tươi vẫy tay:

- Hi đại tỷ, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?

Người này không ai khác chính là Đường Hy.

Cậu ta đứng thật là... Không lẽ đã quên mất Mạc Đình này rồi sao?

Mạc Đình mặt co rúm nhìn Đường Hy uất hận, lại liếc sang người con gái kia mỉm cười:

- Tuyệt Như, dạo này sắc mặt cậu không được tốt.

Nói thế rất đúng, lúc trước cô gái này khuôn mặt da dẻ lúc nào cũng căng tròn bóng mẩy, nay gặp lại đã có phần tiêu tụy, tuy xinh đẹp lại mang nét thanh nhả, thoát tục và trưởng thành hơn trước, nhìn cô cũng gầy đi rất nhiều.

Tuyệt Như sắc mặt nhợt nhạt mỉm cười trả lời:

- Tổ vẫn khỏe.

Châu Lê Băng ngoài mặt lạnh tanh, trong lòng lại lo lắng, không biết tên tiểu tử Đường Hy làm ăn kiểu gì lại để Tuyết Như thành ra cái thứ này?

Nói là làm, cô tiến đến chỗ cậu ta mà nhón chân cốc đầu cậu ta một cái, đã thế còn nhéo tai cậu ta gần giọng:

- Tội tin tưởng cậu mới giao phó cho cậu bạn tôi, vậy mà cậu nhìn xem, cô ấy giờ chẳng khác nào bộ xương khô!

Đường Hy cố nuốt nỗi ảm ức vào lòng, đau khổ cầu hòa với cô, khuôn mặt đẹp trai trong chốc lát hóa thành sùng nịnh, chẳng khác nào con cún mong chờ được chủ cưng nịnh:

- Đại tỷ, đệ biết sai rồi mà! Tha cho đệ đi!

Tuyết Như sắc mặt khá nhợt nhạt, tuy vậy cô vẫn giữ lấy tay Châu Lê Băng

mỉm cười:

- Thôi nào Băng Băng, Đường Hy thật sự rất tốt với mình, lúc nào cũng mua

đồ tắm bỏ cho mình, chỉ là mình tiêu hóa không tốt nên mới gầy đi, cậu đừng lo.

Nghe Tuyết Như nói như vậy, Châu Lê Băng cũng yên tâm, Mạc Đình khoác tay Tuyết Như mong chờ, đôi mắt kia tràn đầy sự háo hức:

- Kể mình nghe đi... Bên Mi cậu và Đường Hy đã làm những gì...

Nhìn khuôn mặt đỏ lựng của Tuyết Như, Mạc Đình cảm giác có điều gì đó không bình thường.

Châu Lê Băng không thèm nhìn Đường Hy lần nào nữa, cô lấy di động gọi cho Phi Hùng cùng Hạo Kiệt đến.

Hôm nay được coi như bữa ăn sum họp bạn bè lâu ngày nên dùng khá nhiều thức ăn, mà trong tủ lạnh lại không đủ dùng nên Châu Lê Băng cùng Mạc

Đình quyết định đi siêu thị mua, cô dặn dò Tuyết Như cùng Đường Hy nghỉ ngơi vì mới đi máy bay về.

Nguyễn Bá Nam từ lúc Tuyết Như và Đường Hy xuất hiện đã không thấy bóng dáng đâu, có thể là trong lúc mọi người mải mê trò chuyện đã không chú ý đến ô tô anh lái đã phóng đi từ lúc nào.

Anh bị sao vậy? Trong thoáng qua Châu Lê Băng đã tự hỏi, rất nhanh chóng

cô lại bị cuốn hút vào những câu chuyện khi ở Mi mà Đường Hy kể.

"Tỷ còn nhớ không, em có đi qua mấy khu xí nghiệp mà hồi lâu anh Jack suýt chút nữa tiêu đó, giờ nó bị phá đi xây thành siêu thị rồi đó. Đệ cứ nhìn thấy lại liên tưởng đến cái cảm giác mạo hiểm đó, thật rất kích thích!"

Cái mà Đường Hy nói chính là lúc mà Jack bị bắt cóc đúng không? Lúc đó có cả Trần Minh Hạo nữa, nhưng mà tại sao lúc đó cô lại cảm giác có sự tranh chấp kịch liệt nào đó nhỉ?

Cô thấy dường như mình phải đối đầu giữa sự lựa chọn từ hai phía, nhưng cô lại không biết đó là gì?

Tại sao cô lại không thể nhớ rõ được tất cả? Hay tại vụ tai nạn ba năm trước khiến cô dần quên hết những ký ức đó sao?

Cô không hiểu được, vì sao mình lại có cảm giác thấu tim gan như vậy, nó như đứt ra thành từng khúc nhỏ.

Cái cảm giác quen thuộc này... Chính là cái cảm giác đó! Cái tên Triệu

Thanh Mẫn đó...

Mạc Đình vỗ vai cô một cái rồi lo lắng hỏi:

- Băng Băng, bà làm gì mà thần người vậy?

Cô ngăn người một lúc mới nhớ ra mình đang chuẩn bị lựa thịt, chỉ vì những lời nói đó cứ bám riết lấy cô không buông khiến cô cứ như bị chìm sâu vào một không gian nào đó rất rộng, khiến cô không cách nào thoát ra được.

Mạc Đình đã quen với việc thần thờ này của cô nên giờ chỉ có thể bằng cách

nói những chuyện vui vẻ làm cô nghe. Sau khi mua đầy đủ, hai người lái xe về nhà.

Đường Hy ngồi lặng người trên ghế, hai tay đan vào nhau, nội tâm đang gào thét kịch liệt.

Tuyết Như sắc mặt tái nhợt nhìn tờ báo đang nắm chặt trong tay mình, môi cô muốn mấp máy nhưng lại dừng lại.

- Đường Hy, có nên nói...

Đang lúc cô vừa định nói ra cậu đã chặn ngang miệng cô ra dấu im lặng:

- Tuyết Như, em biết mà, giờ tỷ ấy...

Cô cắn chặt môi, tờ báo trong tay càng lúc càng siết chặt:

- Giờ đã đến nước này, không lẽ cứ để cậu ta dẫn vật đến chết hay sao?

Đường Hy im lặng.

- Không lẽ cậu ta muốn như vậy sao? Anh thấy đấy, cậu ta... Sắp vì yêu mà chết rồi!

Khuôn mặt Đường Hy run lên, cậu đưa tay vò tóc khiến mái tóc hung đỏ rối bù:

- Bây giờ tỷ ấy đang sống rất tốt, nếu như biết được những chuyện đó, không biết tỷ ấy sẽ đau lòng tới cỡ nào?

Một tiếng chuông điện thoại phá vỡ cuộc trò chuyện của hai người.

Đường Hy nhìn số vừa gọi, hàng mày hơi nhíu lại rồi dẫn ra, cậu nhắc máy:

- A lô.

Jack bên kia với âm điệu vô cùng nghiêm túc nói với anh:

- Đường Hy, lần này cậu về, bằng mọi cách, nhất định... Phải giữ cô ấy lại!

Đến khi cậu cất máy vào người, Tuyết Như vẫn nhìn cậu chằm chằm, ánh mắt cô hơi nghi ngờ:

- Đường Hy, ai vậy?

Cậu vẫn duy trì sự im lặng đó đứng dậy từ từ đi về phía Tuyết Như ôm cô vào lòng, cậu thủ thỉ vào tai cô:

- Ngủ đi.

Tuyết Như tự hỏi, rốt cuộc cuộc điện thoại đó là thế nào? Nó có quan trọng không? Người đàn ông ngồi trong phòng đọc sách ban nãy là ai? Tại sao mẹ của Băng Băng lại đứng nhìn ông ta ở cửa, có không để ông ta phát hiện ra mình?

Bữa cơm tối được dọn ra trong tiếng cười đùa của Mạc Đình và Phi Hùng, Hạo Kiệt cùng Ngọc Bối - cậu lớp trưởng năm xưa còn bận bịu dọn thức ăn phụ Châu Lệ Băng và bà Diệp Hà một tay.

Nguyễn Bá Nam từ lúc trở về luôn nhìn mọi người bằng ánh mắt sắc lạnh, duy chỉ có Châu Lệ Băng là ánh mắt dịu dàng tràn ngập sự yêu thương nuông chiều, sau khi hôn má cô một cái đã lên phòng đọc sách cùng người đàn ông kia.

Bữa cơm diễn ra trong suôn sẻ, sau khi dùng bữa, trong lúc dọn thức ăn,

Tuyết Như nhìn cô tò mò chỉ tay về phía Hàn Thập Luân nói nhỏ:

- Băng Băng, kia là ai vậy?

Cô nhìn theo hướng Tuyết Như chỉ, bắt gặp ánh mắt ông ta cũng đang nhìn mình, cô cúi gằm mặt xuống nhẹ giọng:

- Ba mình.

Lúc này, hai mắt Tuyết Như tròn trũng lớn, không thể tin vào đôi mắt mình, không hiểu người đàn ông cô nhìn có chút quen biết mình lại có thể là ba của

Châu Lệ Băng.

Vậy tức là...

Châu Lệ Băng không hiểu vì sao lại lập tức chuyển đề tài:

- Tuyết Như, cất mấy cái bát này giúp mình.

Cô lại tản lờ, tiếp tục phần dọn của mình, Nguyễn Bá Nam từ từ bước đến từ phía sau ôm eo cô hôn má, đôi mắt nâu thâm chăm chú nhìn mái tóc đen dài kia:

- Băng Băng, ở nhà ngoan, anh đi tí sẽ về!

Thấy cô gật đầu, anh yên tâm kéo áo khoác ra ngoài.

Sau khi anh đi, một lần nữa Tuyết Như, Đường Hy, Hạo Kiệt, Ngọc Bối đều dồn dập hỏi cô.

- Băng Băng à, Nguyễn Bá Nam, hẳn ta quá tự kiêu.

- Đúng, tại sao cậu lại quen hẳn?

Chỉ một câu nói đủ để giải thích tất cả, Châu Lệ Băng sau khi nghe chắt vắn trầm lặng một lúc, mãi thật lâu sau chỉ đáp vồn vện:

- Anh ấy là ân nhân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Ánh mắt chạm nhau - Cơ buốt dữ dội - Đau (1)

Có ai tin trên đời này có phép màu? Giống như một loài hoa đã khô héo lâu ngày đột nhiên xanh tốt, căng tràn sức sống mãnh liệt, nó không còn tự ti về bản thân, cũng không có trở ngại nào khiến nó lùi bước.

Dường như phép màu rất ít khi xuất hiện, cũng rất ít khi linh nghiệm, con người không mấy ai còn tin vào phép màu, không còn tin vào điều kì diệu sẽ xảy ra.

Anh thường mơ những giấc mơ kì lạ, ở đó xuất hiện phép màu, phép màu đó mang lại sức mạnh sống cho anh, ban tặng cho anh cơ hội sống ở đời, phép màu đó... Chính là cô...

Anh muốn mang toàn bộ hạnh phúc của đời mình mang đến cho cô, có thể sẽ khiến cô hạnh phúc, cũng có thể cô sẽ không hạnh phúc, anh biết, nhưng anh muốn nhìn thấy cô cười, cho dù anh biết, mình có thể sẽ mãi mãi không bao giờ có thể ở cạnh cô.

Anh biết, cho dù không có anh, cũng sẽ có người khác ở bên cạnh cô, bảo vệ cô, đem lại cho cô hạnh phúc.

Màn đêm đã thấm lạnh vào thân ảnh nhỏ nhắn của cô gái, bộ tóc đen dài mượt rủ xuống sàn, người con gái đó với chiếc váy trắng muốt ngồi dựa người ở cửa phòng, nét mặt trầm tư.

Toàn thân cô thỉnh thoảng run lên từng cơn, bàn chân lạnh lẽo đến nỗi co quắp những biểu hiện đỡ đỡ kia như cho biết cô không cảm thấy lạnh.

Bây giờ đã là nửa đêm, tầm này mọi người đã đi ngủ hết, hành lang lạnh lẽo chỉ còn một mình cô cô đơn tuyệt vọng.

Cô tựa người vào cửa, bàn tay trắng muốt lạnh lẽo cầm lấy tấm ảnh, một người phụ nữ trẻ với nụ cười rạng rỡ đang nhìn về phía ống kính, trên tay đang bế một đứa trẻ tầm bốn năm tuổi, đứa trẻ đó cơ hồ không có chút vui vẻ gì, chỉ nhìn chăm chăm mẹ mình, đến một nụ cười cũng keo kiệt không thể mở ra những ánh mắt đen như mực kia lại làm cô bé trở nên tình nghịch đáng yêu.

Bên ngoài trời trở lạnh, những cơn gió lạnh buốt đập vào cửa kính cửa sổ như gào thét muốn xâm chiếm toàn bộ căn nhà nhưng bị ngăn cản bởi ô cửa kính vững chắc.

Nhiệt độ trong nhà xuống thấp, tính đến thời điểm này chênh lệch với ban ngày năm đến sáu độ.

Trong đêm tối, đôi mắt kia sáng lên, nhìn vào màn đêm đen như hũ nút, tưởng chừng như nuốt trọn thân hình nhỏ bé.

Những giọt nước mắt mặn chát từ từ chảy xuống gò má trắng bệch, người cô mỗi lúc một run lên, cô đưa tay ôm lấy người mình cô kiểm chế không để tiếng nức nở bật ra bên ngoài.

Dường như... Cô luôn cô đơn như vậy...

Mọi người, ai cũng vậy, ai cũng bỏ rơi cô, ai cũng không quan tâm cô.

Ngay đến cả bà... Đến cả bà cũng đối xử như vậy với cô, trên đời này cô chỉ cần có bà, giờ thì cô không còn quan trọng nữa rồi.

Cô là một đứa bỏ đi!

Một đứa vô tích sự!

Tiếng bước chân từ đâu vọng tới, bước chân đó dường như rất nhẹ nhàng, cô không phát hiện ra điều đó, cảm xúc của cô đã kéo hết đi những lí trí còn sót lại.

Mùi hương xa lạ mà quen thuộc đó truyền tới, Châu Lệ Băng giật mình choàng tỉnh, khi ngẩng đầu lên lại nhìn thấy bóng dáng cao lớn đó đang đứng ngay trước mặt mình.

Đôi mắt nâu thẫm đó nhìn cô chăm chú, cho dù đang là ban đêm nhưng cô vẫn lờ mờ cảm nhận được từng đường nét rõ ràng trên khuôn mặt đó.

Bàn tay người đó nhẹ nhàng ôm lấy người cô, rõ ràng là người đó đã ngủ nhưng tại sao cái ôm của người này lại lạnh lẽo đến vậy?

Người này... Đã đứng đây bao lâu? Đã chứng kiến hết tất cả sao? Nước mắt cô tiếp tục rơi, lại một nỗi đau thấm vào tim, nỗi đau này cô không biết là thứ gì, những mỗi khi ôm anh, nó lại như một nhát dao đâm vào tim cô, càng lúc càng sắc, càng lúc càng muốn xiết nhỏ tim cô.

"Loại con gái như cô ta... tôi chỉ muốn bắn chết!" Âm thanh sắc lạnh đó găm nhám mỗi tế bào, từng li từng tí giết chết cô, mỗi lần như vậy là một lượng thuốc độc dự trữ.

"Mẹ con đang ở Anh, bà ấy muốn con sống cùng bà ấy."

Chỉ cần anh ấy hạnh phúc bên người con gái mình yêu...

Mình nhất định phải bảo vệ người anh yêu!

Toàn thân cô tê buốt đến nổi tím lại, hô hấp của cô lúc này dường như không ổn định, liên tục hấp hối.

Khuôn mặt người con trai kia là giật mình thảng thốt, anh ôm chặt cô bế lên, bước chân nhanh nhẹn từng bước.

- Triệu... - Trong con mê, cô liên tục lẩm bẩm từng câu chữ nhưng anh lại không thể nghe rõ những gì cô đang nói - Triệu... Triệu Thanh Mẫn...

Đôi chân đang bước dừng lại, toàn thân người đó cứng đờ, khuôn mặt không cảm xúc nhìn người con gái trong lòng đang mê man liên tục gọi tên người đó.

Em... Không thể quên cậu ta sao? Mãi mãi không thể quên sao?

Sáng hôm sau, Châu Lệ Băng tỉnh lại, bà Diệp Hà lúc này đang nằm gục bên cạnh cô, đầu cô nặng trĩu, toàn thân nhừ nhối.

Cô rờ rờ trán mình thì cảm nhận được sự ẩm ướt từ chiếc khăn truyền đến, cô bỏ khăn ra ngồi dậy.

Lúc này, bà Diệp Hà tỉnh dậy, thấy cô đã trở lại bình thường, bà mím chặt môi sau đó đứng dậy quay mặt đi ra ngoài.

- Mẹ... - Cô lên tiếng gọi, đôi mắt đen nhìn người phụ nữ đang khựng bước chân.

Bà Diệp Hà quay đầu lại liền lập tức bị cái ôm của Châu Lệ Băng làm cho giật mình, bà thảng thốt nhìn.

- Mẹ... Con sẽ ở lại.. Con sẽ không đi với ông ấy... Mẹ mãi mãi là mẹ của con...

Đến đó một lúc, bà nhẹ nhàng lên tiếng, không còn cảm giác xa cách của mấy ngày nay:

- Băng Băng à...

Cô rời khỏi vòng ôm của bà, đến khi nhìn vào khuôn mặt phúc hậu kia đã phát hiện đôi mắt bà tràn ngập hơi nước, cô nhất thời xúc động:

- Con biết... Con vẫn sẽ ở lại với mẹ...

Bà biết, bà biết chứ, đứa con gái nhỏ bé yêu quý của bà đương nhiên sẽ không bao giờ bỏ lại bà một mình, bà biết, cho dù bà có tàn nhẫn như thế nào đi chăng nữa, con bé chắc chắn sẽ không từ bỏ mà tiếp tục ở bên cạnh bà.

Bà đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc đen dài kia, mái tóc này, bà luôn muốn khi ba của con gái bà nhìn thấy sẽ vô cùng yêu thích mà quên bộ tóc này.

Kết quả, lại chính là sự ảo tưởng của chính bà.

Bà không thể cứ tiếp tục tưởng niệm mãi như thế này được, càng không muốn vì đứa con gái này mà níu giữ người đàn ông mà bà yêu thương kia.

Chờ đợi ông suốt mười bảy năm qua, cuối cùng bà mới nhận ra, tất cả sự hoài niệm đó đều là tự bà nghĩ ra, ông không có lỗi, lỗi mới chính là ở bà.

Chỉ cần con gái bà hạnh phúc, đánh đổi sao bà cũng chấp nhận.

Nó đáng được hạnh phúc, bây giờ con bé ở cạnh bà, e rằng sẽ phải chịu khổ.

Đến khi Châu Lệ Băng đi ra ngoài vườn định tưới cây thì thấy chàng trai kia đang cầm vòi nước tưới, những sợi nắng len lỏi vào từng làn da trắng kia làm cả người anh như tỏa sáng.

Nguyễn Bá Nam ngẩng đầu nhìn kia, đầu tiên là vì ngạc nhiên, sau đó là mỉm cười nhìn cô, bàn tay anh vẫn men theo từng luống hoa mà tưới cẩn thận.

Cô chậm chậm đi về phía anh, đơn giản là cô muốn tìm mình được bình ổn ngay lúc này, cô cảm thấy, tại sao càng ngày cô càng thấy mình dường như không còn như trước kia?

Nhẹ nhàng ôm anh từ đằng sau, mái tóc đen dài rủ xuống, dưới những ánh nắng, mái tóc đen càng bóng mượt, đôi mắt đen kia như phát sáng.

Đôi mắt nâu thăm liếc nhìn cô một lúc lâu, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy bàn tay to lớn của anh, dường như cũng chỉ là bám lấy.

Cô nhẹ mỉm cười, trái tim đau buốt, rất tự nhiên mà nói với anh:

- Bá Nam, tự nhiên em lại nghĩ...

Bàn tay đang cầm vòi nước của anh đột nhiên siết chặt, chỉ là cô không nhận ra cảm giác này.

Cô vẫn tiếp tục nói, đôi mắt đen hướng về những bông hoa hồng nhưng nở rộ:

- Bá Nam... Trước kia, có phải... Em đã quên mất thứ gì đó không?

Tìm cô quặn lại, lòng dâng lên cảm giác khó chịu, lại nữa rồi, tại sao lúc nào cô cũng có cảm giác đau đớn đến thế? Rốt cuộc là thứ gì lại khiến cho cô phải khổ sở như vậy?

Khóe miệng Nguyễn Bá Nam cong lên thành một đường, anh vút ống nước ở một góc, sau đó đem toàn bộ thân hình nhỏ nhắn cuốn vào lòng mình, anh hôn nhẹ lên trán cô nhẹ nhàng an ủi:

- Đừng lo. Có anh ở đây.

Cử chỉ tiếp xúc thân mật này, từ đó đến nay cô vẫn chưa thể nào thích ứng được, hàng mày xinh đẹp nhăn lại một cái, sau đó lại dần ra.

Cảm xúc dâng trào ngập tràn toàn bộ căn phòng, bà Diệp Hà ngại ngùng ngồi trên ghế sofa, mắt thỉnh thoảng liếc qua người đàn ông đang ngồi trên ghế đọc sách.

Người đàn ông này nhìn có vẻ rất chuyên tâm chăm chú, tập trung đến nỗi ngay cả người kia đã ngồi chờ lâu ông cũng không để ý.

Nghe thấy tiếng rục rịch, ông ngẩng đầu lên, phát hiện ánh mắt bà đang nhìn mình chằm chằm, ông hơi bất động, trong một giây, ông đánh mắt sang một bên, chậm chậm nhòai người đẩy tiến về phía bà, sau đó ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Ông tháo kính ra, nhẹ nhàng day day hai chóp mũi, nét mặt vô cùng bình thản:

- Diệp Hà, tôi biết...

Bà ngay lập tức chặn lời ông cùng với một nụ cười:

- A Luân, ông coi, Băng Băng cuối cùng cũng lớn rồi!

Hàn Thập Luân chau mày một cái, cuối cùng nhìn người phụ nữ trước mắt mình, trong đôi mắt ông bao phủ một lớp sương mù không tài nào hiểu được, giọng ông hơi run:

- Diệp Hà, tôi thật sự xin lỗi...

Hai hàng nước mắt của người phụ nữ chảy xuống, bao năm qua, bà đối xử với Băng Băng tốt bao nhiêu nhưng lại không thể đem đến cho con một cuộc sống đầy đủ, no ấm, vô tư.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ánh mắt chạm nhau - Con buốt dữ dội - Đau (2)

Truyện: Châu Lệ Băng, quá khứ đã qua, hãy để nó chôn vùi!

Tác giả: Chi Ri Đại Đại Ngốc

Một vài điều tuyệt vời trong cuộc đời có thể làm con người thay đổi, cũng chỉ là một vài điều bất hạnh đã đánh mất hạnh phúc cả đời của con người.

Bị cuốn đi trước biển kí ức lạnh lẽo như hàn băng địa ngục, người đó mơ hồ nhắc từng bước chân đi trong vô thức, toàn bộ đều trống rỗng, không có bất cứ một điều gì giấu trong đầu.

Nó thật nhẹ, nhưng tại sao lại cảm thấy đau đến vậy?

Nói cho anh biết, trong tim anh, tại sao lại lạnh lẽo đến vậy?

Anh muốn hỏi... Trước kia đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh lại không thể nhớ ra được gì?

Người con trai đó ngồi trên giường bệnh, nét mặt sắc sảo đến từng đường, đôi mắt lưu ly đen đó nhìn vào khoảng không cố gắng nắm bắt thứ gì đó.

Anh mím chặt môi, bàn tay cầm tờ giấy kia xiết chặt, đó hình như là một bức thư nào đó đã lâu nhưng được cất giữ rất cẩn thận nên vẫn còn mới.

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt từng đường trên mặt giấy, xem đó là thứ quý giá nhất trần đời, nét mặt anh vẫn không hề thay đổi, vẫn là bức bình phong lạnh lẽo.

Nó còn lưu lại tình cảm mãnh liệt, hết như một câu chuyện vừa xảy ra ngay trước mặt anh.

"Tình yêu của tôi như cơn mưa bụi dưới ánh nắng chan hòa

Anh là ánh sáng, còn tôi như cơn mưa bụi đó..."

Thích nhất những chữ chứa tên anh, viết rất đẹp, rất sắc.

Anh...

Đôi môi nhợt nhạt kia mở nhẹ, những vệt máu nhẹ nhàng đọng lại trên môi, anh ngẩng đầu nhìn về phía cửa, một người từ ngoài cửa bước vào.

Anh vô cảm nhìn người con trai kia, chỉ cần thoáng thôi anh đã nhìn thấy người này một ngày không dưới ba lần.

Anh hoàn toàn không nhớ gì hết? Tại sao cậu ta lại không chịu buông tha cho anh?

- Tôi nói... - Anh nhìn vào đôi mắt màu cà phê, từ đầu đến cuối là ngữ khí trầm ổn, không tức giận, cũng không ngạc nhiên, càng không vui vẻ chút nào - Tôi không quen biết người nào tên là Châu Lệ Băng.

Người kia dường như đã quen với câu trả lời quen thuộc này, anh ngồi xuống ghế, bộ đồ đen trên người anh tương phản với chiếc giường trắng càng làm anh thêm nổi bật.

Ung dung nhìn sắc mặt người nằm trên giường, Jack bình thản tiếp tục kể chuyện:

- Châu Lệ Băng là loại người ngoài cứng trong mềm, nếu như cô ta muốn làm hại ai, trừ khi người đó hại đến người thân của cô, còn đối với những người luôn đứng về phía cô, trái lại sẽ trừ mọi hậu họa về sau. Cô làm nhân công nghĩa vụ nhưng chúng ta lại không thể để cô vì thế mà bị nguy hiểm. Hơn nữa, chúng ta không giết người.

Triệu Thanh Mẫn lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, mỗi một câu chuyện mà người con trai này kể lại khiến anh tò mò. Người con gái vĩ đại đó rốt cuộc là một con người như thế nào? Cho dù... Mỗi khi nghe đến cái tên này, toàn bộ người anh lại tê buốt, đến nỗi tim cũng dờ dỗi không thở được.

Tại sao... Toàn bộ kí ức của anh lại mất đi? Hồ Lâm Sinh không phải là muốn che giấu anh? Có thật... Anh sẽ không bao giờ nhớ lại được những kí ức trước kia không?

Sắc trời càng âm ảm, lòng anh mỗi lúc một lạnh, từng đợt thủy triều dâng lên làm phổi anh khó thở, anh không nhìn người con trai kia nhưng những lời nói đó như hàng nghìn mũi kim mạnh mẽ đâm vào người anh.

- Cửu Băng Hà không ra tay được, cô ta cho dù là bị chĩa súng thẳng vào đầu, cho dù có thể chết bất cứ lúc nào vẫn luôn miệng muốn bảo vệ hân! Đúng, cô ấy chính là Châu Lệ Băng!!! Con người mà hân vẫn luôn lừa gạt tình cảm! - Jack trong bi thương phần nộ mà đôi mắt trở nên đục ngầu, khuôn mặt đẹp trai đỏ ửng lên, giống như anh chính là người chứng kiến hết toàn bộ những chuyện vừa rồi.

Triệu Thanh Mẫn đang trong bình thản đột nhiên hoảng hốt, mắt lưu ly đen nhìn vào khoảng không trống rỗng, người run lên từng đợt.

Jack thở dài một hơi rồi đứng dậy, anh bước từng bước mở cửa sổ, gió từ bên ngoài lùa vào phòng mát lạnh, bên ngoài trời râm mát, những hàng hoa hồng nhung ngày càng nở rộ.

- Vậy mà lần cuối cùng cô ấy chịu từ bỏ tất cả chỉ để ở bên hắn thì hắn không hề quay lưng, ngay cả cái nhìn cuối cùng cô ấy cũng không có, từ đầu đến cuối, vẫn mãi là cô ấy đứng từ xa nhìn hắn ta...

Hai bàn tay nắm chặt, các khớp co lại đến nổi nổi gân xanh, khuôn mặt Triệu Thanh Mẫn càng lúc càng tái nhợt, từ đầu truyền đến cơn đau buốt đến nghẹn thở.

Jack quay mặt lại nhìn anh, đôi mắt nâu cà phê thấp thoáng ánh nước, thật nhẹ nhàng, anh lấy tay gạt đi, khuôn mặt ngay lập tức là lãnh đạm:

- Triệu Thanh Mẫn, cho dù anh có chết, tuyệt đối không thể quên cô ấy! Cô ấy là Châu Lệ Băng! Châu Lệ Băng!!!

Toàn thân nhừ nhối, sắc mặt người đàn ông tuần mỷ kia cứ như vậy mà không còn cảm xúc, thần thờ nhìn về nơi xa xăm, loáng thoáng tưởng tượng ra đôi mắt trong veo kia, mái tóc dài nhẹ nhàng bay trong gió, mùi hương quen thuộc đó...

Đến khi anh ngẩng đầu nhìn thì người kia từ trong túi áo lấy ra một tấm hình, nhẹ nhàng đặt nó vào lòng bàn tay anh, thấp thoáng khuôn mặt mang chút day dứt, hơn nữa là chần chừ.

- Cô ấy chính là Châu Lệ Băng!

Mắt thấp thoáng có ánh sương mờ, nụ cười xuất hiện trên đôi môi nhỏ nhắn, khuôn mặt xinh đẹp cùng với mái tóc dài nhìn về phía ống kính mỉm cười.

Em... Có nụ cười thuần khiết đến vậy sao?

Người đàn ông tàn nhẫn đó, lại chính là tôi sao?

Trăm ngàn mũi dao nghiền nát trái tim anh, anh nắm chặt tấm ảnh trong tay nhìn đáng người con trai kia đang đi dần về phía cửa. Đột nhiên quay đầu lại, người đó đầy uy hiếp nhìn anh:

- Tôi cảnh cáo anh, một lần đủ rồi, nếu anh đã có được cô ấy còn dám làm tổn thương lần nữa, tôi nhất định đem anh ra nghiền nát!

Rầm!

Cánh cửa lạnh lùng đóng lại, anh trầm mặc nhìn những bông hoa hồng nhung đỏ thắm khoe sắc trong bình đựng thủy tinh trong suốt, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào tim mình.

Từng giọt máu trào khỏi trái tim anh...

Bên ngoài, Jack đứng ở lan can bệnh viện ngược nhìn ra xa, những ngôi nhà chen chúc xếp thành những ô vuông như trong bàn cờ, càng nhìn càng rời mắt.

Một bóng dáng nhỏ bé nhẹ nhàng bước tới, nhẹ nhàng tiến đến gần anh.

- Jack... - Cô gái nhỏ gọi khẽ, cô như sợ người ở trong phòng sẽ nghe thấy tiếng cô, hơn nữa, cô không muốn mọi người tò mò mối quan hệ giữa cô và anh.

Ánh mắt anh lướt nhẹ qua người cô, sau đó là im lặng.

Hạ Khuê buồn bã, cô biết, trong lòng anh từ đầu đến cuối cũng chỉ có chị Băng Băng. Qua thời gian, giờ cô đã hiểu ra mọi chuyện, tất cả, dường như một kịch bản được sắp đặt sẵn, chỉ cần người thế chân vào.

Tĩnh Diệp như một người em được ở bên cạnh anh để thay thế khoảng trống đó, cô biết, anh rất cô đơn.

- Jack, anh đừng buồn, anh Mẫn rồi sẽ nhớ ra mà. - Cô bé buồn tui ngồi đứng cạnh anh.

Cô bé mặc bộ đồng phục, chiếc váy ngắn nhẹ nhàng lay động, trên trán cô còn lấm tấm mấy giọt mồ hôi, hình như là vừa chạy bộ rất lâu.

- Tĩnh Diệp đâu rồi? - Anh nhìn cô, cái nhìn chỉ rõ cô chỉ là một người em hoặc bạn, hoàn toàn không có hơn.

Giọng Hạ Khuê càng lúc càng xuống thấp:

- Bạn ấy nói có chút chuyện, tí nữa sẽ đi Taxi đến đây.

Thân hình cao lớn của anh ở gần Hạ Khuê trong gang tấc, khoảng cách rất ngắn nhưng trái tim của anh tại sao lại xa đến vậy? - Em không đi cùng Tĩnh Diệp sao? - Không đón được Taxi nên em chạy bộ đến đây. Em đã nói là Tĩnh Diệp có việc...

Cô chỉ nói đến đó thì bàn tay anh nhẹ nhàng đặt trên đầu cô, sau đó là xoa xoa nhẹ lên đó, khóe miệng anh cong lên:

- Hạ Khuê, em rất ngoan.

Mặt cô đỏ lên.

Cô gặp anh cũng là một ngày ra vào bệnh viện, người nằm đó cũng chính là Triệu Thanh Mẫn.

Jack lần này quay đầu lại đối diện trước mặt cô, mái tóc đen nâu trong ánh sáng mà nổi bật màu sắc vốn dĩ của nó, vẻ đẹp của anh khiến cô thất thần, sau đó cô giật mình định thần lại, mắt đen sáng lạ thường:

- Tại sao anh lại không nắm bắt tình cảm của mình lại phải làm như thế?

Lúc này, anh lấy từ trong túi ra một bao thuốc, lấy một điếu sau đó châm lửa cất vào túi áo, anh hít vào một hơi rồi nhả ra, khói thuốc phả ra pha lẫn trong không khí cùng mùi thuốc sát trùng càng làm thêm khó chịu.

Thế nhưng, Hạ Khuê không cảm thấy phiền chút nào, cô vẫn đứng nhìn chờ đợi câu trả lời của anh.

Anh đột nhiên mỉm cười ngậm lấy điếu thuốc rồi đưa tay xoa xoa má cô miết nhẹ một đường, sau đó lại buông ra cầm lấy tiếp tục hút. Anh chìm trong làn khói thuốc:

- Chỉ có Triệu Thanh Mẫn đủ khả năng bảo vệ Băng Băng, anh và cô ấy, mãi mãi cũng không có cơ hội.

Hạ Khuê giật mình, cô cắn cắn môi, chị Băng Băng, nếu em gặp lại chị lần nữa, em nhất định sẽ giúp chị và anh đến với nhau.

Cô nhìn người trước mắt thấp thoáng ánh lệ.

"Jack, anh có hiểu được trái tim em không?"

Căn phòng yên ắng tĩnh lặng, không khí u ám đến nỗi ngay cả một con muỗi cũng muốn tìm đường thoát khỏi.

Diệp Hà nhìn Hàn Thập Luân đến tan nát cõi lòng.

Bao nhiêu năm trôi qua, vậy mà người đàn ông đó vẫn không thay đổi, không thể không thừa nhận, bà vẫn còn tình cảm mãnh liệt với người đàn ông này.

- A Luân, tôi biết, mục đích ông đến đây để làm gì. - Bà cắn chặt môi quyết định nói trước tiên, chuyện này rốt cuộc cũng đã đến, bà cũng không còn trách ông nữa, tuyệt nhiên sẽ buông tha cho ông, trả lại cho ông những thứ bà đã lấy đi.

Toàn thân bà đau xót, đứa con gái bé bỏng của bà từ đây lại phải cách xa sao?

Bà hoàn toàn không thể ở bên con gái sao?

Nước mắt bà rơi, Hàn Thập Luân nhận thấy điều đó, ông lắc nhẹ đầu, lòng vô cùng đau xót.

- Diệp Hà, tôi xin lỗi, tôi cuối cùng cũng chỉ muốn tìm lại con gái mình đã đánh mất, bà không cần tự trách, là do lỗi của tôi.

Hàn Thập Luân đứng dậy, ông tiến về phía bà, sau đó ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng ôm lấy vai bà:

- Tôi xin lỗi.

Toàn bộ người bà giật thót lên, từ lâu đã không cảm nhận được hơi ấm này, bà ra sức ôm lấy ông mà khóc ròng:

- A Luân, tôi luôn chờ ông, luôn chờ ông đến tìm tôi, vậy mà...

Bà không thể kiềm chế nỗi tình cảm giành cho Châu Lệ Băng, càng lúc càng không muốn trả nó cho ông, bà càng lúc càng muốn cô ở bên cạnh bà mãi mãi.

Nhưng... Ở bên cạnh mãi thì đã sao? Không lẽ phải chịu cảnh đối khổ với bà sao?

Bà rời khỏi người ông, đôi mắt đỏ ngầu nhìn ông:

- A Luân, mau đem con bé đi đi! Nếu không, tôi sẽ chết mất!

Hàn Thập Luân nhẹ gạt đầu:

- Được.

Đúng lúc cửa phòng mở, khuôn mặt Châu Lệ Băng tái nhợt, cô lắp bắp:

- Mẹ... Mẹ không cần... Không cần con nữa đúng không?

Bà Diệp Hà giật mình, bà nhìn đứa con gái kia, sau đó gạt nước mắt quay mặt đi, cô nhận thấy vậy, miệng mỉm cười bi thương:

- Thì ra... Trên đời này... không ai còn cần tôi nữa...

Cô quay mặt đi về phòng mình, tối hôm đó, cô không khóc, chỉ ngồi một mình ở trong phòng, tự nghĩ về những tháng ngày êm đềm trước đây.

Tuy là có những khoảng kí ức rất trống rỗng mơ hồ nhưng những lúc ở bên mẹ cô, cô lại cảm thấy rất vui, rất hạnh phúc.

Mạc Đình gõ cửa liên tục, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa, đắn đo một lúc quyết định đi tới tiến về phía cửa.

Mạc Đình nhìn cô, khuôn mặt đầm nước mắt:

- Băng Băng... - Cô nói rất nhỏ rất nhỏ, như sợ người khác nghe thấy.

Cô mỉm cười, sau đó kéo Mạc Đình vào phòng rồi nhẹ đóng cửa, để Mạc Đình ngồi xuống giường, cô hỏi nhỏ:

- Sao vậy? Có chuyện gì cần mình giúp hả?

Mạc Đình nhìn cô, sau đó ôm chầm lấy cô, những giọt nước mắt thi nhau rớt xuống:

- Băng Băng... Đừng đi... Tớ xin cậu đấy!

Cô nhìn Mạc Đình, tại sao mỗi lần nhìn thấy cô nhóc này lại cảm thấy có nét gì đó rất giống mẹ cô nhỉ?

- Mạc Đình - Cô dừng lại một chút - Chăm sóc cho mẹ mình thật tốt.

Mạc Đình lắc đầu, cô nhóc khóc rống lên:

- KHÔNG! TỚ KHÔNG MUỐN CẬU ĐI! Băng Băng! Cậu phải ở lại!

Cô thần người nhìn Mạc Đình khóc, sau đó dùng nụ cười ấm áp nhất nhìn cô, cô nhẹ nhàng vỗ vai đưa bạn:

- Mạc Đình, mình nhờ cậu cả đấy.

- Không... - Mạc Đình khóc, cô lắc lắc đầu - Cậu không được đi! Mình không cho cậu đi!

- Mạc Đình, ngoan nào! - Cô ôm Mạc Đình vào lòng mình tự an ủi, sâu trong lòng cô trái tim như chết lặng, không có đau đớn, chỉ có cảm giác trống vắng, khó chịu không thể nói nên lời.

Mạc Đình đến khi về phòng đã là nửa đêm, Tuyết Như vẫn ngồi đó, nét mặt trầm lặng khó tả.

Khi thấy Mạc Đình, cô lập tức đứng dậy nhìn cô lo lắng:

- Băng Băng sao rồi?

Hai mắt Mạc Đình sưng húp, khuôn mặt đỏ lên, cô lắc lắc đầu nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền:

- Mình không muốn Băng Băng đi...

Ngày Châu Lệ Băng cùng Hàn Thập Luân ra sân bay...

Ánh nắng nhẹ nhàng tỏa ra, mái tóc đen dài của cô tung bay trong gió, mềm mượt như những cánh hoa hồng.

Cô mặc một chiếc áo thun trắng, quần đen bó sát người, đôi mắt đen thỉnh thoảng lướt nhìn về phía người phụ nữ kia.

Bà Diệp Hà dẫn dò Hàn Thập Luân đủ điều, sở thích, thói quen, những món ăn dị ứng, bà sợ qua đó cô không thích ứng được, lại không có bà chăm sóc nên mỗi lúc bà càng thêm hoảng sợ, lại nghĩ đến sau này không được gặp cô nữa.

Bà không nhìn cô, vì bà nghĩ, giờ bà xem như không còn quan hệ gì với cô nữa.

Hàn Thập Luân gật đầu nghe thật kĩ, thỉnh thoảng lại mỉm cười.

- Diệp Hà, bà ở lại nhớ chăm sóc tốt cho bản thân. - Ông nhìn bà, đặt hai tay nhẹ lên vai bà, đôi mắt sâu hun hút thấp thoáng tia xót xa.

Bà mỉm cười rồi gật đầu nhìn sang Mạc Đình:

- Đã có Mạc Đình rồi, tôi sẽ không cô đơn như trước nữa.

Ánh mắt Châu Lệ Băng nhìn bà, trong lòng là tràn đầy tình cảm sâu đậm, cô cực kì đau khổ.

Không có cô, bà vẫn sẽ hạnh phúc sao? Sẽ không còn cô đơn nữa sao?

Cô đột nhiên đi đến nắm chặt lấy tay bà, người bà bắt đầu run lên, từng đợt thủy triều như thêm sức mạnh cuốn trôi toàn bộ ý chí bà gây dựng trước đây. Mắt bà đỏ au- Băng Băng... Mẹ... Mẹ xin lỗi.

Cô lắc lắc đầu nắm chặt tay bà mỉm cười:

- Mẹ... Con cảm ơn mẹ.

Kết thúc những giờ mệt mỏi trên chuyến bay, Hạ Khuê nhẹ nhàng đỡ Triệu Thanh Mẫn xuống máy bay, trong đôi mắt non nớt kia là toàn bộ tâm trạng hồi hộp khi trở lại quê hương sau bao nhiêu năm xa cách.

Bây giờ, cô đã trở về rồi!

Hạ Khuê cô hít lấy bầu không khí trong lành, cố gắng hấp thụ những ánh nắng đang cố gắng chào đón cô, nhìn Triệu Thanh Mẫn bên cạnh, cô lại mỉm cười.

Nhớ đến nụ cười của Jack khi nhìn cô, thật giống với ánh nắng chan hòa dịu dàng ấm áp này. Trước khi đi, anh ôm lấy cô mà nhẹ nhàng:

- Hạ Khuê, em về cùng Thanh Mẫn chăm sóc cho anh ta thật tốt. Ở đây anh có chuyện vẫn chưa giải quyết xong, khi tình hình đã ổn anh sẽ trở về.

Anh chưa từng nói chuyện tình cảm với cô, nhưng mỗi cái dịu dàng anh dành cho cô, nó khiến cô đã mãn nguyện lắm rồi, cho dù cô biết, trong lòng anh sẽ không có cô.

Khi cô còn chưa kịp vui mừng khi biết chị Băng Băng còn sống thì anh đã kể về chị ấy bằng cả tấm lòng, đôi mắt nâu cà phê rất dịu dàng khi nhắc tới cái tên ấy khiến cô có chút hụt hẫng.

Bây giờ đã quen rồi, cô cũng không muốn so đo gì nữa, đối với cô, được anh quan tâm đã là rất may mắn.

Hạ Khuê không để ý đến khuôn mặt Triệu Thanh Mẫn hết trắng rồi đen, sắc mặt không tốt một chút nào.

Cô cũng không cảm nhận được trái tim người bên cạnh đã thấp thỏm như thế nào.

Anh nhìn thấy một người, người đó...

Anh lập tức lấy một tấm ảnh được cất ở trong túi áo, ngay lập tức đưa ra xem, khuôn mặt hoàn toàn giống nhau.

Tự nhiên tim anh co thắt lại, một cơn đau từ đầu truyền đến.

"Thanh Mẫn, anh có biết, em đau thế nào không?" Giọng nói đó như từ một nơi xa vọng tới, nó đập nát toàn bộ mạch máu trong người anh, toàn thân anh như bị điện giật.

Châu... Châu Lệ Băng...

Là em đúng không?

Người con gái thuần khiết đó...

Người từng bị tôi làm tổn thương đó... Là em đúng không?

Anh muốn chạy tới chỗ cô, cố gắng nắm cho rõ...

Mái tóc đen dài, khuôn mặt xinh đẹp cùng đôi mắt đen kia...

Đúng là em rồi...

Triệu Thanh Mẫn cố gắng đưa tay ra, cô gắng nắm lấy bàn tay đó nhưng không được, mắt anh cứ thế mờ dần mờ dần rồi nhắm hờ.

- Có người ngất kia! Mau gọi cấp cứu đi! - Một người trong sân bay hoảng hốt hét lên.

Hạ Khuê bị giọng nói đó làm cho tỉnh lại, cô nhìn sang bên cạnh đã không thấy Triệu Thanh Mẫn đâu, ở cách đó mấy bước đã thấy anh nằm bất tỉnh ở đó.

Bà Triệu và ông Triệu ở phía sau chạy lại, bà Triệu hét lên:

- Thanh Mẫn! Con tôi!

Châu Lệ Băng nghe thấy những tiếng hét, cô quay đầu lại nhưng chỉ nhìn thấy đám đông đang bao vây thành một vòng tròn, cô ngẩng người nhìn, cô nhúu mày lại nhìn cho rõ nhưng chỉ lơ mơ thấy một người đàn ông còn nguyên bộ đồ bệnh nhân đang nằm sóng soài dưới đất.

Còn lại không thể thấy khuôn mặt kia.

- Băng Băng, đi đi con không sẽ muộn. - Bà Diệp Hà nhìn đám đông kia, nhất thời quên mất chuyến bay của cô nhìn đồng hồ rồi giật mình nhắc nhở.

Châu Lệ Băng gạt đầu, cô nhìn Mạc Đình và Tuyết Như căn dặn:

- Hai cậu giúp mình nhé.

Cả hai người thút thít khóc.

Cô nhìn Đường Hy, Phi Hùng nhắc nhở:

- Hai cậu coi chừng cho tôi!

Tiếc là cô không thể gặp Hạo Kiệt và Ngọc Bối, hai người này không biết là bạn hay là không muốn để cô nhìn thấy họ khóc đây?

Xem ra, hai người này sợ đi sẽ không cầm lòng nổi mà khóc trước mặt cô.

Mà cô chỉ là trở về với gia đình thôi mà, đâu phải đi mãi mãi mà bọn họ phải lo đến vậy?

Cô cười, chắc chắn cô sẽ trở về mà.

Cô nhìn Hàn Thập Luân rồi cùng ông lên sân bay, sau khi cô đi, mọi người đều ôm nhau khóc.

- Băng Băng! Cậu nhất định phải trở về! - Mạc Đình hét lên.

Cô quay đầu lại, gạt đầu.

Nguyễn Bá Nam, anh lại đi đâu rồi? Tại sao anh không đến?

Tự nhiên tim cô lại nhói lên, không rõ nguyên nhân là từ đâu, đám đông khi nãy đã tản ra rồi, vậy mà...

Cô quay mặt đi thẳng vào, không nhìn lại một lần.

Châu Lệ Băng...

Châu Lệ Băng...

Em... đừng đi...

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Không thoát khỏi ý trời

Em là mây, dễ tụ lại những nơi đâu có ánh nắng mặt trời.

Em là mưa, dễ dàng reo rắc niềm vui vào tâm hồn của chúng tôi.

Em là nước, dễ dàng bốc hơi, dễ dàng biến mất, dễ dàng quên đi chúng tôi.

Em nhớ như vậy sao?

Châu Lệ Băng... Chúng tôi lúc nào cũng có thể chờ mong em trở về, cho dù là mãi mãi...

Mưa làm ướt đầm những cánh hoa hồng nhưng, chúng rũ xuống như ngọn cỏ mong manh yếu ớt, chỉ một cơn gió có thể thổi bay.

Cơn mưa hôm đó, đã mang một người con gái đi xa, cuốn theo mọi kí ức tốt đẹp nhất mà chính bọn họ muốn giữ gìn.

Đặc biệt... Là người con trai mang tên Triệu Thanh Mẫn.

Đôi môi anh tím tái lạnh ngắt, hàng mi dài thỉnh thoảng chớp nhẹ một cái, đôi mắt lưu ly vô hồn nhìn ra bên ngoài cửa sổ, môi mím chặt.

Sương mờ bao phủ đôi mắt anh tựa như đắm chìm vào những giấc mộng trắng xóa, hơi thở anh một cách khó nhọc mà lên xuống từng nhịp, chiếc cúc áo buông lỏng nhẹ nhàng để lộ làn da trắng, từng ống dịch truyền vẫn nhỏ từng giọt từng giọt đi vào cơ thể anh.

- Hạ Khuê... - Anh mở nhẹ bờ môi mỏng, đầu hơi nghiêng hướng về phía bên cạnh, đôi mắt không dịch chuyển mà vẫn nhìn ra phía cửa.

Người con gái chừng mười bảy tuổi, khuôn mặt ngọc ngà dễ thương đột nhiên tỏa những tia sáng:

- Anh Mẫn, em đây.

Anh lúc này mới quay người nhìn cô, trong giọng nói mang chút thành khẩn:

- Hạ Khuê, giúp anh đi đến chỗ cửa sổ.

Cô nghe anh nói, mặt tái mét, nhìn những ống truyền đang từ từ chuyển vào người anh, lại nhìn đôi mắt có phần thành khẩn của anh cô nhẹ gật đầu:- Dạ, để em đỡ anh.

Nhìn những hạt mưa rơi tí tách tí tách, từng giọt từng giọt rơi trên cửa sổ, anh nhẹ nhàng mỉm cười.

Anh nhẹ mở cửa sổ, một tay bị người con gái kia giữ lấy người mình, anh đưa tay về phía trước đón lấy những hạt mưa, trong ánh nắng mặt trời, những hạt mưa rơi trên tay anh tỏa những ánh sáng lấp lánh chói lóa như cầu vồng bảy sắc.

Anh cười, trong vô thức mà tưởng tượng ra hình dáng của một người con gái.

Hạ Khuê nhìn thấy nụ cười hiếm hoi của anh, cô vui mừng đến nỗi khuôn mặt đỏ ửng, tay giữ lấy người anh cũng chặt thêm.

Từ từ nhắm mắt lại, anh lại cảm nhận được đôi môi ngọt ngào kia, lại có thể ngửi thấy mùi hương quen thuộc đó...

Đến bao giờ, anh có thể...

Đặt tấm ảnh lên bàn, đôi tay trắng ngần nhẹ nhàng lướt một lượt trên chiếc bàn gỗ, người đó hơi ngẩng đầu lên, mái tóc đen dài phủ xuống bóng mượt, hương thơm dịu nhẹ lan tỏa.

Ngắm nhìn một lượt căn phòng mình đang đứng, cô tự cười. Sống trong cuộc sống không thể tầm thường hơn, cô lại cảm thấy xa lạ khi sống ở một nơi rộng lớn thế này.

Con mưa nào đó đến, mang theo những ý vị của tâm hồn con người.

Cô từng bước tiến đến phía cửa sổ, nhìn ngắm con mưa bụi rơi vào buổi tối, lòng chợt se lại.

Khuôn mặt xinh đẹp tĩnh lặng đến lạ thường, đôi môi đang mím lại giờ mở nhẹ ra, chất giọng trong trẻo nhẹ nhàng cất lên những câu hát.

Du dương, nhưng âm thanh ngọt ngào đó như dòng suối dịu mát tâm hồn của toàn bộ những thứ nơi đây.

Cô hát nhưng lại không phát hiện ra mình khóc từ lúc nào, những giọt nước mắt cứ thế thi nhau ứa ra, cô không bật khóc, nhưng ca khúc vừa rồi lại có sự ngưng nhịp đột ngột, giọng cô hơi khàn đi, trước mắt cũng dường như là sương mù bao quanh.

Hình bóng người đó lại cứ vẫn vờ trong đầu cô, mãi mãi không thể tan biến.

Mãi mãi cũng không có cách nào có thể quên được.

Tại sao lại như vậy? Cô không muốn mình như vậy chút nào, cảm giác như con chim non sắp cất cánh bay lại chợt nhận ra không biết nên bay về đâu.

Cô đưa tay gạt nhẹ nước mắt, tự trấn an mình, chẳng qua đó chỉ là một giấc mơ mà thôi, sau khi tỉnh lại, cô sẽ lại như thuở ban đầu, vui tươi, hồn nhiên.

Từ ba năm trước, ngay sau khi cô bị tai nạn, những cơn ác mộng luôn đến làm phiền cô, bây giờ cũng vậy, cô không muốn sau này mình cũng sẽ như vậy.

Cửa mở, một người phụ nữ bước vào, khuôn mặt quý phái của bà không có nhiều nếp nhăn, da dẻ rất mịn màng, đôi mắt đó, nhìn rất giống cô.

- Nhã... Băng Băng, con thấy thế nào, có thích ứng được nơi này không? - Giọng bà rất ấm áp, đặc biệt là ngọt ngào, hơn nữa trong đó mang ít nhiều vẻ muộn phiền.

Cô quay đầu lại nhìn bà, khóe miệng nâng lên, cô đi đến chỗ bà nhẹ nhàng ôm lấy bà:

- Dạ, cũng không quen lắm, con quen ở Bắc Kinh nên bây giờ chưa thể thích ứng kịp.

Bà Hàn nhẹ nhàng gạt đầu, bà vỗ vỗ vai cô, đôi mắt bà ươn ướt:

- Đây là phòng em con trước đây, giờ con cứ ở tạm, vài bữa nữa ba mẹ sẽ cho người làm thêm phòng cho con.

Châu Lệ Băng ngạc nhiên đến nỗi mí mắt chớp chớp liên hồi, cô nhìn căn phòng như chính căn nhà lúc xưa của mình, những đồ vật được đặt sẵn ở đó, đoán biết được đây đúng không phải hợp với tính cách của cô.

- Con còn có em ạ? - Cô hỏi bà, đột nhiên mím môi vì đó là câu hỏi thừa, đương nhiên khi cô không còn ở bên cạnh, ba mẹ cô chắc hẳn phải nghĩ đến điều đó chứ?

Cô còn thần thờ thì giật mình khi bà Hàn đột nhiên khóc, cô hốt hoảng không biết nên làm thế nào, chỉ có thể ôm bà vào lòng:

- Con không biết sao nhưng mà... Đừng khóc... Đừng khóc nhé...

Cô vỗ vỗ vai bà, cũng tự an ủi mình, cô nghĩ đến tình huống xấu nhất, nhưng chỉ nghĩ đến việc có thể em cô ăn chơi sa đọa làm bà buồn phiền.

Sau khi khóc xong, bà ngược đôi mắt đỏ hoe, cô nhìn người phụ nữ quý phái lại rơi nước mắt, chắc chắn sẽ không quen, huống hồ... Người này lại chính là mẹ ruột của cô.

- Con ngồi xuống đây. - Bà sụt sịt nước mắt, nắm chặt lấy tay cô đặt xuống giường, chính bản thân bà cũng ngồi xuống.

Cô ngồi xuống bên cạnh bà, khuôn mặt xinh đẹp chăm chú nhìn bà.

Bà Hàn như lạc vào câu chuyện xưa, người bà như lâng lâng:

- Nhã Hy từ nhỏ đã rất bướng, nó đã muốn chuyện gì, không ai có thể cản nó, chính vì thế mà ba của nó ban đầu rất yêu thương nó sau cùng lại không quan tâm đến nó. Ta là mẹ nó, ta đương nhiên đau lòng cho con gái ta, nhưng cũng không cách nào khác ngoài việc bảo vệ nó. Cho đến khi lớn, nó thường xuyên tụ tập bạn bè đi chơi đến tận đêm, ba nó tức giận đã tát nó, Nhã Hy lúc đó đôi mắt đỏ au đầy nước mắt nhìn ba nó mà nói: "Ba chỉ có chị ta thôi đúng không? Còn con lại bị ba hất hủi!" Nó biết mình có một người chị song sinh, ban đầu là rất muốn gặp, ta cũng không lỡ nói ra chuyện đó, nhưng ba nó càng lúc càng lạnh nhạt đến nỗi trong nhà ngay cả mặt cũng không thấy, thế là nó nghĩ, ba nó đi tìm chị nó về rồi sẽ bỏ rơi nó. Ba nó tát nó, sau đó cảnh cáo nó không được nhắc lại chuyện đó, nhưng nó lại nghĩ mình nói đúng rồi bỏ lên phòng, ngày hôm sau đã trốn đi Mĩ cùng đám bạn.

Bà lại khóc, những giọt nước mắt liên tục rơi xuống:

- Đúng là ông ấy đi tìm con, ông ấy luôn luôn tìm con, tìm cả người phụ nữ đó.

Cô gạt mình, nghĩ đến khuôn mặt nghiêm nghị rất nghiêm túc của ông khi nhìn mẹ, trái tim cô lại nhói lên, tại sao ông lại có thể che giấu tình cảm tốt đến vậy?

- Con hiện tại mang họ gì? - Bà đột nhiên nắm lấy tay cô hỏi.

.Cô đắn đo một lúc mới nói được một câu:

- Con mang họ Châu.

Cô nhìn thấy bà cười, trong lòng giật thót lên, nhưng bà lại không nói gì khác ngoài cười, mấy giây sau bà mới bình tâm lại nhìn cô:

- Băng Băng, coi như chúng ta trả nợ cho bà ấy, chúng ta đã có lỗi với bà ấy, đổi lại mười bảy năm sống cùng con, coi như từ nay không liên quan gì nữa.

Coi như không liên quan sao? Cô dờ dẫm, nghĩ đến khuôn mặt đầy nước mắt của bà, lại nghĩ đến khuôn mặt phúc hậu lúc nào cũng nhìn cô trìu mến, không một chút tạp niệm tính toán.

Mà... Ba mẹ cô đã làm gì lại mắc nợ với bà ấy?

Thế giới này, cô thật không ngờ cuộc đời mình lại có nhiều ngã rẽ đến vậy, thật khiến người khác cảm thấy nghi ngờ.

- Em gái con sẽ quay trở lại chứ? - Cô nhìn bà hỏi, trong lòng vẫn muốn gặp người em song sinh này của mình, bà cười nhưng nước mắt lại tuôn ra, cô thấy vậy trong lòng cực kì thất vọng.

- Em con... Nó mãi mãi cũng không trở về nữa.

Bà lấy trong ví của mình ra một tấm hình đưa cho cô, rất tự nhiên mà vuốt ve nó rồi mỉm cười:

- Đây là ảnh gần nhất của Nhã Hy, con bé rất giống con.

Cô cầm tấm ảnh lên nhìn, trong một phút nào đó cô như nhìn thấy chính mình trong bức ảnh, thật sự cô bé này rất giống cô, hơn nữa chỉ khác là mái tóc

đen dài của cô thay bằng mái tóc hạt dẻ được uốn cong của con bé.

Cô không tự chủ được đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt tóc mình, những lọn tóc mượt mà thoảng mùi hương dịu, chúng làm mát tay cô, rất dễ chịu, rất thích.

- Con sẽ ở đây. Được không ạ? - Cô nhìn bà cười thật tươi, bà Hàn nhìn cô đến ngây người, bà gật gật đầu.

- Con ngủ trước đi, ta cũng mệt rồi. - Bà hôn má cô một cái liền rời khỏi phòng, cô đứng đó nhìn cánh cửa khép lại.

Lòng cô trùng xuống, cô không nghĩ mình có đứa em gái giống hệt mình, cô tự tưởng tượng, nếu như Nguyễn Bá Nam biết được, chắc chắn sẽ rất sốc.

Cả Mạc Đình, Tuyết Như, ba huynh đệ của cô, Hắc Long và Jack, chắc chắn, mắt họ sẽ lờ ra mắt.

Vậy mà cô lại rất bình tĩnh, bình tĩnh đến không thể ngờ.

Bà Hàn sau khi rời khỏi phòng cô đã về phòng ngủ của mình khóc rất lâu.

Lúc bấy giờ, Hàn Thập Luân từ bên ngoài đi vào, nhìn người phụ nữ kia khóc, lòng ông trùng xuống.

Ông ngồi xuống giường cùng bà, ôm lấy bà:

- Đừng buồn nữa. Chúng ta giờ mất Nhã Hy, nhưng ít nhất cũng tìm thấy được Băng Băng.

Lúc này bà Hàn đột nhiên đập đập ngực ông, bà khóc rống lên:

- Tại ông, tất cả là tại ông!!!

Hàn Thập Luân không biết nói gì hơn, ông gật đầu thừa nhận gật đầu:

- Đúng, tại tôi, bà đừng khóc nữa mà.

Nhưng bà vẫn khóc, hình như bà muốn khóc hết sức lực của mình vì ngày mai, bà sẽ là một người mẹ tốt, là một người mẹ sẽ yêu thương đứa con lưu lạc bao nhiêu năm qua.

Ông đắm chìm trong suy nghĩ, lại không biết lúc nào nhớ đến đôi mắt sưng húp của người phụ nữ nhìn mình, lại hạnh phúc cười với mình, trái tim ông thất lại.

Ông phải giải quyết ổn thỏa, nếu không, người phụ nữ đó chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Lần này... Lại phải để con gái ông chịu khổ rồi.

Ông thở dài bất lực.

Châu Lệ Băng nhìn người đàn ông đang quay lưng về phía mình, cho dù dáng người không được cao nhưng ở ông có một nét phóng khoáng dứt khoát, trên thương trường cô nghĩ không biết đã có bao nhiêu người bại dưới tay ông?

Cô đan hai tay vào với nhau, khuôn mặt xinh đẹp lại cúi đầu, mái tóc đen mượt lại rũ xuống, chiếc váy trắng đơn giản nhẹ nhàng làm lộ đôi chân thon gọn của cô, thấp thoáng trên bả vai vết sẹo dài cỡ năm phân.

Trong sâu thẳm tim mình, cô thật muốn cảm nhận hơi ấm từ cha, vòng tay chở che của mẹ nhưng thật tâm cô lại kìm nén đến khó thở.

Người phụ nữ đó... Cô còn không biết, rốt cuộc những chuyện trước kia là gì?

Bây giờ cô đã đến đây rồi, sẽ sống ở đây, không biết chắc có được quay trở về hay không, nếu đã vậy, Hàn Thập Luân sẽ xử lý chuyện này ra sao?

Ông ta sẽ nói ra thân phận của cô cho mọi người biết, hay sẽ lén lút nuôi cô đây?

Cô không muốn nghĩ, càng không muốn biết ông sẽ định như thế nào với cô, với đứa con gái ông đã lưu lạc hai mươi năm bên ngoài?

Lúc này Hàn Thập Luân quay người lại, cô và ông cùng đứng đối diện với nhau, trong ánh nắng heo hắt trong phòng bị che bởi cửa rèm, ông nhìn cô, cái nhìn chất chứa bao tình cảm da diết nhưng lại bị đè nén quá độ, sâu thẳm trong đôi mắt đó xuất hiện những tầng sương.

Ông nhìn cô lạnh lùng, nhưng giọng nói của ông lại ấm áp lạ thường, ông đi đến vỗ vai cô mà nói:

- Băng Băng, con... Còn coi Châu Diệp Hà là mẹ mình không?

Cô giật mình, cả người đông cứng lại, các mạch máu trong cơ thể đều vì câu nói của ông mà nhất thời không thể lưu thông, người cô run lên.

Ông lại muốn nhắc đến chuyện của bà ấy? Ông hỏi cô như vậy rốt cuộc là muốn cô trả lời thế nào? Trả lời rằng cô vẫn còn coi người đã cướp đi đứa

con gái của ông bà suốt hai mươi năm qua là mẹ sao? Hàn Thập Luân nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt đen của cô cũng nhìn ông, ông cảm thấy, bên trong đôi mắt đó có thể nhìn ra sự thẳng thốt của cô.

Cô gật nhẹ đầu, mái tóc đen nhẹ nhàng rủ xuống che đi khuôn mặt của cô.

Cô cũng không ngờ, đó chính là điều mà Hàn Thập Luân mong muốn.

Ông quay người ra phía sau, giọng nói đột nhiên mềm oặt:

- Băng Băng, ba biết điều này rất thiết thòi cho con, cho nên ba nói thẳng để con có thể tự quyết định.

Cô ngẩng đầu nhìn ông, người đàn ông này không biết muốn nói chuyện gì lại đi hỏi ý kiến của cô?

Ông lấy từ trong túi ra một bao thuốc lá, ông lấy một điếu, sau đó thì châm thuốc, ánh sáng lập lòe ánh lửa, sau đó là khói thuốc bay lên, cô nhìn vào làn khói trắng, lại ngây người một lúc.

- Hai mươi năm trước, mẹ con đã sinh ra con và em gái con, nhưng sau đó con lại bị mang đi, gia đình ta vì không muốn mất danh dự và ảnh hưởng đến sự nghiệp đã không công bố cho ai biết, cứ nghĩ là chỉ có mình em con, nhưng ta và mẹ con luôn tìm kiếm tung tích của con.

Cô lắng nghe những lời ông nói, một chút cũng không cử động, Hàn Thập Luân xoay người nắm lấy tay cô cùng ngồi xuống ghế, giọng ông trầm hẳn:

- Nhà Hy tính cách không tốt, con bé rất bướng, luôn làm theo ý mình, ta đã cảnh cáo nó nhiều lần nhưng nó không nghe, cuối cùng... - Nói đến đây mắt ông đỏ hoe - Ba năm trước nó bỏ đi, cuối cùng một đi không trở lại.

Mùi thuốc lá phát phơ trước cánh mũi cô, cô nhẹ nhàng hít vào rồi thở ra, trong đầu lại tưởng tượng chính mình là một người ương ngạnh, cố chấp, chanh chua, điều đó... Cô không cách nào liên hệ được.

- Vậy bây giờ... Con... - Cô không hiểu ý ông.

Hàn Thập Luân cười trong đau khổ:

- Băng Băng, ta biết sẽ rất thiết thòi cho con, nếu bây giờ sự thật ta công bố trước công chúng nói trước đây ta còn có một đứa con gái lưu lạc bên ngoài thì sẽ như thế nào? Chắc chắn sẽ rất không tốt, huống hồ bây giờ Nhà Hy đã không ở đây.

Cô đã hiểu ra rồi...

Đôi mắt Châu Lệ Băng sáng lên, Hàn Thập Luân phát hiện ra điều đó nhưng ông không nói gì thêm.

- Muốn con thế vai Hàn Nhã Hy?

Chính là sống một cuộc sống mà trước nay cô em gái của cô từng hưởng thụ, sống một cuộc sống không phải là của cô, mọi thứ, kể cả sở thích hay bất cứ thứ gì liên quan đều sẽ dựa vào em cô.

Như vậy... Có còn là cuộc sống của cô không?

Trong lòng cô vô cùng xót xa cho chính bản thân mình, cô chuẩn bị cất lời thì cánh cửa đóng sập lại một cái.

Bà Hàn nhìn Hàn Thập Luân bằng ánh mắt hằn học, trong đôi mắt bà chứa cả bi phẫn, đau thương, xót xa, cả hận thù.

- Hàn Thập Luân! Ông quá đáng lắm rồi! Ông không thấy như vậy rất không công bằng với con bé sao? Nó là con chúng ta! Nó là Băng Băng! Không phải Nhã Hy!

Cô từng người, người phụ nữ này lại muốn bảo vệ cô?

Bà không tiếc cả liên lụy đến mình, cũng không tiếc danh dự, bà cũng nghĩ đến cho cô, ít ra, bà còn cho cô một chút ấm áp.

Hàn Thập Luân vẫn rất bình thản:

- Tôi biết.

Người phụ nữ quý phái trước mặt lúc này chau mày, bà mỉm cười phúc hậu, nhưng thật tâm trái tim như bị đâm mấy nhát:

- Có phải... Ông lại muốn một lần nữa bảo vệ Châu Diệp Hà?

Bên ngoài trời đang mưa, những giọt mưa trượt trên ô cửa sổ rồi rơi xuống đất như những dải lụa nhẹ nhàng bay lên cũng nhẹ nhàng hạ cánh.

Không nắng, không một tia ánh sáng của mặt trời chiều tối, cũng không có sấm chớp, không có mưa to.

Nó chỉ là một con mưa, như mang theo nỗi niềm của nhiều người đi thật xa, muốn họ quên hết đi tất cả để không vương bận thêm điều gì.

Ánh mắt bà Hàn chạm đến Hàn Thập Luân, như trúng chỗ hiểm, mặt ông hơi đen lại.

Người phụ nữ này thế mà lại bật cười:

- Hàn Thập Luân, ông đừng tưởng tôi không biết, trong lòng ông có ai, tôi còn không biết sao? Ông rõ ràng muốn Băng Băng thế thân Nhã Hy để không làm tổn thương đến bà ta, đúng không?

Châu Lệ Băng một lần nữa đần mặt ra, nhìn người phụ nữ kia, bà cũng nhìn lại cô, hai ánh mắt chạm nhau, như bị điện giật, cô thu hồi nó lại.

Nếu như việc cô là đứa con gái lưu lạc suốt hai mươi năm qua của Hàn Thập Luân được công bố, chắc chắn bọn họ sẽ hỏi cô trước đây cô sống ở đâu, sống như thế nào? Người nhận nuôi ra sao?

Chắc chắn sẽ là như thế!

Lòng cô nặng trĩu, ông nói cũng có lý, hơn nữa, mẹ cô cũng chính là người đã mang cô đi, nếu như mọi người điều tra chuyện này, chắc chắn mẹ cô sẽ không yên ổn, cô đã đi rồi, cô càng không thể làm liên lụy đến bà được.

Bà Hàn còn định tiến tới đổ chấp với ông nhưng nhanh chóng bị cô giữ lại, cô mỉm cười nhìn bà:

- Con làm được mà. Con nghĩ, đã đến lúc con giữ trọn đạo làm con.

Hàn Thập Luân chỉ nghe thấy cô nói xong câu này lập tức mỉm cười, ông đi ra phòng rồi quay người nhìn về phía người phụ nữ kia:

- Tôi không vì chuyện đó.

Bà Hàn nhìn theo dáng ông, trong lòng bà tràn ngập chua xót, bà ôm cô vào lòng khóc:

- Băng Băng, sao con lại khổ thế này?

Đứa bé này, từ khi sinh ra đã không ở bên cạnh cha mẹ, sau khi trở lại đây lại không thể tự do, lại giống như ở trong cái vỏ bọc mà mãi mãi sẽ không thoát khỏi được.

Con bé này... Cũng vì người đàn bà đó mà làm như vậy sao?

Bà đó kị, nhưng lại không thể làm gì được, chính vì bà không muốn làm con bà cùng với ông đau lòng.

P/s: Xin lỗi các bạn, phải để chờ lâu rồi, có lẽ dạo này mình sẽ không viết truyện thường xuyên như trước vì mình đi học khá nhiều, nói chung là ít thời gian để viết truyện, mong các bạn thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Búp bê và linh hồn - Điều anh không hối tiếc

Sóng vỗ vào bờ làm cuốn trôi những hạt cát nhỏ bé, mang đi tất cả mọi thứ, rửa trôi hết tất cả. Cứ cho là đã mất tất cả, thế nhưng, sóng lại mang vào bờ những thứ đẹp đẽ nhất của biển cả.

Chàng tuần niên khi xưa là một người rất hoạt bát, trên môi lúc nào cũng nở nụ cười triu mến, mỗi lần giúp đỡ người khác, anh lại cảm thấy rất vui, trong lòng cứ lâng lâng như lên thiên đường vậy.

Anh cũng thích cái cảm giác thích một người, tình nguyện đánh đổi tất cả để được ở bên người đó, nâng niu người đó như một báu vật.

Anh vẫn luôn tìm kiếm, trong những giấc mơ anh luôn tưởng tượng về một người con gái khiến anh thật lòng đánh đổi cả mạng sống của mình, cô gái đó rất đẹp, rất cuốn hút, nhưng anh chưa một lần được nhìn rõ khuôn mặt ấy. Cô ta như làn sương mù rất nhanh sẽ tan biến.

Cha mẹ anh sớm đã giao toàn bộ công việc trong công ty cho anh tiếp quản, anh rất muốn đi tìm một nửa của mình nhưng không muốn cha mẹ phải buồn phiền, lo lắng cho mình, anh đành chấp nhận.

Công ty từ khi anh quản lý đến giờ không ngừng tăng doanh thu, cổ phiếu càng lúc càng đắt giá, nhiều hợp đồng làm ăn lớn liên tiếp muốn hợp tác với công ty anh, cho dù là thần thánh đi chăng nữa, anh cũng cảm thấy mệt mỏi, nhiều lần ngồi thờ trên ghế sofa cũng không biết mình đang nghĩ gì.

Năm đó, anh vừa tròn mười tám tuổi.

Vào hôm đó, gió thổi vi vu kèm theo những hạt nắng tóa sáng làm những tầng mây phải khép kín thu mình lại một góc tạo thành những cơn mưa bụi tầng tầng lớp lớp tạo thành những dải lụa bảy màu.

Người đi bộ trên vỉa hè không nhiều, dòng xe cộ vẫn lưu thông như những ngày không mưa, anh đi bộ thật chậm, những cô gái tóc vàng mắt xanh đang buồn chuyện hoặc dật chó đi dạo lúc nào cũng mang theo ánh mắt rạo rực nhìn anh.

Anh giống như chàng hoàng tử trong câu chuyện cổ tích, cứ mỗi một động tác anh làm đều khiến bọn họ say mê, khuôn mặt anh dường như tự hội toàn bộ cái đẹp mà ông trời ban tặng, một tác phẩm kiệt tác.

Làn da anh rất mềm mại, đôi mắt nâu thăm luôn nhìn người khác một cách khó hiểu, tạo cho người khác vẻ e dè hoặc sợ hãi, môi mỏng khẽ nhếch lên, đặc biệt là mái tóc vàng vương chút bụi trần.

Anh cao trên mét tám, thân hình cân đối, hơn nữa ăn mặc chỉnh tề, áo sơ mi trắng quần tây, anh để hở một cúc áo để lộ bờ ngực rộng làm cho người khác nhìn anh thoải mái hơn phần nào.

Con người anh rất phóng khoáng, có thể cho đi cũng không cần nhận lại, gia thế lại giàu có, địa vị trong giới thượng lưu cũng không nhỏ, chỉ xét về phương diện có năng lực kinh doanh của anh thì hầu hết tất cả các cô gái đều sập hố.

Chỉ là anh hơi nhỏ tuổi một chút, hơi nông cạn trong suy nghĩ về những chuyện yêu đương nên chưa từng có bạn gái, lại càng không nghĩ đến việc anh sẽ là bạn trai của một người mà anh không có cảm giác.

Anh rất thích tìm những nét đẹp trên khuôn mặt của một cô gái, cố gắng thử tiếp xúc, thử trò chuyện, vậy mà... Anh vẫn chưa tìm thấy được một đối tượng thích hợp.

Hình như anh thích nét đẹp của người con gái phương Đông hơn phương Tây, vì anh không như người phương Tây, rất thoáng trong chuyện tình cảm, còn anh lại xem trọng nó, anh không muốn người con gái mà anh thích lại có thể quan hệ với một người đàn ông khác.

Vậy mà vừa nghĩ đến đây, anh lại có thể gặp một cô bé, để ý mới nhận ra cô bé đó là người phương Đông.

Điều đặc biệt là... Khi cô bé quay mặt lại nhìn về phía anh, tim anh chợt rung lên một nhịp.

Tự nhiên anh cảm thấy, cuộc sống trước đây của anh, xem ra cũng không uổng phí.

Anh chuẩn bị tiến lại mấy bước, cô bé đã nhăn mày mấy cái rồi chửi thề bằng tiếng Anh:

- Thật phiền phức! Tôi đã nói là tôi ghét chúng!

Anh nhìn về phía một tiệm bánh, có một cậu con trai có mái tóc xoăn vàng, khuôn mặt rất dễ thương nhìn cô bé chạy đi, trên tay vẫn là chiếc bánh kem còn đóng hộp.

Cô bé đi lướt qua người anh, căn bản là không để ý đến anh.

Anh quay người, chậm chậm đi theo cô bé, thỉnh thoảng vì sự đáng yêu của cô bé mà bị thu hút.

Khuôn mặt đó... Thật đúng là rất hấp dẫn người, đặc biệt là đối với anh.

Anh không hiểu nổi, tính cách của cô bé này sẽ như thế nào?

Cho đến khi cô bé đi vào cánh cổng của một khu biệt thự, đến khi nó đóng lại, anh vẫn nhìn vào phía trong, tự nhiên trong đầu nhủ thầm một câu: "Là nhà họ Hàn?"

Đó chính là công ty lần trước, tổng giám đốc đích thân tới gặp anh để ký kết hợp đồng. Anh lại nghĩ, mấy năm nay công ty này dường như thu lại rất ít lợi nhuận, lại đang trên đà đi xuống, rất có khả năng lần này dựa vào công ty của anh để trụ lên.

Thế là anh không đồng ý hợp tác.

Vậy mà hôm nay, anh lại bị thu hút bởi con gái của ông ta? Xét từ trên xuống dưới, cô nhóc này quả thật rất biết ăn chơi.

Anh chưa bao giờ cần liên lạc với bất kì một đối tác nào, căn bản là bọn họ tự tìm đến anh, vậy mà hôm nay, anh vì cô bé đó mà hẹn gặp ông ta.

Ban đầu ông ta rất ngạc nhiên, nhìn anh mà nghĩ, rốt cuộc anh vì cái gì mà lại muốn hợp tác với ông ta?

Ông ta chính là Hàn Thập Luân.

Anh từng xem chi tiết về cuộc đời người đàn ông này, thật sự... Rất không trong sạch.

Cho dù là thế, anh vẫn muốn hợp tác với ông ta, đổi lại... Sau này, con gái ông ta phải lấy anh.

Anh đã quyết định rồi, cho dù là cô nhóc đó không đồng ý, anh vẫn sẽ lấy cô, con người anh rất cương quyết.

Nhưng chưa một lần anh đứng ở trước mặt cô trò chuyện.

Anh không muốn nói chuyện với cô, cái anh muốn là nhìn ngắm vẻ đẹp của cô.

Cái mà anh cảm thấy không thích nhất chính là bộ tóc màu nâu hạt dẻ kia, nhìn nó, anh lại cảm thấy cô và những cô gái phương Đông có sự bài xích mãnh liệt nào đó.

Một lần, anh qua Mi để tham gia cuộc họp cổ đông.

Thế mà lại gặp cô ở đây!

Anh giật mình khi nhìn thấy cô, cô từ khi nào lại có bộ tóc đen dài đẹp đến vậy?

Tìm anh thót lên, anh lập tức cho tài xế dựng xe ở gần đó nhìn cô từ phía xa.

Anh chỉ gặp cô duy nhất một lần ở tiệm bánh lần đó, sau đó anh luôn nhìn cô qua ảnh, qua những tấm mà ba mẹ cô chụp cho anh xem.

Đôi mắt nâu thâm của anh xoáy sâu vào thân hình nhỏ bé kia, dường như cô tựa một bà tiên từ trên trời rơi xuống, chỉ tiếc là khuôn mặt cô từ đầu đến cuối đều tỏ vẻ dửng dưng thờ ơ, hết sức lạnh lùng, cô nắm tay một cô bé rồi cùng cô bé đó lên xe lái đi.

Trong cơn mưa tuyết, mái tóc đen dài làm nổi bật cả màu của tuyết.

Anh nhìn cô đến thất thần.

Lúc đó, anh không hiểu bản thân mình đang nghĩ gì, cũng không biết rốt cuộc là vì cái gì, anh lại gọi điện cho cha mẹ cô.

Lúc đó anh hỏi, giọng nói như đắm chìm trong sự ảm áp không thể diễn tả thành lời:

- Bác Hàn, Hàn Nhã Hy đang ở đâu ạ?

Rất nhanh, Hàn Thập Luân quay người nhìn ra vườn hoa, một cô bé có mái tóc nâu hạt dẻ xoắn nhẹ, khuôn mặt cao ngạo cúi người xuống nhổ từng cây hoa trong vườn.

Ông mỉm cười với anh:

- Bá Nam, con không biết cũng phải nhưng dạo này Hy Hy không ra ngoài, con bé đang còn chơi với mấy cô giúp việc ngoài vườn.

Cúp máy xong, anh còn không tin mình vừa mới làm gì.

Một chuyện mà anh trước nay chưa thể tưởng tượng tới, điều mà nói ra người khác không thể nào tin nổi.

- Điều tra cô bé đó cho tôi. - Anh lấy lại tinh thần, sau đó dặn tài xế lái xe đi. Trên ghế phụ một người đàn ông nhìn anh gật đầu.

Anh còn không quên được bóng của một người đàn ông ngồi trong chiếc ô tô đó, mặt anh cau lại rõ.

Là ai?

Anh không nghĩ được, điều tra cô lại là một việc khó khăn đến vậy. Thường thường khi trợ lý Kim tìm người, ông ta sẽ tìm ra chưa đầy năm phút.

Vậy mà khi điều tra được thân phận của cô, đã là chuyện của một tuần sau đó.

Nhìn cái tên tràn đầy băng tuyết từ Bắc Cực, anh sớm đã cau mày.

Giám định ban đầu của Kim Tề Húc về cô chính là Cửu Băng Hà, một người đứng đầu tổ chức có tên gọi là Terrible Die, cũng được xem là một nhóm người trong giới, ban đầu là ở Trung Quốc, sau đó lan sang các nước lân cận và chỉ trong một tháng đã lan sang đất Mi, hơn nữa lại đứng đầu tập đoàn Die, lần này đến đây là để khảo sát thị trường và mở rộng địa bàn.

Đến khi điều tra kỹ anh mới biết cô tên là Châu Lệ Băng, con gái của Châu Diệp Hà, là một người tình cũ của Hàn Thập Luân.

Đôi mắt anh sáng lên, nắm chặt tài liệu trong tay, trong phòng làm việc của anh thoang thoảng mùi hoa hồng.

Sớm đã biết cô gái này có liên quan gì đó đến Hàn Nhã Hy, thật không ngờ...

Anh lại càng tò mò, một cô gái tầm thường như vậy tại sao lại có thân thể như thế này?

Anh lật lật mày tò tiếp theo, đến khi chạm phải một khuôn mặt đẹp trai đến sáng ngời, mái tóc đen được cắt tia gọn gàng anh mới nhận ra.

Anh ta là Đường Hắc Long, người sử dụng cô nhóc này để làm bia đỡ đạn, thực chất cô nhóc này tài giỏi nhưng người thật sự mưu trí lại là anh ta.

Anh cười, tự mình uống một ly rượu được ủ từ những năm năm mươi, từ cổ họng truyền đến cảm giác nóng bỏng, vị rượu này thật tuyệt.

Anh đi Mi được mấy ngày, vậy mà lại biết được bí mật của nhà họ Hàn, chuyển đi này quả thật không tồi.

Thế mà anh lại không dùng chuyện đó để đe dọa nhà họ Hàn, trái lại giữ im lặng, cũng không nói cho bọn họ biết, họ còn có một người con gái ở bên ngoài.

Anh tìm hiểu sâu hơn một chút, tìm hiểu về người con gái tên Châu Lệ Băng kia, sau đó tìm hiểu Châu Diệp Hà mới biết trước đây bà ta từng có một đứa con gái, sau đó lại không hiểu vì sao lại mất tung tích.

Từ lúc gặp Châu Lệ Băng, anh thôi không ngắm Hàn Nhã Hy nữa, trái lại cảm thấy chán ghét cô nhóc đó, từ đó, giữa anh với nhà họ Hàn tuy là thông gia tương lai nhưng anh lại rất hiếm khi lui tới.

Khi anh vừa hai mươi mốt tuổi, Hàn Nhã Hy đã không biết quen anh từ đâu lại đứng trước mặt anh tuyên bố anh là của cô.

Cô gái đó vẫn có khuôn mặt đẹp khiến anh phải tim đập chân run, nhưng khi anh nhìn mái tóc nâu đỏ, trái tim lại đông cứng lại, cô bây giờ chỉ mới mười sáu tuổi.

Anh không thích tính cách ngang bướng của cô, càng không thích cái tính cố chấp của cô, nhưng cô vẫn luôn tìm đến anh.

Anh qua Mi, Hàn Nhã Hy cũng qua Mi.

Anh biết, Châu Lệ Băng hiện tại cũng ở Mi, suốt ba năm qua anh luôn cho người theo dõi cô, luôn gửi cho anh những bức ảnh về cuộc sống của cô, anh luôn ngắm cô trong ảnh.

Thích nhất là nhìn khuôn mặt xinh đẹp cùng mái tóc đen dài của cô, trên người mặc bộ đồng phục cấp ba, anh lại bị cô thu hút.

Anh không muốn cùng lúc xuất hiện hai người con gái giống hệt nhau, mọi thứ sẽ bị đảo lộn, thế là anh giấu Hàn Nhã Hy ở một căn biệt thự, luôn tìm cách để cô không thể ra ngoài.

Cứ hai ngày anh sẽ đến thăm cô một lần, vì thế Hàn Nhã Hy rất nghe lời anh.

Nhưng anh lo lắng khi biết bên cạnh cô còn xuất hiện một người con trai là Triệu Thanh Mẫn, người khiến cô rung động.

Anh không cho phép bất kì ai được có cô!

"Yêu rồi! Yêu rồi! Yêu rồi!"

Con vẹt đỏ đứng trên thanh gỗ nhìn anh, sau đó phập phập cánh khi thấy anh cầm tấm ảnh của cô, căn phòng lúc đó thoang thoảng mùi hoa hồng nhng.

Anh giật mình nhìn con vẹt, sau đó lại mỉm cười một mình.

Anh muốn xuất hiện trước mặt cô một cách đẹp đẽ nhất!

Khi gặp cô, anh thật không hiểu nổi cảm xúc của mình khi nhìn cô cúi người, mái tóc dài buông thõng xuống, khuôn mặt xinh đẹp khiến anh rung động.

Anh gặp cô trong siêu thị, cô bỏ quên giỏ hàng, anh đứng từ xa nhìn thấy thì tiến lại, sau đó vờ như chọn hàng cho mình.

Cô quay lại, lúc đó cô nhìn anh, đôi mắt đen đó, khuôn mặt đó, mái tóc đó, ngay cả những hành động nhỏ nhất đó.

Anh ở bên cô như vô hình suốt ba năm, giờ gặp cô ngay như hiện thực trước mắt anh cũng không dám tin.

Anh chỉ nhớ, lúc cô quay mặt đi anh đã mỉm cười.

Đến khi mọi chuyện được giải quyết gọn gàng sạch sẽ, Triệu Thanh Mẫn đã rời xa cô, anh vẫn không biết cách nào có thể tiến từng bước vào cuộc đời cô.

Hôm đó, cô bị tai nạn, anh lập tức lái xe đến chỗ cô, cùng lúc đó lại nhận được một cuộc điện thoại khác, là của Hàn Nhã Hy.

Anh nhú mày, anh có nghe Kim Tề Hải, con của trợ lý trước đây phục vụ anh nói với anh là Hàn Nhã Hy trốn khỏi biệt thự, một mình lái ô tô đi tìm anh.

Anh không nghĩ người con gái đó lại gan lì như vậy, anh nghe giọng nói đó của cô, hình như lúc đó cô rất khó khăn mà nói với anh:

- Bá Nam... Em... Em yêu... Anh...

Ngay sau đó, một tiếng bíp truyền lại, anh lạng người đi, nhìn điện thoại đã cúp máy từ lúc nào.

Trong cuộc đời của Nguyễn Bá Nam, điều anh không hối tiếc nhất... Chính là lúc này...

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bữa tiệc muộn (1)

Những năm tháng đó tôi cô đơn đơn độc sống trên thế gian này cũng chỉ mong được gặp một người như em, lại không biết nắm bắt, không biết cách giữ em ở lại, càng không biết trân trọng bản thân mình.

Châu Lệ Băng... Tại sao người như em, lại có thể khiến cho tôi đau lòng đến vậy?

Làn mi cong nhẹ nhàng mở ra, đôi mắt đen nhìn lên trần nhà, chớp chớp mắt một lúc, bàn tay trắng muốt đưa lên dụi dụi mắt.

Thân hình mảnh khảnh ngồi dậy, chiếc váy ngủ trắng mỏng làm nổi bật làn da trắng muốt, mái tóc đen rủ xuống càng khiến người khác nhìn vào đã thấy mê mẩn.

Luôn bàn chân nhỏ vào đôi dép bông màu hồng nhạt, người con gái đó đứng dậy mở rèm cửa sổ, những tia nắng ấm áp dội vào căn phòng lạnh lẽo làm chúng như ấm lên được phần nào.

Cô hít một hơi thật sâu, đôi môi nhỏ nhắn hơi mím lại, cô liếc nhìn những hàng hoa hồng nhưng bên dưới tầng, những khóm hoa nở rộ sắc sỡ, một cô giúp việc cầm ống nước tưới cho hoa, khuôn mặt trẻ trung tràn đầy sức sống nhẹ cất tiếng hát trong trẻo.

Cô đứng từ trên cao, khoe miệng khẽ nâng lên thành một đường, sắc mặt lãnh đạm nhưng ánh mắt lại hiện lên tia ấm áp.

Cô giúp việc tưới cho những bông hoa hồng nhưng mà Hàn phu nhân mới mua về trồng ở bên dưới tầng của tiểu thư, tuy không hứng thú với việc chăm sóc hoa nhưng nhìn những bông hoa này khiến cô cũng không tự chủ mà cất tiếng hát, hết sức vui vẻ mà làm công việc này.

Cô cũng không để ý có một dáng người nhỏ nhắn tiến đến từ phía sau, đến khi cô quay người lại đã nhìn thấy ánh mắt đó nhìn mình chằm chằm khiến cô giật nảy người cúi gập đầu xuống:

- Hàn tiểu thư, cô... Cô dậy rồi à?

Nhìn bộ dạng khá sợ sệt kia, hàng mày của Châu Lệ Băng nhíu lại, cô nhìn người giúp việc trước mặt gặng hỏi:

- Trước đây em gái tôi hay bắt nạt chị lắm sao? Người giúp việc nghe thấy, lại ngẩng mặt lên, đập vào mắt là khuôn mặt xinh đẹp kia nhưng trong đầu cô lại hiện lên những kí ức đầy đáng sợ đó, cô lắc lắc đầu, mặt tái mét:

- Không có không có, Hàn tiểu thư trước kia rất tốt bụng.

Cái bộ dạng nói dối kia, Châu Lệ Băng vừa nhìn đã phát hiện ra ngay, cô mỉm cười tiến đến, bắt cháp người giúp việc cứ đi thật lùi về phía sau:

- Chị không cần phải sợ, tôi không làm hại chị đâu!

Cô đi nhanh hơn nữa, sau đó nhanh tay chụp lấy áo người giúp việc khiến chị ta giật bắn mình, vòi nước trong tay tuột xuống, bắn hết nước lên người Châu Lệ Băng.

Mặt người giúp việc càng lúc càng tái mét:

- A!!! Xin lỗi, Hàn tiểu thư, thật xin lỗi!

Nhanh tay nhanh chân, cô nhanh chóng ném vòi nước ra phía xa, sau đó không một lời mà kéo cô chạy vào phòng, bắt cô lập tức thay đồ, sau khi cô thay xong không hai lời mà kéo cô ngồi xuống giường lau khô tóc.

Toàn bộ người Châu Lệ Băng ướt nhẹp, nhưng mặt cô không biểu hiện gì khác, trừ người cô đang run lên bần bật.

- Hàn tiểu thư, thật sự xin lỗi, lần sau tiểu thư đừng đến gần tiểu nhân, tiểu nhân thật sự không biết nên làm thế nào.

Lúc này, Châu Lệ Băng lại mỉm cười, người giúp việc lại thất thần nhìn cô.

Cô nhỏ giọng:

- Chị tên gì?

Cô ta lại tiếp tục lau tóc cho cô, sau đó hơi rụt rè mà trả lời:

- Tiểu nhân tên là Alice.

Cô đưa tay xoa xoa hai khuỷu tay hỏi lại:

- Tên thật của chị? Thấy Alice trầm lặng một lúc, cô định đổi chủ đề thì cô ta đã trả lời:

- Tiểu nhân tên Chi Hoa.

Cô "ồ" lên một tiếng, sau đó quay người kéo Alice ngồi lại giường với mình rồi mỉm cười:

- Alice, chị không cần gọi tôi là tiểu thư, cũng không cần xưng là tiểu nhân gì hết. Coi như tôi coi chị là chị gái đi.

Cô ta nghe xong, như người bị điểm trúng huyệt lập tức lắc đầu nhưng Châu Lệ Băng lại nhấn người cô xuống:

- Tôi nói rồi, coi như tôi ra lệnh cho chị đi.

Thấy cuối cùng người kia cũng gật đầu, cô cười vui vẻ.

Ngồi im một lúc, Châu Lệ Băng nhìn Alice, trong đôi mắt rõ ràng không che giấu nổi được sự tò mò:

- Có thể nói cho tôi nghe những chuyện trước đây của em gái tôi không?

Khuôn mặt Alice đen lại, thế nhưng cô ta vẫn mở miệng:

- Hàn tiểu thư là một người tốt. Thế nhưng cô ấy lại không biết cách thể hiện tình cảm ra bên ngoài. Trước đây tôi từng bị cô ấy chê hậu đậu vụng về, không biết làm việc, có lần còn bị cô ấy chửi mắng thậm tệ, cuối cùng tôi không chịu đựng nữa, quyết tâm sửa đổi, cuối cùng cũng đã cẩn thận hơn trước rất nhiều.

Châu Lệ Băng rất biết lắng nghe người khác nói chuyện, càng nghe cô càng như đi vào một lối mê cung nào đó mà cô chưa từng đặt chân tới. Mái tóc đen rũ xuống giường, làn mi cong vút lên, đôi mắt đen trong trẻo đến lạ.

- Cô ấy kết bạn với rất nhiều người, cũng quen với rất nhiều bạn trai, vì tính cô ấy khá cộc cằn nên không người nào quen cô được trên một tuần, duy chỉ có thiếu gia nhà họ Tích mới có thể quen tiểu thư được hai năm.

Alice dừng lại một lúc, nhìn khuôn mặt cô có vẻ cân nhắc điều gì đó, Châu Lệ Băng không nhẫn nại lấy một cái tiếp tục hỏi:

- Sau đó thì sao? - Cô lại mỉm cười. - Tôi cũng chỉ muốn biết một chút về em gái tôi, sẽ không khó lắm chứ? Nghe xong câu nói của cô, người giúp việc tên Alice thờ ơ nhệ ra, sau đó tiếp tục kể, dường như cô ta không còn chần chừ điều gì nữa:

- Tôi cũng không biết vì sao tiểu thư lại đột nhiên tỏ ra hòa đồng hơn trước, cũng không hiểu tiểu thư vì sao lại cười nhiều hơn trước kia...

Alice đột nhiên tái mặt, cô thường hay có linh cảm những người đột nhiên trở nên tốt bụng thường hay sắp có chuyện chẳng lành.

- Lúc tôi nghe mọi người trong nhà kể lại thì hình như tiểu thư đã chia tay với thiếu gia Tích nên càng lo lắng, không ngờ chỉ vài tháng sau đó cô ấy trốn đi Mỹ, nghe nói là đi tìm thiếu gia Nguyễn.

Châu Lệ Băng nghe đến đó, trong đầu đã hiện lên vài nghi vấn, đầu cô đã hiện lên một vài chi tiết nhỏ nhỏ nhưng cũng chỉ là mơ hồ.

- Chị có biết những chuyện sau đó không? - Cô hỏi thêm, nhưng thấy Alice lắc đầu, cô lại thôi không muốn nói.

- Dẫu sao cũng cảm ơn chị. - Cô cười nhẹ.

Sau khi Alice rời khỏi phòng, cô ngồi im trên giường, mãi một lúc lâu sau mới toàn tâm bình tĩnh lại.

Từ bây giờ, cô phải sống dưới thân phận của em gái cô.

Cô đưa tay lên vuốt vuốt vài cọng tóc đen óng mượt, tự tưởng tượng chính bản thân mình là cô gái xinh đẹp đầy cá tính đó.

Sống một cuộc sống như cái bóng ma, một cuộc sống đáng lẽ trước kia cô nên có, chỉ là nó đến muộn hơn một chút, muộn đến nỗi khiến cô đã phải trải qua rất nhiều trắc trở.

Một cuộc sống yên bình như thế tưởng chừng như sẽ mãi mãi nhẹ nhàng trôi, mãi mãi không có cơn sóng ngang tàng nào khác, tiếc thay, những tháng ngày bình yên ngắn ngủi đó e rằng sẽ không còn gần cô nữa.

Hàn Nhã Hy quay đầu nhìn về phía sau, qua tấm kính ô tô, cô có thể lờ mờ nhận ra người đàn ông mà cô không nghĩ lại có thể gặp ở đây.

- Tại sao... Tại sao anh lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bữa tiệc muộn (2)

Muốn vui lấp thân mình trong đồng cỏ hoang vu, hòa quyện cùng cây cỏ xanh mát mang hương đại, khắp mình là những giọt sương tinh khiết, mãi mãi như cây chồi non vươn nở đến thời kì nở rộ, mãi mãi không héo tàn.

Họa chăng, cũng chỉ là một giấc mộng không hồi kết?

Rồi cũng đến lúc, chồi non ấy sẽ già cỗi, héo hon, đến không còn chút sức lực...

Cũng có lúc, ánh mắt em và anh chạm nhau, cũng chỉ là một cái liếc nhìn xa lạ... À, thì ra... Đã quên nhau từ lâu...

Trong một căn nhà nhỏ nào đó ở cái đất Trung Hoa...

Hạ Khuê thích thú đưa tay nắm lấy những hạt mưa, trên khuôn mặt kèm theo nụ cười tỏa nắng, mặt trời chiếu những tia nắng nhẹ nhàng hắt lên những giọt mưa làm nổi bật những đường nhảy của cô bé.

Từ phía cửa sổ, bàn chân của một người đàn ông bắt chéo qua một bên, cặp mắt nâu cà phê ẩn hiện tia nhìn phức tạp nhìn khung cảnh vui tươi trước mặt.

Trong lòng không biết từ đâu lại vừa có cảm giác ấm áp vừa có chút khó chịu, nhất là khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia cười, thật giống với một ai đó trong mơ tưởng.

Bàn tay to hơi nâng lên, đầu người đó cúi xuống nhẹ nhàng chạm điệu thuốc, ánh lửa lập lòe làm nổi bật khuôn mặt đẹp trai anh tuấn mà trầm lắng, sau đó hít một hơi, làn khói mỏng cứ thế từ từ phun ra.

Hạ Khuê chơi đùa một lúc cũng thấy mệt, cô bước từng bước nhích nhàng đến bên người đàn ông đó, trên môi nở nụ cười tươi tắn:

- Jack, anh hứa với em sẽ cho em gặp chị Băng Băng rồi đó nha, bao giờ anh sẽ thực hiện đây?

Thế nhưng, người đàn ông kia lại kéo thân hình nhỏ nhắn kia ngồi trên người mình, trong lòng có một loại cảm giác không rõ ràng đang đến, nó dường như bấp bênh với người con gái này.

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô:

- Hạ Khuê ngoan nào, anh hứa em sẽ gặp được Băng Băng, nhưng mà... Bây giờ thì chưa phải lúc!

Bây giờ cô đã bị kìm kẹp bởi cha mẹ ruột của mình!

Thật đúng là đáng hận.

Anh không dám nghĩ lại cảm xúc khi cô đi, lại không dám cùng cô gặp mặt vì sợ chính bản thân mình không kìm được mà chạy đến ngăn cản.

Nhưng anh càng sợ hơn khi bên cạnh cô bây giờ, người đàn ông kia lại cực kì nguy hiểm.

Ngay từ thời điểm bắt đầu anh đã cảm thấy có chút gì đó không lí giải được mà chính anh cũng không tài nào nghĩ ra.

Cho đến khi anh tận mắt nhìn thấy người đàn ông kia nói chuyện với Kim Tề Hải về chuyện cô mất đi một phần kí ức.

Cảm giác chua xót không cách nào kìm lại nổi, anh đã nói cho Đường Hắc Long biết đôi lại là cái nhìn đầy trầm mặc.

Người đàn ông này dường như từ bỏ tình cảm đối với cô rồi! Anh ta giống như đã biết trước mình sẽ không có chỗ trong trái tim nhỏ bé kia mà buông bỏ, để cô tự lựa chọn tình cảm của mình.

Hiện tại, bên cạnh anh ta đã có người đàn bà khác!

Triệu Thanh Mẫn...

Lòng Jack xẹt qua một tia đau đớn, anh đi điều thuốc đang hút dở xuống đất, bàn tay anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hạ Khuê ôm chặt vào lòng.

Mùi hương trên người cô bé thật giống với cô, chỉ có điều tính cách của hai người lại khác nhau.

Anh giống như bị người con gái trước mặt này cuốn hút, từng chút từng chút một, đến nỗi anh cũng không biết được mình rốt cuộc đã mang nặng tình cảm đối với cô gái này là từ khi nào.

Bốn năm sau...

Cứ như vậy mà thời gian trôi đi, đem theo những kí ức còn sót lại cuốn trôi vào dòng xoáy của tạo hóa, cuối cùng lại trở về cùng với hiện tại thực thể.

Thân mặc bộ váy trắng tinh khiết có đường nét vô cùng đơn giản nhưng toát lên vẻ sang trọng thuần khiết, làn da trắng mịn không tì vết nổi bật cùng khuôn mặt xinh đẹp khiến ai nhìn vào cũng mê lòng, đặc biệt là đôi môi nhỏ nhắn chúm chím được son hồng tô thêm. Mái tóc đen dài xõa ngang lưng mượt mà thoát tục, đôi gầy búp bê trắng thêu những hoa văn đẹp đẽ trang nhã với những đường chỉ hồng.

Alice nhìn người trong gương hết lên:

- Tiểu thư, cô đẹp quá!

Thân hình nhỏ nhắn kia cho dù nghe lời nói quá trọng lượng của Alice cũng không hoảng sợ là bao, đôi mắt đen trong veo chỉ nhìn mình trong gương một chút rồi sau đó sẽ đánh mắt về phía Alice, giọng nói người đó rất trong trẻo, lại mang sự hiền thực, trong đôi mắt đó càng không che giấu nổi sự nhu mì, không một chút nổi giận, càng không có sự khinh rẻ đối với những người có cấp bậc thấp hơn mình nhiều lần:

- Alice, chị không nên quá, em cũng chỉ là một người bình thường, đối với bất kì người phụ nữ nào khi trang điểm lên tất nhiên sẽ trở nên đẹp mắt rồi.

Ý cười càng nồng đậm hơn khi thấy Alice có chút tức giận, cô ta lập tức tiến đến chỉ vào trán cô mắng yêu:

- Em à, chị giỏi khiêm tốn, thật không biết em lại có thể thay đổi nhanh đến vậy, ngay cả chị còn phải dụ dỗ đến mức đó.

Càng nghĩ, cô càng bất lực.

Từ cái chuyện của bốn năm về trước, cô gái trước mặt này đã tập làm quen với cuộc sống của những người giàu có, lại học được cách nói chuyện, ăn uống, đi đứng, tất cả đều xuất phát từ việc mong muốn Hàn lão gia có thể vui vẻ mở mày mở mặt với những người trong giới, cũng vui vẻ vì con gái yêu đã trở lại.

Đôi mắt Alice mờ mờ sương bao phủ, trong đôi mắt chất chứa những hình ảnh mà cô gái này phải chịu đựng trong những thời gian đầu, từ một người có tính cách hòa đồng, lại rất nghịch ngợm, thỉnh thoảng sẽ lạnh lùng nhìn người khác giờ đây hoàn toàn dịu dàng, nhu mì đến nỗi, đàn ông mỗi khi nhìn qua nàng đều bị vẻ đẹp say đắm đó mà chết người.

- Nhã Hy, cho là vậy đi nhưng em quên hôm nay là sinh nhật của mình rồi sao? Mọi người đều đang mong chờ em đấy! Không phải những lần sinh nhật trước em cũng biết rồi sao, từ sau khi Hàn lão gia đưa em về, tin tức Hàn tiểu thư cuối cùng cũng trở về làm mọi người kinh động, càng hoảng hơn nữa em lại thay đổi khiến cho nhiều người có lẽ vì sợ mà ngất ngay tại chỗ đấy chứ!

Vừa nói, Alice vừa đưa tay uốn lấy những sợi tóc đen dài kia, mùi hương nhẹ nhàng phả vào cánh mũi khiến cô cảm thấy như đắm chìm vào, càng khó sở không muốn dứt ra, cô càng không biết vì sao trên người con gái này lại có thể một hương thơm mặc sức quyến rũ như vậy? Ngay cả phụ nữ cũng không buông tha?

Hàn Nhã Hy mỉm cười, cô e lệ dấu điếm sự buồn phiền trong lòng, như nhận ra lòng cô, Alice nhăn mày một cái:

- Nhã Hy, Nguyễn thiếu gia lại khiến em buồn sao?

Lòng cô trùng xuống, chỉ là cô không hiểu, tại sao càng lúc càng ở bên Nguyễn Bá Nam, cô cứ luôn có cảm giác gì đó rất lạ, nó cứ nhen nhén một que diêm được châm lửa cứ âm ỉ cháy trong lòng cô.

Càng ở bên Nguyễn Bá Nam, cô lại càng muốn tránh xa anh, nhưng cô lại sợ anh bị tổn thương, càng thấy hổ thẹn với lòng mình.

Anh là ân nhân cứu mạng còn quan trọng hơn cả hạnh phúc của cô, cô không thể không báo đáp.

Chỉ có điều, dường như lúc này chưa phải lúc.

Hàn gia hôm nay xem như cực kì náo nhiệt, từ trong ra ngoài đều xuất hiện những vị khách quý, từ thương nhân cho đến các bậc quý tộc tôn giả, dường như ai cũng đang vui vẻ vì đều nóng lòng muốn nhìn thấy vị tiên nữ dịu dàng, nhu mì hiếm gặp trong nhân gian.

Nếu hỏi tại sao bọn họ lại biết trên cái vương quốc này lại có thể tồn tại một người phụ nữ như vậy thì chắc chắn sẽ có người trả lời: "Bốn năm trước, cô

ta đã xuất hiện ở Hàn gia."

Ai ai trong giới thương nhân mà không biết đến con gái của Hàn Thập Luân sau khi cải tử hoàn sinh đã hoàn toàn thay đổi?

Cứ cho là trước đây cô ta ắt bướng bỉnh, lại cực kì nóng tính nhưng lại không biết bao nhiêu người đàn ông theo đuổi muốn được quen biết, bây giờ cô đã quay trở lại, bản thân lại hoàn toàn khác xa trước đây, càng thêm quyến rũ xinh đẹp lại khiến đàn ông thêm điên cuồng, đến nỗi, Hàn Thập Luân cảm nhận được rất nhiều sự quan tâm đến từ các đối tác của mình

Trong lòng ông rất vui vẻ, may ra đã có sự xuất hiện đúng lúc của đứa con gái lưu lạc bên ngoài làm ông tạm thời lấp đầy những đau thương vẫn chưa nguôi lạnh kia, thỉnh thoảng, ông vẫn sẽ đau lòng mà nghĩ lại những hình ảnh của đứa con gái bướng bỉnh trước kia.

Hàn Thập Luân bận rộn trong việc tiếp đón các vị khách khứa, nếp nhăn cương nghị trên người đàn ông trẻ tuổi vẫn vương khí chất khó xem thường, nhưng khuôn mặt lại rạng rỡ nụ cười càng làm nhiều người cảm thấy dễ gần.

Một thuộc hạ thân tín nói nhẹ vào tai Hàn Thập Luân:- Chủ tịch, Chủ tịch Triệu đã đến!

Mắt Hàn Thập Luân lập tức lóe sáng nhưng ngay lập tức bị câu nói của thuộc hạ dập tắt:

- Nhưng chủ tịch Triệu chỉ gửi lời chúc đến, ngài ấy dường như rất bận! - Sắc mặt của tên thuộc hạ đó cực kì khó coi, không thể tưởng tượng nổi mấy phút trước anh đã bị khí thế lạnh lẽo kia bức người đến nỗi anh không dám thở ra hơi, sợ sẽ làm người đàn ông kia phát hiện ra.

Tuy chỉ là nhìn qua tám kính! Hơn nữa khuôn mặt của hắn bị che lấp bởi tám cửa kính dày cộm

Hàn Thập Luân vừa muốn rời đi, đích thân ra tiếp đón khách quý lại bị giọng nói của một người đàn ông áp đảo vang lên.

Hàn Thập Luân quay lại nhìn, người đàn ông có khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng phức tạp nhìn ông, đôi mắt nâu thăm thẳm tràn đầy tia không vui, mái tóc vàng mềm mại xoắn nhẹ làm nổi bật làn da trắng.

Nguyễn Bá Nam không vui vẻ gì, âm điệu trầm thấp mà nhìn ông mỉm cười:

- Bác Hàn, thật ngại quá, vị khách bên cạnh đây muốn thỉnh giáo bác!

Nói xong, anh liền đảo cặp mắt nhìn người ngồi bên cạnh khiến ông ta phát run, thực chất ông ta chỉ muốn nịnh bợ người đàn ông thành đạt một chút, không ngờ lại bị anh ta đá văng không thương tiếc.

Hàn Thập Luân đương nhiên không muốn thất lễ, tay cầm ly rượu vang mỉm cười bước đến.

Thỏa mãn được hành động mình vừa làm, Nguyễn Bá Nam cong nhẹ khóe môi, đôi mắt nâu thăm lại nghiền ngẫm từng chút từng chút.

Cái tên họ Triệu kia thật khiến người ta phải để ý, anh không nghĩ được, hắn ta làm gì mà có thể hùng mạnh gấp bội chỉ trong bốn năm trở lại đây? Làm việc điên cuồng?

Ánh mắt kia lại toát ra vẻ thâm lường khó đoán, anh vậy mà lại dậm chân tại chỗ chừng ấy năm?

Chiếc BMW đen đỏ một bên đường, cụ thể nằm bên ngoài bức tường rào cao lớn kia.

Bên ngoài trời khá lạnh, những đợt gió mạnh kia chỉ trực muốn nuốt chửng những người đi đường, hàng cây hai bên đường thổi từng đợt gió, cứ như vậy tạo ra thứ âm thanh xào xạc khó nghe, thỉnh thoảng âm thanh rít nhẹ nhàng xiết qua ô tô.

Thế mà trong ô tô kia, không khí lại như bị đông đặc, những khối khí lạnh như tích tụ hết cái lạnh của thế giới bao trùm lấy, trong xe như có một tầng băng mạnh mẽ trụ vững.

Thân mặc một bộ âu phục đen, chất liệu vải sang trọng khiến người khác nhìn vào không khó đoán được người đàn ông này có địa vị như thế nào, hơn nữa khuôn mặt lạnh lẽo không chút tia nóng kia lại làm cho người ta càng cảm thấy sợ hãi.

Hắn chính là muốn người khác sợ hãi! Cặp mắt lưu ly đen tuyền lạnh lẽo quét sạch mọi thứ xung quanh, mỗi thứ hắn quét qua đều mang theo hơi lạnh của hắn.

Tám kính ô tô từ từ hạ xuống, trợ lý hắn ngồi ghé trước lên tiếng báo:

- Chủ tịch, hôm nay là sinh nhật của tiểu thư Hàn, chắc chắn Nguyễn Bá Nam cũng có mặt.

Người đàn ông đó bỏ ngoài tai những lời nói vừa rồi, cặp mắt sáng nhìn dáng người thân mặc đồ trắng lấp ló trong phòng, vừa hợp nằm trên tầng cao khiến hắn có thể dễ dàng phát hiện.

Không khó để nhận ra trong ánh sáng vàng từ căn phòng đó truyền đến có thể thấy mái tóc đen dài kia buông thả, đẹp như một vị tiên nữ...

Hắn đột nhiên lại nhớ đến một người!!!

Trong lòng lóe lên đau đớn, đặc biệt là cái cảm giác trống rỗng không thể hình dung được của hấn lại càng cho thấy hấn đang cực kì khó chịu, cực kì không thích ứng với cảm giác đã lâu không xuất hiện.

Một thân một mình hấn đã bỏ lỡ cơ hội tìm ra được kí ức của mình, bây giờ lại không có tung tích người đó, hấn giống như mình vừa nằm mơ một cơn ác mộng, không khó để thấy nét mặt hấn giờ đây đã cau lại đến nỗi gằn.

Hấn mở cửa xe bước đi, mặc kệ trợ lí của hấn còn há hốc miệng nhìn từng bước chân của hấn.

Sự xuất hiện của hấn sớm đã đặt toàn bộ sự chú ý lên toàn thể khách mời, xung quanh nổi lên những lời nói xì xào bàn tán khen ngợi, vậy mà khuôn mặt kia từ đầu đến cuối chỉ im lặng, lạnh lùng, thờ ơ.

Bước chân hấn dừng lại trước người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, âm thanh trầm thấp mà lạnh lùng kia áp đảo toàn bộ khách khứa nơi đây:- Hàn lão gia, thật thất lễ, tha thứ cho tôi đến trễ.

Hàn Thập Luân lập tức giật mình quay người, trước mắt là bị khí thế người trước mặt áp đảo, sau đó lại bị khuôn mặt tuấn tú đến yêu nghiệt kia làm cho thất thần, lời nói kia lại làm cho ông ta không kịp thích ứng, sau một hồi mới cười cười giờ tay ra:

- Triệu tiên sinh, thật hân hạnh!

Bàn tay người đàn ông kia không chần chừ đưa ra, đầy mắt lộ rõ ý cười nhạt.

Nguyễn Bá Nam từ sau nhìn thấy một màn, khuôn mặt tuấn mỹ cau lại.

Chấn chấn là hấn bị khuôn mặt đã lâu không gặp kia làm cho bức người, trong lòng nổi lên một trận lo lắng cùng phần nộ.

Anh sợ nhất là khi cô gái nhỏ bên cạnh mình khi gặp hấn sẽ lại động lòng mà yêu hấn, sẽ từ bỏ anh.

Nhất là khi người đàn ông kia lại thành đạt đến vậy, càng khiến anh nổi lên một trận sóng muốn dập tắt toàn bộ sự nghi vấn của mình, kết quả càng làm cho anh rối trí.

Ngay khi anh còn chưa kịp phản ứng, người đàn ông kia hoàn toàn biến mất, trái tim anh như rơi "bụp" xuống một cái.

Người đàn ông có thân hình cao lớn, toàn thân tỏa ra khí chất hơn người, vẻ quý phái, trang nhã mà khó gần kia thật dễ khiến những người phụ nữ ở đây hấp hồn.

Hấn bước đi trong bóng đêm, cặp mắt lưu ly đen kia phát sáng trong tối, giống như muốn tìm kiếm một thứ gì đó quanh quẩn nơi đây.

Mùi hương thơm dịu nhẹ lan tỏa vào cánh mũi của hấn, hấn vô thức mà quay đầu lại, tiếc là nhìn thấy một dáng người phụ nữ mặc một bộ đồng phục rất chi bình thường đang rời đi, còn có cả tiếng cười rạo rờ phát ra.

- Nhã Hy, em xem coi, giờ em mà đi ra chắc chắn tất cả bọn họ sẽ kinh ngạc lên cho xem. - Alice cười rạo rờ đuổi theo thân hình nhỏ nhắn kia, vừa rồi, cô nhìn thấy bóng một người đàn ông vừa đi vào sau vườn, cô không để ý lắm nhưng nhìn sắc mặt người kia có chuyển biến lạ.

Hàn Nhã Hy không hiểu vì sao tìm lại nói một cái, căn bản là không thể nghe hết những lời nói của Alice lúc đó, cô bắt đấm đấm mà chịu đựng, khuôn mặt xinh đẹp kia không để lộ vẻ đau đớn nào.

Đúng vậy, trước kia cô gòai nhất là việc chịu đựng, chịu đựng một cách lặng lẽ, cho dù bản thân bị cô làm cho đau đớn.

Nhưng cô không biết mình đau đớn vì gì, cũng không muốn nhớ lại những chuyện trước kia, hôm nay cô trong chiếc váy trắng mềm mại kia sẽ trở thành cô công chúa xinh đẹp nhất!

Alice bấu môi, nhìn sắc mặt lại thân thiện của cô, bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy tóc đen dài mà nghịch ngợm:

- Em á, cái gì cũng dịu dàng như vậy, thật đúng khiến người ta bội phục!

Ngay sau đó nàng nhìn thấy một người đàn ông đang bước tới, mắt lập tức phát sáng:

- Nhã Hy, hoàng tử của em đến rồi kia!

Hàn Nhã Hy lười biếng ngẩng đầu lên, đến khi bắt gặp đôi mắt nâu thẫm của người đàn ông kia, cô rất tự nhiên mà mỉm cười.

Bàn tay người đàn ông đó luồn qua eo cô, sau đó giọng nói trầm thấp từ trên cao truyền xuống, mang theo hơi thở cùng hơi ấm kia đem lại:

- Hôm nay em rất đẹp.

Cô mỉm cười, căn bản là không buồn trả lời, ở trong lòng người đàn ông này, cô không có khái niệm chống cự, nhất là từ sau khi biết...

Hàng mi dài khê rủ xuống, ngay lập tức cô bị Nguyễn Bá Nam kéo đi, Alice ở phía sau nhìn cô quyết liệt, ý như muốn nói tối nay cô hãy thật vui vẻ nhé.

Cô vừa xuất hiện, lập tức mọi thứ như ngưng lại, ngay cả mỗi động tác của từng người cũng có thể dễ dàng phát hiện ra...

Hàn Thập Luân cười tươi bước đến chỗ con gái:

- Nhã Hy, ra đây con.

Sau đó nhìn Nguyễn Bá Nam, thấy anh vẫn giữ nguyên bàn tay đang đặt trên eo cô, ông hơi sững người một chút lại mỉm cười.

Hàn Nhã Hy lập tức nhận ra điều đó, cô hơi nghiêng người thoát khỏi sự kim kẹp của Nguyễn Bá Nam, trực tiếp khoác tay cha mình.

Từ hành động của cô, anh có thể nhận thấy, người con gái này... Đang lạnh nhạt với anh.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ảo tưởng - Bóng đêm bao trùm

Trái tim anh truyền đến một cơn đau nhức, Nguyễn Bá Nam trong vô thức mà nhìn dáng người nhỏ nhắn của cô, trong đôi mắt nâu thẫm kia tràn đầy tia phần nộ nghi hoặc, đứng đó thất thần một lúc, anh mới bình ổn trở lại bước vào buổi tiệc.

Những ánh nến rực rỡ lung linh khắp trên các bàn ăn, các món ăn hảo hạng, đặc biệt sang trọng cũng được bày ra khắp nơi, trong vô số con mắt của những con người thượng lưu ngày hôm nay, không ai là không muốn chinh phục vẻ đẹp của người con gái thanh lệ mà thoát tục kia.

Trên tay ai cũng đang cầm những ly rượu vang bởi những loại rượu được chưng cất hơn chục năm nay, màu đỏ sẫm óng ánh làm quỵên lên một vẻ quỵên rũ khó kim lòng. Trong tất cả những vị khách sang trọng của ngày hôm nay, bên cạnh những người đàn ông quý phái sẽ luôn có những cô gái trẻ trung xinh đẹp bầu bạn, càng không thiếu đi những người phụ nữ lịch thiệp mà quý phái.

Buổi tiệc được tổ chức trong đại sảnh của biệt thự nhà họ Hàn, dưới những bóng cây cao lớn mát mẻ, bầu trời buổi đêm hôm nay tràn ngập những vì sao lấp lánh, mặt trăng tròn vơi vơi như muốn phát sáng cùng những thứ ánh sáng nhỏ bé kia. Thình thoảng, một vài cơn gió sẽ làm cho những vị khách ở đây cảm thấy mát lạnh, càng khiến trong lòng hứng thú gấp bội.

Rất tranh thủ, những người nhân cơ hội này để kiếm được một đối tác làm ăn không phải không có, chỉ là họ dùng những nụ cười xã giao cùng những lời nói như mật chảy vào tai để thu hút những con mồi mà mình chọn.

Không khí có phần ồn ào náo nhiệt chợt im bật ngay khi có một người con gái xuất hiện.

Tất cả như nín thở nhìn về phía cô gái, thình thoảng sẽ có những lời nói thì thầm phát ra xào xạc bên tai, cũng sẽ có những ánh mắt trầm trồ cùng nóng bỏng nhìn về phía cô, cũng sẽ có những trái tim cũng vì cô mà nhảy loạn lên.

Người con gái này trong chiếc váy trắng đơn điệu, mái tóc đen xõa dài mềm mượt nhẹ nhàng đung đưa theo từng bước chân nhẹ nhàng, đôi mắt đen sáng quắc có thể giết chết bất kì người nào ngay từ cái nhìn đầu tiên, gió lạnh thổi đến miết nhẹ trên vùng da trắng ngần không tí vết lại làm tái đi đôi môi hồng mềm mại khiến người cô tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo, nhưng vẻ lạnh lẽo này thật khiến người khác say mê.

Khi cô bước đi, đôi gầy búp bê không phát ra tiếng động, giống như cô đang lướt đi trên mặt đất mà không cần chút sức lực vậy, nếu để ý, thình thoảng sẽ phát hiện ra hàng mây khê nhú lại trên khuôn mặt xinh đẹp kia.

Không phải... Cô gái này đang lạnh đấy chứ?

Trong lòng bao vị khách kia thật muốn chạy đến ôm lấy cô gái nhỏ này vào lòng một cái, thật muốn mang đến cho cô toàn bộ hơi ấm của mình cho dù sẽ khiến mình lạnh giá đến chết.

Nhận thấy mọi người tập trung toàn bộ sự chú ý về phía mình, Hàn Nhã Hy khê mỉm cười, chỉ một đường cong nhẹ trên môi đã khiến trái tim tất thảy quý ông ở đây mềm nhũn, giọng nói mềm dịu như lời nói của loài hoa hồng nhung, ngọt ngào nhưng hoàn toàn khắc sâu:

- Chào tất cả các vị quan khách.

Nhất thời, tất cả những người đàn ông bên dưới đều cười thật tươi, ai cũng nhìn về phía mỹ nhân xinh đẹp kia gửi lời chào.

Hàn Nhã Hy không vì sự ồn ào của những người bên dưới làm kinh động đến mình, bàn tay đang khoác vào Hàn Thập Luân nhẹ buông ra, cô mỉm cười với ông, rất nhanh chóng giọng nói kia lại một lần nữa vang lên, có điều, cô đã không còn quan tâm đến việc những người bên dưới, bản thân như đang nói chuyện một mình:

- Tôi là Hàn Nhã Hy, hôm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi ba của tôi, rất mong mọi người hôm nay sẽ được vui vẻ, chúc mọi người có một buổi tối vui vẻ.

Nói xong, cô không nói không rằng kéo Hàn Thập Luân đi xuống bên dưới tiếp đãi từng vị khách một, Nguyễn Bá Nam từ nãy đến giờ ở phía sau cô cũng bất giác bước theo.

Đã quen với những hành động cởi mở của đứa con gái này, Hàn Thập Luân rất lấy làm vui. Chính vì sau chuyện năm đó, ông không ngờ con gái ông lại có tài kinh doanh đến vậy, ngay cả chuyện gặp khách hàng, trao đổi về các hợp đồng lại có thể trôi chảy đến vậy.

Từ khi con gái ông trở lại, dường như Hàn Thập Luân luôn đắm chìm trong hạnh phúc, kể cả Hàn phu nhân cũng hạnh phúc khi tìm lại được con gái.

- Hàn tiểu thư, xin hãy kính với tôi một ly. - Một người đàn ông trạc ngũ tuần khi nhìn thấy Hàn Nhã Hy đã vội vàng bước đến, trên tay là ly rượu vang vừa mới rót ra.

Hàn Nhã Hy mỉm cười gật đầu, rất điềm tĩnh nhẹ nhàng lấy một ly rượu trên bàn, Nguyễn Bá Nam từ phía sau rất lịch thiệp mà rót rượu cho cô, cô ngẩng đầu lên nhìn anh cười, rất nhanh quay mặt về phía người vừa mời rượu mà kính cẩn:

- Mời Hạ tiên sinh, nghe danh ông đã lâu.

Người đàn ông kia sau khi nghe cô gái kia biết đến mình thì vô cùng ngạc nhiên, đôi mắt tinh tường híp lại thành một đường đánh giá từ đầu đến cuối, ông ta quả thật là nhìn không sai người.

- Hàn tiểu thư đây có biết đến tôi sao? - Giọng ông ta có vẻ cao hứng, chất giọng trầm khàn cùng với khuôn mặt theo thời gian đã bào mòn nhưng không thể che dấu được những nét bậc trạc cùng phóng khoáng.

Hàn Nhã Hy rất nhanh hơi cúi người xuống về ái ngại, sau đó đôi mắt đen long lánh kia ngẩng đầu lên, cử chỉ hết sức mềm dịu mà e thẹn này càng khiến người ta mềm lòng, cô cộng ly với người đàn ông mà mình đánh giá:

- Hạ tiên sinh đây chính là vị chủ tịch của tập đoàn đá quý SA, một tập đoàn buôn bán lớn như vậy nổi danh khắp châu lục đến nỗi một người thấp kém như tôi cũng không thể không biết đến.

Hạ Bân nghe cô nói vậy, trong lòng như có một trận thủy triều chảy qua, trong lòng ông ta như có ngọn lửa nhỏ âm ỉ cháy, ông rất khách sáo mà chỉ về phía bàn bên cạnh mỉm cười:

- Hàn tiểu thư, cô nói như vậy làm tôi thật ngại, hay cô cùng con trai tôi thảo luận một chút đi, biết đâu chúng ta sẽ lại có cơ hội hợp tác?

Ông ta cười sảng khoái một tiếng, rất nhanh kéo Hàn Thập Luân cùng mình đi uống rượu, Nguyễn Bá Nam lạnh lùng nhìn ông ta, sau đó không khách khí ngồi xuống cạnh cô, bàn tay to lớn luồn vào eo cô siết chặt.

Cử chỉ thân mật này ngay lập tức lọt vào mắt người đàn ông đang ngồi đối diện, anh ta trông khoảng ba mươi, khuôn mặt chữ điền cùng nước da bánh mật, toàn thân anh ta thoát ra vẻ lịch lãm cũng như sự phóng khoáng ở cha anh ta.

Hạ Thạch Tín từ đầu đã nhìn Hàn Nhã Hy say sưa một hồi, bây giờ lại cùng nhau đối diện với cô, nhan sắc của cô lập tức lọt vào mắt anh ta, đôi mắt kia không dấu được vẻ ham muốn chiếm giữ.

Hàn Nhã Hy hơi giật mình với hành động của Nguyễn Bá Nam, ngay sau đó cũng mỉm cười nhìn người đàn ông kia lên tiếng:

- Hạ thiếu gia, mời.

Cô nâng ly rượu lên, chất lỏng màu đỏ long lánh kia so với nước da trắng như tuyết của cô làm Hạ Thạch Tín nhũn mảy một cái, không khỏi bị thu hút bởi sự cuốn hút làn da của cô đối với loại rượu thượng hạng kia.

Cho dù biết có một đôi mắt kia hằm hè nhìn mình, anh ta cũng không khách sáo mà khen ngợi:

- Hàn tiểu thư, thật vinh hạnh cho tôi khi được gặp em, sau này tôi có thể gặp em thường xuyên chứ?

Hàn Nhã Hy hơi hoảng vì bàn tay đang siết lấy eo cô càng lúc càng chặt, cô nhún mảy một cái, nhưng chỉ trong thoáng chốc đã hiện nét cười, cô rất nhanh gọn mà trả lời:

- Được thôi, tôi cũng muốn cùng Hạ thiếu gia hợp tác lâu dài, có gì xin chỉ giáo.

Nhưng người đàn ông bên cạnh cô không ngại ngần mà lạnh giọng lên tiếng:

- Hạ thiếu gia, thật ngại, lần sau tôi e anh sẽ không dễ gặp Hàn tiểu thư, công ty Hàn gia đã quyết định hợp tác lâu dài với tập đoàn Nguyễn thị chúng tôi, nếu anh muốn hợp tác, tôi sẵn sàng cho người liên lạc với bên Hàn tiên sinh giúp anh.

Khuôn mặt Hạ Thạch Tín đen lại nhìn người đàn ông đang thân mật với Hàn Nhã Hy, trong lòng rất tức giận nhưng ngoài mặt lại vô cùng bình thản, anh

mím cười nâng ly rượu:

- Thật phiền tổng giám đốc Nguyễn.

Dưới ngọn đèn vàng tỏa sáng trong căn phòng kia, bên ngoài trời trái ngược với nó là những cơn gió lạnh làm sồn gai ốc, không khí không biết từ lúc nào đã có thêm vài thảm âm u cùng băng lãnh.

Người đàn ông kia hai tay đút vào túi quần, một thân âu phục comple đen chỉnh tề, toàn thân anh ta tỏa ra khí chất quý tộc cao ngạo, đặc biệt là đôi mắt lưu ly đen tuyền kia lại lạnh lẽo cực điểm nhưng lại khiến trái tim của bao nhiêu cô gái bị hút hồn.

Thế mà, đôi mắt quyến rũ kia từ khi bước vào vườn đã đưa đến căn phòng kia, giống như đang chờ đợi một ai đó xuất hiện.

Anh ta cực kì đặc biệt nhạy cảm, nhất là đối với những cô gái có mái tóc đen dài như vậy.

Trong bóng tối mập mờ, anh rút lấy bao thuốc trong túi ra châm một điếu. Khói thuốc dần dần lan tỏa, làm thư giãn thần kinh Triệu Thanh Mẫn ngay lúc này, anh bây giờ chỉ muốn đánh người ban nãy lập tức xuất hiện trước mặt anh.

Ngồi chờ đến khi điện thoại rung lên anh mới nhú mồm vút điếu thuốc, bàn chân dúi tất vệt đỏ còn sáng.

Anh cầm máy lên nghe, giọng Hồ Lâm Sinh bên kia hốt hoảng:

- Chủ tịch, anh ở đâu? Có phải lại..

- Tôi không sao. - Triệu Thanh Mẫn thờ dài, giọng nói mang vài phần hạ xuống - Lâm Sinh, tôi lại nhìn thấy cô ấy.

Bất đắc dĩ, người bên đầu dây kia im lặng một lát, lại nghe tiếng thở dài náo nức của cậu trợ lý, anh ta thật lòng khuyên nhủ:

- Chủ tịch, cho dù cô ấy còn sống đi, nhưng tại sao lại có thể ở đây được? Anh nghĩ xem, anh đã hơn trăm lần nhìn nhầm người rồi!

Người đàn ông giờ đây mím môi, thần sắc thêm vài phần lãnh đạm, âm u, tịch mịch chính là cảm giác của anh lúc này.

Tất máy xong, anh tìm một chỗ ngồi cho mình, vừa hay có chiếc ghế đá dưới bóng cây, anh chần chờ một lúc cũng bước đến đó, đôi mắt vẫn mãi miết đảo xung quanh.

Sau khi ổn định chỗ ngồi, anh hơi ngẩng đầu lên, hai tay chống lên đầu, hai mắt nhắm nghiền, bắt đầu rơi vào trạng thái mơ màng.

Trong đêm, bên tai người đàn ông vẫn có chấm đỏ lóe sáng, cứ mỗi một giây lại nhấp nháy một lần, nếu lại gần sẽ phát hiện ra bên tai người đàn ông có một đôi khuyên tai màu đỏ trông rất tinh vi.

Đến khi Triệu Thanh Mẫn tỉnh giấc đã là chuyện của một tiếng sau, anh lấy điện thoại ra xem giờ sau đó đưa mắt nhìn về cửa sổ của căn phòng kia, đôi mắt lưu ly sáng bừng lên, trong đó có một tia xúc động không thể nói nên lời.

Anh từng bước đi đến chỗ có thể nhìn rõ, lại thấy người con gái đó trong bộ váy màu trắng, mái tóc dài, dáng người thanh mảnh đứng trong màu vàng hoa lệ đang đảo mắt xung quanh phòng sau đó đột nhiên tắt đèn.

Toàn bộ một lần nữa rơi vào bóng tối, thế nhưng chiếc váy trắng kia lại xuất hiện trong bóng tối, từ từ tiến về phía cửa sổ.

Tìm anh đánh "bụp" một cái, cả người đứng như pho tượng nhìn cô.

Se se trong gió là mùi hương hoa hồng nhưng thoang thoảng, trong bồn hoa trước cửa phòng, cho dù là đứng từ tầng hai cũng không khó để ngửi thấy mùi hoa thơm ngát, trời hôm nay có gió, hương hoa cũng vì thế mà tỏa đi khắp nơi.

Sống mũi truyền đến mùi hương quen thuộc, Triệu Thanh Mẫn hít mắt lại hít một hơi ngay sau đó liền mở mắt ra, đến khi anh định thần lại, bản thân đã đứng trước bồn hoa cách chừng ba bốn bước.

Những khóm hoa hồng nhưng này thật đẹp, cho dù chúng đều cùng là màu đỏ hồng, những bông hoa lại có vẻ mỏng manh nhưng lại nhìn ra được sự nổi bật của chúng, vẻ mong manh mà chúng có thật giống với người con gái anh đang nhìn trước mắt.

Cô đang chống tay trước cửa sổ, đầu hơi ngẩng ra bên ngoài, mái tóc đen phấp phới trong gió, khuôn mặt kia trong bóng tối cơ hồ không nhìn rõ, chỉ có chiếc váy trắng cô đang mặc là khẽ động đậy, nổi bật trong bóng tối.

Hai người như vậy mà như là của hai thế giới khác nhau, trong bóng tối nhìn nhau lặng lẽ, cho dù không biết đối phương là ai, nhưng cơ hồ trái tim mình vừa nện chát vừa đau đớn, trong đó có cả sự ngọt ngào từ lâu không có, nhưng càng nhìn nhau, họ càng thấy thời gian xung quanh đang ngưng đọng.

- Cô là ai? - Giọng nói đó trầm khàn, âm thanh như từ địa ngục vang tới, bóng người cao lớn đó từ phía dưới ngẩng cao đầu nhìn cô, cô không thể thấy rõ người đó, càng không hiểu người đó rốt cuộc có phải là đang nói với cô hay không.

Cô bầm bụng yên lặng không nói, bàn tay khẽ đưa lên vuốt mai tóc qua vành tai, sắc mặt trầm tĩnh đối diện với con người trong bóng tối kia.

Thấy cô không trả lời, sắc mặt người đó ngưng đọng trong dây lát, dáng người thẳng tắp, mắt vẫn nhìn về phía cô, kiên nhẫn đợi cô trả lời.

Một bàn tay to lớn rắn chắc luôn qua ôm cô từ phía sau, nhất thời khiến cô giật mình.

Tình cảnh bây giờ, chính là người đàn ông kia ôm cô, còn người ở bên dưới xa vời kia lại nhìn cô không chớp.

Chỉ là một màn này đã khiến toàn thân cô như nhói, bàn tay trắng muốt cào vào da thịt mình, cố gắng tiết chế cảm xúc đau đớn đến cực điểm.

Nước mắt cô rơi từng giọt từng giọt lớn, cô quay đầu về phía sau mỉm cười, vô cùng ôn nhu dịu dàng, giọng nói có phần khô khan:

- Bá Nam, sao anh lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Anh có hiểu không... Bá Nam?

Có những thứ tình cảm mà người ta không thể nào hiểu được.

Người ta cứ cho những cảm xúc ban đầu là tình cảm, là tình yêu, muốn cho người kia hiểu nhưng lại tự chính mình không cách nào hiểu được, ngược lại khiến bản thân mình tổn thương.

Nguyễn Bá Nam cũng vậy, Hàn Nhã Hy cũng vậy, bản thân hai người còn tưởng... Là mình đang yêu.

Cái lạnh ngấm dần vào làn da trắng nõn khiến người cô sợ hãi, toàn bộ sống lưng cứng đờ, dù vậy, mái tóc đen dài kia vẫn tung bay, nhìn như vậy, thật khiến người ta cảm nhận được cô đang cô đơn, thực chất lại có một người đàn ông từ phía sau ôm cô thật chặt, như sợ cô sẽ vụt mất.

Thấy cô hỏi anh như vậy, Nguyễn Bá Nam cười nhẹ, anh cúi đầu vào bờ vai lạnh buốt của cô, cố gắng tìm chút hơi ấm còn sót lại, cùng lúc tận hưởng mùi hương từ mái tóc cô, giọng anh lúc này đã trầm trầm, hơi thở cùng lời nói vương mùi rượu càng khiến anh thêm say đắm:

- Anh mệt nên muốn nghỉ... Anh nói với bác rồi.

Đôi môi đầy say đắm lướt dọc theo bờ vai cô, xuống vùng cổ rồi dừng lại ở xương quai xanh, anh cắn nhẹ cô một cái khiến cả người cô như bị điện giật.

Hàn Nhã Hy vội vã đẩy anh ra, mắt nhìn xuống bóng dáng cao lớn vừa rồi ở bên dưới bây giờ đã không còn, đôi mắt đen kia không giấu nổi tia tuyệt vọng.

Nhận thấy sự khác lạ của cô, Nguyễn Bá Nam nhào đầu nhìn ra cửa sổ, trong bóng đêm mang đầy vẻ tĩnh mịch lúc này, cho dù là một màu đen bao trùm, anh vẫn có thể nhìn ra cái bóng cao lớn nào đó đang rời đi.

Mất ngủ trầm trong bóng đêm nổi lên một tia lạnh lùng chết người, anh mặc kệ cô vẫn còn đang nhìn ra bên ngoài vội nắm chặt tay cô, tay kia thuận thế bế ngang người cô tiến về phía giường.

Hàn Nhã Hy bị anh dọa cho sợ, người đàn ông này hôm nay cực kỳ khác lạ, toàn thân tỏa ra mùi nguy hiểm, hơi men từ cổ họng anh ta từ từ truyền đến cô, đôi môi lạnh lẽo kia cố gắng xâm chiếm cô từ đôi môi đến vùng da trắng nõn nà nơi cổ.

Trong lòng cô hét lên một tiếng, cố gắng đẩy dục khỏi người anh nhưng càng như thế, dã thú trong con người đáng sợ kia thức tỉnh, động tác ôm cô từ dịu dàng đến chiếm giữ, mạnh mẽ thô bạo vô cùng.

- Bá Nam... - Hàn Nhã Hy thở dốc, cô trong ý thức còn mơ hồ, cho dù men say nhưng ý thức còn lưu giữ, cô nhỏ giọng the thé:

- Em... Em đau lắm..

Nguyễn Bá Nam ngay khi nghe cô bật thốt ra câu đó, đôi mắt kia dịu lại, con thú kia bị ức chế, không được phát tiết đang muốn phá vỡ lồng chui ra ngoài, anh cực kỳ khó chịu nhưng cũng dịu dàng đặt cô ngồi xuống giường, dịu dàng hôn từng làn da trên người cô, giọng anh khàn khàn tràn hơi men dục vọng:

- Em... Đang đau lòng sao?

Người đàn ông có thân hình nặng trĩu dựa vào người cô, bờ ngực rộng cứ thế chiếm giữ thân hình mảnh mai của cô, bộ dáng hai người nhìn qua quả thật rất mờ ám, không khí lạnh lẽo xung quanh cũng tăng thêm mấy phần nhiệt độ.

Người cô cứng đờ, vì lời nói của anh mà giật mình lo sợ, không hiểu vì sao trong lòng cô trong lúc hai người thân mật lại hiện ra hình ảnh người đàn ông đã đeo bám cô suốt bảy năm qua, chưa bao giờ từng dứt khỏi giấc mơ của cô, cô càng cảm thấy đau lòng, người đó càng lúc càng xuất hiện rõ nét hơn.

Bốn năm vừa qua, thỉnh thoảng trong đêm cô tỉnh dậy sau cơn ác mộng, chỉ cảm thấy bờ vai đau nhức, nước mắt đã ướt nhòem cả gối, mái tóc đen dài cũng bết lại, thế nhưng, trái tim cô còn mệt hơn cả, đau nhức từng cơn, đến nỗi, khi cô tắm xong, cố gắng nằm ngủ tiếp nhưng không cách nào ngủ được.

Thế mà hôm nay, lần đầu tiên trong suốt bốn năm qua, trong bóng tối, cô lơ mơ thấy bóng dáng người đàn ông đó. Người đó có dáng người cao, thân hình cân đối, sống lưng thẳng tắp nhìn về phía cô, tuy cô chưa nhìn thấy mặt mũi của người đàn ông đó nhưng xem ra người đó thật giống với người thường xuất hiện trong giấc mơ của cô, đúng là toàn thân tỏa ra hơi lạnh, nhưng sâu trong đó lại mang chút ấm áp, sự ấm áp đó, thật không giống khi Nguyễn Bá Nam mang lại cho cô.

Khi anh ta mở miệng hỏi cô là ai, cô còn nghĩ, không lẽ là cô nghe nhầm, là tự mình tưởng tượng?

Cô không trả lời vì cô sợ mình tưởng tượng, càng không muốn chính mình vùi đắm trong những đau đớn đó, cô muốn bắt đầu lại... Với Nguyễn Bá Nam.

Nhưng cô càng không hiểu được, khi Bá Nam hôn cô, dịu dàng với cô thì trái tim cô lại vô cùng trống rỗng, vậy mà hôm nay, cô lại cảm thấy... Đau đớn.

Cô im lặng, một giây sau nhìn anh mỉm cười, giọng cô mềm mại như nước suối, như một đóa hoa hồng nhưng đang nở rộ:

- Giờ... Em... Không biết nữa.

Cô không nhìn thấy khuôn mặt của Nguyễn Bá Nam trong bóng tối, vì vậy cô cũng không thể đoán được rốt cuộc anh đang nghĩ ngợi điều gì.

Căn phòng đột nhiên im lặng, sau đó là tiếng kéo khóa quần.

Trong lòng Hàn Nhã Hy hoảng hốt, cô đứng dậy định bụng bỏ ra ngoài lại bị một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy, sau đó là cái ném cô lên giường không thương tiếc.

Trong bóng đêm, cô lơ mơ thấy, đôi mắt người đàn ông kia sáng rực như dã thú.

- Bá Nam... Anh. - Cô cố thoát khỏi tay anh ngồi dậy, nhưng lại không cách nào thoát ra nổi, Bá Nam vì thấy cô chống cự mà lực siết trên tay cũng tăng thêm vài phần, cô rên lên đau đớn.

Âm điệu khàn khàn vừa rồi mang hơi chiếm hữu vang lên bên tai cô:

- Nhã Hy, tôi nhìn em bảy năm rồi, bây giờ... Tôi không thể nhìn được nữa. - Nói xong, bên tai cô có cảm giác nóng ran khó chịu, anh nhẹ nhàng cắn lấy tai cô rồi mút nhẹ.

Anh không kiêng dè, cũng không nhẹ nhàng như những lần trước mà lần này hoàn toàn thô bạo mà chiếm lấy cô, cô hét lên tuyệt vọng:

- Bá Nam, anh mau dừng lại! Nếu không... Em sẽ hận anh cả đời!

Cô không hiểu bản thân lúc này đang nói gì, nhưng cô hoàn toàn tuyệt vọng, giọng cô trở thành đục ngầu khàn đặc, cô tuyệt vọng chống cự, người đàn ông kia lại không vì thế mà dừng, trái lại còn tăng thêm cuồng dã mà xâm chiếm cô.

Cô cắn vai anh đến khi cảm nhận được mùi tanh của máu, cô cố gắng dùng chân đá anh ra nhưng vô ích.

Chưa bao giờ cô từng thấy một Nguyễn Bá Nam như vậy, cũng chưa từng thấy người dịu dàng, nhu thuận với cô bây giờ lại trở nên thế này.

Cô khóc, ý thức dần trở nên mơ màng:

- Dừng lại... Mau dừng lại đi... Bá Nam...

Thanh Mẫn... Thanh Mẫn... Cậu thật thú vị...

Thanh Mẫn... Biết cậu lừa tôi... Nhưng tôi vẫn tin...

Cái tên này từ trong đầu cô mà xuất hiện, cô giật mình, toàn thân lạnh lẽo.

- Thanh Mẫn... - Cô nắm chặt cái tên này trong đầu, lặp đi lặp lại nhiều lần, không để ý người đàn ông đang từng bước chiếm đoạt cô dừng ngay động tác, nếu để ý sẽ thấy người đàn ông này đang run.

Ngoài cửa, tiếng kêu "tình" một cái vang lên, sau đó im lặng hẳn.

Nguyễn Bá Nam ngồi thẳng người dậy, sau đó siết lấy eo cô, một tay cầm lấy điều khiển để một góc trên tường, sau đó bật đèn lên.

Căn phòng lập tức tràn ánh sáng vàng, trên giường, Nguyễn Bá Nam nằm đè lên người cô, đôi mắt nâu thẫm lãnh đạm nhìn chiếc váy trắng tinh khiết của cô trở thành nhàu nát, khuôn mặt cô ướt đẫm, mái tóc đen dài rối tung trên giường.

Đột nhiên, anh tự trách mình, chính vì hành động nông nổi của mình mà khiến cô phải thế này, anh thật đau lòng.

Anh thương yêu mà hôn lên những nơi mà anh vừa cắn xé, trên từng làn da đã sưng đỏ lên, chiếc mũi cao tuấn tú chạm vào từng nơi, sau đó một môi dừng lại hôn lên môi cô.

Anh cứ như vậy mà gặm nhấm đôi môi mềm mại mà anh luôn muốn kiềm chế kia, thần thức mà cắn nhẹ lên đó, bàn tay vừa lúc đùa giỡn những sợi tóc đen dài của cô.

Hân Nhã Hy lại cảm nhận được phần dưới của anh liên tục chà sát lên người mình, cô lập tức muốn chống đỡ nhưng lại dùng giọng nói nhỏ nhẹ mà thủ thỉ:

- Bá Nam... Anh say rồi...

Cô đẩy anh nằm xuống giường, sau đó chỉnh lại chiếc váy trắng mình đang mặc, cố điều chỉnh lại hô hấp rồi nghỉ ngơi nhìn anh:

- Rốt cuộc anh làm sao vậy?

Nguyễn Bá Nam ngả người ra giường, đôi mắt nâu thăm nhìn lên trần nhà, đèn pha lê sáng lung linh làm cho anh hơi chói mắt, bàn tay to lớn của anh đưa ra cố tìm kiếm, đến khi nắm được bàn tay cô mới kéo cô nằm cạnh mình, anh quay người lại đối diện, để cho anh có thể nhìn thấy khuôn mặt cô. Trong ánh mắt kia, con sói thô bạo kia đã biến mất, thay vào đó là một con sóng dịu dàng:

- Nhã Hy, có thể hứa với anh một chuyện không?

Cô nhìn anh, khuôn mặt tuấn mỹ kia vì hơi men mà ửng đỏ, cổ áo sơ mi bung ra mấy cúc áo để lộ bờ ngực rộng đầy quyền rũ, người này... Chính là người cô không muốn phụ nhất.

Cô hỏi anh, tiện vén vai tóc của mình:

- Sao vậy?

Nguyễn Bá Nam lần này nhòm người dậy, buộc cô cũng phải ngồi dậy với anh, anh ôm lấy thân hình mảnh mai của cô, hít thở hương thơm quen thuộc từ cô mà nói:- Cho dù có chuyện gì, em nhất định không được để cho người khác biết, em... Là Châu Lê Băng!

Cô ngạc nhiên nhìn anh, đôi mắt đen nhìn anh không chớp, cô đưa tay lên nhẹ vuốt những cọng tóc nâu của anh, cảm giác trơn mượt truyền đến tay, sau đó cô nhẹ gật đầu, sau đó lại nhìn anh ra điều kiện:

- Em cũng có một điều kiện.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô, khóe mắt vẫn còn ẩm ướt, hai bên má lúc này cũng đang lấm tấm những giọt nước mắt đọng lại, Nguyễn Bá Nam buông lỏng người, để cho mình nhìn thấy khuôn mặt cô, bàn tay anh yêu thương lau đi những giọt nước mắt kia, anh cười:

- Bà xã đại nhân, em còn ra điều kiện với anh sao?

Thế nhưng, Hân Nhã Hy nhìn anh cương quyết khiến anh cũng giật mình, anh hỏi cô, trong lòng có một phần nào đó lo lắng:

- Điều kiện gì?

Cô hơi mỉm cười, nhưng khuôn mặt nhìn anh lại đầy tia cảnh giác, cô nhắm mắt lại nói:

- Em muốn... Trước khi chúng ta cưới, anh không được đụng đến em. Em biết anh đã cố gắng nhịn rất nhiều, nhưng em cũng không thể làm như thế được, đối với em chuyện đó rất khó. Anh có hiểu không... Bá Nam? - Lúc này, cô mở mắt nhìn anh, đã thấy đôi mắt nâu thăm của anh nhìn mình không chớp mắt, cho dù anh đã cố che giấu, nhưng cô vẫn có thể thấy ánh mắt tràn ngập dục vọng của anh.

Nguyễn Bá Nam bật cười xoay đầu nhìn trần nhà, né tránh cái nhìn của cô, cô thấy vậy mà ngậy người nhìn anh.

- Bà xã đại nhân, em không sợ anh sẽ đi tìm cô gái khác sao? - Anh điềm nhiên nói, nhưng trong giọng nói khàn khàn kia lại mang vẻ giễu cợt ít có.

Cô xoay đầu anh lại, để anh nhìn mình, lúc này mặt cô hơi nhẵn lại, cô rõ ràng không vui:

- Bá Nam... Anh có thể tôn trọng em không?

Nguyễn Bá Nam lâu ngày giờ mới phát hiện ra... trái tim của mình lúc này thật lạnh.

Anh cố gắng mỉm cười, cố không bộc lộ sự khổ sở trong đôi mắt mình, anh ôn nhu mà ôm chặt cô vào lòng:

- Được. Anh hứa.

Lúc đó anh cảm nhận được bàn tay kia đang ôm chặt lấy mình.

Bá Nam... Em xin lỗi, thật sự thì... Em không biết vì sao không thể cho anh. Bá Nam... Cho em một chút thời gian nhé, em sẽ cố gắng.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cố đuổi theo hình bóng em cho dù rất xa

Mãi mãi cũng không xuất hiện một ngày đẹp trời như mong đợi...

Ông trời chẳng biết mình đang thử thách tình yêu của cậu ta hay chính bản thân cậu ta đang cố chấp cố gắng tìm kiếm quá khứ cho dù cơ hội rất mỏng manh.

Ba ngày sau...

Biệt thự số 6 đường Lê Chân, Tây Đan, Trung Quốc.

Trời về chiều, những hàng cây hai bên đường rụng lá, hương thơm hoa hồng nhung thoang thoảng trong căn biệt thự phía bên kia đường.

Người đàn ông ngồi trong ô tô đeo kính râm, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía ban công biệt thự lớn, đôi mắt nhuốm một màu đau đớn.

Trời thu mát, thế mà người đàn ông lại mặc bộ âu phục xám tro, cà vạt đen được nói lỏng để lộ một phần bờ ngực rộng.

Khuôn mặt người đàn ông tuấn tú, ngũ quan chính tề, nhất là đôi mắt lưu ly đen tuyền dấu sau lớp kính đen, đôi môi mỏng quyến rũ có thể làm tan chảy bất kì trái tim cô gái nào, nhưng khuôn mặt đó lại nhuốm màu lạnh lẽo, cô đơn khó tả.

Người ngồi ở ghế lái nhìn qua gương chiếu hậu nhìn sắc mặt người đàn ông, sau đó ngồi im thin thít.

Nửa tiếng trôi qua, ngay chính lúc Hồ Lâm Sinh muốn lên tiếng nói chuyện với chủ tịch của mình thì từ ban công căn biệt thự kia xuất hiện dáng một cô gái đáng người thon gọn, nhìn từ xa vẫn có thể nhìn ra mái tóc nâu ngắn ngang vai, anh nhìn sang khuôn mặt của người đàn ông đã sớm phát hiện người này đã mím chặt môi, toàn thân cứng đờ không nhúc nhích.

Bốn năm rồi... Suốt bốn năm này, anh từ một người không hề biết gì về những con đường quanh khu vực này thành một người nắm rõ từng lối đi, kẻ hở trong lòng bàn tay, cho dù có cho anh nhắm mắt đi hay chẳng nữa, anh cũng không lo bị sợ lạc.

Anh còn như thế, chứ đừng nói đến người đàn ông thần hồn nát thần tính này.

Anh ta ngay từ khi biết được nơi này luôn luôn là đích thân đến đây chờ đợi, chờ đợi một tia hi vọng xuất hiện.

Nhưng mà, tin tức về người đó hoàn toàn bị đóng băng, từ sau khi xảy ra vụ tai nạn bảy năm trước.

Mạc Đình đứng từ ban công nhìn ngắm cảnh sắc buổi chiều, nhìn mặt trời sắp lặn dần khuất đi dưới những hàng cây to lớn nhưng cũng tỏa những thứ ánh sáng lấp lánh màu vàng cam, cô đứng trầm ngâm một hồi rồi nở nụ cười.

Thỉnh thoảng, cô vẫn luôn dành một thời gian nhất định mà sẽ nghĩ đến Băng Băng, thỉnh thoảng, sẽ có lúc cô không cảm lòng được mà đi gọi điện cho cô, kể chuyện ở nhà dạo này ra sao, thỉnh thoảng, sẽ ngồi khóc một mình, ngồi một mình nhớ đến cô, lại thảm đau đớn cho những gì mà cô phải trải qua.

Mùi hoa hồng nhung thơm ngào ngạt khiến cô tưởng tượng ra dáng người Băng Băng ngay trước mắt, lại nghĩ đến mái tóc đen dài buông thả khiến người ta phải tơ tưởng kia, cô theo ý thức cười chế giễu một cái.

Cuộc đời này... Thật nực cười. Mạc Đình trước giờ chưa từng lừa gạt Băng Băng lấy một lần, nhưng lần này, cô vì Băng Băng mà lừa gạt người đó, cũng lừa gạt Băng Băng một lần.

Nếu là vì sao thì hãy hỏi, vì sao bắt đầu từ khi đó mọi chuyện lại trở nên xấu đi, mãi mãi cũng không thể yên ổn được.

Tầm mắt lướt nhìn xung quanh một lượt, vừa tính chuẩn bị vào nhà, tầm mắt Mạc Đình lập tức bị thu hút bởi chiếc xe đen bóng loáng đậu phía xa xa, nhưng căn bản là chiếc xe này đậu chỗ bóng mát lại khuất tầm nhìn nên cô không để ý, nhưng chút tình mắt đã lập tức xuất hiện.

Mặt cô tái mét, cả người run lên bần bật đến nỗi đứng không vững, phải đưa tay vịn lấy lan can mà hít thở hồi lâu.

Anh ta... Lại đến.

Mạc Đình bốn năm nay luôn sống trong cảnh bất an, cho dù có Phi Hùng bên cạnh đi chẳng nữa, nhưng anh có công việc của anh, cô có công việc của cô, chỉ những buổi tối hai người mới có thể ở bên nhau chia sẻ tâm sự, cùng nhau yêu thương.

Phi Hùng chưa biết chuyện này, cô không nói cho anh biết, vì cô nghĩ, anh không thể vì chuyện này mà ảnh hưởng nhiều đến công việc. Đối với người đàn ông kia, bốn năm trước là thái độ khác, bốn năm sau chính là thái độ khác.

Năm xưa anh ta đến đây tìm cô, chính là một vẻ mặt như người chưa từng gây ra tội lỗi gì, như một người hoàn toàn không đáng gì đến người tên Châu Lệ Băng mà giống hơn là anh ta đang đi tìm cô gái đó, cô sợ... Băng Băng sẽ đau thêm lần nữa.

Bây giờ, cũng chính là hoàn cảnh như xưa, chỉ có điều, anh ta giờ đây không dễ đụng chạm, càng không dễ gây xích mích, càng không thể để cho anh ta phát hiện ra bất cứ điều gì khả nghi, anh ta bây giờ... Cực kì nguy hiểm.

Một lần nữa cô lại sợ... Băng Băng sống một cuộc sống yên bình kia sẽ một lần nữa mà va phải tình yêu với gã này.

Mà Nguyễn Bá Nam, cô nhận ra con người này cũng không tệ, luôn luôn chiều chuộng Băng Băng như vậy, lại đối tốt với mẹ, cô nghĩ, anh ta không những sẽ là một người chồng tốt, mà cũng sẽ là một người con rể hiếu thảo với mẹ vợ.

Cô rất ưng thuận với anh ta, giao Băng Băng cho anh ta, quả thật không tồi, huống chi, anh ta từng cứu Băng Băng một mạng.

Chỉ có một nỗi khổ đối với Băng Băng bây giờ là cô đã không còn là Châu Lệ Băng như trước nữa mà phải trở thành một người hoàn toàn khác, điều đó thật sự rất khó với cô, lại khiến cô thêm mấy phần gánh nặng. Đau lòng nhất chính là cô không thể ở trước mặt người khác mà gọi mẹ nuôi mình một tiếng mẹ như trước được.

Mạc Đình thần thờ trong chốc lát, đứng ngây ngốc cả buổi cuối cùng cũng quyết định đi xuống nhà.

Gặp bà Diệp Hà đang nấu ăn trong bếp, cô đưa tay ôm lấy bà từ phía sau thủ thỉ:

- Mẹ, con ra ngoài một lát nhé, một chút nữa con sẽ về!

Bà xoay người lại nhìn, người phụ nữ trung niên năm xưa vẫn không thay đổi là bao, chỉ là, trên khuôn mặt bà lúc này đã xuất hiện nhiều nếp nhăn hơn trước, trí nhớ cũng kém đi mấy phần.

Bà gật đầu cười, vừa nấu vừa dặn dò:

- Nhớ về sớm nhé, hôm nay có món ngon đấy.

Mạc Đình mỉm cười, hôn lên má bà một cái rồi đi ra ngoài, đôi mắt bà lặng lẽ nhìn theo cô, trong đôi mắt kia ngập tràn tia nhìn khó đoán hết.

Mạc Đình chậm chậm bước tới, ánh nắng vàng nhạt còn sót lại chiếu lên người cô, mùi hương hoa hồng hung thoang thoang nơi cánh mũi, cô đi trong tâm trạng bất an cung sợ hãi, bây giờ, cô thật muốn lập tức gọi ngay cho Phi Hùng.

Bước chân cô nặng nề, cuối cùng một lúc sau cũng đã đứng trước cửa xe ô tô đen kìa, nhưng mà, cô lại không ngẩng đầu lên, chính vì toàn thân cô truyền đến một đợt lạnh không biết từ đâu ập tới.

Lốp kính dày cộm hạ xuống, từ trong xe, mùi mát lạnh truyền ra bên ngoài khiến cô phải rùng mình.

Cô chấn định tinh thần, kiên quyết ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông càng lúc càng quyền rũ kia, trong đôi mắt phảng phất nét đau đớn, cô nghiêng răng nghiêng lợi, trấn tĩnh một chút lại bình tĩnh mở miệng, giọng điệu vô cùng cứng nhắc:

- Chủ tịch Triệu, nơi đây đông không mong quạnh, nể nhân không, nhà cũng không, đừng nói anh vừa lòng đến nỗi muốn mua lại căn biệt thự tôi đang sống chứ?

Tuy là nói như vậy, nhưng trong lòng cô trống tim đập bình bịch vài cái, khuôn mặt tái mét đến chua chát.

Hồ Lâm Sinh ngồi ở ghế lái xe điềm nhiên quay lại nhìn cô, vô cùng lịch sự mà rằng:

- Mạc tiểu thư, thật ra, chúng tôi luôn luôn không muốn gây khó dễ cho cô, mong cô cũng thật lòng trả lời thành thật, tốt nhất không nên giấu giếm chúng tôi chuyện gì, sự thật mà nói đi chẳng nữa, chẳng qua cũng vì một cô gái mà thôi.

Nói xong, anh ta đánh mắt nhìn người đàn ông ngồi phía sau thăm dò đôi chút, nhận thấy sắc mặt người đó không đổi, ngay lập tức nói với Mạc Đình:

- Mạc tiểu thư, chúng tôi cũng không có ý đến gây phiền phức cho cô, nhưng cô thấy đấy, chủ tịch nhà tôi quả thật bốn năm nay đều muốn đi tìm cô gái kia, cô lại là người bạn thân của cô ấy, chắc hẳn sẽ biết mà.

Đây, chính là lời khẳng định anh ta trực tiếp nhấn mạnh, nó như tuyên bố những gì mà cô che giấu suốt thời gian qua chỉ là vỏ bọc.

Máu nóng xông lên, Mạc Đình lại tưởng tượng những ngày từ lúc Băng Băng quay trở lại biệt thự cho đến lúc đi, bề ngoài thì luôn luôn vui vẻ, nhưng sâu trong lòng mà nói, cô có một nỗi buồn sâu kín không thể giải bày.

Cho dù là quên đi người đàn ông này nhưng cũng vì người đàn ông này mà không còn như trước, cô hận không thể để anh ta biến mất khỏi thế gian này.

- Triệu Thanh Mẫn, những gì cần nói tôi cũng đã nói, Băng Băng chết rồi, anh cũng đừng nghĩ đến chuyện gây rắc rối ở đây nữa, không phải... Anh là người đã gây ra sao?

Nói xong, cô nhìn người đàn ông im lặng từ đầu đến giờ, khẽ nhếch miệng, đừng tưởng anh ta không nói gì thì sẽ không có chuyện gì.

- Anh gián tiếp giết Băng Băng, cô ấy cũng vì anh mà bỏ mạng, tốt nhất bây giờ anh nên xém hối từ đây đến khi chết đi, nếu có thể may ra Băng Băng dưới đó còn tha thứ cho anh đôi chút, tôi cũng được an ủi, chứ không phải việc anh ngày nào cũng đến đây tự tử... CÔ ẤY CÒN SỐNG!

Nói xong, Mạc Đình cũng sốc vì những lời mà mình nói, mặt cô hết xanh rồi đỏ, cuối cùng cũng bình ổn lại, nhìn thẳng vào đôi mắt lưu ly đen tuyền kia.

Đôi mắt đó giờ đây đang nhìn chằm chằm vào cô, trong đó có hàm băng lạnh lẽo bức người.

Anh từ đầu đến cuối đều cố chấp im lặng như thế, bây giờ mở miệng, giọng nói trầm khàn mang theo hơi thở nam tính lạnh giá đánh tan cái vỏ bọc mà cô đang cố gắng bảo vệ, đôi mắt kia chứa đựng sự uy hiếp:

- Cô ấy... Vẫn còn sống!

Một trận lạnh lẽo chạy từ đỉnh đầu đến chân, Mạc Đình bị người trước mặt làm cho đóng băng, toàn bộ thân người cứng đờ, tuy vậy, miệng cô lắp bắp run rẩy, phòng ngự cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Không thể nào, anh ta không thể biết được! Rõ ràng Nguyễn Bá Nam đã bí mật đem toàn bộ thông tin việc cô từng sinh sống ở đây tiêu hủy, cũng cho mọi thứ về cô từ bảy năm trước đến bây giờ tiêu hủy, một chút cũng không sót lại chứ đừng nói đến việc biết cô vẫn còn sống.

Huống hồ, bây giờ, cô đang trong thân phận mới, ở một nơi xa mới, anh ta căn bản không thể nào đoán biết được.

Làm sao anh ta có thể biết được chứ?

Trừ khi... Có người đã chính miệng tiết lộ việc Băng Băng còn sống!

Thật đáng sợ.

Mạc Đình nhìn vào đôi mắt kia, điểm tĩnh mịch cười, tim như đang treo lủng lẳng trên đỉnh đầu:

- Chủ tịch Triệu, nếu thật sự anh biết cô ấy còn sống, vậy tốt quá, anh có thể nói cho tôi biết, cô ấy đang ở đâu hay không?

Mặt cô làm ra vẻ khổ sở, cố gắng biểu hiện như một người đã mất đi một người bạn thân, bây giờ lại có một chút hi vọng nào cứu được người bạn thân đó trở về, ánh mắt nhờ tia hi vọng kia sáng lên.

Người đàn ông kia, chứng kiến biểu hiện này, trong lòng thất vọng.

Tuy vậy, ngoài mặt lại không biểu hiện gì thêm, đơn giản nói với cô một câu:

- Mạc tiểu thư, xin lỗi đã làm phiền.

Hồ Lâm Sinh nghe lệnh, lập tức lùi xe lại, sau đó phóng thẳng đi, chiếc ô tô đen trong bóng chiều tắt nắng kia làm Mạc Đình đứng ngây ngốc hồi lâu, chân cô mềm nhũn xuống muốn ngã nhưng bản thân lại không để cho chuyện đó xảy ra, cô quay người đi, bước từng bước khắp khềnh.

Tâm trạng cô tuy là xấu đi, nhưng có phần chuyển biến tốt một phần, hương hoa hồng nhưng cho dù là ngày hay đêm đều như vậy, chúng vừa đẹp lại vừa thơm, sớm nở chiều tàn nhưng lại không biến mất đi mùi hương ban đầu.

Cô tự hỏi với mình, cũng giống như nói với một người nào đó...

- Tổ như vậy là đúng, phải không?

Những hàng cây xào xạc gió thổi bay mái tóc nâu hạt dẻ của cô, môi cô hơi mím lại, mặt vì chà xát với những cơn gió kia mà lạnh lại.

Cô đứng trân mắt nhìn người phụ nữ trung niên kia.

Bà ấy nhìn cô, đôi mắt ngờ vực mà hỏi:

- Mạc Đình, cậu trai trẻ đó... Luôn làm phiền con sao?

Chiếc xe lao vù vù trên con đường vắng, xung quanh ngoài cây cối ra thỉnh thoảng mới xuất hiện vài căn nhà lụp xụp.

Hồ Lâm Sinh tập trung lái xe nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn người ngồi phía sau, sắc mặt anh hơi trầm xuống:

- Chủ tịch, anh mau...

- Ủ. - Chưa đợi Hồ Lâm Sinh nhắc nhở, người đàn ông kia đã lấy trong túi ra một chiếc lọ nhỏ dán nhãn, thành phần ghi rất tỉ mỉ, lại chú ý đặt thêm mấy nét bút nói rõ liều lượng, thời gian sử dụng.

Sắc mặt anh ta không đổi, bàn tay mở nắp hộp đồ ra vài viên thuốc, đầu hơi ngẩng lên rồi đưa vào miệng.

Khuôn mặt bình thản kia xuất hiện một đường nhăn từ hàng mày, anh ta hơi nhăn một cái nhưng ngay lập tức trở về vẻ ban đầu vốn có.

Hồ Lâm Sinh bắt lực thờ dài.

Người đàn ông nhào người tựa vào ghế, mắt lưu ly chăm chú nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, trong đôi mắt đó là một đại dương mênh mông vô tận, không có sóng to gió lớn, càng không có mưa giông bão táp.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quà Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Nhớ một chút, đau một chút, nhói một chút (1)

c Nhã Hy, con làm gì mà thần thờ vậy? - Hàn phu nhân lay lay người, cô từ trong mộng mà tỉnh lại mới chợt nhớ ra lúc này mình đang đi dạo với mẹ.

Không khí hôm nay thật mát, bầu trời trong xanh, đài phun nước tỏa ra những tia nước ngập tràn sắc màu dưới ánh mặt trời, những hàng cỏ màu xanh mơn mơn tạo hương cỏ man mát, hàng cây xanh hai bên lối đi tỏa bóng mát, đâu đó những chú chim nhỏ tíu tít hót vang, mà cô, người mặc một chiếc váy trắng đơn giản, chân đi đôi dép màu hồng dễ chịu mà thoải mái.

Lại nói, mái tóc dài của cô cứ phát phát trước mặt, mấy con gió kia như vô tình mà thổi qua càng khiến sắc mặt đang thần thờ của cô càng âm trầm hơn, thật như thiện nữ u hồn xuất hiện vào ban ngày vậy.

Hàn Nhã Hy miệng nở nụ cười nhẹ, khóe miệng trắng bệch mà khô khốc, giọng nói bỗng khàn khàn, khuôn mặt trắng bệch như xác chết nhưng sự xinh đẹp của cô giống như một bức tranh tuyệt thường xuất hiện trong tiểu thuyết, không có sắc màu, không có cảm xúc.

- Không có gì ạ, chắc tại trời chuyển nên trong người hơi khó chịu.

Hàn phu nhân nghe cô nói mà lo, bà cầm lấy tay cô rồi sờ lên trán cô coi thử, trán cô khá nóng nhưng không đến nỗi ồm, bà nhíu mày:

- Chắc không phải con có chuyện gì không vui chứ?

Thấy sắc mặt của cô ngày càng trắng bệch, bà lo lắng nói với Alice:

- Mau đi gọi bác sĩ!

Alice cũng vì lo lắng cho cô mà mặt đổi sắc thành xám ngoét, ngay lập tức chạy đi.

Vừa lúc, Nguyễn Bá Nam xuất hiện, dáng người cao lớn dừng lại chỗ Alice một chút, đôi mắt nâu thăm kìa lại nhìn về phía cô chăm chú, sau đó gật đầu một cái rồi bước về phía cô.

Hàn phu nhân thấy vậy cười lên một cái, lại nói với cô:

- Để mẹ vào trong kia chuẩn bị bữa tối.

Cô gật gật đầu một cái, bước chân vẫn tiếp tục chậm chạp tiến về phía trước, hai tay khoanh lại trước ngực.

Bàn tay Nguyễn bá Nam luồn vào eo cô, thật nhanh, hơi thở của anh bao trùm lấy cô trong chốc lát, anh vô thức mà hỏi:

- Có tâm trạng?

Đôi mắt cô thoáng qua bàn tay to lớn kia, hơi ấm quen thuộc vẫn như thế, trái tim thế nhưng lại lạnh buốt.

Cô một cái lắc lắc đầu, mỉm cười một cái cho có lệ.

Anh cũng không hỏi nhiều, trực tiếp nắm tay cô đi dạo, một phần vì muốn tâm trạng cô tốt lên, một phần vì công việc mà người anh cũng có mệt mỏi, cần được khuấy khỏa một chút.

Hai thân người một liễu mềm trắng một thân bạch đàn từng bước dung nhập vào vườn đầy xanh tươi ropy mát, ánh nắng chan hòa xuất hiện trên bầu trời kia chỉ có thể đương mặt chiếu từng tia nắng ngấn ngủi không tổn hại xuống những bóng cây, hắt vào hai thân người kia.

Alice mặt trắng bệch cùng bác sĩ chạy đến, cho đến khi Hàn Nhã Hy ngồi ở ghế đá cho bác sĩ kiểm tra, đến khi kiểm tra xong biết sức khỏe của cô vẫn tốt nhưng sắc mặt kia vẫn không tốt hơn chút nào.

Nguyễn Bá Nam nhìn cô gườm gườm mấy cái, thế nhưng cô gái này không để ý đến người nào đó chút nào mà mặt vẫn trắng bệch nhìn cô.

Cảm thấy có chút không đúng, Hàn Nhã Hy ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện Alice này giờ im lặng, cô nheo mắt, rất lâu mới mở ra được liền nói:

- Chị có gì cứ nói, không cần chùng mặt ra như vậy.

Cần cần môi, thân hình nhỏ nhắn của Alice cả trăm lần muốn biến mất ở đây, thế nhưng cô vẫn không thoát khỏi thân phận giúp việc, bất chấp mở miệng:

- Cậu... Cậu chủ Tích đang đánh nhau ngoài cửa, tình hình... Không khả quan lắm.

Cặp mắt Hàn Nhã Hy sáng lên, rất nhanh liền nhìn Nguyễn Bá Nam một cái, cô mở giọng nhàn nhạt nói với Alice:

- Là ai vậy? Em chưa từng nghe qua?

Anh xoa xoa đầu cô nói với Alice, âm điệu lạnh lùng không khác quỷ dữ là mấy, cặp mắt nâu thâm sắc bén đến độ giết người:

- Chăm sóc cô ấy, tôi đi một lát liền trở lại.

Thấy Alice gật đầu, anh gật đầu với cô kiểu trấn an rồi dứt tay vào túi quần, điềm nhiên hướng về phía cổng mà đi.

Alice nhìn cô, đôi mắt như muốn nói gì đó, Hàn Nhã Hy nhìn bác sĩ đang kê thuốc bỏ dưỡng cho cô nhẹ giọng mỉm cười:- Bác sĩ, tôi nghỉ ngơi một lúc sẽ hồi phục lại, bác sĩ cứ đi lấy thuốc, một chút nữa tôi liền qua lấy.

Vị bác sĩ kia nhìn cô lâu hơn một chút, bị sắc đẹp của cô tuy trắng bệch mà vẫn xinh đẹp thoát tục hớp hồn, gạt mình một cái đứng dậy cúi đầu thi lễ chào cô rồi chạy đi mất.

Cô nhìn theo, khóe miệng chỉ có thể nâng lên nụ cười nhạt.

Alice nhìn cô, nụ cười xuất hiện, lập tức ngồi xuống bên cạnh cô nhỏ giọng:

- Em diễn được lắm, lần này nhất định thiếu gia sẽ cho em trở về.

Cô bầm bầm ngón tay mấy cái, chỉ muốn ngón tay ấn vào da thịt thành mấy đường, muốn dùng nỗi đau để cảm nhận được sự tồn tại của mình.

Mấy ngày trước, cô có đến gặp Tích Phạm, người yêu cũ năm xưa của Hàn Nhã Hy, à không, phải là cô mới đúng.

Lí do chính là muốn cùng anh ta ôn lại kỉ niệm, bên trong thực chất muốn anh ta nghi ngờ thân phận của chính bản thân mình.

Cô rất thông minh, từ sở thích đến cá tính của Tích Phạm cô đều đã hỏi qua Alice, cô sẽ vận dụng những thứ này để làm anh ta tin cô là Hàn Nhã Hy, nhưng cô sẽ dùng điệu bộ và cử chỉ hiện tại của mình làm anh ta nghi ngờ.

Cô trang điểm đậm một chút, vì Hàn Nhã Hy trước kia không thích trang điểm, cô trước kia cũng vậy, thích để mặt mộc hơn, nhưng cô cần làm vậy để người ta nghi ngờ hơn mà thôi.

Khó chịu khi có một lớp phấn mỏng trên mặt, lại thêm một lớp son môi ẩm ướt trên môi, cô nhăn mày một cái, rất nhanh mà tự nhiên như không có ảnh hưởng gì.

Sắc mặt cô trầm tĩnh cho đến khi có một dáng người cao gầy từ ngoài cửa đi vào, hiện tại trong quán rất ít người, nhưng sự chú ý của những người dân Anh đến người kia không thuyên giảm.

Anh ta có một khuôn mặt chữ điền, nhìn rất điển trai, mái tóc đỏ chóc làm người khác liên tưởng đến những thứ tương tự, như chòm chòm chẳng hạn.

Anh ta khá gầy, cũng rất may được bộ đồ chỉnh tề trước mắt làm giảm bớt sự thiếu hụt đó.

Đọc tư liệu cho thấy, trước đây anh ta rất ăn chơi, có lần nghiện ngập, được tính là sau khi chia tay với tiểu thư nhà họ Hàn, sau đó rất nhanh được người nhà kịp thời phát hiện, kiên cố một thời gian lâu mới khôi phục lại tinh thần, bắt đầu quản lí gia nghiệp.

Người này, đúng là khí chất đã có phần chính chắn hơn trước.

Từ lúc bước vào cửa, cặp mắt của anh ta rất nhanh đã đón nhận cô, chăm chú nhìn từ trên xuống dưới, cuối cùng xét kĩ khuôn mặt cùng mái tóc nâu cà phê được cô nhuộm thuốc có hiệu lực ngắn, phần đuôi tóc được uốn cong.

Một cốc chua xót dâng lên trong đầu Tích Phạm, anh ta ngồi xuống đối diện cùng cô, mắt chạm mắt.

Cô im lặng đợi anh ta mở lời.

Đúng như dự đoán, sau những phút ngắm nhìn cô thật lâu, anh ta nhận ra mình thật không đứng đắn, khuôn mặt đỏ lên, ho khan một tiếng gọi phục vụ, lúc này thật nhanh mỉm cười nhìn cô:

- Em muốn uống gì?

Sở thích trước kia của Hàn Nhã Hy là nước ép chanh, cô mở miệng, nụ cười dịu dàng xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp:

- Một ly cà phê đen, ít đường.

Cô chính là muốn cho anh ta thấy sự khác biệt của cô lúc này, Tích Phạm thất thần một chút, đưa tay gỡ gỡ mái tóc đỏ kia một chút nói nhỏ với phục vụ mấy câu.

Anh ta lấy... Một ly nước ép chanh.

Giọng anh ta rất trầm, thế nhưng khi nói chuyện với cô lại trầm hơn mấy phần, hình như dịu dàng đi mấy phần:

- Hy Hy, dạo này thế nào? Ừm, anh nghe nói em đang phụ bác Hàn kinh doanh, công việc rất thuận lợi..

Hôm nay cô mặc một bộ đồ màu đen, chính là kiểu mà trước kia cô thích mặc nhất, nhưng bây giờ thì không còn, tuy nhiên, cô cũng cảm thấy chị em sinh đôi đôi khi sẽ có điểm khác biệt khó tránh khỏi.

Nhưng mà, bộ đồ này nhìn lại có phần không tốt, vì nó bó sát người, lộ ra đường cong gợi cảm trên cơ thể cô, cô cũng phát hiện ánh mắt Tích Phạm thỉnh thoảng nhìn qua trên người cô, sau đó đỏ mặt quay đi.

Cô cười rất tự nhiên, nhu hòa mà hỏi han:

- Dạo này anh thế nào? Nghe nói nhờ anh mà bác Tích được thăng chức mấy phần, công ty ngày càng đi lên, so với những năm trước chênh lệch rất nhiều. Em chúc mừng thay anh.

Tích Phạm nhìn cô mấy lần, đến khi phát hiện người trước mặt đúng thật là cô, anh sững sốt không thể nói thêm được gì, chỉ có thể nâng cốc nước ép chanh lên mà uống.

- Xem ra... Loại nước đó anh vẫn thường uống. - Cô nâng ly cà phê lên miệng, nhân hạ nhấp một cái, vị cà phê lan tỏa trong khoang miệng, vừa đắng vừa ngọt.

Anh nhìn tư thế cô uống, hai hàng mày lại nhíu chặt.

Trong suốt cuộc nói chuyện đó, cô đã cố gắng thể hiện rất tốt bản thân, cũng rất muốn biết kết quả sẽ như thế nào.

Quả nhiên buổi tối hôm đó Tích Phạm gọi đến, nguyên lai cô cho anh số của mình, nhưng lại không nghe máy.

Đến ngày hôm nay anh ta mới mò đến, thật không uống công cô dày dạn chuẩn bị kế hoạch.

Cô muốn trở về thăm mẹ, cũng muốn đưa mẹ đến đây, sống những ngày tháng đó cùng cô.

Cô cũng muốn mẹ mình cùng mẹ nuôi hòa thuận, muốn hai người vì một người đàn ông mà sống vui vẻ cùng nhau.

Hàn Nhã Hy hiện tại tìm cách rời khỏi đây, một mặt muốn cùng mẹ ruột của cô bàn bạc một chút.

Chỉ sợ bà không muốn, nghĩ thế cô lại thấy thất vọng.

Alice lay lay người cô nhỏ giọng hỏi:

- Em có muốn ra xem một chút không?

Cô lắc đầu cười mỉm, nắm lấy tay Alice đứng dậy:

- Em muốn vào nhà.

Nguyễn Bá Nam chậm chậm bước về phía công, từ xa đã nghe thấy tiếng nói của Tích Phạm, theo sau là những tiếng khớp xương vang lên:

- Nguyễn Bá Nam, anh mau ra đây nói rõ ràng cho tôi!

Mắt giật giật mấy cái, anh điềm nhiên tiến về phía trước, vẫn bị bắt mắt bởi đầu tóc đỏ đến nỗi không phân biệt được người kia.

Bước chân chậm lại, thấy ánh mắt người kia cũng đang nhìn mình, ánh mắt anh nhìn anh ta cực kì có lực sát thương.

Tích Phạm trừng lớn nhìn anh hét to, vượt qua đám bảo vệ trước cổng, người của anh ta cũng xông lên tấn công những người mặc đồ đen đang lạnh lùng nhìn.

Nắm lấy áo sơ mi trắng thẳng thớm của người kia, hai mắt Tích Phạm đỏ ngầu:

- Anh... Anh đã làm gì Hy Hy? Anh đã làm gì Hy Hy hả?

Như bị đâm trúng một nhát dao, sắc mặt Nguyễn Bá Nam từ trắng bệch chuyển thành đen, anh hỏi như không hiểu người kia đang nói gì:

- Ý cậu là gì?

Nụ cười của Tích Phạm bỗng chốc thê lương, anh nhìn người trước mặt, con người khiến anh và cô ấy rời xa nhau chỉ trong một ngày, anh nhìn đến ngây ngốc, sau đó gần giọng:

- Nguyễn Bá Nam, anh đừng tưởng tôi không biết những việc mà anh đã làm, tôi cảnh cáo anh! Tôi không cần biết anh làm như thế nào nhưng Hàn Nhã Hy khổ sở anh cũng không được yên đâu! Tích Phạm tôi thề với trời đất!

Mặt anh ta đỏ ửng lên, hướng về phía biệt thự một cái, bất giác nhớ tới giọt nước mắt cuối cùng cô lăn dài trên má sau khi đứng dậy khỏi chỗ, không nhìn anh nhưng mặt cô lại thê lương đến vậy, khiến anh không khỏi nghĩ cô đã chịu khổ như thế nào.

Anh cắn răng trừng mắt nhìn người đó, sợ nếu mình đụng chạm nhiều đến anh ta cô chắc sẽ không được để yên đành quay người cho người trở về.

Nguyễn Bá Nam vẫn chưa kịp tiêu hóa những gì vừa xảy ra đã thấy Tích Phạm cùng người của hắn bỏ đi.

Một lúc nữa anh mới tiêu hóa được những lời mà anh ta vừa nói, mặt xám như tro.

Cô ở đây liệu có an toàn không? Không lẽ Tích Phạm đã biết thân phận thật của cô.

Anh vừa đi vào vừa tính toán, phải nghĩ cách làm sao để chắc chắn toàn bộ mọi thứ đều bị xáo trộn.

Vừa hay lại nghĩ cô nhớ nhà, anh nâng khóe miệng, thật muốn nhân lúc cô không ở đây trừ khử những thứ không nên xuất hiện, một chút cũng không được để lộ thân phận thật được.

Anh ta sẽ phát hiện...

Cho dù anh không cam lòng đi chăng nữa, nhưng muốn ở bên cạnh cô chỉ có con đường này.

Hàn Nhã Hy đi vào nhà, khi thấy bà Hàn còn đang cầm thực đơn, khuôn mặt hiện từ hết căng lại dần ra, cô nhìn mà đau lòng, trong lòng sóng nổi lên bênh trên làn nước.

Cô không muốn bà phiền lòng thêm, nhưng mà... Cô thật sự nếu sau này phải cưới Nguyễn Bá Nam, ba cô phải đi làm cả ngày, không có ai ở bên cạnh bầu bạn với bà, thật không phải, nếu như có một người như vậy thì thật tốt.

Cô tự nhủ với lòng mình, gạt đầu một cái rồi ngồi xuống cạnh bà.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quà Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Nhớ một chút, đau một chút, nhói một chút (2)

Bà Hàn thấy bên cạnh chỗ ngồi trống truyền đến hơi lạnh, mùi hương quen thuộc thoang thoang bên mũi, bà ngẩng đầu lên mỉm cười với cô, cầm thực đơn lên chỉ chỉ vào từng món từng món này giờ chăm chút lật từng trang:

- Hy Hy, con xem ở đây, cái này, cái này nữa, đều là những món bổ máu, mẹ cho người tính hết rồi, mỗi bận sẽ nấu một món, con phải ăn hết đấy.

Bà cười hiền hậu, đưa bàn tay kia xoa xoa đầu cô, cảm nhận được sự mềm mại của mái tóc.

Cô nhìn bà, trong đôi mắt kia chứa những loại cảm xúc khó tả.

Thấy cô sắc mặt lại thêm vài phần trầm tư, bà Hàn cuối cùng kìm không được nắm chặt lấy tay cô, khuôn mặt phúc hậu kia lập tức biến mất nụ cười, lập tức lo lắng:

- Hy Hy, nói cho mẹ biết, rốt cuộc là con làm sao vậy? Mẹ biết con có tâm trạng, mau nói cho mẹ biết đi.

Hàn Nhã Hy cắn cắn môi, bàn tay siết chặt lấy tay bà một chút.

Alice nhìn hai người, biết điều cúi đầu xuống chào rồi ra ngoài.

Khi bà Hàn định không ép cô nói ra tâm sự trong lòng thì cô đã lên tiếng:

- Mẹ, con về nhà đã được bốn năm rồi.

Bà Hàn gật đầu, cũng phải, chớp mắt như vậy đã bốn năm trôi qua, mà cô lúc đó nhìn rất đậm bạc lạnh nhạt, bây giờ lại nhu thuận như vậy, trong lòng bà quả thật vừa vui vừa lo sợ.

Cô nhìn bà, âm trầm một câu, giọng nói trong veo như sương, âm điệu nhu hòa cùng vẻ xinh đẹp bên ngoài:

- Mẹ, con cầu xin mẹ một việc.

Dáng người nhỏ lập tức từ trên ghế nhào xuống đất, hai đầu gối lạnh lẽo chạm vào nền gạch tỏa hơi lạnh.

Bà Hàn hốt hoảng nắm chặt lấy tay cô muốn cô đứng dậy nhưng cô lại lắc đầu, mái tóc đen rủ xuống nền gạch loáng bóng, cô ngẩng đầu, con ngươi đen nhìn bà đầy đau đớn:

- Mẹ, con muốn đón... Con lo không có ai chăm sóc.

Bặm môi thật chặt, cố gắng không để mình có biểu hiện gì ngoài ý muốn, cô cúi gằm đầu xuống, kiềm chế sự mong chờ cùng nhớ nhung dồn lại một chỗ.

Bà Hàn nhìn cô, thật lâu sau, bà mới hiểu cô rốt cuộc đang nói về vấn đề gì, sắc mặt bà trắng bệch như tờ giấy.

Hàn Nhã Hy cử động nhẹ ngón tay, cô ngược lại nắm chặt lấy bàn tay có phần thô theo thời gian bị bào mòn, cô mỉm cười mà khóe miệng cứng ngắt:

- Mẹ, dẫu sao sau này con phải về nhà chồng, ba lại hay đi công việc sớm ngày không thể lo cho mẹ được, mẹ cũng phải cần một người bầu bạn chứ?

Nội tâm gào thét đến cực điểm, thế nhưng mặt ngoài cô lại bình tĩnh nhìn bà, cho dù vậy nhưng gương mặt tái mét của cô vẫn không thể che giấu.

Bà Hàn lặng lẽ bước lên lầu, người phụ nữ xinh đẹp đó vì sao bây giờ lại nhìn cô đơn đến vậy?

Hốc mắt đỏ lên ẩm ướt, cô cắn chặt môi không để mình khóc.

Bà Hàn không biểu hiện gì, cả người đứng lên, quyền thực đơn kia như bỏ quên mà rơi trên mặt đất, cô nhìn dáng bà đi lên tầng lầu, tìm quần lại từng con.

Cô còn nhìn thấy, cả người bà run lên từng đợt.

Khi Nguyễn Bá Nam từ bên ngoài bước vào đã nhìn thấy cô ngồi một cục trên ghế, vì cô xoay lưng về phía anh nên anh không thể nhận thấy được biểu hiện của cô.

Vòng tay qua người cô, anh ngồi ở mép ghế, đem cả người cô thu vào lòng mình, anh cười cười:

- Sao lại ngồi một mình thế này? - Anh đưa tay luồn vào mái tóc cô nhẹ giọng thủ thỉ.

Cơ thể nam tính quen thuộc lại xa lạ, Hàn Nhã Hy ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt nâu sáng chăm chú nhìn mình, cô lắc lắc đầu, sắc mặt vẫn không tốt:- Cũng không có gì.

Kì lạ lạ, cô rất nhanh rời khỏi người anh rồi mỉm cười trả lời:

- Em đi lên phòng ngủ một chút.

Nguyễn Bá Nam lần này lại dời mắt về thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của cô, thật sự, anh không thể mất người con gái này được.

Một tuần trôi qua, khí trời buổi đêm nơi Tây Đan vào mùa đông lạnh lẽo, tuyết phủ hai bên đường trắng xóa.

Thành phố về đêm bao phủ trong lớp tuyết, thỉnh thoảng ánh đèn héo hắt từ bên trong những căn nhà lụp xụp trong những con ngõ hẻm truyền ra bên ngoài làm màu tuyết âm trầm héo vàng.

Ngoài đường lớn, xe cộ phần đông đều là ô tô, cứ một đoạn đường thỉnh thoảng ọc vài người đi bộ, trên người khoác những bộ quần áo dày cộm, cảm

nhận gió tuyết lạnh lẽo tát vào mặt mình mấy cái.

Những tòa cao ốc tráng lệ phát sáng điên cuồng trong những ngày tuyết rơi như vậy, chùm sáng trắng đến chói mắt, khi nhìn lại giống như ban ngày, đặc biệt hùng vĩ.

Tại sân bay, phần người qua lại lưu thông có phần khó khăn, có tiếng khóc của đứa trẻ nào đó vang lên, những tiếng xì xầm, những tiếng khóc, tiếng máy bay cất cánh, hòa quyện tạo thành hỗn hợp âm thanh làm cảnh sắc trời tuyết đỡ ảm đạm hơn hẳn.

Thân người khẽ rung mình một cái, Hàn Nhã Hy thân hình mỏng manh, từ khi xuống máy bay đã vội vàng lục đục trong va li tìm kiếm chiếc áo khoác dày cộm.

Khi khoác lên người, chiếc áo khoác xám dài chẻ xuống tận đầu gối làm cả người cô kín mít, bàn tay kia bung xõa mái tóc đen dài đang cột xuống, thu mình trong những bảo vật có thể giảm bớt cơn lạnh thấu xương.

Vì không thích ứng kịp, cả người có chút tê buốt, đi bộ một lúc, cô mới cảm nhận được sự sống trong người mình.

Cọ cọ hai bàn tay đan vào nhau, áp lên má mấy lần, Hàn Nhã Hy vẫn thấy không ổn, cô mở điện thoại ra, một cuộc gọi nhờ, của Nguyễn Bá Nam, chắc anh biết cô đã xuống sân bay liền gọi.

Cô sau một lúc bấm bấm chữ trên màn hình, nghe thấy tiếng "tùng" báo tin nhắn đã được gửi, liền cắt máy vào trong túi mà không buồn gọi cho anh, xách chiếc va li to đùng phía sau, vừa đi vừa nhìn đường xá thừa thớt.

Cô thấy lạnh trong người.

Kiên trì nửa tiếng đi bộ, cuối cùng phải chịu thua thời tiết, cô đứng bên đường đón taxi.

Buổi đêm ở Tây Đan thật không dễ gì bắt taxi, chịu đựng mười lăm phút rét co ro bên đường, cuối cùng cũng có người tốt bụng cho cô đi nhờ.

Nhưng mà người cho cô đi nhờ, chính là một cô gái.

Mà cô gái kia, khi nhìn cô đã giật mình đến mấy giây, khuôn mặt xinh đẹp kia tái mét, có thể vì lạnh, có thể vì giống như bị ma ám.

Hàn Nhã Hy đập đập cửa kính, cuối cùng tấm kính cũng hạ xuống, cô nhìn cô gái bên trong xe mỉm cười ngọt ngào:

- Xin lỗi, có thể cho tôi đi nhờ được không?

Vì cô gái lái xe này rõ ràng dừng xe bên đường, lại hướng mắt về phía cô, chắc cô không lầm đâu.

Mà người kia, khi để tấm kính phủ một lớp nước ẩm ướt hạ xuống, khuôn mặt xinh đẹp của người bên ngoài đường thể hiện một cách rõ nét, chân thực nhất, chân thực đến nỗi cô muốn gào lên.

Thế nhưng, cô lại lắp bắp không mở lời được, cơ hồ nhìn mái tóc đen dài của cô cái kia được tuyết làm lạnh, khuôn mặt trắng bệch kia, cơ hồ như nhìn lại hình ảnh năm nào.

Vẫn xinh đẹp như trước, khuôn mặt kia vẫn không khác gì, chỉ là nét đẹp trên khuôn mặt non trẻ ngày xưa đã rõ ràng hơn, đường nét từng nét mà vẽ, không còn mờ nhạt.

Biểu hiện của cô gái này khiến Hàn Nhã Hy cảm thấy thật kì lạ, nhưng bản thân là người nhò cạy, cô không muốn bị cho là nói nhiều.

Thình thoảng nhìn khuôn mặt người bên cạnh khiến cô ít nhiều cảm thấy quen thuộc, đặc biệt... Mái tóc kia giống cô đến tám chín phần, mùi hương hoa hồng thoang thoảng bên người kia làm cho cô cảm giác đã ngủ qua ở đâu đó.

Cô gái đó mở miệng nói chuyện, hơi mỉm cười nhìn cô, thế nhưng đôi môi được son nhạt kia lại nhìn ra được sự trắng bệch:

- Chị tên gì? Ở đâu? Vì sao trời đêm vậy còn ở ngoài, còn đem theo vali nữa?

Vali được đặt ở ghế trống phía sau, cô ngoảnh đầu một cái, lại nhìn người đang lái xe kia, trên người cô ấy toát ra một vẻ cuốn hút khó diễn tả, khiến người nhìn không thể rời mắt.

- Tôi tên Hàn Nhã Hy, vừa từ nước ngoài trở về.

Cô cũng không phát hiện được, người con gái đang lái xe kia, bàn tay đang run lên bần bật.

Cô gái xinh đẹp kia thình thoảng nhìn cô mỉm cười, còn lại toàn bộ thời gian đều tập trung lái xe.

- Ồ, chị ở đường Lê Chân đúng không? Bạn trai em cũng quen biết một người ở đó.

Cô gái mỉm cười ngọt ngào, dịu giọng lại nói chuyện với cô, nhưng thứ cảm xúc đáng sợ kia vẫn xuất hiện khiến giọng cô lúc này run run:

- Em tên Triệu Hạ Khuê, rất vui được quen biết chị.

Lòng Hàn Nhã Hy hoảng hốt một cái, sắc mặt cô trắng bệch, cô nhìn cô gái tên Hạ Khuê kia một lúc, trong lòng thầm nghĩ.

Nhiều năm trước cô cũng có quen biết với một người tên Hạ Khuê, vấn đề là cô không biết vì sao mình lại quen biết? Người đó là ai? Bằng cách nào cô lại nhớ tên mà không thể hình dung lại sự việc năm đó.

Có rất nhiều người, khi cô gặp lại, vẫn có thể nhận ra là ai nhưng lại không biết vì sao mình có quen biết, cũng không biết quen từ khi nào.

Dường như sau vụ tai nạn nhiều năm trước, bộ não của cô hoạt động có phần không linh hoạt, vì thế cô phải dừng ngay công việc mình đang làm, trở về một cuộc sống bình thường.

Không khí trong xe có phần u uất cùng lạnh lạnh, hương hoa hồng trên hai người con gái hòa quyện vào nhau tạo cảm giác mát lạnh, tinh khiết.

Hạ Khuê lái ô tô vào đường Lê Chân, thế nhưng, khi Hàn Nhã Hy nói cô dừng lại trước căn biệt thự số 6 thì mặt cô đã cắt không còn giọt máu.

Cô lắp bắp:

- Đây là nhà... Chị?

Hàn Nhã Hy thoáng nhìn qua biểu hiện của cô gái kia, thật giống như để tâm đến, lại nghĩ đến thân phận mình hiện tại, cô lắc lắc đầu:

- Không, đây là nhà họ hàng xa của chị. Thế nhé, chị đi đây.

Hạ Khuê nhìn mái tóc đen dài phát phờ đến khi biến mất sau cánh cổng, cô nắm chặt tay thành nắm đấm, lúc này, mặt cô vừa thể hiện sự vui mừng lại sợ hãi cùng cực.

- Sao... Sao có thể... Giống..

Cô gục đầu vào vô lăng, suy nghĩ một hồi mới quay đầu ô tô, vừa đi vừa gọi điện thoại.

Hàn Nhã Hy đẩy cửa bước vào căn biệt thự, tiết trời giá rét như thế nào vẫn bao phủ toàn bộ người cô.

Căn nhà đã lâu không trở về vẫn vậy, chỉ là những khóm hoa hồng mon mọn những bông nụ nhỏ, còn thụ động trong thời tiết giá lạnh.

Chiếc va li kéo sên sệt trên nền đất trắng xóa bao phủ bởi lớp tuyết, ánh sáng vàng rực rỡ từ căn biệt thự tỏa ra tạo cảm giác thật ấm cúng.

Cô đứng trước cửa chính, cánh cửa gỗ nâu sơn màu bóng mượt, khi rơi vào cảm giác thô lạnh chạm vào xúc giác, cô đứng hình một lúc.

"Cốc cốc cốc..."

Cô gõ từng nhịp vào cánh cửa, dừng lại một chút, như sợ người bên trong không nghe thấy lại gõ tiếp ba cái.

Cánh cửa mở ra, khuôn mặt cô gái xinh đẹp kia đập vào mắt, khi nhìn thấy cô thì mở to, chỉ sợ mình nhìn lầm.

Từ lúc cô đi đến khi trở lại, mọi thứ vẫn không thay đổi, cho dù tuổi tác bị mài dũa nhưng những nụ cười ấm áp vẫn luôn chờ đón cô quay trở lại, giống như cô chưa từng rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Mơ hồ, hình ảnh của người con gái

Triệu Hạ Khuê lập cập về nhà trong cái lạnh buốt của trời, cô xoa xoa ôm lấy khuỷu tay mình chạy một mạch về nhà, khuôn mặt hiện lên niềm vui khó che giấu.

Cô bật tung cả cửa, tuyết từ bên ngoài vì sức đẩy mạnh mẽ của cô mà bay vù vù, một đám bay vào trong nhà, gặp nhiệt độ ấm áp kia mà dần dần chảy ra.

Người cô phủ một tầng nước, thế nhưng cô không bận tâm mà chạy ào ào vào thư phòng.

Cửa mở, cô đưa hai mắt nhìn vào trong, hai bóng dáng cao lớn đang ngồi đối diện nhau nói chuyện.

Người có vẻ đẹp chết người kia chính là anh cô, khuôn mặt tuấn đạt, góc độ nhìn nghiêng quá tuyệt vời nếu anh là một diễn viên, đáng người khi ngồi rất tự nhiên mà toát ra khí chất quý tộc, âm u mà lãnh đạm.

Còn người ngồi đối diện chính là người khiến cô thầm thương trộm nhớ, người đó lúc này đang nghiêm mặt, mái tóc hạt dẻ được cắt tỉa cẩn thận.

Cuộc đối thoại đó chỉ vụn vụn mấy câu, thế nhưng những câu nói đó lại vọng văng trong đầu cô, đặc biệt là khi anh cô nói... Anh sẽ không phẫu thuật.

- Anh Mẫn à... - Cô mở cửa xông vào, hùng hổ đi đến chỗ anh, vẻ mặt không ưng ý một chút nào, dường như muốn thách đấu với con người bề ngoài khó gần kia.

Chiếc bông tai đỏ cứ như vậy vẫn lóe sáng, âm thanh mồn một thu vào từng từ truyền vào não, mỗi một giây nó lại nhấp nháy mấy cái, phải đến một phút sau Triệu Thanh Mẫn đang nhắm mắt, nghe tiếng cô em gái mình thì nhẹ mở một mắt, nhìn cô một cái lại nhắm lại, tiếp tục dưỡng thần.

Đôi lúc anh sẽ rất tinh táo, vẫn linh hoạt, nhưng có lúc sẽ lu mờ không cảnh giác được.

Hạ Khuê nhìn về phía người đối diện, Trần Minh Tuấn cũng nhìn cô hơi mỉm cười, ngoắc ngoắc tay ý bảo cô đến gần.

Cô ngoan ngoãn làm theo, khi đã đứng trước mặt anh, cô nghiêng người nói nhỏ vào tai anh vài ba câu, sắc mặt người đàn ông tức khắc thay đổi, từ bình thản thành khẩn cấp.

Thế nhưng chỉ mấy giây sau đã lấy lại bình tĩnh, anh gật gù đầu đứng dậy, nắm chặt lấy tay cô đi ra ngoài cửa.

Người đàn ông vẫn ngồi dựa người ra ghế sofa, toàn thân tĩnh lặng như một pho tượng đẹp để đến choáng váng.

Khi đã vào phòng ngủ của cô, Trần Minh Tuấn nhìn cô, giữ chặt lấy bả vai gầy yếu kia, không kìm chế nổi mà hoảng hốt hỏi:

- Em nói... Một người giống hệt chị Băng được em chờ đến biệt thự của Mạc Đình?

Từ khi quen biết cùng anh, Hạ Khuê nhờ qua mấy bức ảnh mà biết được hầu hết bạn bè quen thân của anh, nhưng chưa gặp mặt, hai năm trước cô được anh đưa đến biệt thự Mạc Đình ở để tham gia bữa tiệc sinh nhật đứa con một tuổi của bạn anh.

Lúc đó đã nhìn thấy ánh mắt của ba người đàn ông thân thích nhất của chị Băng nhìn cô bằng loại ánh mắt giết người, hận không thể đem cô đi nghiền nát.

Cô biết, cô đối với người con gái đó trước kia chỉ có ác ý, không có thiện ý, thế nhưng, bây giờ cô biết sai còn kịp không?

Người con trai này chính là người đã bao dung cô, tha thứ cho toàn bộ việc làm sai trái năm đó của cô, giải thích giúp cô rằng khi đó chỉ mới là một cô gái nhỏ còn ít tuổi, tính tình ngang bướng, không thể trách được.

Mà chuyện cô là em gái nuôi của anh Mẫn, bọn họ cũng đã biết, hình như họ rất ghét anh cô.

Suy cho cùng, mặc dù sau lần đó họ đối xử rất tốt với cô nhưng cô vẫn luôn cảm nhận giữa mình và họ có khoảng cách.

Cô nhìn anh gật gù đầu:

- Em có hỏi, chị ấy tên là Hàn Nhã Hy, mới từ nước ngoài về. Nhìn người rất giống, chị ấy có mái tóc dài vẫn như xưa, chỉ có điều nhìn xinh đẹp mà âm áp hơn trước rất nhiều.

Lúc xưa cô tiếp xúc với người con gái đấy, chỉ thấy cô ấy đối xử rất tốt với mình, lúc nào cũng bao dung cho mình nhưng lúc tiếp xúc cô luôn cảm nhận được một cỗ lạnh lẽo từ người đó truyền đến, rất lạnh.

Thế nhưng cô gái mà hôm nay cô gặp mặt, tuy bề ngoài rất giống nhưng cho dù trời tuyết lớn thế nào, lạnh buốt thế nào, nhìn người bên cạnh đều mang lại cảm giác ấm áp, nụ cười dịu dàng, cứ chỉ tao nhã.

Đúng là... Rất giống chị em song sinh nha!

Trần Minh Tuấn bỏ cô ở đó, anh lập tức ra ngoài gọi điện, khi cô ngẩng đầu đã thấy dáng người cao lớn đi ra phòng khách, mở miệng nói mấy câu gì đó.

Tại cô ù ù đi, không biết anh đang gọi điện cho ai.

Một lát sau khi anh trở lại, cô đang ngồi trên giường đọc mấy quyển tiểu thuyết, anh ngồi bên giường vuốt nhẹ tóc cô, anh nhẹ giọng:- Hạ Khuê.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt nâu cà phê tỏa ra một thứ ánh sáng lấp lánh, một loại quyến rũ đặc biệt.

Anh mỉm cười, sau đó mở miệng nắm lấy tay cô:

- Băng Băng về rồi, người hôm nay em gặp... Đúng là Băng Băng!

Cả người Hạ Khuê như chạm phải nguồn điện cao áp, mạch máu trong người sôi trào, tuy vậy khuôn mặt nhỏ nhắn phản lại trở thành trắng bệch.

- Chị Băng.. Chị Băng sao? Sao... Sao chị ấy không nhận ra em? Mà... Sao lại tên là... Hàn Nhã Hy? - Cô không biết mình vì sao lại lắp bắp, cơ miệng cứng lại như đóng băng, mỗi cử động thôi cũng đã khó khăn, tê cứng tận cuống họng.

Trần Minh Tuấn cười khò lắc lắc đầu, anh mở miệng:

- Hạ Khuê, anh xin lỗi, anh nói ra điều này mong em hãy giữ bí mật giùm anh, bây giờ Băng Băng không còn như trước nữa.

Cô biết, cô đã cảm nhận được, có sự khác biệt giữa hai người con gái.

Gió hét ngoài cửa sổ kêu gào, mưa tuyết đập đập ô cửa sổ, cánh cửa rung rung chống lại những đợt tấn công.

- Cô ấy bây giờ là Hàn Nhã Hy, kể cả bây giờ, kể cả sau này, em... Tuyết đối không được nói cho Thanh Mẫn biết.

Anh lúc trước chính là người muốn đẩy hai người họ lại với nhau, nhưng bây giờ đã bốn năm trôi qua, như người xa lạ, nếu gặp lại chắc gì đã nhớ?

Không phải Triệu Thanh Mẫn mất trí nhớ sao? Không phải Châu Lệ Băng hoàn toàn không biết Triệu Thanh Mẫn là ai sao? Vì sao anh phải đẩy họ lại?

Không lẽ... Nghiệt duyên một lần nữa tái diễn?

Anh mệt mỏi vì đã khiến cho Triệu Thanh Mẫn lâm vào bước đường cùng, chính vì anh đã đầu độc anh ta, đầu độc suốt bốn năm qua, coi như đó là cái giá phải trả khi để cô biến mất.

Mà người đàn ông đó, không cần anh cũng có thứ đầu độc anh ta đến chết đi sống lại.

Sắc mặt Hạ Khuê càng lúc càng trắng, chuyển thành xanh xao, cô cắn cắn môi, không muốn chấp nhận sự thật, vì cô... Còn chưa xin lỗi cô gái đó một cách đàng hoàng.

Cô không chỉ muốn xin lỗi, mà còn muốn chuộc lại lỗi lầm.

Cô lắc lắc đầu:

- Jack, em không muốn, nếu gặp lại lần nữa, chị Băng nhất định sẽ nhận ra em.

Trần Minh Tuấn ôm cô vào lòng, anh thở dài xoa xoa mái tóc cô:

- Hạ Khuê, bây giờ Băng Băng đã không còn như trước rồi, bây giờ cô ấy đã có một cuộc sống mới, hơn nữa đã quên anh trai em rồi, em cũng thấy mà, anh trai em không thể sống trong dằn vặt mãi được.

Đã đến lúc Triệu Thanh Mẫn được giải thoát rồi.

Anh nghe tin cô đã qua Anh, tìm lại được gia đình của mình, cuộc sống rất hạnh phúc.

Cô trở về là muốn đưa mẹ nuôi mình cùng sang đó sống, mẹ ruột cô cũng đã chấp nhận, chỉ còn trông chờ thời gian mẹ nuôi cô sẽ đồng ý.

Như vậy, là viên mãn.

Nhưng anh không biết được, có một người con nhanh chân đón được tin tức nhanh hơn anh nửa tiếng đồng hồ.

Trước lúc anh đến đây, Triệu Thanh Mẫn gọi anh đến, nhưng không mở miệng nói chuyện, hai người giữ khoảng im lặng cho đến lúc Hạ Khuê trở về.

Hạ Khuê ngủ, anh trở lại thư phòng, người kia nghe tiếng mở cửa, mấy giây sau ngẩng đầu nhìn anh, lúc này đôi mắt lưu ly phát sáng.

Trần Minh Tuấn cười nhẹ ngồi xuống đối diện cùng anh:- Hạ Khuê ban nãy đi đường suýt tông phải một chú chó nên giờ vẫn còn sợ hãi.

Đôi mắt tinh tường lóe lên sau mấy giây.

Tiếng pip pip nhỏ từ chiếc khuyên tai truyền tới, tốc độ nhanh hơn.

Khóe miệng Triệu Thanh Mẫn nâng lên, nhìn người đàn ông đối trá trước mặt mình, anh thản nhiên như không:

- Jack, tôi coi cậu là bạn nên nói cho cậu nghe một chuyện... Châu Lệ Băng trở về rồi.

Cuối cùng cũng có tin tức, bức ảnh được gửi qua di động cho anh, đập vào mắt là mái tóc đen dài, cả dáng người nhỏ nhắn xin xắn bao bọc trong chiếc áo khoác dày cộm, hình như cô lạnh, hai tay áp vào má, đôi mắt trong veo đảo quanh khắp nơi.

Cô đứng một bên đường, hình như bắt taxi.

Điều động toàn bộ lực lượng tuyệt đối phải ghi nhớ rõ khuôn mặt của một cô gái, nếu gặp không báo, chịu hình phạt nặng nhất.

Ở bất kì đâu, bất kì quốc gia nào, cho dù đang đi du học, đang làm việc, không được có sơ hở lỏng lẻo mà để tuột mất.

Khi bức ảnh được gửi đến, trái tim người đàn ông run lên từng nhịp, thế nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi là bao, chỉ là con người lưu luyến nhìn không rời bức ảnh.

Cô ấy chắc chắn là Châu Lệ Băng!

Cuối cùng cũng tìm ra, không ngờ lại chạy đến đất nước Anh xa xôi như vậy.

Nhưng có điều kì lạ, trong hộ khẩu, chứng minh thư mang theo, khuôn mặt là như thế, tên lại là Hàn Nhã Hy.

Khi Trần Minh Tuấn rời đi, hàm răng người đàn ông nghiến chặt.

Rõ ràng là cô ấy, vậy mà người đàn ông luôn miệng nói yêu thương lại một mực phủ nhận nói không phải, chỉ là người giống người.

Nói người kia rõ ràng là Hàn Nhã Hy, nói anh nhìn nhầm.

Dáng người thẳng tắp, ngọn đèn vàng trong thư phòng được điều chỉnh tối lại, tay người đàn ông gõ gõ từng nhịp lên bàn.

Cho dù không phải, anh nhất định biến cô gái đó thành phải.

Tuyệt đối không phải Hàn Nhã Hy mà là Châu Lệ Băng!

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chiếc ô tô đen trong cơn mưa tuyết

Hàn Nhã Hy cùng Mạc Đình, bà Diệp Hà ra ngoài mua sắm một vài vật dụng, tiện mua vài bộ đồ dày mặc vào mùa đông cho cô giữ ấm.

Nhìn bà Diệp Hà đi từng cửa hàng, háo hức chọn đồ, lòng cô ấm lại mỉm cười.

- Hy Hy, con nhìn cái này xem, rất đẹp đúng không? - Bà cầm một chiếc áo khoác lông dày màu xám nhạt, rờ vào rất mịn liền đưa lên cho cô xem, cười tươi xem biểu hiện của cô.

Cô mỉm cười, mắt nhìn bộ đồ bà vừa đưa gật đầu một cái:

- Rất đẹp!

Nói cũng phải, trung tâm này đã bốn năm không tới, bây giờ mặt hàng phong phú hơn trước, tiếp viên đối đãi với khách hàng niềm nở hơn trước, cho dù không có cô, người này vẫn làm việc rất tốt.

Cô cười cười, trung tâm thương mại mua sắm lớn như vậy, có nằm mơ cũng không ngờ sau khi cô đi, người kia còn mở rộng hơn nữa, cô đi quanh mấy cửa hàng bán đồ còn sợ bị lạc.

Ba người đi lượn quanh các cửa hàng, mục tiêu chọn hàng cho cô nhưng cô vẫn không quên mua rất nhiều đồ cho hai người.

Khi đi qua những cửa hàng quen thuộc, cô cũng phát hiện ra có những nhân viên hiện tại vẫn làm ở đây, họ cũng nhận ra cô.

Cô gái xinh đẹp trước mắt này khiến cô bán hàng nọ nán lại một chút, nhìn cô hỏi han:- Xin lỗi, hình như trước đây cô từng đến đây mua đồ đúng không?

Hàn Nhã Hy chăm chú nhìn khuôn mặt cô gái nọ, có phần quen thuộc rồi mỉm cười, hành động rất đoan trang nhẹ nhàng, hơn nữa khí chất tỏa ra rất tự nhiên mà phóng khoáng:

- Xin lỗi, tôi mới đến đây lần đầu.

Mạc Đình cùng bà Diệp Hà cùng nhau gật đầu, Mạc Đình cười cười kéo cô lại phía mình:

- Cô ấy mới từ nước ngoài về, là họ hàng có quen biết.

Cô gái bán hàng gật gật đầu, nhìn cô từ trên xuống dưới, cô mặc một chiếc váy đen bó lên đùi tôn lên cặp chân trắng nõn, bên ngoài khoác một chiếc áo dài trắng, khuôn mặt nhìn rất xinh đẹp cho dù cô ta không trang điểm.

Tuy cô gái này không nhận ra cô, nhưng một người quản lý trước đây từng nhìn thấy cô một lần, cặp mắt sáng lên, nhanh lập tức cầm điện thoại lên lút gọi điện.

- Tổng giám đốc, tôi vừa nhìn thấy một người.

- Phải, nhìn rất giống.

- Được, để tôi chụp cho ngài xem.

Tiếng máy ảnh tách một cái, người đó gửi ảnh đến một số điện thoại chờ hồi âm.

Một tuần nữa, đợi tôi giải quyết ổn thỏa mọi thứ, tôi sẽ về.

Đó là lời nhảm.

Cậu quản lý đưa tay lau mồ hôi mồ kê, đích thân ở quầy thu ngân chờ xác nhận danh tính.

Khi đã thanh toán xong các mặt hàng, vị trợ lý ban nãy nhìn Hàn Nhã Hy mỉm cười đến xán lạn:

- Vị khách này, công ty chúng tôi có một đợt khuyến mãi đặc biệt, nếu cô không chê hãy đăng ký tham gia trúng thưởng, ngày mai nữa thôi sẽ công bố giải đó.

Cái này cũng không chắc cô sẽ đồng ý vì đối với một người nhiều tiền mà nói, đó chẳng qua chỉ là một chiếc khăn lau tay dùng qua một lần.

Mà Mạc Đình trái lại háo hức:- Hy Hy, cũng tham gia đi, nghe nói phần thưởng sẽ được nghỉ ngơi, vui chơi tại khách sạn Lục Xương đó, mình cũng muốn cả nhà đến đó vui vẻ, còn được tắm suối nước nóng nữa.

Hàn Nhã Hy nhìn hai người, thấy vẻ mong chờ trong đôi mắt họ, cô mỉm cười gật đầu, cầm bút điền vào tờ giấy tham gia dự.

Ba người đều ôm túi lớn túi nhỏ đi ra ngoài, Phi Hùng kiêm tài xế đã đậu sẵn xe, chỉ chờ bọn họ ra lập tức đi.

Giúp ba người cho đồ vào cốp sau, Phi Hùng ngồi vào xe mà vui vẻ, cười nắc nẻ:

- Ha ha, lâu lắm không được vui như thế này, Băng Băng đi đúng thật là có khác nha.

Sắc mặt cô cứng lại trong giây lát, kể cả Mạc Đình lẫn Diệp Hà đều vậy vì khi cô từ nước ngoài trở về, tuy rất vui mừng nhưng ai cũng đều gọi cô là Hy Hy, Nhã Hy, miễn cưỡng chấp nhận thân phận của cô.

Vì có một thời gian, bà Diệp Hà đã khóc rất nhiều, Mạc Đình cũng khóc rất nhiều, những người quan tâm cô đều buồn, cô cũng không thể khiến họ thất vọng được.

Mà cái tên Phi Hùng này, là buột miệng nói ra cái tên đó.

Cô cười giả lả, đưa tay ôm lấy hai người phụ nữ bên cạnh mình mỉm cười:- Sau này đừng gọi là Băng Băng nữa, tôi thấy cái tên Hàn Nhã Hy đó cũng rất hay mà.

Phi Hùng nhìn cô qua gương chiếu hậu, thấy sắc mặt cô không có vẻ gì là bị thương mới gật gật đầu:- Được rồi, mình sẽ chú ý mà.

Cô gật gật đầu, nắm chặt lấy tay hai người cười dịu dàng:

- Lần này trở về nhất định phải chơi thật đã, nếu không sợ sẽ không còn cơ hội nữa.

Cô nhớ lại đôi mắt đầm nước mắt của Mạc Đình và mẹ nuôi lúc nhìn thấy cô, bọn họ chạy lại ôm cô vào lòng mà chửi, cô không biết bọn họ chửi gì nhưng mà tim cô vẫn rất ấm áp, trách cô vì cô quá vô tình thôi, chỉ có thể quan tâm họ qua mấy cuộc điện thoại, gửi những món quà về đó.

Bên ngoài tuyết vẫn rơi nhưng lòng người giờ thật ấm áp.

- Ngày mai Tuyết Như với Đường Hy đến rồi chúng ta cùng nhau đi ăn ha, nghe nói con của hai người này đã lớn lắm rồi.

- Ba tuổi rồi chứ ít gì? - Mạc Đình bĩu môi - Hy Hy, cậu biết không, lúc mà cậu đi í, lúc đó Tuyết Như đã mang thai được hai tuần rồi đấy, chẳng trách sắc mặt không tốt.

Lườm Phi Hùng một cái như muốn nhắc nhở, Mạc Đình mỉm cười ghé đến khuôn mặt mấp míp kia:- Con bé rất đáng yêu nha, y hệt mẹ nó.

Vì lúc đó Tuyết Như đã mang bầu nên hai bên gia đình gấp rút chuẩn bị đám cưới, đã có gửi thiệp mời cho cô vậy mà cô không thể đi được.

Lúc đó cô đang chối bỏ bản thân của mình.

Bà Diệp Hà yên lặng nhìn hai người nói chuyện, trong lòng lại thấy chua xót, hai người này, chẳng khác gì con gái ruột của bà, luôn khiến bà hạnh phúc như vậy suốt bao nhiêu năm qua.

Mạc Đình bấu môi một cái, nhỏ nhen nói:

- Hy Hy, rốt cuộc cậu dạy dỗ anh ta kiểu gì lại chẳng thấy có manh động gì, cầu hôn cũng chưa, lẳng mạn cũng chưa, thế mà lúc nào cũng luôn miệng gọi bà xã, bà xã, nghe xem có tức không?

Khóe miệng người đang lái xe giật giật, thật muốn đập đầu vào gối chết.

Anh đã thử mở lời bao nhiêu lần rồi, vậy mà cô gái này nào thèm để ý? Lúc nào cũng mẹ mẹ mẹ, anh biết cô không muốn bà Diệp Hà sống một mình nhưng cũng đâu bắt cô phải rời xa bà?

Cái này không phải do anh, mà là bên cô.

Anh khóc lóc trong lòng, như đã nghe thấu tâm sự của anh, Hàn Nhã Hy ho nhẹ bảu chữa:

- Tiềm lực của gái của Phi Hùng không kém Hạo Kiệt, tớ chắc chắn có vấn đề là ở cậu.

Mạc Đình bị chọc lại, cô tức giận khoanh hai tay, mái tóc nâu ngắn ngang vai ngúng nguẩy, cô giận cá chém thớt:

- Nhắc mới nhớ, Đường Hắc Long đã lâu rồi không thấy xuất hiện, không biết rốt cuộc anh ta trốn đi đằng nào rồi, nghe nói bên cạnh anh ta có một người phụ nữ.

Hàn Nhã Hy rơi vào trầm mặc, lập tức nghĩ đến khuôn mặt anh tuần lúc xưa lúc nào cũng một vẻ dịu dàng với cô, nhất kiến chung tình khiến cô khó xử.

Bây giờ nếu bên cạnh anh thật sự có một người phụ nữ, cô cảm thấy rất vui thay cho anh, xem như anh cuối cùng cũng thoát khỏi cô.

Phi Hùng ngồi lái xe phía trước cũng hóng hót chuyện, anh cười giả lả:

- Hey, anh nghe Jack nói qua rồi, đúng thật là bên cạnh anh ta có một người phụ nữ, ừm, rất dễ thương rất dịu dàng nha, à, còn ngốc nữa chứ.

Anh nghĩ lại lần gặp gần đây nhất với Đường Hắc Long tại căn hộ riêng của anh ta, thấy một người phụ nữ xinh đẹp, cách ăn mặc rất giản dị, hình như mới đi chợ về, chạy xe đạp vào căn hộ anh ta.

Anh còn nghe người ta đồn thổi, Đường Hắc Long có con rồi, hơn nữa nghe nói mẹ anh ta cũng rất thích cô gái này, thường xuyên cho người đi mua đồ về thăm bố, vậy mà người này còn ương ngạnh đối ngược lại tâm bộ cho mẹ anh ta.

Aida, xem ra cuộc sống của anh ta mấy năm gần đây rất phong phú, không còn đạm bạc như trước nữa.

Nhìn cô có vẻ trầm tư, anh thở dài một hơi, lên tiếng trấn định cô:

- Hy Hy, cậu không cần lo, anh ta sẽ hạnh phúc thôi.

Dẫu sao trước đây Đường Hắc Long nguyện sống nguyện chết cùng cô, một lòng yêu cô, lúc nào cũng đối xử tốt, mà cô đối với anh lại chỉ là đối xử với một người anh trai, như vậy cũng là điều bất công đối với anh.

Giờ anh đã có người để chăm sóc, cô cũng cảm thấy an ủi, lần này về nước đúng thật là một tin vui mừng.

Cô nhớ đến những cuộc gọi trước kia mà anh ta hay gọi khi cô vẫn còn ở Anh, những câu nói kì cục làm cô không thể hiểu nổi.

Gạt câu chuyện sang một bên, cô nói với Phi Hùng:

- Ghé qua siêu thị, hôm nay tớ phải nấu một bữa thật ngon đãi cả nhà.

Câu này hình như ngày nào cô cũng nói kể từ khi trở về, lần nào mọi người cũng đều đáp ứng vì tay nghề nấu ăn của cô đã lên cấp rất nhiều.

Phi Hùng vui vẻ cười gật đầu, liếc sang bà xã Mạc Đình một cái, thấy vẻ mặt hơi trầm tư, khóe miệng anh cũng ngưng lại nụ cười.

Sau khi chất đầy giỏ hàng thực phẩm vào xe, Hàn Nhã Hy gạt đầu hài lòng.

Trước đây siêu thị này từng là nơi cô chê lên chê xuống, nói chung thực phẩm ở đây có nhiều chỗ sơ xuất, chưa thực sự đảm bảo an toàn cho khách hàng, nhưng mấy năm gần đây, hầu như đã cải thiện hơn nhiều, cô nhìn những hộp thịt đông lạnh được dán nhãn mác ghi rõ ràng điều kiện bảo quản, hạn sử dụng, cách dùng rất tỉ mỉ, miệng cười cười.

Đường Hắc Long rõ ràng khi đã có phụ nữ bên cạnh đã tiến bộ lên không ít, cũng quan tâm tới mặt hàng tiêu dùng hơn trước.

Cô thanh toán xong một lượt, cùng hai người kia vẫn đang xách mấy đồ ăn vặt ra, miệng cười cười.

Vẫn háu ăn như trước.

Bây giờ trở về nhà, cùng nhau nấu cơm tối thôi!

Cô rất vui vẻ, thế nên đến khi về đến biệt thự miệng vẫn còn hát, ai cũng say sưa theo giọng hát ngọt ngào của cô, chỉ trừ Mạc Đình.

Cô xanh mặt nhìn chiếc ô tô đen đỗ cách đó không xa, cả người run lên bần bật.

Cho dù ngoài trời tuyết vẫn rơi, cho dù không có ánh nắng mặt trời nhưng chiếc ô tô đen kia trong màu trắng xóa mà nổi bật, kể cả bị những hạt tuyết rơi đầy trên nóc xe thành một tầng đi chẳng nữa.

Chiếc xe này đậu hình như khá lâu rồi, lớp tuyết trên nóc xe trắng xóa bọc lấy một mảng, tấm kính phía sau ô tô được một người đàn ông dùng khăn lau đi lớp tuyết kia, như sợ người ngồi phía sau ô tô không thể nhìn thấy được cảnh vật bên ngoài.

Chiếc ô tô đen trong mưa tuyết như một con quỷ dần dần bò vào lòng cô, tìm cô đập thình thịch thình thịch.

Trán Mạc Đình nổi vài giọt mồ hôi xát đáng, nếu cô đoán không lầm, người đang lau kính chắc chắn là Hồ Lâm Sinh.

Hàn Nhã Hy nhận ra sự khác lạ của Mạc Đình, khẽ lay lay tay cô hỏi han:

- Mạc Đình, cậu lạnh à?

Lập tức lấy lại tinh thần, đưa tầm mắt nhìn chằm chằm người ngồi bên cạnh mình, cô nhìn thật kỹ, vẫn thấy người con gái này giống hệt như trước, không chút thay đổi, à, khác một chút, càng xinh đẹp mặn mà hơn.

Trong lòng lo sợ nhưng cô vẫn cố gắng che giấu thật tốt gật gật đầu:- Ừm, mình hơi lạnh, chắc do đi bên ngoài lâu.

Khi thấy Hàn Nhã Hy nắm chặt lấy tay nhắc cô phải giữ ấm, mặc đồ dày thêm hơn khi ra ngoài, môi Mạc Đình mím chặt, cô điên cuồng nhìn qua cửa ô tô một lần nữa, chiếc xe đen vẫn yên vị ở đó.

Từng đợt lạnh tràn vào, Mạc Đình sợ hãi mà tựa đầu vào vai Hàn Nhã Hy, bàn tay nắm cô siết chặt hơn.

Tuyệt đối... Tuyệt đối không thể để... Hắn ta biết được!

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Một phút cô ấy xuất hiện - Thế giới đảo ngược

Một lần lại thêm một lần, cảm giác hơi lạnh truyền từ bộ não xuống toàn thân, cứ như vậy, cho đến khi cả người Mạc Đình như tê buốt, không thể động đây.

Anh ta vẫn đến đây, nhưng lần này, cô không thể nào bình tĩnh hơn được, bây giờ cô ấy đang ở đây, lẽ đâu để hai người này gặp nhau thì mọi chuyện trong quá khứ được lời ra đào thải một lần nữa.

Thật buồn cười, anh ta là cái thá gì mà lợi dụng cô ấy, bây giờ lại đến đây muốn chuộc lỗi cơ chứ?

Trái tim Mạc Đình thoáng chống đập cái búp, cô đưa bàn tay tê cứng của mình vuốt vuốt ngực, thân hình nhỏ nhắn bước từng bước chậm rãi.

Tuyết vẫn rơi như vậy.

Cây cối xung quanh bao phủ lớp tuyết dày đặc, những chiếc lá nhìn trắng bệch như bị bệnh, một cơn gió mạnh thổi qua làm tung bay hết những hạt tuyết nhưng vẫn vương lại thứ trắng tinh khiết kia.

Cả người cô mặc chiếc áo dày cộm che tới đùi, mái tóc nâu ngắn phủ những hạt tuyết, đôi mắt đen nhìn chằm chằm về phía chiếc ô tô đen phía trước, chân cô vẫn bước từng nhịp đều đặn cho đến khi dừng hẳn, cả người thẳng đứng nhìn thẳng chiếc ô tô đen kia.

Tầng tầng lớp lớp những suy nghĩ mà Mạc Đình vẽ lên trong đầu không bằng một ánh mắt lạnh lẽo của người đàn ông trong xe nhìn cô.

Tuy cô không nhìn thấy người đàn ông đó, nhưng mà, cả người đều cảm nhận một dự cảm xấu mà cho dù sau này cô có quay lại cũng không thể cứu vãn được bất kì thứ gì.

Chỉ là, cho dù tuyết bên ngoài đang rơi, cô cũng nơm nã nhớ lại cảm giác ẩm cứng khi ngồi trong ô tô, hơn nữa người đàn ông này còn ngồi trong một chiếc ô tô giá cả không rẻ, ít nhất là thuộc hàng hiếm, hơn nữa biển số xe khi người khác nhìn vào cũng không dám đụng chạm.

Vậy mà người này lại hạ cửa kính xe xuống, để mặc cho tuyết bên ngoài trời tràn đầy vào trong ô tô, tuyết bay vào mặt người đàn ông ngồi cách đó một khoảng, mái tóc đen của người đó nhiễm lạnh, gặp nhiệt độ nóng trong xe thì những hạt tuyết tan chảy tạo thành một vùng nước, thấm ướt khuôn mặt kia.

Người đó lúc cô nhìn thấy là ở góc độ nghiêng, tuy không phải đã lâu không gặp nhưng khuôn mặt nghiêm nghị kia có vẻ gì đó cứng ngắc hơn trước, hơn nữa khuôn mặt càng lạnh đậm,

Khi anh ta nhìn cô, đôi mắt lưu ly đen tuyền như mặt hồ yên ả thế nào lại kết thành một tầng băng lạnh lẽo, mạnh mẽ đâm thẳng vào mắt cô, rất đáng sợ.

Bị ánh mắt đó dọa cho khủng hoảng, mặt Mạc Đình tái lại, thế nhưng bàn tay được ấm áp bao trùm bởi chiếc áo khoác kia lại siết chặt lại, như một loại quyết tâm chiến đấu, không để kẻ địch xúc phạm đến mình.

- Chủ tịch Triệu, ngài có phải rất nhàn rồi mà thường xuyên đến đây hay không?

Cả người anh ta được khoác trong chiếc áo lạnh giầy đen bao trùm bộ âu phục bên trong, cả người như vậy lại toát ra một loại nguy hiểm, muốn tiến không được muốn lùi cũng chẳng xong.

Cặp mắt người lái xe kia, đúng hơn là cặp mắt của Hồ Lâm Sinh từ đầu đến cuối vẫn dõi theo từng biểu hiện, từng cử chỉ của anh, lưu ý nhìn chiếc khuyên tai đó kia đang phát ra từng ánh đèn đỏ nhấp nháy liên hồi.

Triệu Thanh Mẫn nhìn người phụ nữ bên ngoài, thật quá trùng hợp, cả người cô ta nhìn thật giống một cô gái nhỏ sắp bị chết công, vì không muốn nhìn thấy bộ dạng thảm hại của người khác, anh nhàn hạ mở miệng- Cô Mạc, mời vào trong xe, có gì cứ từ từ nói chuyện.

Đúng thật là một người rất có lễ nghĩa, thế nhưng đối với Mạc Đình chẳng qua chỉ là một cái thương hại mà người đàn ông này giành cho cô.

Trong xe ấm áp hơn hẳn, lúc này cô đưa hai tay rời khỏi túi áo, theo bản năng cọ cọ hai tay lại đưa lên má, mắt chăm chú nhìn ra bên ngoài.

Khi thấy người ngồi bên cạnh cảm thấy ấm áp, Triệu Thanh Mẫn từ nãy giờ tay gõ gõ lên đùi, tự nhiên phun ra một câu:

- Châu Lê Băng về rồi.

Mạc Đình bị dọa cho sợ, cả hai tay đều bỏ vào trong túi áo lạnh vo chặt, cô cười cười như không:

- Làm sao có thể chứ? Ngài nhầm rồi.

Mặc dù biết trước câu trả lời của Mạc Đình, Triệu Thanh Mẫn vẫn không khỏi thất vọng, mặt cau lại thành một đường.

Anh tựa cả người ra ghế, hai mắt nhắm hờ, một bộ cử chỉ cực kì tự nhiên mà nhàn nhã, hoàn toàn không có một chút là lo, chỉ là khiến bất kì người phụ nữ nhìn đều phải trầm trồ hết.

Vẫn cái câu nói đó của người phụ nữ này, nhưng lần này anh chặn họng cô lại bằng một tấm ảnh, bàn tay lấy từ trong túi áo ra đưa cho cô.

Mạc Đình run rẩy, cô thò tay từ bên trong áo khoác, đắn đo nhìn về phía tấm ảnh.

Một phút sau, vẫn quyết định lấy về, bàn tay trắng nõn hướng về phía bức ảnh nắm tới, lập tức rút lại.

- Đó là Hàn Nhã Hy, đứa em song sinh của Châu Lê Băng.

Mạc Đình khi đã vào trong biệt thự vẫn không quên được cảm giác sợ hãi ban nãy, chỉ là một giây nhìn thoáng qua, cô liền nhận ra cô gái trong bức ảnh chính là Châu Lê Băng.

Nhưng cô không cách nào bao biện được, càng không thể phủ nhận được năng lực giám sát nhất cử nhất động, quyết tìm cho bằng được người mình cần tìm của người đàn ông đó.

Cho dù là sớm hay muộn, cũng không thể để người đàn ông đó nhận ra Hàn Nhã Hy của hiện tại chính là Châu Lê Băng.

Thế nên, cô phải nói dối, à không, lời nói của cô là hoàn toàn chính xác, cho dù Triệu Thanh Mẫn có điều tra kĩ đến thế nào thì kết quả cũng chỉ có thế.

Châu Lê Băng vốn dĩ là chị em song sinh cùng Hàn Nhã Hy, bốn năm trước cha ruột tìm tới mới biết cô đã chết, muốn đưa em Hàn Nhã Hy trở lại đây chăm sóc cho mẹ nuôi, coi như báo đáp công ơn dưỡng dục chị mình suốt bao nhiêu năm qua.

Mà người anh ta nhìn thấy chỉ là Hàn Nhã Hy thôi, vì họ là chị em song sinh, đương nhiên sẽ giống nhau.

Thở nhẹ một hơi, Mạc Đình xóa đi khuôn mặt đáng sợ của mình lúc này, cô vẽ một mặt tràn đầy nụ cười bước vào nhà.

Tuyết ngừng rơi, chiếc xe đậu gần biệt thự vẫn chưa rời đi.

Có thể vì người đàn ông ngồi trong ô tô không muốn đi, cũng có thể vì tuyết ngập con đường cho nên lười biếng ở lại?

- Chủ tịch... - Hồ Lâm Sinh gọi khẽ, người đàn ông ở phía sau vẫn đang nhắm mắt, cả người không động đậy nhìn hết như một pho tượng, khuôn mặt lãnh đạm điểm vài tia khó chịu.

Tâm trạng của người này cực kì không tốt.

Lời gọi của Hồ Lâm Sinh như một thông điệp hay lời nhắc nhở nào đó, người đàn ông sau một phút bất động, bàn tay to lớn đưa vào trong túi áo khoác lấy ra một hộp thuốc, mắt vẫn nhắm nghiền cảm nhận viên thuốc rơi vào tay, khẽ đưa lên miệng nuốt xuống.

Hồ Lâm Sinh đưa tay lau mồ hôi trên trán, mặc dù trời bên ngoài lạnh như thế nhưng anh cứ thấy nóng trong người, nóng vì người đàn ông kia quá không biết lo lắng cho bản thân mình.

Gượng ép quá nhiều rồi.

Khoảng hơn một tiếng sau, tuyết kết thành một lớp tuyết dày trên đường, chiếc ô tô đen kia không thèm để ý mà phóng một mạch, sự nâng cấp của chiếc xe đời mới này thật khiến đời người ngưỡng mộ.

Qua ngày hôm sau, tuyết tạm ngừng rơi, một vài ánh nắng đậm bạc chạy qua những chiếc cây to lớn cố vượt qua rào cản mà chiếu đến ô cửa sổ của ai đó.

Hàn Nhã Hy sau một hồi vật lộn, cả người ngồi thẳng dậy đi đến ô cửa sổ mở toang cánh cửa, để cho những ánh nắng chiếu vào.

Hôm nay là ngày Tuyết Như cùng Đường Hy trở về, còn mang theo tiểu bảo bối đi nữa.

Vì chưa từng gặp qua đứa con nhỏ của Tuyết Như nên Hàn Nhã Hy có phần hồi hộp, cô chuẩn bị đầy đủ mọi thứ dành cho những đứa bé ít tuổi, lại đích thân nấu món cháo dinh dưỡng mà các bà mẹ thường nấu.

Được rồi, cô ngồi ở trong phòng khách, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn cánh cửa mở, mắt lại hóng ra bên ngoài.

Khi nghe thấy tiếng của động cơ ô tô cùng chiếc xe màu đỏ chót đang lái vào trong sân, hai mắt Hàn Nhã Hy sáng như sao lập tức chạy ra, ngay lúc đó bà Diệp, Mạc Đình, Phi Hùng cũng cảm giác được mà từ trong bếp chạy ra.

Người đàn ông có khuôn mặt sáng sủa, mái tóc đỏ nhìn rất điển trai, chiếc khuyên tai đen đeo một bên phát sáng, anh ta đi ra phía cửa sau mở cửa, đôi mắt tràn đầy sự dịu dàng cùng sự bình tĩnh.

Tuyết Như bước ra ngoài, cô cười rất tươi, khuôn mặt vẫn xinh đẹp như trước, chỉ có điều người cũng mập hơn trước rất nhiều, cô nhìn vào trong xe, bàn tay đưa ra nắm lấy một bàn tay nhỏ bé xinh xắn.

Được rồi, cả người cô bé đó được bao phủ trong chiếc áo len dày màu vàng, nhìn rất ấm áp, chiếc quần nhỏ xíu nhưng lại bao toàn bộ đôi chân nhỏ, chân đi một đôi giày rất nhỏ, trên đầu còn đội một chiếc mũ đỏ, nhìn cả người cô bé kia chỉ có thể diễn tả được hai từ là rất đáng yêu!

Hàn Nhã Hy nhìn cô bé, hai mắt cô sáng người, từng bước từng bước lại gần cô bé kia, ôm cả người cô lên bế.

Cô bé ba tuổi, đôi mắt sáng như ánh sao đảo quanh một lúc, bất ngờ được bế lên như vậy khiến cô bé có chút ngỡ ngàng, nhưng khi nhìn khuôn mặt dịu dàng của Hàn Nhã Hy, cô bé lại cười cười, bàn tay nhỏ xíu đưa lên đập đập nhẹ vào má.

- Ôi, đáng yêu quá! - Mạc Đình cả người sững sờ, lại thấy ghen tị, cuối cùng lại nheo người Phi Hùng lườm chấy mặt.

Bà Diệp Hà nhìn hình ảnh trước mắt, bất chợt nghĩ đến điều gì đó, hơi trầm lặng nhưng rất nhanh lại vui vẻ trở lại.

Bà nghĩ đến khi xưa từng bế Châu Lệ Băng như vậy, cô lúc đó cũng rất hay cười, rất thích thú, khiến bà càng nhìn mà càng thương, càng nhìn càng thấy đau.

- Hai vợ chồng nhà này lúc nào cũng dùng công việc để trốn bọn này đi chơi, thật đúng là quá đáng nha! - Mạc Đình huyệt sáo, đi đến gần Tuyết Như đập đập vai một cái.

Tuyết Như nhìn Mạc Đình cười giòn tan, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, mái tóc hồng đào đã được cắt ngắn gọn, giờ đã dài đến hơn vai.

Đường Hy nhìn Phi Hùng cười, lại hướng bà Diệp Hà cúi người:

- Chào bác gái ạ, chúng cháu thất lễ quá.

Anh đi ra phía sau mở cốp xe, đem ra bao nhiêu là quà, nhờ Tuyết Như phụ giúp đưa cho mọi người, sau đó mới cẩn thận kéo va li ra.

- Đúng là... Bọn trẻ thời này thật khác... - Bà Diệp Hà cười.

Không khí lạnh lẽo bao trùm trong những câu nói ảm áp, một gia đình lớn hòa thuận vui vẻ bên nhau.

Ngày hôm đó, cả nhóm người thi nhau tổ chức tiệc tùng, lại nói Jack đến muộn bị cả đám phạt uống rượu, Hàn Nhã Hy cùng Tuyết Như, Mạc Đình, bà Diệp chăm sóc em bé, cùng nhau trò chuyện suốt những năm qua.

Đúng là một giấc mơ bạn bè đoàn tụ thật đẹp, cô còn say sưa nghe hai người bạn mình kể chuyện thì di động vang lên, cô cầm máy lên nghe.

Khi đã cúp điện thoại, sắc mặt Hàn Nhã Hy thật khó hiểu khiến cho Mạc Đình ngồi bên cạnh cũng phát run, cô sợ có chuyện gì xảy ra vì người đàn ông kia, anh ta có gì mà không dám làm cơ chứ?

Thế nhưng, hình như cô đoán sai, sắc mặt Hàn Nhã Hy lập tức vui vẻ, cô cười thật tươi nói:

- Trúng thưởng rồi, trúng rồi, ngay mai chúng ta sẽ đi Lục Xương chơi cho thỏa thích.

Khi cô nói xong, những người đàn ông vẫn còn kể lể sự nghiệp với nhau, trừ Jack đã bị chuốc cho đến khi bất tỉnh trên bàn thì họ nhìn cô chằm chằm.

Số của cô gái này, có cần phải may mắn như vậy không?

Mặc dù bình thường bọn họ rất dư sức để tổ chức đi chơi như vậy nhưng mà được trúng thưởng chắc chắn sẽ vui hơn vì cứ có cảm giác mình là người may mắn.

Mà họ, chính là được may mắn như vậy.

Thế là ngày hôm sau cả đám lôi nhau chất đồ đạc lên xe, chuẩn bị lên đường hướng về phía xa xăm đến Lục Xương du lịch.

À không, trừ Jack không biết gì về chuyến đi mới đúng.

Hàn Nhã Hy sắp xếp lại đồ đạc bỏ gọn vào tủ quần áo, nhìn căn phòng sang trọng mà mỉm cười.

Chuyến trúng thưởng này được đi thật không tồi, rất đặc biệt là phòng được khách sạn chuẩn bị thuộc hàng tốt, vé trúng thưởng dành cho nhiều người nên đúng là không hổ danh người đàn ông đó có tiền bộ.

Cô nhìn Mạc Đình còn ngồi bó gối trên giường nhìn ra bên ngoài, bước từng bước nhẹ đến hỏi cô:

- Mạc Đình, cậu sao vậy?

Cô gái nhỏ nghe cô nói thì giật mình ngẩng đầu, nụ cười gắng gượng xuất hiện:

- Không, không có gì, tớ chỉ nghĩ, bao giờ tớ và cậu sẽ kết hôn, rồi sinh con như Tuyết Như đây?

Nghe tới vấn đề đó, cô liền biết là tại tên Phi Hùng kia không có chút biểu hiện trực tiếp mạnh bạo nào, lại để cho Mạc Đình phải khốn khổ thế này, cô vỗ vỗ vai cô gái nhỏ này cười mỉm:

- Mạc Đình à, yên tâm đi, cậu vẫn còn trẻ mà.

Thấy cô gạt đầu, Hàn Nhã Hy yên tâm, cô cười cười nói:- Để tớ đi xuống kia xem tình hình tiểu Hàn thế nào, cậu cứ xếp đồ trước đi.

Mạc Đình gạt đầu, cô rời khỏi phòng không quên đóng cửa lại.

Vì Tuyết Như có con nên được người ta sắp xếp trong một phòng đặc biệt khác, cách tận một tầng mà nằm ở hai hướng khác nhau.

Vì thế, cô không đi thang máy mà đi bộ, như vậy cũng có thể làm ấm người lên.

Hành lang khách sạn điểm từng số phòng, thân hình nhỏ nhắn của Hàn Nhã Hy lướt nhẹ qua từng căn phòng, liếc nhìn từng dãy số.

Cô dừng lại trước một dãy số.

Là phòng 306, đứng nhìn cửa biển thật lâu, cũng chẳng biết cảm giác của mình là gì.

Đây là phòng vip, nằm cuối hành lang ngay tầng nơi cô ở, chỉ là ở ngay bên dưới căn phòng này là phòng của Tuyết Như ở tầng dưới.

Cô nhìn thấy thoáng qua đã phát hiện một cái tên, mà cái tên này đã bao lần khiến cô đau lòng, đã bao lần khiến cô khó hiểu mà tự dần vạt cảm xúc của mình.

Triệu Thanh Mẫn, chính là cái tên này.

Cô đứng hình một hồi, bước chân lại không tự chủ được bước tiếp về phía trước, như sợ hãi một điều, cánh cửa kia sẽ mở ra.

Không ngờ lại đúng như dự đoán.

Một mùi hương thoang thoảng bao trùm cánh mũi, mái tóc dài mềm mượt bung tỏa.

Người con gái mặc chiếc váy trắng mềm nhẹ, làn da trắng nổi bật càng tôn thêm vẻ mảnh mai.

Bóng lưng người đó rất yếu ớt, như sợ chỉ một giây sẽ lập tức gục ngã.

Thế nhưng, người đó lại bước tiếp, từng bước từng bước xuống bậc cầu thang lạnh ngắt.

Đôi mắt lưu ly đen nhìn chăm chú vào bóng dáng nhỏ nhắn kia, cánh cửa gỗ sang trọng từ nãy đã phát ra tiếng cọt sạt với nền đất, vậy mà mắt khoảng một phút sau âm thanh đó mới thu vào tai.

Chiếc khuyên tai đồ lóe sáng, dáng người cao lớn đó đứng thẳng, một tay nắm lấy tay nắm cửa, tay còn lại đút vào túi quần, mắt phát sáng nhìn vào lối cầu thang âm u hiu hắt đó.

Cho dù có ánh sáng, lại giống như đang rơi xuống địa ngục, ánh mắt người đàn ông lạnh lẽo chăm chú, một thoáng qua, hai mắt phủ một màn sương mờ.

Chỉ một chốc lát, cánh cửa gỗ đóng lại, Hàn Nhã Hy bước xuống một nửa cầu thang, âm thanh đóng cửa như vậy mà rơi vào tai thật rõ, không chậm một nhịp nào, lại còn liên tưởng tới tiếng bước chân ban nãy.

Cô ngẩng đầu nhìn lên cao, chỉ thấy một khoảng không ánh đèn màu vàng lan tỏa.

Tìm truyền đến một trận co rút, sắc mặt Hàn Nhã Hy tái mét, đầu đau như búa bổ.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Sự lịch lãm của một người đàn ông

Hành lang lạnh lẽo âm u, cho dù có ánh đèn chiếu rọi nhưng hơi lạnh từ các khe thông gió từ từ lùa vào những con gió đặc biệt khiến người ta sởn người.

Ngồi co ro một góc, đôi mắt đen phát sáng, nhìn chăm chăm vào người đàn ông, trên tay anh ta cầm một hộp súng, muốn nhắm thẳng về phía mình.

Kính hãi, khiếp sợ, thân người kia co lại, mặt không đổi sắc thể nhưng trái tim đập bùm bụp mấy tiếng muốn thoát ra bên ngoài.

Mùi máu tanh xông vào khoang mũi, tanh tươi, chết chóc, hơi ẩm mốc từ những đám rêu phong lâu ngày bám vào nhờ những cơn mưa vút bay lên cao.

Đêm đó thật lạnh lẽo, mưa, có cả sấm chớp, kèm theo tiếng súng.

Mùi thuốc súng nồng nặc cùng máu tanh lan tỏa cả cơ thể, thấm ướt một mảng nơi vai.

Mở mắt ra, Hàn Nhã Hy thấy mình đang nằm trên giường, khi cô đưa mắt nhìn xung quanh thì không thấy Tuyết Như cùng tiểu Hân trong phòng.

Cô nhìn đồng hồ, đã mười một giờ trưa, giờ này mọi người chắc ở bên dưới nhà hàng ăn trưa.

Nhớ lại mấy tiếng trước, cô cảm thấy mình thật may mắn vì cuối cùng cô cũng chống đỡ được đến phòng Tuyết Như, cũng may cô có mang theo thuốc giảm đau nên cũng đỡ hơn nhiều, chỉ là cơ thể cô lúc này giống như bị trút hết hơi, sức cạn kiệt, mệt mỏi.

Cảm giác hơi thở của người đàn ông vẫn quanh quẩn trong tâm trí, thậm chí nó khiến cô sinh ra ảo giác, một loại cảnh đáng sợ mà cô chưa từng nghĩ mình có thể làm ra.

Cô và người đàn ông đó... Đang ôm nhau, rất thân mật, cảm nhận được hơi thở của anh ta đều đặn, có nhịp điệu, hơn nữa thỉnh thoảng còn đập loạn lên, hơi nóng truyền sang người cô bỏng rát.

Hàn Nhã Hy mở mắt nhìn trần nhà hồi lâu, cuối cùng cũng gắng sức được mà rời khỏi giường, cô vịn nắm cửa hướng phòng ăn mà đi.

Mùi thơm của những món ăn truyền đến khứu giác, cô ngửi ngửi bước thêm một bước đã nghe thấy tiếng bụng kêu rờn rọc, cô đang đói.

Khuôn mặt xinh đẹp lướt nhìn một phút quanh nhà hàng, người vào rất đông nhưng sự thật chứng minh, bọn bạn kia của cô thật quá nổi bật.

Nhíu nhíu mày nhìn những bộ đồ hết sức quyến rũ của Mạc Đình, cộng thêm thân hình đầy đặn này nờ của Tuyết Như sau khi đề thì cô so với họ thật quá mức nhàm chán.

Mái tóc đen lúc nào cũng buông thả, cũng may ở trong phòng Tuyết Như cô đã buộc lại đơn giản, mái tóc đen gọn gàng, làn da trắng nõn cùng lớp son nhẹ nhẹ làm cô thật giản dị với bộ váy trắng xòe dài hơn đùi một chút.

Khoác bên ngoài một chiếc áo khoác len khá mỏng nên cô cảm thấy hơi lạnh, bước từng nhịp về phía nhóm bạn.

Bà Diệp Hà bế tiểu Hân cười vui vẻ, khi bà ngẩng đầu lên đúng lúc nhìn thấy cô, bà vẫy vẫy tay:- Hy Hy, ở đây.

Đám bạn cùng nhau quay lại, ai cũng một vẻ mặt muốn ăn tươi nuốt sống khiến Hàn Nhã Hy đang bước đi cũng thấy cứng ngắc ở chân, nụ cười gượng gượng xuất hiện.

Hơn nữa, vì nhóm bạn của cô quá to mồm đi, hoặc vì bọn họ nhìn rất vừa mắt nên tâm điểm chú ý từ này đến giờ cũng theo đó mà chuyển sang cô, và khi nhìn xong liền đảo một lượt từ trên xuống dưới.

Chính là đáng về dịu dàng, nhu mì trong truyền thuyết, chính là vẻ tinh khiết của thứ vải trắng đơn điệu kia, khi người con gái đó khoác vào người, cùng với khuôn mặt đó, mái tóc đó, chính là thứ vũ khí làm điên đảo mọi trái tim đàn ông.

Cô ngay lập tức bị mọi người thu hút, một số người đã bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ, mau chóng muốn thăm dò thân thể.

Ngồi vào ghế, Hạo Kiệt, cậu bạn biệt tung biệt tích lâu ngày không xuất hiện cuối cùng cũng lộ đầu, kèm theo là cô vợ Ngọc Bối xinh đẹp, trong người đã mang tiểu bảo bối của mình dương dương tự đắc nhìn cô cười khả khả:

- Tỷ tỷ này, đến bao giờ mới xuất giá đấy? Bọn em cũng coi như đã hoàn thành được nửa đời người rồi đấy!

Nói xong định bụng quay mặt hôn má vợ yêu một cái, còn muốn xoa xoa cái bụng nhỏ lại bị ánh mắt của Hàn Nhã Hy bức mình ở yên đó, không cho rời mắt đi.

Mà đúng như anh dự đoán, Hàn Nhã Hy lúc đó nhìn anh, cặp mắt đen trong suốt xoáy sâu vào mắt anh, đem theo vô vàn sự khiêu khích khó che giấu, thế nhưng miệng lại mở nụ cười nhẹ, một góc độ đủ làm chết đàn ông:

- Đạo gàn đây, nghe nói bà xã cậu rất khó chiều?

Đã nghe Mạc Đình kể qua, sau khi cô đi, tên Hạo Kiệt này cũng không thấy tăm hơi, đến sau gặp lại nhìn thấy đã chẳng nhận ra công tử lăng nhăng ngày xưa, tra mồi mới biết thì ra đã bị vị Ngọc Bối, lớp trưởng năm xưa chế ngự, ngay cả những cô gái có ý định quen biết cũng bị ám ảnh bởi những chiêu trò của người này, rất khó đụng đến, nghe nói có lần Hạo Kiệt muốn vị này ăn giấm chua nên đã quen một cô nàng, không ngờ lại bị làm mặt lạnh suốt một tháng, ngay cả gặp mặt cũng không có chữ dùng nghĩ đến việc nói chuyện để giải thích.

Thế nên, khi nghe Hàn Nhã Hy đe dọa, Hạo Kiệt lập tức biến sắc mặt thành xám ngoét, chỉnh lại người một chút nhìn bà xã âu yếm, còn cố ý dụi vào lòng người ta cười:

- Đâu có, bọn phận làm cha em không thể không tuân theo!

Cô nhìn Ngọc Bối, thấy cô nàng đỏ mặt ngại ngùng, nhìn cô mỉm cười, đầu hơi cúi thấp.

Cũng may cô không nhìn nhầm người, Hạo Kiệt được cô nàng này quản thúc thật dễ chịu hẳn!

Tên ba hoa đầy ong bướm này trước nay đều gây phiền hà cho cô, buộc cô đi đâu cũng bị người ta đồn thổi này nọ, lại phải đi giải quyết vấn đề cho hắn, thành ra chán ghét đến mức điên rồ, cùng với việc trả thù vấn đề nhỏ nhặt nào đó nên cô đã đích thân cùng Ngọc Bối hợp tác để cô nhóc thâm thương trộm nhớ tên kia cưa đổ luôn một lần.

Cả nhóm ngồi cười ầm lên, những người xung quanh bị tiếng cười làm chú ý, cũng bị phiền không ít, có người còn đứng dậy đổi bàn, cách xa bọn họ một chút.

Khỏe miệng Hàn Nhã Hy giật giật, cô trấn tĩnh lại, bàn tay trắng nõn đưa lên miệng ý bảo mọi người yên lặng một chút.

Ba phút sau khi cô làm động tác đó, bọn họ mới dừng lại.

Bà Diệp gọi cô phục vụ tới lấy một phần xuất ăn cho cô, đúng là món cô thích ăn.

Chậm chậm nhai thức ăn, cô và mọi người cùng nói chuyện thật vui vẻ, không khí mát lạnh trong nhà hàng được bọn họ đun nóng lên chỉ trong mấy phút.

Một vài cô phục vụ đưa mắt nhìn đám người đã đến cách đây một hai tiếng than thầm, còn đưa tay chỉ chỉ- Cô nhìn xem, kia kìa, cái anh tóc đỏ đó, cô thấy có đẹp không? Cứ thấy anh đó dễ thương thế nào ý, rõ ràng người ta đã có gia đình rồi, vậy mà khi tôi nhìn vẫn cứ...

Lại một cô khác hướng về phía người Phi Hùng, rồi chỉ Hạo Kiệt:

- Tôi thấy hai anh đó cũng đẹp lắm, mà đều có chủ hết rồi. Sao số chúng ta có thể khổ như vậy chứ? Rõ ràng tôi cũng không tệ mà.

- Đúng đấy, đẹp như vậy tôi chỉ muốn đem về nhà làm của riêng thôi.

Tiếng hét the thê của mấy cô phục vụ cũng đủ làm cho Hàn Nhã Hy phát giác, cô hơi liếc mắt qua bọn họ đã thấy ánh mắt thèm thuồng kia chĩa vào ba con heo đực đang ngồi chăm sóc cho bà xã đại nhân.

Cô lại cười, thế nhưng lần này là một cái nhếch miệng.

Tiếng hét của một cô phục vụ gần cửa vang lên, cả mấy nhân viên nữ trong phòng cũng đảo mắt qua, hai mắt sáng rỡ.

Người con trai có mái tóc nâu hạt dẻ nhìn thật cuốn hút, thân hình thon gọn rất chuẩn, đôi mắt nâu cà phê lại đảo qua cô gái bên cạnh, hai người khoác tay nhau nhìn rất thân mật.

Mà cô gái kia trông thật đẹp, đúng vẻ của một cô gái mới lớn, nước da trắng hồng rạng rỡ, mái tóc đen được thắt bím nhìn thật ngộ nghĩnh.

Hai người như một cặp đôi tình nhân mà bước vào quán, ánh mắt giao nhau đầy yêu thương.

Người đàn ông đó vẫn mỉm cười nhìn cô gái đó, nụ cười rạng ngời trong con giá rét.

Những cô phục vụ đã muốn hét cho cả thế giới biết mình vừa nhìn thấy trai đẹp.

Hôm nay quả thật là ngày may mắn, bốn nữ nam trời sinh kia lại đi với những cô gái xinh đẹp, thật phụ lòng người, bọn họ cũng muốn xinh đẹp để được đề ý.

Jack cùng Hạ Khuê sau khi bàn luận về phương pháp điều trị bệnh cho một nhân nào đó đã trêu đùa một chút, không ngờ lại nghe thấy tiếng hét sặc mùi máu của những cô gái trong nhà hàng.

Một cái bầu môi của Jack, không khí nghẹt thở.

Chọn được một bàn ở cạnh cửa sổ, Jack kéo ghế giúp Hạ Khuê ngồi xuống, bản thân đi tìm phục vụ gọi món.

Thế nhưng không cần đi đã thấy xuất hiện ba bốn cô phục vụ đồng đều cúi chào, gấp người một góc chín mươi độ.

Nếu như những người đàn ông hám gái, chắc chắn sẽ nhìn những bầu ngực căng tròn no đủ của các cô gái trẻ vì họ để quá lộ liễu, hơn nữa còn gấp thẳng xuống nên không tránh khỏi tầm mắt.

Jack vô tình nhìn thấy, Hạ Khuê cũng vô tình nhìn thấy, cả hai làm lơ cảm thực đơn lật từng trang.

Bọn họ tiếc nuối trở về.

Sau khi chọn món, cô và anh lại cùng nhau thảo luận một vài chuyện, không nghĩ đến lại nghe thấy giọng nói quen thuộc của Mạc Đình:

- Hey, Jack, Hạ Khuê! Hai người làm gì ở đây vậy?

Cả hai quay đầu, cách hai dãy bàn, đám bạn đã tụ tập sẵn ở đó, tầm mắt Jack lướt qua từng người, dừng lại trước người con gái xinh đẹp cũng hướng về phía này.

Mắt Hạ Khuê dán chòng chọc vào người cô, như một lớp keo dẻo, trái tim run bần bật từng hồi, mặt Hạ Khuê chuyển màu.

Mà tầm mắt của Hàn Nhã Hy cũng không phải dừng ở người bạn tên Jack lâu ngày không gặp mà chính là ở người con gái đang đi cùng cậu ta.

Cô gái này hôm nay cũng mặc một chiếc váy trắng, hơn nữa còn rất đáng yêu, rất giống một cô công chúa.

Không phải chính là người đã đưa cô về hôm đó sao? Tại sao?

Thiết nghĩ, tái đất này thật tròn.

Thêm hai cái ghế được đặt vào, lần này những cô phục vụ kia không thể kiềm chế nổi sự tò mò nữa, mỗi người lại thêm một câu:

- Tôi không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn bọn họ là hội trai xinh gái đẹp được tuyển chọn qua rồi, khách sạn chúng ta nổi tiếng đến vậy chắc chắn đến để quảng cáo.

- Tháng này nhất định phải ăn chay, cầu trời khấn Phật ngày nào cũng được ngắm trai đẹp như thế này.

- Cô thấy cái anh mới đến không? Trông có vẻ nam tính hơn ba anh kia đó mặc dù ba anh kia vẫn nam tính, nhưng trông dễ thương hơn.

- Tôi cũng thấy vậy, mà bọn họ đến như thế lại hay, cô xem, khách càng ngày càng đông kìa.

Đào mất từ trái sang phải, từ trên xuống dưới đã thấy khách đến ngày một nhiều, bọn họ còn phải lấy thêm ghế dự phòng cho khách ngồi.

Bàn tán rất thoải mái nên không để ý, một cái đập vào người làm cả đám tỉnh lại:

- Đứng đây bàn tán cái gì? Còn không mau đi làm việc đi! Không thấy khách gọi món à?

Bà chị này, cái gì cũng phải từ từ thôi chứ.

Hàn Nhã Hy mỉm cười nhìn Hạ Khuê, hai mắt sáng lên:

- Rất vui vì được gặp em!

Thấy Hạ Khuê mỉm cười thế nhưng sắc mặt không được tốt cô cũng không nói thêm điều gì.

Hạ Khuê là bạn gái của Jack, điều này khiến cô hơi lo lắng.

Cô nhìn cô gái trước mặt, có thể thấy mẫu thời trang cùng với sở thích của cô gái này giống cô đến bảy tám phần, cô chỉ sợ.

Jack nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Nhã Hy, thấy không có bất cứ biểu hiện gì làm anh chột dạ.

Tự nhiên anh lại nghĩ đến Triệu Thanh Mẫn, cũng may anh ta không đến đây.

Mà chuyến du lịch ngắn ngày này chính là anh ta sắp xếp giúp anh và Hạ Khuê có thời gian nghỉ ngơi, bọn họ dạo này quả thật rất bận, cũng ít khi gặp nhau, đó là lí do vì sao anh đi với cô lại nói nhiều như vậy.

Tuy nhiên, anh cũng sợ Hạ Khuê không kim lòng được mà nói ra điều gì đó, thế nên anh càng phải cân nhắc kĩ lưỡng hơn, còn nghĩ đến tối nay phải khuyên Hạ Khuê một số chuyện không được nói ra.

Hạ Khuê khi đối diện với Hàn Nhã Hy có chút không quen, nhất là mỗi lần gọi tên cô.

Đầu lưỡi đều cũng lại trong miệng, họng như bị mắc xương, không phát ra được câu nào.

Khi cô cúi đầu ăn, mặc kệ mọi người đang nói gì thì tiếng bước chân rầm rộ truyền đến.

Hai người vệ sĩ một thân màu đen tiến vào nhà hàng, mắt như tia la-gie chiếu từng tia lên từng người, sau đó đứng tách sang hai bên.

Jack và Hạ Khuê đều nhận ra khuôn mặt quen thuộc hàng ngày, mặt cả hai đổi sắc.

Cả nhà hàng vì sự nghiêm trang của hai người vệ sĩ này mà bị dọa cho sợ, nhất thời ngồi im không nhúc nhích, có đứa trẻ con đang khóc cũng bị mẹ dỗ gắp, dùng một tay ôm chặt đứa con nhỏ vào lòng xoa xoa.

Im lặng... Một sự im lặng đến đáng sợ...

Hàn Nhã Hy mơ hồ cảm nhận được cảm giác này, rất quen thuộc...

Luồng sát khí, hơi thở lạnh lẽo tràn vào xâm chiếm lãnh thổ khiến con người ta nhất thời không thể lưu thông, không khí bị chặn lại.

Hoặc là mọi thứ xung quanh như không còn tồn tại.

Hàn Nhã Hy thấy người mình cứng lên, rất đối quen thuộc là hình ảnh này.

Tiếng giày va chạm với nền móng tạo nên những tiếng "cộc cộc" kì quái, rất có tiết tấu, nhịp đều đều đặn vang lên, khi đã dừng lại mới biết...

Người đàn ông kia cao lớn sừng sững mà xuất hiện trước mặt cô, con người mà cô chỉ từng thấy qua truyền hình, các chương trình kinh tế cùng chính trị-xã hội giờ ở ngay đây, một người bằng xương bằng thịt.

Chính là cảm giác mà hơi thở bị đè nén, tim đập đến muốn trồi ra bên ngoài, ruột phôi lộn nhào.

Mạc Đình để ý khi nhìn người đàn ông xuất hiện, một giây sau lập tức nhìn cô.

Thật quá sức tương tượng, Hàn Nhã Hy mặt tái mét day day trán, cả đầu cúi xuống, sợi vải mỏng tanh từ trên mái tóc đen rơi xuống, khuôn mặt cô bị những lọn tóc che lại.

Triệu Thanh Mẫn... Triệu Thanh Mẫn...

Những từ đó được lặp đi lặp lại trong đầu cô đã hàng vạn lần, bây giờ tốc độ lặp lại còn nhanh hơn gấp mấy lần trước kia.

Hàn Nhã Hy cắn chặt môi, sít thật chặt.

Người đàn ông một bộ dạng uy nghiêm nhìn thẳng vào bóng lưng nhỏ nhắn của Hạ Khuê, lại nhìn người ngồi đối diện, hàng mày cau lại.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Sự lịch lãm của một người đàn ông (2)

Một tay đút vào túi quần, bàn tay còn lại người đàn ông đưa lên chà chà cằm, cặp mắt dán lên mái tóc rũ xuống kia, rất tự nhiên mà mềm mại.

Làn váy mỏng trắng được bọc lại bởi những lọn tóc đen dài mượt, thân hình nhỏ bé kia thu lại hết như một con nhím xù lông.

Ánh sáng trắng từ những bóng đèn neon phát sáng như ban ngày, lò sưởi trong nhà hàng được điều chỉnh để hâm nóng không khí.

Cho dù người đàn ông kia không lên tiếng, bốn bề đã muốn đông cứng lại, Mạc Đình lo sợ, mặt tái mét như không còn sức sống.

Anh ta... Anh ta...

Tại sao anh ta lại ở đây?

Mắt cô nhìn người đàn ông cao lớn đến ngậy người, một giây sau ánh mắt lạnh lẽo đó lướt qua người cô, cảm phập vào.

Âm thanh cuối cùng cũng vang lên, theo đó là tiếng bước chân chậm chậm tới gần, Hàn Nhã Hy cảm nhận được hương mát lạnh lạnh vừa mới đi qua làm cô run lên, nó nhanh chóng dừng lại, hương bạc hà nhạt nhát phát phơ nơi cánh mũi, giọng người đàn ông như vậy mà lịch sự:

- Mạc tiểu thư, không ngờ lại gặp cô ở đây. Thật trùng hợp.

Phi Hùng nhìn, khuôn mặt rất nhanh cau lại.

Toàn bộ mọi người trong phòng đều hướng tầm mắt về hướng này, đặc biệt là người đàn ông kia.

Bề ngoài không bình thường, khí chất không bình thường, tầm mắt nhìn người càng không bình thường.

Mạc Đình bị người này dọa cho sợ mất mật rồi, thế nhưng cô vẫn gan lì mà nhìn về hướng khác, lảng tránh ánh mắt của người đàn ông kia.

Mỉm cười một cái, Phi Hùng ôm vai Mạc Đình, ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia khách sáo:

- Thanh Mẫn, chào cậu, đã lâu không gặp.

Người đàn ông như không nghe thấy, mắt vẫn dán vào người Mạc Đình, rất nho nhã, rất lịch sự, khí chất lấp đầy người.

Những cô phục vụ ôm mặt mà hét lên nhưng lại thu cái hét đó bằng cử chỉ kiềm ném tiết chế, hận không thể hét cho cả nhà hàng này nghe.

- Trời ơi, nam thần, anh là không phải là người!

- Triệu Thanh Mẫn, anh ta chính là Triệu Thanh Mẫn, chủ tịch tập đoàn White.

- Tôi biết tôi biết, không ngờ anh ta lại xuất hiện ở đây, nghe nói gần khu vực này có một dự án rất lớn sắp được khởi công, đừng nói là của anh ta nha?

Những cô gái này nói chuyện hết sức nhỏ nhẹ, nhưng hành động biểu hiện bên ngoài lại không khác những con dê cái là mấy.

Một vài người đàn ông trong nhà hàng cũng chỉ về hướng này.

- Thấy không, người đàn ông nhìn rất nổi bật đó, anh ta sắp chính thức trở thành ông trùm tài phiệt của giới chúng ta.

- Nghe nói, cha mẹ đã về hưu cả rồi, bây giờ đang đi du lịch vòng quanh thế giới hưởng thụ những ngày cuối đời.

Bàn tay rắn chắc đặt lên bàn, người đàn ông cả khí thế bức người hơi cúi, đưa cặp mắt mê say nhìn phần lưng Mạc Đình, cô ta ngay lập tức cách xa anh ra, xích gần lại Phi Hùng.

Có lẽ vì đã bị tăng lờ, Phi Hùng nhăn mày mấy cái, định bụng nói thế nhưng lại nuốt trở lại vào bụng, đánh mắt qua Đường Hy, Hạo Kiệt.

Hai người này đang xem kịch hay, bị gọi vào liền tỏ ra mất tự nhiên.

Hạo Kiệt cười thật tươi nhìn người đàn ông đó:

- Thanh Mẫn, đã lâu không gặp.

- Chào cậu. - Đường Hy cười cười.

Triệu Thanh Mẫn nhìn quanh, khi thấy hai người con trai đang nhìn mình cười cười, anh mỉm cười đáp lại, gật đầu một cái.

Đây giống như một loại dự cảm, ví dụ khi đang nói chuyện, thỉnh thoảng người nghe sẽ liếc nhìn xung quanh.

Người đàn ông cảm thấy mình thật sự rất buồn cười, anh đưa tầm mắt nhìn xung quanh, cô gái kia vẫn đang cúi đầu xuống, thế nhưng ngón tay đã cầm đĩa từ lúc nào mà nhân nhả ăn.

Anh nhìn Mạc Đình và Jack, bình thần mà nói một câu:

- Tôi đi trước, ăn ngon miệng.

Nhìn mọi người một lượt, bước chân xoay chuyển mà rời đi.

Khi lướt qua dáng người nhỏ bé, bàn tay to lớn nâng lên bắt ngờ chạm nhẹ bờ vai cô, người đàn ông đưa tay đút vào túi quần bình thần ra ngoài.

Bước chân đã rời xa, cảm giác tê liệt ở phần vai vẫn còn đó.

Hàn Nhã Hy cắn cắn môi, cô nhai từng miếng bít tết mà cảm thấy đắng ngắt.

Người đàn ông đó, anh ta tại sao lại như vậy với Mạc Đình? Còn cô, vì sao lại cảm giác như vậy?

Trước đây, cô có quen biết người này không?

- Triệu... Thanh... Mẫn... - Khi chỉ còn lại bóng người đàn ông in sau tấm cửa, cô chỉ lăm bắm mà nói được từng đó.

Nằm ngả trên giường, Triệu Thanh Mẫn đưa tay che mắt, nhớ lại cảm giác ban nãy.

Chính là lúc khi bước vào nơi đó, một thứ nhồi nhét trong tim tự nhiên bộc phát ra ngoài, khí tức đến khó thở, nặng nề, bờ môi mẫn đắng.

Một lần nữa, cảm giác trong bóng tối, nơi ánh sáng đèn mờ ảo hiện ra.

Đó là chua chát.

Cảm giác khi tình cờ lướt qua da thịt kia... Chính là lạnh.

Ban đầu khi anh nhìn lướt qua đã thấy một khuôn mặt không thể nào xuất hiện, nhưng nó vẫn xuất hiện ở đó.

Cô ta cúi đầu, cô ta không ngẩng đầu lên.

Mái tóc đen đó vẫn như vậy.

Chỉ có một thứ thay đổi... Là thân thể.

Cô ta là Hàn Nhã Hy? Hay là Châu Lệ Băng?

Bóng đêm dập tắt mọi suy nghĩ, người đàn ông chìm vào cơn mê.

Hồ Lâm Sinh từ bên ngoài đi vào, khi thấy người đàn ông đang nằm chật vật trên giường, anh chỉ biết lắc đầu.

Ban nãy người này gọi anh đi công trường kiểm tra, anh đã nói người này đi ăn trưa trước, không ngờ vẫn nằm ở đây, thật hết cách.

- Chủ tịch, tôi về rồi. - Anh chuẩn bị báo cáo.

Thế nhưng người trên giường vẫn không động đậy, anh ngó nghiêng một lát, lại thấy cánh tay người kia đang run lên, môi mòng lăm bắm mấy tiếng.

Đó chắc chắn không phải ngủ mơ, Hồ Lâm Sinh theo anh đã nhiều năm, cũng biết không ít sinh hoạt cá nhân của người này.

Anh nhìn tai của người đàn ông, ngoại trừ một lỗ để xỏ khuyên thì hoàn toàn không có thứ gì khác.

Hồ Lâm Sinh giật mình mà lay lay người anh dậy.

Người đàn ông mở mắt, gân xanh trên trán nổi lên, anh nhướn mày hỏi, mồ hôi đã rịn ra trán thành từng mảng:

- Có chuyện gì?

Hồ Lâm Sinh hốt hoảng chỉ vào tai anh:

- Cái khuyên tai... Khuyên tai đó... Nó đâu rồi?

Cặp mắt lưu ly đen tuyền nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh, một phút sau mới lười biếng lấy từ trong túi quần ra một vật nhỏ.

Kèm theo đó là bàn tay to lớn kia cứng lên, mặt xanh nhợt..

Anh ta vẫn cố chấp mím môi.

Hồ Lâm Sinh tức giận đến run người, anh chỉ vào người đàn ông kia muốn chửi người này nhưng không sao mở lời, chỉ còn biết áp úng:

- Chủ... Chủ tịch... Tôi xin cậu đấy...

Vứt tập hồ sơ xuống giường, lập tức lao đến tủ bàn lấy một lọ thuốc, mở nắp lấy vài viên thuốc cho người đàn ông.

Người đó vẫn không nhúc nhích gì, hành động từ đầu đến cuối đều như bất động.

Giữ chặt người mình, lười biếng nhận thuốc.

Hồ Lâm Sinh mở giọng lái nhai:

- Cậu vừa mới đi đâu vậy? Sao lại không đeo nó? Không phải tôi đã nói tuyệt đối không được tháo nó ra à?

Anh sắp xếp gọn gàng lấy từng hồ sơ mình vừa ném lộn xộn xuống, định bụng giáo huấn thêm một lúc nữa.

Người đàn ông kia tuy vẫn chưa tỉnh táo hẳn vẫn nhìn anh ta không suy chuyển sắc mặt:

- Đừng nói, không lọt tai tôi đâu.

Mặt anh đen một mảng, lặng lẽ cầm từng xấp hồ sơ đặt lên bàn gọn gàng, đáng cô đơn đi ra khỏi phòng.

Cánh cửa phòng tưởng chừng đóng lại lại mở một lần nữa, Hồ Lâm Sinh nghiêng đầu nhìn bóng tối trong phòng, bàn tay với tới bật điện, cặp mắt hướng người đàn ông mang về bất đắc dĩ, nặng nhọc thở ra từng từ:

- Đồ cứng đầu, nói cho cậu biết, tôi đã hứa với cô ấy, sẽ chăm sóc cậu. Coi như tôi xin cậu..

Dù biết có nói cũng vô ích, nhưng anh vẫn nói.

Chỉ nghe tiếng cửa đã đóng lại thật lâu, ngoài ra cũng không nghe ra bất kì một thanh âm nào.

Hơi ấm người đó bao trùm tấm ga trải giường, hòa quện cùng hương bạc hà mát lạnh, nghe thoang thoang mùi máu tươi.

"Tạch" một cái, âm thanh kim loại va chạm, chiếc khuyên tai đỏ nhấp nháy, tí tí từng tiếng.

Tay nhẹ nhàng xoa xoa vành tai, khóe miệng nâng lên nụ cười khô khan.

Bóng người cô đơn, chìm hẳn trong thứ ánh sáng chói lòa.

Không một ai nói cho cô biết người đàn ông đó là ai, không ai nói cho cô biết Mạc Đình rốt cuộc có quan hệ như thế nào với anh ta.

Ăn cơm xong, để làm tăng không khí, Tuyết Như đề nghị mọi người đi ngâm suối nước nóng.

Cách khách sạn Lục Xương mấy căn nhà có một mạch nham ngầm, vì thế công trình được xây dựng, như vậy mọi người đã có suối nước nóng để giải tỏa rồi.

Đến nơi, cả nhóm thi nhau thay đồ, sau đó chọn một chỗ ngâm mình cho riêng mình.

Còn những đôi uyên ương, đương nhiên sẽ được sắp xếp chung một chỗ rồi.

Bà Diệp Hà giúp Tuyết Như trông chừng Tiểu Hân, hơn nữa còn đặc biệt chuẩn bị một cái bể nhỏ xíu chứa nước, ngâm cùng lắm chỉ đến bụng, thế nên

tiểu Hân đành nằm trườn cả người ra bể nghịch nước, vì thế bà Diệp vừa ngăm mình vừa đùa giỡn với đứa nhỏ.

Khi những người bạn đã có đôi có cặp tìm được chỗ thích hợp cho mình, Hàn Nhã Hy vẫn quần một chiếc khăn tắm đi tìm chỗ ưng ý cho mình.

Cơ thể được bao bọc bởi một lớp bông mỏng, vì hơi nước ẩm liên tục bốc lên khiến da cô ẩm lên ửng hồng, không có thói quen quần khăn trên đầu nên mái tóc đen của cô xõa dài che đi bờ vai nõn nà, nhưng như thế càng làm người cô thêm quyến rũ.

Ngon đèn vàng mờ ảo, cô đảo mắt nhìn mọi phía xung quanh, ở một mạch nước ngầm trũng có một phiến đá mỏng, nhìn rất mảnh mai, cô đi tới gần đưa tay sờ sờ thử, rất được, cô thả chiếc khăn tắm ra từ từ trầm mình xuống.

Cảm giác ướt át cùng ấm nóng truyền qua từng lỗ chân lông, làn da cô cảm nhận được sự ấm áp đến bất ngờ.

Nhưng cô không để ý đến mặt trên phiến đá được khắc một dòng chữ rắn chắc: "Không đụng đến."

Vì được tận hưởng một cách thoải mái nên Hàn Nhã Hy tự mình tựa đầu vào phiến đá mà ngủ, toàn thân trắng nõn thu lại dưới làn nước trong veo.

Hơi thở cô đều đều, khuôn mặt tĩnh lặng như làn nước, mái tóc được quần gọn một bên, cuối cùng vẫn buông mình mà xõa xuống nước.

Một bông hoa thật đẹp.

Cùng với ánh trăng lười liềm treo trên đỉnh đầu, có thể hay không xuất hiện một người đàn ông như dã thú mà đến bắt cóc con người?

Bóng đêm tĩnh lặng, xung quanh người con gái là một khoảng không đen như mực.

Ánh đèn vàng nhạt từ phía xa xấp vọng lại, tiếng nước chảy róc rách róc rách.

Bóng đen từng bước nhẹ nhàng di chuyển, qua từng bước chân, rất nhẹ nhàng mà ung dung.

Tiếng va chạm giữa hai mảnh kim loại, chiếc thắt lưng da bóng loáng rơi xuống.

"Roạt", tiếng kéo khóa quần, sau đó là một loạt tạp âm, chiếc áo sơ mi trắng rơi được bặt lên một chỗ khô ráo.

Ngay khi bàn chân to lớn tiếp xúc với mặt nước đã cảm giác có một loạt sợi mềm mịn dài ngoằng quần lấy.

Khi nâng chân lên, đã thấy một thân người lộ ra dưới thứ sợi đen bóng như không màu kia.

Cặp mắt lưu ly đen tuyền phát sáng, trong bóng đêm, chiếc khuyên tai đỏ nhấp nháy, tí tí từng tiếng.

Một phút sau, vẫn không có một âm thanh nào vang lên.

Bàn chân người đàn ông nâng lên, thân người thẳng tắp di chuyển, tiếng bước chân chạm đất trầm ổn.

Đốm lửa sáng nhấp nhóm, mắt Hàn Nhã Hy hết nhìn lên nhìn xuống lại nhìn về phía đốm lửa kia.

Cô giật mình nhìn người mình, trên người đã bao bọc một lớp áo choàng tắm rất kín, hơn nữa còn rất ấm.

Cô đang tựa mình vào một mỏm đá dựng cao, khá mịn, chẳng trách bị làm phiền cũng không phát giác được.

Điều khiến cô sợ hãi hơn nữa chính là, ai là người đã mặc đồ cho cô, còn đem cô ngồi ở một chỗ tốt thế này mà ngủ, tin chắc có người điên mới làm, tất nhiên là vì không sợ bị người khác nói mình biến thái.

Cho đến khi nhìn thấy khuôn mặt kia đang ngồi cạnh đốm lửa, từ người đàn ông đó tỏa ra ánh hào quang chớp nhoáng lóa mắt, đôi mắt người đó nhắm lại, cả người vẫn mặc bộ vest chỉnh tề ngồi im trên ghế gỗ thì mắt cô vẫn mở to trừng trừng nhìn người đó.

Hàn Nhã Hy đứng dậy, cô nghĩ mình cần phải rời đi nhanh chóng, không muốn người đàn ông này phát hiện ra.

Cô không muốn người này biết, cả người cô, cả trái tim cô đang run rẩy kịch liệt.

Bàn chân thon gọn bước từng bước nhẹ nhất, tư thế chuẩn bị lườn qua người kia mà đi, vừa đi vừa cẩn môi thật chặt, hai mắt lần mò trong con đường tối.

"Bụp" bàn tay to lớn nắm chặt bàn tay cô giật xuống, cả người cô nằm gọn vào lòng người đàn ông.

Tim đập liên hồi, cả người nóng hừng hực, Hàn Nhã Hy sợ hãi dẩy dụa khỏi người đó nhưng càng gắng sức càng bị thu chặt vào.

Mùi hương bạc hà ập vào khoang mũi, rất dễ chịu.

Cô ngồi yên đó, lúc này cả người đã ngồi lên người kia, hai tay bị người đó nắm chặt.

Cô vừa mở miệng, lập tức âm thanh trầm thấp của người đó phá tan hết câu nói của cô:

- Cô... Là Châu Lệ Băng?

Có chết cô cũng không ngờ, người đàn ông này, à không, Triệu Thanh Mẫn, người này biết tên của cô, hơn nữa còn là thân phận trước đây của cô.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Cùng nhau trượt tuyết - Người đàn ông đó lại xuất hiện

Cứ như vậy, tuyết rơi.

Cách mấy tiếng đồng hồ, Hàn Nhã Hy lại nghe tiếng thở dài thườn thượt của Mạc Đình, nghe mà cảm thấy cực kì buồn cười, đặc biệt là Phi Hùng cũng phải cười đến ôm bụng vì cái tình trẻ con của cô.

Nghĩ lại anh càng cảm thấy bất ngờ khi Mạc Đình bí mật nói cho anh biết toàn bộ mọi chuyện, hơn nữa còn là chi tiết, anh còn hoảng hốt cho rằng cô bị lừa mờ nên mới ăn nói như vậy, nhưng biểu hiện của người đàn ông giống như quen thân đó đã chứng minh sự thật.

Anh càng yêu cô gái nhỏ biết chịu đựng này hơn.

- Hy Hy à, mình muốn đi trượt tuyết, trời như vậy sao mà đi đây?

- Mẹ ơi, con tưởng tuyết sẽ rơi luôn một lần chứ, sao cứ cách mấy tiếng nó lại rơi như vậy, làm con buồn quá.

- Phi Hùng à, em muốn đi trượt tuyết.

Mạc Đình hết nằm lại bò trườn từ người này qua người kia, than vãn đủ kiểu, đến nỗi bây giờ Tuyết Như còn không dám để Mạc Đình tới gần tiểu Hân, nếu không con bé sẽ không ngủ ngon.

Mấy tiếng sau...

- Wow, mình biết mà, tuyết chắc chắn sẽ ngừng rơi, nhìn xem, tuyết như vậy trượt tuyết rất sướng đó nha. - Mạc Đình toét miệng cười, cả người khoác mấy lớp áo dày, đội mũ len đang cảm thanh trượt kéo đi kéo lại trên mặt tuyết, nhìn cô thích thú vô cùng.

Những người con lại không ai thêm vào một câu, chính vì sự mè nheo trẻ con của Mạc Đình mà cả nhóm phải vượt mấy dặm đường tới đây, trên đường đi gặp không ít nơi bị sạt lở, thế nhưng vẫn kiên trì đến đây.

Bà Diệp không muốn ra ngoài nên ở lại khách sạn cùng tiểu Hân dạo quanh khắp nơi.

Hàn Nhã Hy nhìn những hàng cây thông to ở phía xa, trầm mặc một lúc mới bước từng bước khó nhọc.

Lớp tuyết dày nhưng khi bàn chân cô đặt xuống lại nặng như chì khiến nó lún xuống, cô than ngắn thở dài không biết làm sao khi nhìn đám bạn ở phía trước, ai cũng có đôi có cặp.

Cô tự nhiên nghĩ đến Nguyễn Bá Nam, không biết anh giờ đang làm gì? Tại sao mấy ngày này không liên lạc cho cô?

Cô muốn gọi cho anh nhưng lại nghĩ anh bận bịu, sợ làm phiền nên quyết định đợi anh rảnh sẽ gọi cho cô.

Kết quả không thấy bất cứ cuộc gọi nào.

Bước chân cứ vậy bước trên tuyết, cô đi tút lút ở phía sau, căn bản là không ai để ý đến.

Cô bắt đầu tập trượt một mình.

Đây là lần đầu tiên cô trượt tuyết, lại không có người hướng dẫn nên khá khó khăn trong quá trình trượt, cô đã ngã xuống đến không dưới mười lần.

Cả người tê cứng, nhán mảy một cái, ý định không trượt tuyết nữa xuất hiện trong đầu.

Cô nhìn Tuyết Như và Mạc Đình, Ngọc Bối, cả ba đều được ba chàng trai cao to kia giúp đỡ, rất nhanh đã có thể trượt.

Chỉnh lại mũ len chặt lại một tí, cô cắn môi rồi hà hà hơi vào tay, chuẩn bị tác chiến lần hai.

Cô nắm chặt thanh sào, hai chân dựng thẳng lại, hướng mũi sào đặt phía sau tấm ván, tay dùng lực đẩy thanh sào, hơi nhướn người về phía trước.

Rầm!

Cả người nằm trong tuyết, mặt cô bị những hạt tuyết làm cho lạnh buốt, cả người run lên.

Một môi dựng người dậy, cô nhìn đám bạn đã trượt về phía nào rồi, chỉ còn những đốm đen chuyển động trên làn tuyết.

Tự nhiên thấy cô đơn, cô muốn về khách sạn.

Mất đảo quanh nhìn mọi vật, chẳng biết cô đi kiểu gì mà đến giờ cũng không xác định được phương hướng của chiếc xe mình đỗ.

Cô thà ngồi máy tính phá hoại nhà người khác cả buổi cũng không muốn trượt tuyết mà thê thảm như thế này.

Cô giựt phát chiếc mũ len đỏ trên đầu, mái tóc dài lập tức bung tỏa, không nặng không nhẹ mà xõa xuống lưng cô, cảm nhận vùng sau lưng ấm áp hẳn.

Cô quay đầu về phía ban nãy mình vừa đi, muốn tìm xe ngồi trong đó đợi đám bạn thì như một lực hút, mũi cô chạm vào bờ ngực rộng nào đó.

À không, là chạm vào một chiếc áo khoác dày, nhưng sự cảm nhận từ bờ ngực rộng đó rất chân thật, rất ấm áp.

Đến khi cô ngẩng đầu lên thì cả người run lên, giật mình như bị người khác bắt quả tang.

Người đàn ông nhìn như xa lạ kia chính là người buổi tối ở hồ nước nóng đó, anh ta là Triệu Thanh Mẫn.

Mà ám ảnh đối với cô chính là câu nói của anh ta.

Đầu anh ta đội một chiếc mũ len đen, chiếc áo khoác dày, quần chống thấm, giày trượt tuyết, cả người nhìn như vậy mà vẫn cuốn hút, thật đáng để cánh đàn ông nể phục.

Đặc biệt là đôi mắt kia, nó đang nhìn cô chăm chú, khiến cô lại nổi gai ốc.

Luồng sóng từ đại não truyền đến, cảnh báo nguy hiểm chắc chắn sẽ xảy ra.

Hàn Nhã Hy mở miệng định phản bác lời người đàn ông, thế nhưng miệng vừa mới nói lại bị ngăn chặn bởi một nụ hôn nóng bỏng.

Rất cuồng nhiệt, anh ta rất cuồng nhiệt mà hôn cô.

Hai mắt mờ to, cô không thể phản bác vì thừa nghĩ, người đàn ông này chắc chắn đã bị nhiễm gì đó, hoặc là nhầm cô với ai đó.

Đúng, cô là Châu Lệ Băng, nhưng chưa từng gặp qua người đàn ông này, mà có cũng chỉ là trên các kênh truyền hình, không đến nỗi tình cảm sâu nặng khiến người này vừa gọi tên liền hôn cô.

Cả người nằm gọn trong lòng một người xa lạ, thế nhưng hơi thở của người này lại quen thuộc vô cùng, từ một nơi nào đó trong trái tim nhen nhóm một hạt mầm muốn nảy nở sinh sôi.

Khi người này một lần nữa ôm chặt cô vào lòng, đặt cằm lên vai cô hưởng thụ mùi hương thơm mát, cô nhàn nhạt mở miệng:

- Xin lỗi... Anh nhầm người rồi...

Người đàn ông kia vẫn không nhúc nhích, mà cô ở trong lòng người đó cũng không dám nhúc nhích.

Mặc dù khi gặp anh ta ở khách sạn, đã nhìn rõ khuôn mặt đẹp đến như tranh vẽ kia, nhưng khi ở trong lòng anh ta lại có cảm giác không chân thực.

Không chân thực vì cảm xúc của cô cực kì hỗn loạn, khó chịu, âm ỉ thứ gì đó trong lòng mà không sao hiểu được.

Sự chua xót dâng lên, mặc dù cô được xem là người vợ tương lai của Nguyễn Bá Nam, thế nhưng lại ở đây mà ôm hôn một người đàn ông khác.

Rất nhanh, cô nói một câu, rất đơn giản mà nhẹ nhàng, sự nhu mì được tôi luyện bao nhiêu năm qua cuối cùng cũng có chút hữu dụng trong tình huống này.

- Tôi là Hàn Nhã Hy, vị tiền sinh này, có phải hay không nhầm tôi với cô Châu gì gì đó?

Đến bây giờ cô mới để ý, trong bóng đêm như vậy, chiếc khuyên tai của anh ta lại nhấp nháy ánh đỏ, thi thoảng còn phát ra tiếng kêu nào đó rất kì lạ.

Anh ta vẫn im lặng, cho đến khi một phút sau, khi cô chuẩn bị đứng dậy, cả người liền bị giữ chặt lại.

Một tia sắc bén chạy xuyên qua, cô rõ ràng cảm nhận được cả người đàn ông run lên một cái, sau đó lập tức khôi phục lại bộ dáng trầm trầm kia, cả ngày cuối cùng cũng nói một câu nhưng lực siết chặt ở eo cô vẫn mạnh mẽ như vậy.

- Xin lỗi, cô Hàn, nhưng tôi không nhầm người.

Mái tóc đen được người đàn ông kia đùa giỡn, cô lại nghĩ đến những kẻ biến thái thường dùng những cách này để quyến rũ người phụ nữ.

Những người có tiền thường hay lăng nhăng, mà đối với Triệu Thanh Mẫn khả năng đó hoàn toàn có thể xảy ra, huống chi vừa rồi anh ta vừa gọi tên một người phụ nữ khác, đến cuối cùng vẫn một mực nói mình không nhầm người.

Vậy anh ta muốn gì?

Có tiếng động của đế giày, khi Triệu Thanh Mẫn đỡ cô đứng dậy, bàn tay chỉnh lại chiếc áo tắm ban nãy đã có phần lộn xộn, qua đóm lửa nhập nhòe, cô không nhận diện được khuôn mặt của anh ta, thế nhưng đôi mắt phát sáng kia cô không thể nào quên được, nó vẫn nhìn cô chăm chú, điềm đằm một câu:- Cô Hàn, tôi là Triệu Thanh Mẫn, rất vui được quen biết, lần sau chúng ta sẽ gặp lại.

Nắm lấy bàn tay của cô, lực cánh tay người đó truyền vào có phần ấm áp, có phần mạnh mẽ, bao cứ lấy toàn bộ, sau đó thả lỏng ra, để lại cho cô một khoảng trống lạnh lẽo.

Xoay người rời đi, dáng người thẳng tắp trong đêm không hiện rõ hình.

Khi cô đang vuốt lại mái tóc đen đang rối của mình, giọng người đàn ông đó vẫn tiếp tục vang vọng:- Đừng ngâm nước lâu, rất dễ bị cảm.

Đó, dường như là một cách quan tâm đến người khác của anh ta.

Bây giờ gặp lại, anh ta vẫn cường mạn như vậy, khi gặp cô, ý cười vẫn không hiện lên dù chỉ một chút.

- Cô Hàn, thật may mắn.

Lướt nhìn cô một lượt từ đầu đến cuối, dừng lại ở chiếc váy trượt cùng đôi giày trượt đang dính trên đó, khóe miệng anh ta nhếch nhếch lên.

Cô nhìn lại anh ta, duy nhất một đôi giày trượt.

Thật nực cười.

Cô không muốn nghĩ xấu cho anh ta, nhưng điệu cười đó cô không tài nào chấp nhận được, giống như đang phi báng cô vậy, lòng cô cứ nổi lên trận gió lốc, đang theo thời gian mà hình thành.

Nhưng anh ta lại cười đẹp, cô không thể phủ nhận.

Cho dù là một cái nhếch môi, nhưng nó đối với cô đã là đủ, vì hình như đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người đàn ông này cười.

À không, nhìn có phần quen thuộc, nhưng cô không rõ đã từng nhìn thấy ở đâu.

Anh ta rất điềm tĩnh mà sát đến gần, không một giây cho cô suy nghĩ đã xoay người cô lại, lực ở vai vừa phải, hơi dùng sức nên nhiệt từ bàn tay anh ta truyền đến, vừa đủ ấm cho cô.

- Đặt hai chân song song với tấm ván, hai thanh sào đặt hơi chéo, dùng lực một chút...

Giọng anh ta rất trầm, lại khàn khàn, thế nhưng lại dễ nghe, cô thuận động tác nghe theo, chỉnh lại tư thế của mình.

- Được rồi, hơi nhích người về phía trước, đẩy thanh sào ra phía sau, chậm thôi.

Anh ta hướng dẫn rất tỉ mỉ, cử chỉ lại nhẹ nhàng, mặc dù thỉnh thoảng làm cô đau nhưng cô biết anh ta đã nhẹ tay lắm rồi.

Bây giờ mới có cảm giác mình đang trượt tuyết, hơn nữa, lại có người chỉ dẫn, xem ra còn được hơn cả Mạc Đình lần Tuyết Như, cô tự nhiên vui hẳn, nụ cười tươi rói rõ trong trời tuyết.

- Tôi trượt được rồi. - Tấm ván nhẹ lướt trên mặt tuyết, tay cô chậm chậm đẩy thanh sào, rất có nhịp, lại chạy lướt như đang đi xe đạp, thật không tồi.

Người đàn ông theo phía sau cô, bàn chân uyển chuyển lướt lướt, rất nhẹ nhàng mà đã đi ngang hàng cùng cô, gật gật đầu.

- Dùng sức dần, hai chân cố định ván, đừng để lệch, thả lỏng người một chút.

Cô và anh ta mỗi người một đường kéo dài lóp tuyết, băng băng di chuyển hết chỗ này đến chỗ kia, không trượt nhanh mà chỉ đơn giản như đang đạp xe đạp đi ngắm cảnh, hoàn toàn không bận tâm đến đường đi.

Cho nên khi trở về, cô và người đàn ông đó gặp tuyết rơi, lại nặng hạt, căn bản không thể trượt nổi, khó khăn đi bộ tìm đường về.

Trời tuyết rơi một nhiều, mà đường trở về vẫn không thấy.

Hàn Nhã Hy càng lúc càng sốt ruột.

Nhìn thấu suy nghĩ của cô, Triệu Thanh Mẫn nắm lấy bàn tay đeo găng của cô, mắt hiện một tia mờ ảo.

- Cô Hàn, trời như thế này chúng ta không thể về kịp được, tiện gần đây có căn nhà trọ, chúng ta vào đó đợi tuyết ngừng rơi rồi trở về cũng không muộn.

Đắn đo một lúc, cô vẫn nghe theo anh ta mà đi.

- A... - Xương khớp lẩn lộn, đi chọc phải hòn đá khiến chân cô không tài nào cử động, cứ nghĩ như gân đã chạy đi đâu mất, toàn bộ đều đông cứng nhưng vẫn mang lại cảm giác đau đớn.

Triệu Thanh Mẫn dường như không nghe thấy, nhưng thấy tốc độ của cô chậm dần, bàn tay còn muốn rời khỏi anh, khi quay đầu đã phát hiện ra biểu hiện kì lạ của cô, đến khi đặt cô trên một mềm đá, tháo chiếc tất chân ra mới thấy đỏ ửng, lại sưng lên một cục.

Mặt người đàn ông này không dễ coi chút nào, anh ta nhìn cô ái ngại, cặp mắt nhìn cô thăm dò:- Cô Hàn, thế này không ổn, để tôi công cô vậy.

Cô chưa từ chối đã nằm gọn trên lưng anh ta, tấm lưng rộng thật ấm áp dễ chịu.

Cô ở trên lưng Nguyễn Bá Nam cũng chưa từng như vậy, thường thường chỉ là đùa giỡn với anh, nhưng trường hợp lần này, cô không thể đùa giỡn, thành ra mang chút cảm giác khác người.

Như bị điện giật vậy.

Bước chân người đàn ông in sâu trên nền tuyết, từng dấu chân một in thật rõ, từng bước đều đặn, cả người cồng một cô gái xinh đẹp, mái tóc dài rủ xuống phía sau, thảnh thơi lác lác theo từng cái nhấc chân của người đó.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Bí mật người đàn ông - Ký ức mơ hồ Hiện ra, đêm đen thất lại

Cởi bỏ lớp áo khoác bên ngoài, người đàn ông nhìn Hàn Nhã Hy, miệng cong cong ẩn hiện nụ cười:

- Cô Hàn, xem ra tối nay, chúng ta phải trú tạm ở đây một đêm.

Một căn phòng nhỏ có ngọn nến vàng thấp sáng, cả căn phòng chìm trong màu vàng đơn điệu, từ bốn góc phòng thảnh thơi bay đến mùi gỗ hương, trong phòng đậm bạc một chiếc giường đơn cùng một chiếc ghế tựa.

Hàn Nhã Hy tầm mắt vừa nảy còn chú tâm đến cơn bão tuyết bên ngoài cửa sổ, không để ý người đàn ông kia đã nằm lên giường nhắm mắt từ lúc nào, đến khi cô nhìn, anh ta cũng xem như đã vào mộng đẹp.

Vừa nảy cũng may đến kịp nhà trọ, tiếc là bão tuyết bắt đầu nổi lên, thổi tốc cả cây cối xung quanh khiến cô rùng mình.

Còn người đàn ông này, vừa thuê được phòng đã tung tung bế cô về phòng, kiểm thuốc xoa bóp giúp cô.

Cho dù anh ta rất tốt nhưng cô vẫn không thể vì thế mà bị bắt nạt, không đồng tình với hành động kia.

Mây nhú lại, cô không chút cảm tình mà đứng dậy, tiến về phía giường, bàn tay đưa lên lay lay cánh tay người nào đó.

- Đây...

Ai đó vẫn không động dậy, cô cắn môi day mạnh một cái, miệng gọi to:

- Triệu Thanh Mẫn! Châu Lệ Băng..

Thấy anh ta không động dậy, cô lắc lắc đầu quay người ngồi xuống chiếc ghế tựa, vừa muốn thổi nển trên chiếc bàn đặt sát đó thì 'soạt' một tiếng, người đàn ông như chiếc lò xo bật dậy, mở mắt nhìn cô.

Như một loại dự cảm, cô đôi mắt xem biểu tình trên mặt anh ta, nhưng anh ta quá giáo hoạt, khuôn mặt đẹp đẽ kia lúc nào cũng không biểu hiện gì nhiều, cặp mắt lưu ly đen mang lại nhiều loại cảm giác, đến bây giờ lại cho cô thứ gọi là bi thương.

Mặt anh ta không đổi, hai tay chống xuống giường, nhìn cô, đầu hơi nghiêng mà để cho cô thấy rõ khuôn mặt lúc này của mình:

- Cô Hàn, cô vừa gọi tên một người.

Trầm mặc, là một loại yên tĩnh đến lạ thường, âm điệu xuống dốc lạ thường, mặt cũng lạnh đi lạ thường.

- Châu Lệ Băng? Cô buột miệng nói à?

Khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện một nụ cười rất đẹp, đúng hơn là cười mỉm, Hàn Nhã Hy tự vấn an mình là một người rất mềm mỏng, trái tim sắt đá mà nói ra mấy từ, điệu bộ hết như người vừa sợ hãi mấy giây trước tuyệt nhiên không phải là cô.

- Là anh nghe nhầm.

Là một loại hoang tưởng quá đổi bình thường, nhưng đối với cô đó chỉ là một loại nhầm lẫn của anh mà thôi.

Cô không thể hiểu, người đàn ông này trước đây đều bị loại hoang tưởng này làm cho si tâm.

Thân mình cũng không dễ gì nằm được trên chiếc giường quá đổi ngắn ngủn, Triệu Thanh Mẫn cả người đứng dậy tiến lại phía cửa sổ, lấy tay châm một điếu thuốc, khói thuốc bay lên làm cô khó chịu, loại khó chịu này, không phải là vì ghét mùi thuốc lá, mà là vì cái tác hại của nó.

- Cô ngủ trên giường đi.

-...

Nửa đêm, ánh đèn vẫn sáng lên trong căn phòng tối đen.

Bên ngoài tuyết vẫn dày đặc tấn công mọi thứ, tàn phá mọi thứ mà nó đi qua, tất cả đều vùi trong màu trắng tinh khôi mà nhẫn nại của nó.

Khó khăn lắm mới ngủ được, thế nhưng động tĩnh của người đàn ông kia dù nhẹ nhàng đến mấy cũng khiến cô tỉnh giấc, nguyên nhân cũng vì cô lạnh, lại chỉ có chiếc chăn mỏng bù đắp một phần.

Hàn Nhã Hy ngồi thẳng người tựa vào thành giường, nhắm mắt nhìn người đàn ông vẫn còn ngồi trên chiếc ghế tựa, vàng sáng đỏ vẫn không ngừng nhấp nháy.

Chiếc khuyên tai đó thật đẹp, bóng anh ta cũng thật đẹp, trong bóng đêm giá lạnh này.

Một lúc lâu sau, giọng trầm khàn đó phát ra, tầm hướng người đàn ông vẫn hướng bên ngoài cửa sổ:

- Cô chưa ngủ à?

- Chưa.

Chỉ có tuyết bên ngoài trắng xóa, bên trong này lại tối đen một màu.

Cô cảm di động mở lên, ánh sáng hắt ra mỏng manh, vừa gặp ánh sáng khiến cô không thể tiếp nhận phải nhắm mắt lại, một lúc mới mở ra, bàn tay bắt đầu di chuyển.

- Ở đây không có sóng.

Tắt điện thoại một cái 'phụt', cô bất đắc dĩ nhìn người kia, đôi mắt thật muốn giết người không dao.

Cô một lần nữa nằm xuống, thế nhưng người đàn ông đó như tự ki mà nói một mình.

- Trong cuộc đời tôi, đáng nhớ nhất cũng đáng hận nhất chính là năm tôi còn mười bảy tuổi.

Cô ấy trong sự xinh đẹp lạnh lùng mà đến bên tôi, thế nhưng tôi vì hiểu lầm mà đánh mất cô ấy.

Người con gái này tốt đẹp đến vậy, cuối cùng lại bị tôi hại cho tâm tàn phế liệt, từng nhát súng, từng mảnh vỡ đó, ắt hẳn phải dành cho tôi mới đúng.

Cô hơi ngẩng đầu lên đã thấy người đàn ông đưa tay lên day trán.

- Buổi tối hôm đó, trời không có tuyết rơi, nhưng cơn mưa mang mùi máu đỏ vẫn ở bên cạnh tôi đến bây giờ. Cô ấy tên Châu Lệ Băng.

Gió lốc quần xé lấy ô cửa sổ, muốn đập vỡ ô cửa kính lọt vào, những tiếng hét xé vải đó nghe bên tai như rít từng tiếng.

- Cô ấy chết rồi.

Dẫu biết có thể sau đó có biến cô, Hàn Nhã Hy vẫn giật thót mình, nghe từng lời nói của anh mà như dao cứa vào người, cửa từng nhát từng nhát, vẫn chưa chịu róm máu, chỉ là lướt từng đường từng đường xước trên đó.

- Tai nạn, năm đó cô ấy mười bảy tuổi, chết trong tai nạn ô tô.

Đơn thuần vì âm điệu trầm trầm thổi vào tai làm cô nổi gai ốc, âm thanh xe cộ làm cô đau điếng người, tiếng xe cấp cứu, còn có tiếng la hét thảm thiết.

Lúc đó cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, tiếng con người đó vang vọng lại.

"Loại con gái như cô ta... tôi chỉ muốn bắn chết!"

"Tôi quen cô ta... chỉ vì mục đích lợi dụng!"

"Tôi cứ nghĩ nếu tiếp cận Châu Lệ Băng có thể một tay giết chết Cửu Băng Hà, đó là mục đích của tôi!"

Người đàn ông đó vẫn đang nói, giọng dần nhỏ lại, âm điệu dần dần thấp đi.

- Tuổi trẻ bông bột khiến tôi không thể ở cạnh cô ấy, cũng khiến tôi đánh mất cô ấy.

Năm tháng qua đi, tôi quên đi cô ấy, quên đi tất cả.

Đến bây giờ, cảm giác đó đã không còn nữa, tôi quên cô ấy rồi.

Mặt đắng, Hàn Nhã Hy cắn chặt môi, mặt lạnh lẽo nhìn người đó.

Chính là khi nước mắt cô rơi, cô đã từng nghĩ, có thể quên đi tất cả đúng là một việc tốt, thế nhưng khi nghĩ lại, những gì đã trải qua mới là bài học để cô cần nhớ để bước tiếp, làm lại từ đầu, biết cách nghĩ, biết cách đối phó.

Triệu Thanh Mẫn mím môi, bàn tay đặt trên trán cảm thấy đau buốt, trán lạnh lẽo từng lớp mồ hôi, tim đập kịch liệt.

Chỉ là muốn ôm em một chút, hôn lên trán em, sau đó yên lặng rời khỏi, thế nhưng thật khó, hình ảnh người con gái đó vẫn hiện về.

Em là Hàn Nhã Hy cũng được, Châu Lệ Băng cũng được, nhưng đừng để tôi đau.

Đến khi tuyết có dấu hiệu ngừng lại, trời cũng hừng sáng.

Triệu Thanh Mẫn đứng cả người dậy, cơ chân cùng cơ tay đầy mệt mỏi mà cố chấp bước gần đến giường.

Ngồi ở bên mép, nhìn khuôn mặt kia đang ngủ say, đáy mắt người này xuất hiện một loại phức tạp khó nói.

Cô gái này, mọi lúc đứng gần cô, hương hoa hồng lại phát phơ xuất hiện nơi cánh mũi, khiến anh không thể định hình.

Là một loại cảm giác ám áp thân thuộc, một loại quen biết đã lâu không tìm thấy, cho dù anh chỉ mới gặp cô một lần.

Hoặc lúc ôm cô trong vòng tay, hít thở hương thơm đó từ càn cỏ trắng ngần, cả người anh thư thái lại, mọi bất lực bao năm qua coi như được giải thoát.

Ít nhất, Hàn Nhã Hy rất giống cô ấy, là một phiên bản mới?

Thượng đế, Người vẫn thương anh.

Bàn tay đưa đến khuôn mặt yên tĩnh như nước, vừa đưa tay sờ một chút đã nghe thấy giọng nói mè nheo trong cơn mơ của cô.

- Bá Nam... Đừng nghịch...

Bàn tay đang vuốt khuôn mặt cô dừng lại, sắc mặt người đàn ông trở nên khó hiểu, mắt lưu ly xuất hiện từng tầng tơ máu.

Rất nhanh, liền biến mất, cả người đứng dậy thẳng tắp, lấy áo khoác trên móc ra, người đàn ông chậm rãi rời khỏi phòng, bóng người nhìn thật cô đơn.

Hàn Nhã Hy rời khỏi căn nhà trọ khi mặt trời đã bắt đầu chiếu rọi khắp nơi, mặt tuyết dần tan ra.

Mùa đông đã qua rồi.

Người đàn ông đó cũng rời khỏi, không một lời từ biệt.

Cô đi lần mò trên đường tuyết, một người dân tốt bụng đã giúp cô rời khỏi nơi này.

Cô không biết, Triệu Thanh Mẫn đã nhờ họ giúp đỡ, hơn nữa còn chi trả phí.

Cũng may trước khi đi cô được ăn một bữa no nê nên cả người tràn đầy năng lượng, bước được một đoạn đường khá xa thì trong túi cô reo lên tiếng chuông điện thoại.

Cô nhìn xung quanh, đã qua rừng cây rậm rạp, có sông cũng hợp lý.

- A lô.

Mạc Đình sốt ruột la cuống cả lên, muốn hét ngay trong điện thoại, cô phải nhắc điện thoại ra xa mới tránh bị thùng tai, bình tĩnh nghe cô gái kia từng câu từng câu hết:

- Từ hôm qua cậu ở đâu hả? Tại sao lại không đi cùng bọn mình? Còn nữa, nếu cậu không thích thì quay lại xe? Sao lại chạy đi lung tung...

Hàn Nhã Hy mỉm cười lắc lắc đầu, cô bước tiếp từng bước, nhìn người phụ nữ cạnh mình chỉ tay ý đi tiếp.

- Mạc Đình à, hôm qua mình trượt hăng quá, gặp bão tuyết nên ở lại nhà trọ gần đó. Bây giờ mình đang về.

Cô gái kia bực dọc hỏi:

- Giờ cậu ở đâu? Tớ gọi Phi Hùng đi đón.

Hàn Nhã Hy bên này lắc lắc đầu, tầm mắt nhìn đoạn đường khá xa phía trước, bấm bụng đi ô tô chắc chắn sẽ rất khó khăn, vì thế thuận miệng nói dối:

- Không sao. Mình sắp về đến nơi rồi, đừng lo.

Bên kia tắt máy, dám chắc Mạc Đình đã tức giận lắm rồi.

Cô cười khỏ, nhờ người phụ nữ nhanh chân đưa mình rời khỏi.

Đôi mắt đen đỏ thỉnh thoảng nhìn lên bầu trời, chưa bao giờ lại cảm thấy nó lạnh lẽo như lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Đường Hắc Long trở về - Biểu hiện kì lạ của một cậu nhóc

Đông qua đi xuân tìm đến, cây cối lúc này phát triển tươi tốt, thi nhau đua nở.

Những khóm hoa hồng trước nhà cũng bắt đầu đâm chồi nảy nở, một vài cây bắt đầu ra nụ.

Hàn Nhã Hy đứng bên khung cửa sổ, nắng nhàn nhạt chiếu vào người cô ấm áp.

Kì nghỉ vừa rồi thật quá sức tương trọng đối với cô, không phải là một kì nghỉ bình yên êm đẹp mà nó như sóng vỗ có thể đánh vào bờ bất kì lúc nào.

Mà cô, như vừa đi qua một giấc mơ vẫn chưa tỉnh dậy hoàn toàn.

Thỉnh thoảng vẫn nhớ đến người đàn ông đó, tim nhói lên từng hồi, thế nhưng vẫn bình tĩnh lại được.

Những lời nói trong bóng đêm khi đó vang vọng lại như một lưỡi dao sắc bén siết chặt người cô, từng chút từng chút một.

Cô ngần ngại ở đó một lúc lâu, đến khi chiếc còi ô tô quen thuộc vang lên, đưa mắt nhìn xung quanh đã thấy một chiếc ô tô đen tiến sát cổng biệt thự, tiếp đó là hai cánh cổng mở ra trong nháy mắt.

Tầm mắt cô nhúu chặt lại rồi mờ hẳn ra khi thấy từ trong xe, một người đàn ông bước ra ngoài, khuôn mặt góc cạnh không tì vết với những đường nét bài mơn theo năm tháng, thế nhưng càng mang thêm vài phần kiên nghị.

Mà khi tầm mắt kia đảo quanh đã nhìn thấy cô, trong mắt là một loại phức tạp khó nói.

Đường Hắc Long giờ tay vẫy vẫy với cô, cô mỉm cười đáp lại, anh lại quay lưng về phía cô, bước từng bước một đến cánh cửa còn lại vẫn đang đóng kín.

Cô khó hiểu, trong lòng bồn chồn.

Mấy năm gần đây, cô nhìn đã thấy Đường Hắc Long khác trước rất rất nhiều.

Làn da hồng hào, toàn thân sáng khoải, người đã có chút to hơn trước, thế nhưng nếu không nhìn kĩ sẽ không phát hiện ra, mái tóc đen kia nhìn từ xa trông cũng thật bắt mắt.

Anh ta hình như có ăn diện hơn trước, nhìn cũng quyến rũ hơn trước.

Hàn Nhĩ Hy gõ gõ tay vào thành cửa sổ, môi cắn cắn đoán xem rốt cuộc người còn ngồi trên xe đó là ai.

Đến khi một bàn chân nhỏ xíu lộ ra, kèm theo đó là một bàn tay, rất nhỏ, đoán chừng là một cô nhóc hoặc cậu nhóc nào đó.

Cô đỏ mặt, đưa tay xoa xoa má, nhiều năm không gặp, đừng nói người họ Đường kia đã có con luôn rồi chứ? À không, đừng nói là đã kết hôn mà không mời cô nhé?

Đúng như dự đoán, một thân ảnh nhỏ xíu, thấp chỉ đến đầu gối của anh ta bước ra, vì quá nhỏ, thế nên Đường Hắc Long phải gần như quỳ xuống mà bế cả cậu nhóc đó lên.

Tóc đen được cắt tỉ mỉ được vuốt dựng lên, áo cộc ngắn khoác thêm một chiếc áo khoác cùng quần jean, chiếc giày thể thao nhỏ màu đen cực ngầu.

Cô đánh giá nhận xét cậu nhóc kia, mà tầm mắt nhỏ kia cũng đang nhìn cô chăm chú.

Ngồi trong lòng người ba yêu quý, cậu nhóc không thỏa mãn mà dẫu môi chỉ vào trong xe:

- Ba, còn mẹ nữa, còn mẹ nữa mà!

Cực kì trẻ con mà nhìn người phụ nữ trong xe, ngây ngô nói, nhưng thật tâm trong lòng cực kì xảo trá.

Đường Hắc Long hướng tầm mắt về phía cửa sổ nhìn người con gái đang ngồi trên bệ cửa, trong mắt thoáng một tia phức tạp, khi chuẩn bị đưa tay đón lấy người phụ nữ thì người trong xe đã bước ra, một bộ váy giản dị gần gũi, môi hồng, mắt sáng long lanh.

- Tiểu Hạo, không nói nữa. - Cô nhìn vào mắt cậu bé, hình như đang cố gắng kiềm lại thứ gì đó, đôi mắt trầm trầm, hơn nữa có phần u uất, cô xoa má cậu bé cười mỉm thế nhưng lại như không nhìn thấy Đường Hắc Long.

Tiểu Hạo đương nhiên nhận ra sự khác lạ của mẹ, cậu bé quay đi không thèm nhìn, mắt lại nhìn người ở tầng hai trên kia, cậu thấy một bộ váy trắng nổi bật trên khung cửa gỗ nâu thẫm, một mái tóc đen dài buông xuống, làn da trắng như sữa kia, khi đưa lên vuốt mai tóc tạo thành một loại quyến rũ khó cưỡng nào đó, bên dưới tầng lại là những bồn hoa hồng được chăm sóc kĩ càng.

Không thèm, cậu không thèm nhìn.

Phòng mang trọn má, cả mặt đỏ lên, cậu không muốn bản thân mình bị đánh gục.

Bởi vì mẹ cậu đã gục ngã, cậu không muốn mẹ rời xa cậu, không muốn người phụ nữ bên kia chiếm lấy cuộc sống đầy hạnh phúc của cậu.

Một nhà ba người, là cậu, là ba, là mẹ, là bà nội, không cho thêm một ai khác.

Người phụ nữ kia đẹp đến mấy cậu cũng không cần, cậu chỉ cần mẹ cậu thôi, mẹ cậu mặc dù rất ngốc nhưng đơn thuần mà dễ thương nữa.

- Mẹ, con muốn mẹ bế. - Cậu đưa hai bàn tay mình vờn người ra, không muốn mẹ buồn nên đành phải ra kế sách, thế nên muốn cùng mẹ âu yếm cho người phụ nữ kia xong.

Sắc mặt Đường Hắc Long cứng ngắc, nụ cười khô khan xuất hiện, anh bất đắc dĩ cười khổ mà đưa cậu nhóc cho người phụ nữ kia.

- Mẹ ơi, ở đây là nhà ai hả mẹ? - Tiểu Hạo rất nhanh mà vùi đầu vào lòng mẹ, cảm nhận mùi nước hoa nhẹ hòa quyện cùng mùi hương quen thuộc làm cậu bé cực kì dễ chịu mà nũng nịu hỏi.

Lăng Nghi nhìn cậu bé, cuối cùng không chịu đựng nổi mà hôn trán một cái, sau đó nhìn Đường Hắc Long ý dò hỏi.

Thế nhưng, người đàn ông này lại cầm nín không nói, mắt chỉ chú ý đến người con gái kia.

Tiểu Hạo giận dữ đập đập vai người đàn ông, cậu dùng sức rất nhiều nhưng đối với anh ta lại như không mấy may một sợi tóc.

- Ba, ba nói đi kìa!

Trở về trạng thái ban đầu, Đường Hắc Long mỉm cười, anh nhéo nhéo cái má phúng phính kia một cái, sau đó nhìn Lăng Nghi, ánh mắt một lần nữa mang theo sự phức tạp.

- Chúng ta vào thôi.

Hàn Nhã Hy nhìn ba người đã vào trong nhà, bước chân cũng nhanh nhẹn hơn mà bước từng bước xuống nhà, mắt nhìn thấy ba người, khỏe môi không nhìn được dâng lên, cô nhanh chân mà không cẩn thận trượt xuống cầu thang.

Cứ nghĩ sẽ ngã ra đất thế nhưng một lực kéo vừa vặn giữ cô lại, người cô theo quán tính mà lao vào lòng, cơ thể người đàn ông rộng lớn lập tức bao trùm.

Đôi mắt sáng nhìn cô, Đường Hắc Long không kiêu căng mà nhắc nhở cô:

- Cẩn thận một chút.

Cô gật gật đầu, liếc nhìn cậu nhóc lẩn người phụ nữ kia đã thấy ánh mắt của cả hai cực kì phức tạp, coi bộ rất nghiêm trọng.

Cô cúi đầu nhìn, tư thế của hai người kì thực mờ ám, vì thế cô liền rời khỏi người đàn ông mà chạy đến chỗ hai người kia.

- Chào cháu, cô là Nhã Hy, rất vui được gặp cháu. - Cô mỉm cười, một mực dịu dàng như vậy thế nhưng trong mắt tiểu Hạo lại trở thành một loại ghê tởm không thể chịu đựng được, cậu bé lảng tránh ánh mắt của cô, rúc đầu vào lòng mẹ.

Lăng Nghi nhận ngay ra biểu hiện của con trai yêu quý, tay xoa xoa nhẹ người, ngại ngùng nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt:

- Thật xin lỗi, tiểu Hạo không thích người lạ cho lắm.

Đường Hắc Long ngược lại cảm thấy lạ, tầm mắt nhìn người phụ nữ nói dối kia, đánh mắt dò hỏi.

Ngược lại, Lăng Nghi lại làm như không nhìn thấy, chủ động đưa tiểu Hạo cho cô, tiện nói nhỏ với cậu:

- Tiểu Hạo, con ngoan nào, cô ấy rất tốt mà.

Trong lòng cậu bé tức giận ngập phôi, lại bị sự dịu dàng ngọt ngào lắt léo của mẹ làm cho người giận.

Đúng là hồ ly, lại dám ở trước mặt hai mẹ con cậu giở trò!

Không tình nguyện được người con gái đó bế vào lòng, mùi hương đặc biệt xông vào mũi làm cậu có chút không thích ứng, thế nhưng càng nghĩ lại càng cảm thấy dễ chịu.

Được rồi, cậu thừa nhận, là một người con trai, cậu bị người này hấp hồn ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Thế nhưng, cậu sẽ không dễ dàng mà để người này thay thế vị trí mẹ trong lòng cậu đâu.

Lăng Nghi nhìn con trai mình đang trong lòng cô gái kia im thin thít, không có bất cứ cử động nào, trong lòng tự nhiên thấy hoảng hốt.

Cô sợ tiểu Hạo sẽ không còn đặt cô trong lòng nữa.

Cho dù bây giờ hay sau này, cô vẫn muốn mình ở trong lòng cậu nhóc kia là một người mẹ tốt.

Đường Hắc Long cuối cùng cũng hài lòng vì hành động ngoan ngoãn của cậu con trai, anh dịu dàng nhìn cô, âm thanh người đàn ông trở nên mềm mại hơn nhiều lần:

- Sống vẫn tốt chứ? Anh có nghe qua chuyện của em

Hàn Nhã Hy gật gật đầu, tầm mắt lại nhìn cậu bé trong lòng, một trận mềm mại liên tục lấp đầy trái tim cô, cô nhìn Lăng Nghi mỉm cười.

- Tôi là thư ký của Chủ tịch rất vui được quen biết em. - Lăng Nghi chậm chậm từng bước đi đến bắt tay cô gái, bàn tay thon dài đẹp đẽ kia khiến cô trầm mặc một lúc mới buông ra.

Mắt Hàn Nhã Hy ngạc nhiên tột cùng, cô nhìn Lăng Nghi, lại nhìn Đường Hắc Long, khuôn mặt anh cũng có vẻ gì khó hiểu nhìn người phụ nữ kia.

Cô cảm thấy có điều gì đó không bình thường cho đến khi tiểu Hạo mở miệng nhìn người phụ nữ:

- Mẹ...

-...

Lăng Nghi không phản ứng, cô gượng ép bản thân mình thật mạnh mẽ, nhìn tiểu Hạo đầy yêu thương, cả người cuối cùng gập xuống:

- Mong cô hãy giúp tôi chăm sóc tiểu Hạo.

Cô sợ mình ở đây sẽ sợ hãi mà lao vào lòng anh mất.

Cẩn chặt môi, cười tươi nhìn ba người kia, trông bọn họ đúng thật một gia đình ấm cúng, cô quay đầu đi ra ngoài.

Đường Hắc Long vẫn đứng sững người ở đó, không có phản ứng.

Vừa mới nảy ở trên xe, cô còn nói những lời dịu dàng với anh như vậy, nhưng bây giờ lại lạnh nhạt như vậy, khiến anh thật không thể thích ứng.

Vinlky nhìn thấy Lăng Nghi từ trong nhà đi ra, mắt đỏ hoe lấy va li trong cốp xe, anh tò mò nhìn, mặt lo lắng hỏi han:

- Lăng Nghi, cô định đi đâu vậy? Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Cô lắc lắc đầu, lại còn cười một cái, nhìn anh sau đó lấy tay áo chùi đi nước mắt, cô cúi đầu chào:

- Vinlky, phiền anh sau này để ý Hắc Long và tiểu Hạo giúp tôi, những gì cần tôi đều ghi chép vào quyển sổ tay này, mong anh giao lại cho Băng Băng giúp tôi.

Đưa một quyển sổ cho người đàn ông đó, cô một lần nữa cúi đầu rồi đi.

Vừa ra đến cổng, tay cô đã bị một lực kéo kéo bật ra phía sau, cả người rơi vào vòng tay rộng lớn kia, mặt cô đối diện với mặt người đàn ông đó trong gang tấc.

- Anh... Anh...

Cô không biết nên phải nói gì, thế nhưng nhìn người đàn ông kia lại giống như muốn cô nôn hết những lời trong lòng ra bên ngoài.

Đường Hắc Long khó hiểu nhìn cô, lại nhìn vali trong tay cô hỏi:

- Em định đi đâu?

Thì ra nguyên nhân cô để đồ tiểu Hạo và đồ mình riêng là như vậy.

Không thể chấp nhận được!

Lăng Nghi mới khó hiểu nhìn anh, đôi mắt cô to tròn lúc này đỏ hoe, cô mỉm cười nhìn anh ngây ngô:

- Chủ tịch Đường, cô ấy đã trở về, anh cũng đừng gượng ép bản thân ở bên cạnh tôi. Tiểu Hạo là tôi sinh ra, nhưng đó là tôi tự nguyện, nếu thằng bé thật sự ảnh hưởng đến tình cảm hai người, tôi sẵn sàng nuôi con cả đời.

Mặt Đường Hắc Long xám xịt, anh giữ chặt người phụ nữ, luồn tay vào eo cô kéo cô lại gần mình hơn, môi kề môi chỉ cách nhau một sợi chỉ, anh giờ giọng cảnh cáo:- Tôi không cho em đi!

Vậy là... Anh muốn cô ở lại, làm một bảo mẫu ngày ngày ở bên cạnh nhìn hai người ân ái sao?

Lăng Nghi cười cười, cô không khóc, chỉ có đôi mắt đỏ hoe, cô lắc lắc đầu, vùng dậy khỏi người anh:- Chủ tịch, tôi đã xin nghỉ phép một tháng, tôi sẽ cố gắng làm bù vào tháng sau.

Mạnh dạn quay mặt đi, mạnh dạn kéo vali đi trước mặt anh, cô đã đủ mạnh mẽ để rời xa anh rồi, anh sẽ không còn vướng bận nào nữa.

Cả người Đường Hắc Long như bị điểm huyết, không thể cử động, không tài nào nhúc nhích nổi, anh nhìn về bóng người cô đơn của cô mà lòng se lại, tình cảm của anh đối với cô anh vẫn chưa xác định được, nhưng hiện tại... anh rất đau.

Lối đi hai hàng cây ven đường thoáng mát, cây xanh tươi tốt, những chú chim ngủ đông bây giờ ra sức đua nhau hót.

Tầm mắt người đàn ông rơi vào bóng dáng của một người phụ nữ, mặc dù nhìn qua rất bình thường nhưng cô ta lại từ trong biệt thự kia mà đi qua.

Hơn nữa, ban này còn dắt co cùng người kia, xem ra quan hệ của họ không bình thường.

Hồ Lâm Sinh để ý cái nhìn của anh ta, đương nhiên biết trong đầu đang nghĩ gì, anh mở miệng giải thích:

- Người đàn ông kia là Đường Hắc Long, chủ tịch tập đoàn Die, còn người phụ nữ kia, là thư ký của anh ta, Lăng Nghi.

Vẫn nhìn chăm chăm hướng đi của người kia, một phút sau mới quay đầu hỏi Hồ Lâm Sinh, sắc mặt không tốt:

- Chính là người thân cận của Châu Lệ Băng?

Thật kì lạ, vì sao anh ta lại đến đây?

Hàn Nhã Hy, cô có bao nhiêu bí mật?

U ối mà đóng cửa kính, bàn tay người đàn ông gõ gõ lên đó từng nhịp, cả người ngã về phía sau nhắm mắt:

- Về đi.

Bánh xe chuyển động, từ trạng thái đứng yên đã tăng nhanh tốc độ lao đi.

Lăng Nghi nhìn chiếc xe đen bất mắt kia, dù là thoáng qua vẫn có thể nhận ra người đàn ông ngồi trong xe là ai.

Cả người cô tỉnh ra, quay đầu lại nhìn thế nhưng bóng xe đã mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Suy nghĩ nhiều - Hồ Lâm Sinh tái mặt - Người đàn ông chết tim

Căn biệt thự nhà họ Triệu, số 146, đường Phạm Hoa...

Những bức tượng thiên thần được đài phun nước tắm mát, màu sắc tươi mới mát mẻ hơn rất nhiều.

Hai hàng cây to cao lớn che bóng mát chạy thẳng từ trong biệt thự ra bên ngoài cổng tạo nên một sự oai nghiêm khó cưỡng.

Chiếc xe đen chạy từ bên ngoài, dừng lại ở trước đài phun nước, tiếp đó là dáng người cao lớn của một người đàn ông đẹp như tạc tượng, tầm mắt không chú ý đến bất cứ ai mà cứ thẳng người vào trong nhà.

Hồ Lâm Sinh cho xe chạy vào bãi đỗ.

- Thanh Mẫn, con về rồi à, có mệt không? - Bà Triệu mỉm cười nhìn con trai mình, bàn tay đưa lên muốn nhận lấy áo khoác lại bị Triệu Thanh Mẫn lách mình né được.

Anh mỉm cười vỗ vai bà an ủi:

- Mẹ, con không sao đâu mà.

Anh lướt qua người bà đi lên tường, thuận tay cởi áo khoác trên người mình khoác lên vai, hai tay đút vào túi quần.

Bà Triệu lắc lắc đầu, không thể làm gì được mà lùi thui vào bếp.

Bước chân chậm chậm tiến đến bàn làm việc, một tách cà phê nóng đã được đặt trên bàn, tay cầm lên nhấp một ngụm vừa đủ, vị đắng rất nhanh thấm vào đầu lưỡi, từ từ chuyển hóa thành vị ngọt tươi mát trôi xuống cổ họng.

Ngồi vào ghế, mở những xấp tài liệu chất một bên bàn, được một bàn tay ai đó dọn dẹp, hơi thở người đó nhẹ nhàng truyền vào không khí, bàn tay từ từ chuyển động mà lật từng trang từng trang tài liệu, cặp mắt kia tập trung nhìn vào những hàng chữ dày đặc bên trong, đáy mắt lộ ra thần sắc mấy phần kiên định, từng đường bút lượn trên trang giấy.

Từng tập từng tập hồ sơ lần lượt được xử lí, cả người mệt mỏi dựa ra sau, hai tay đặt sau gáy, hai mắt nhắm lại.

Một nửa cuộc sống là vì công việc, thế nhưng, những thứ này ngoài lợi ích tiền bạc ra lại không đem đến một chút giá trị nào.

Luôn tay vào bên trong cổ áo sơ mi, bàn tay kia nắn nắn một mặt dây chuyền nửa vỏ bốn lá, tay còn lại chống lên ghế mà xoa xoa trán.

Một cảm xúc mềm mại truyền vào tim, những thứ mơ hồ từ trong đầu xuất hiện, cố gắng ghép lại thành từng mảng thật vững chắc, thế nhưng mới ghép được một nửa đã hoàn toàn vỡ vụn.

Cảm giác lạnh ngắt không vật truyền nhiệt của dây chuyền khiến cho người đàn ông bừng tỉnh, đặt nó trở lại vào lòng, sự lạnh lẽo ứ đọng lại trên vùng ngực khiến tạm thời người đàn ông khó thở, mặt hơi cau lại mà thở nặng nề.

Những thứ mà bốn năm này anh chưa cảm nhận được thì bây giờ, những thứ đó từng chút từng chút một gặm nhấm anh.

"Cạch", cửa mở, Hồ Lâm Sinh bước vào, quan sát từng biểu hiện trên khuôn mặt anh.

Anh ta không gõ cửa thông báo cho người trong phòng vì trong những năm gần đây, người đàn ông kia đặc biệt không thể không bận tâm, cho dù là vì công việc đi chăng nữa ít nhất trong sáu tiếng đồng hồ phải nhìn thấy anh ta mới có thể yên tâm làm việc.

Mất đến một phút sau, người đàn ông khẽ mở mắt, khi nhìn thấy người kia lại vẫn nhắm mắt, như thể người vừa bước vào kia không phải là người anh quen biết.

Hồ Lâm Sinh tay cầm xấp tài liệu một lần nữa đặt lên bàn, đến cuối cùng lại mở miệng cúi gập người:

- Chủ tịch, Dương Thế Dân đến rồi.

Thi thoảng một thời gian sau người này mới mở lại mắt, con người kia nhìn Hồ Lâm Sinh chăm chú, từ từ những đường gân tay nổi lên khiến bàn tay siết chặt kia đỏ tím.

Âm vực không một chút nào là dễ chịu, Triệu Thanh Mẫn chép miệng lười biếng mở miệng- Không gặp.

Mỗi lần gặp anh ta anh đều ngủ không yên, mỗi lần nghe những lời anh ta nói đều khiến tâm can không dễ chịu gì, càng lúc càng tăng thêm áp lực, thật một mõi.

Cho nên vẫn là như vậy... Không gặp.

Hồ Lâm Sinh không hài lòng khuyên bảo, cả người cúi gập xuống:

- Chủ tịch, anh không thể không bận tâm đến bản thân mình như vậy.

Ngón tay di đi trên mặt bàn vuốt lên chất gỗ mượt mà đất đỏ, miệng người này nhếch lên một cách nhàn nhã nhất mà tự nhiên nhất:

- Ai nói tôi không bận tâm? Tôi đang rất bận.

Cả người cứng đờ ra một lúc, anh nhất quyết quay người đi, còn không quên đóng cửa lại.

Giống như vừa thoát một kiếp nạn, người đàn ông kia thở nhẹ một hơi, tay đưa lên bóp trán thật tự nhiên.

Cho đến khi tầm mắt vô tình nhìn thấy một dáng người bước vào lần nữa, Triệu Thanh Mẫn không nhin nổi nữa mà lên tiếng trách móc, âm vực cao hơn rất nhiều:- Tôi đã nói là bận mà.

- Chủ tịch Triệu, tôi là Dương Thế Dân. - Người đàn ông trên người khoác một chiếc áo blouse trắng, trên tay là một hộp đồ nghề chuyên dùng, người này như không sợ anh mà đẩy gọng kính lên nhìn thẳng vào mắt anh, mỉm cười.

Không còn điều gì dễ nói, Triệu Thanh Mẫn lười biếng mở miệng đuổi người, bàn tay lại tiếp tục cầm lấy một quyển tài liệu, tiếp tục lật từng trang mà xem xét.

Cũng như người đàn ông này, Dương Thế Dân cũng tích cực làm việc cùng anh, anh ta ngồi vào ghế sofa, lấy ra một tập hồ sơ dày cộm đặt lên bàn, tay cầm chiếc bút hướng về phía người đàn ông đang làm việc kia mà viết viết, từng con chữ bay vào hồ sơ phác họa toàn bộ chân dung người đàn ông, từng chi tiết tỉ mỉ đến không thể tin được.

Trong vòng nửa tiếng, anh ta đã viết dày đặc nhiều chữ, trên trán cũng rịn ra mồ hôi.

Xong việc, gập lại toàn bộ mọi thứ, cả người anh ta đứng dậy, một lần nữa không sợ mà đồng dạng nói từng câu:

- Chủ tịch Triệu, tôi không cần biết cuộc sống trước đây của anh là như thế nào, nhưng hiện tại nhiệm vụ của tôi chính là phải khiến chỉ số sống sót của anh tăng lên một trăm phần trăm, tôi không muốn anh và tôi đều phụ lòng cậu Lập Phong, xin cậu hãy cân nhắc cho.

Người đàn ông còn đang cầm bút viết đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn người kia một lúc, cặp mắt ánh lên sự uy nghiêm khó có, anh khoanh tay trước ngực, chân bắt chéo lên, điềm nhiên mà cười lạnh:

- Lập Phong đã cho anh bao nhiêu? Tôi trả gấp mười.

Dương Thế Dân lắc lắc đầu, cả người nhìn bóng người kia một lúc lâu, chú ý đến từng biểu hiện của anh ta, cuối cùng cũng đúc kết được:

- Chủ tịch Triệu, tôi là bạn tốt của cậu Lập Phong cũng không phải ít năm, hơn nữa, Lập Phong là anh họ của cậu, tính ra thì tôi hơn cậu một bậc, cậu nên tôn trọng tôi. Hơn nữa, cậu đừng nghĩ đến việc trốn tránh, sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu.

Anh dứt khoát đứng dậy cúi người chào rồi bước ra ngoài, áo blouse trắng toát lên vẻ cương nghị của anh.

Tầm mắt rơi vào bình hoa hồng được cắm trên bàn, từng cánh hoa rũ xuống điềm nhiên thu mình lại một góc, màu sắc không hài hòa tươi mới như khi vừa cắm mà sậm lại, dần dần héo rũ.

Mắt lưu ly đen đậm bạc mà nhắm lại, cả khoảng không một vùng không gian yên lặng như vậy, rốt cuộc cũng là không khí quen thuộc đó, không một chút tiếng động, tất cả đều im lìm, như đang minh chứng một điều rõ ràng nhất.

Con đau kịch liệt truyền đến, cảm nhận được chính mình bị con đau này dày vò, thần kinh tê liệt, vùng trái ướm dẫm một mảng, làn môi mím lại giờ đây khe hở mà thờ hồng học, người đàn ông đưa tay siết chặt trán mình bóp mạnh.

Hai tai chỉ nghe thấy tiếng ù ù, không còn nghe thấy bất cứ một thanh âm nào lọt vào, xung quanh cũng chỉ thấy toàn bộ quay tròn, không thể nhận định được thứ gì ra thứ gì.

Cả người lao đảo đứng dậy, Triệu Thanh Mẫn khó nhọc mở ngăn kéo trong bàn ra, tay ra sức cầm lấy hộp thuốc.

"Cách, lạch cách lạch cách", hàng loạt thanh âm ma sát vang lên, thế nhưng về mặt người đàn ông vẫn không chút biến đổi, nặng nề mà dựa cả người vào bức tường trắng một màu, nền nhà lạnh lẽo truyền hơi lạnh vào từng tế bào trong cơ thể.

Toàn bộ đau đớn đã qua đi, như vì sự lạnh lẽo mà làm cho tê liệt.

Những hột trắng tròn nhỏ lăn lóc khắp nơi trong phòng, từng viên từng viên in bóng xuống nền phản chiếu lại mảng màu trắng mờ nhạt.

Hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt người đó dần ra trông thấy, dường như đã nhẹ nhõm hơn trước.

Hồ Lâm Sinh nhìn Dương Thế Dân đi ra ngoài, khuôn mặt nào nề, ngay cả cặp kính trắng kia cũng rơi tận nửa phân mũi mà anh ta vẫn không hay biết.

Sốt ruột, anh đi lại hỏi:

- Sao rồi?

Dương Thế Dân chậm rãi mở miệng, cặp mắt rũ xuống:

- Từ khi vào nghề đến nay tôi vẫn chưa từng gặp bệnh nhân nào vừa cố chấp lại ngang ngạnh như cậu ta.

Hồ Lâm Sinh mỗi lần như vậy đều nghe người này nhận xét thành ra đã quen, vẫn tiếp tục nghe anh ta kể rõ. Dương Thế Dân cau mày giải thích:

- Hiện tại vẫn chưa đến nỗi nghiêm trọng, nếu phẫu thuật khả năng thành công rất cao, cậu xem tính cậu ta cố chấp như vậy, muốn khiến cậu ta hồi tâm chuyển ý thật không dễ, thế nên cố gắng tìm một lý do nào đó để cậu ta sống, như vậy sẽ khác. Đạo gần đây, hình như số lần phát bệnh của cậu ta đã tăng lên?

Nhắc đến câu hỏi này, bản thân Hồ Lâm Sinh cũng phải ngạc nhiên.

Đúng thật là đạo gần đây, biểu hiện của Triệu Thanh Mẫn hoàn toàn khác xa với trước đây.

Ví dụ như, khi anh vào phòng làm việc bất chợt, sẽ thấy người này cầm trên tay hai bức ảnh, ngắm nghía rất lâu, cho dù là màu đỏ của chiếc khuyên tai đó vẫn không ngừng nhấp nháy, nhưng mà nhìn cậu ta thật giống với hoàn toàn không nghe thấy điều gì.

Hoặc như, hoa hồng được đặt trên bàn anh ta, mỗi buổi đêm khi đứng trước cửa sổ sát đất, anh ta sẽ cầm cả bông hồng lên, nhìn ra phía bên ngoài, đôi mắt sáng như sao.

Thật không giống một người bình thường chút nào.

Ghi lại tất cả những lưu ý mà Dương Thế Dân nhắc anh trước lúc rời khỏi, anh còn nhớ rõ một câu mà anh ta nhắc nhở, lúc đó về mặt anh ta cực kỳ nghiêm trọng.

"Tuyệt đối không được để cậu ta ngược đãi bản thân, càng không thể để cho bất kỳ một tác động nào tổn hại đến tinh thần cậu ta, điều này rất có hại cho sự phát triển của những con mầm mống đó."

Dương Thế Dân vừa rời khỏi, Hồ Lâm Sinh lập tức cho người liên hệ tới mật thám của Triệu Thanh Mẫn.

- Chủ tịch gần đây có cho anh điều tra những thông tin gì?

- Trợ lý Hồ, hành tung của chủ tịch tôi tuyệt đối không thể tiết lộ được!

Mặt Hồ Lâm Sinh co rút từng trận, cơ mặt như muốn nứt ra, anh tức giận mà cố tiết chế lại cảm xúc:

- Tinh mạng của chủ tịch có phải anh không cần hay không? Nếu thế thì nửa đời còn lại anh hãy cố gắng tự lo đi.

Sau khi cúp máy, Hồ Lâm Sinh tái mét mặt cả người như đứng không vững.

Vừa rồi, những điều mà anh nghe có phải sự thật không?

Anh không thể tin được những lời nói này, rõ ràng là...

Bước từng bước đến thư phòng của Triệu Thanh Mẫn, Hồ Lâm Sinh cố gắng thể hiện sắc mặt đến mức tốt nhất.

Thế nhưng, khi cánh cửa vừa mở ra, anh mở to mắt nhìn.

Những viên thuốc trắng rơi đầy trên sàn, hộp nọ hộp kia thi nhau rơi, những viên thuốc lăn lóc trên sàn phát ra từng tiếng "lạch cạch".

Mà Triệu Thanh Mẫn, người đàn ông đó giống như không biết có chuyện gì xảy ra mà vẫn chú tâm đọc tài liệu, chiếc khuyên tai đỏ phát sáng.

Chính mắt anh cũng không dám tin người này lại có thể bình tĩnh đến vậy.

- Chủ tịch...

Một phút sau, Triệu Thanh Mẫn mới ngẩng đầu lên, sau đó theo tầm mắt anh nhìn những thứ vương trên sàn, khuôn mặt kia vẫn không biểu hiện gì mà lạnh nhạt yêu cầu:- Lâm Sinh, phiền anh dọn chúng giúp tôi.

Nói xong lại cúi đầu xuống tiếp tục công việc.

Hồ Lâm Sinh cho dù có nói cũng không biết nên nói như thế nào, đành chấp nhận lẳng lặng nhặt từng viên thuốc.

Thình thoảng, khi anh ngẩng đầu lên sẽ phát hiện ngay người đàn ông này đang dờ dẫm trước bình hoa hồng.

Hồ Lâm Sinh rời khỏi phòng trong yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Hàn Nhã Hy cùng tiểu Hạo tâm sự

Nhắc đến mới biết tiểu Hạo ở lại nhà Mạc Đình đã được một tuần, trong thời gian đó, thằng bé suốt ngày lủi thủi một mình, cho nên khi mọi người biết thằng bé rất thích tiểu Hân liền cho cô bé ở bên cạnh.

Mặc dù không hiểu chuyện, nhưng ít nhiều tiểu Hân đều khiến cho tiểu Hạo cười, mọi chuyện như vậy cũng êm xuôi một phần.

Mà Đường Hắc Long, anh ta từ ngày Lăng Nghi bỏ đi lại không biểu hiện một điều gì, cứ như vậy mà đi đi lại lại, cả ngày đi làm, tối về sẽ vào phòng xem con trai ngủ.

Hàn Nhã Hy cực kì khó chịu với biểu hiện lạnh nhạt của anh đối với Lăng Nghi cho nên đến buổi tối ngày hôm đó, cô không nhịn được mà gọi anh ra vườn nói chuyện.

Cô yên tâm vì ánh mắt anh dành cho cô không còn như trước nữa, nói thẳng ra là vài phần xa lạ không quen thuộc, nhưng trong đó còn ẩn hiện nỗi đau thương kìm nén nào đó.

Nhưng cô đã không còn là cô gái của năm đó nữa rồi, cũng không phải là người mà bất cứ ai cũng có thể yêu.

Cô đã không còn là cô.

Chậm rãi bước từng bước trên bãi cỏ xanh mướt, cảm nhận sự mát mẻ từ những giọt sương đêm trên những nhánh cỏ nhỏ, Hàn Nhã Hy thỉnh thoảng nhìn về phía người đàn ông vẫn không trông thấy anh có biểu tình gì vội vàng.

- Tiểu Hạo là con của anh và Lăng Nghi đúng không?

Bước chân Đường Hắc Long chậm lại, cô cũng nhận ra điều đó, ánh mắt nghi hoặc của cô chăm chú dõi theo từng nhất cử nhất động của anh.

Ánh đèn từ cột đèn trong vườn tỏa hào quang sáng lấp lánh, tầm mắt Đường Hắc Long dán chặt lên người cô.

Cô cười mỉm, một nụ cười dịu dàng, thế nhưng lời nói lại muốn đâm thủng trái tim người trước mặt này, bước chân cô vẫn tiến về phía trước:- Hắc Long, thật ra đây là một việc tốt, hướng chi Lăng Nghi rất yêu anh.

Từ lần đầu tiên bước chân vào tập đoàn Die cô đã nhìn thấy cô ấy, cũng đã thấy cô ấy khóc trong thang máy.

Nghĩ lại, thì đó đã là chuyện của bảy năm về trước, lúc đó, Mạc Đình vừa từ nước ngoài trở về.

Sắc mặt Đường Hắc Long thoáng một tia hoảng hốt, cả người anh đứng yên đó, anh dõi mắt về dáng người đang đi kia, làn váy trắng nhẹ nhàng chuyển động theo từng bước chân mờ ảo kia.

- Lăng Nghi... - Anh lâm bầm, cái tên này, anh mới nghe ra thấy đau đốn trong tim.

Cho đến khi nhìn chăm chú vào đôi mắt cô gái mà anh mong chờ kia, anh cũng không thể ngờ trái tim mình không còn nhiều loạn như nhiều năm trước nữa, không còn bối rối khi nhìn vào đó, không còn tia dịu dàng trong đó.

Đối với Lăng Nghi, điều mà anh sợ hãi hơn chính là khi cô rời đi, trái tim hụt hẫng nhiễm màu đen.

- Băng Băng... - Anh bất giác gọi tên cô, bóng lưng mảnh mai kia phản ứng lại, cô quay lại nhìn anh.

Mái tóc đen dài buông thõng, ánh mắt cô nhìn anh dịu dàng đầy yêu thương:

- Hắc Long à, đối với em... Anh mãi mãi là anh trai tốt nhất, anh thử nghĩ xem, tình cảm của anh đối với cô ấy là như thế nào?

Trắng sáng trên đỉnh đầu, hương hoa hồng tung bay trong vườn, những khóm hoa bắt đầu ra nụ, tiếp tục cuộc hành trình đầy miệt mài của mình.

Hân Nhã Hy như có như không mà nhìn lên bầu trời, cuối cùng thu ánh mắt tại khóm hoa ngay bên dưới cửa sổ phòng cô, đăm bạc mà mở miệng:

- Nếu như em là anh, may ra còn có thể nhận ra, nhưng mà, bản thân em cũng không thể kiểm soát được mọi chuyện, kể cả cảm xúc cũng vậy.

Cô nhìn khuôn mặt đầy đặn vật của Đường Hắc Long, không chịu nổi mà nhoèn miệng cười:

- Đường Hắc Long, anh rất yêu Lăng Nghi, cho nên, anh phải đối xử thật tốt với cô ấy, mau đi tìm cô ấy đi, biết đâu bây giờ tâm trạng cô ấy đã bình ổn lại rồi.

Nhận được cái gật đầu cùng với vẻ nhận ra điều gì đó của anh, cô cười nhạt quay mặt đi, nước mắt lặng lẽ rơi.

Dòng xoáy của thời gian có thể quay lại hay không, đó là nhờ một phần của người tạo nên dòng xoáy đó.

Cũng giống cô, ngay từ điểm bắt đầu cô đã không tin mình chính là người tạo ra những thứ đáng sợ đó.

Một lần quay lại, chỉ một lần quay lại, cô vẫn sẽ làm như vậy.

Trong một bụi cây gần đó, có một đôi mắt to tròn nhìn cô chăm chú, trong đó lóe lên tia cảm động.

- Anh Hạo, anh Hạo... - Tiểu Hân lay lay người cậu, cả người run lên từng đợt, thế nhưng vẫn nhoèn miệng cười.

Cậu nhóc đưa tay lên ra dấu im lặng, cho đến khi nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp kia cùng dáng người cao lớn của cha vào trong nhà, cậu mới chật vật mà từ trong bụi kéo tiểu Hân ra bên ngoài.

- Anh Hạo, anh vẫn chưa tìm để cho em mà.

Cô bé này, chỉ mới đọc một câu chuyện cổ tích về một chú dê mền mạnh mẽ luôn giúp đỡ người khác thì liền lập tức lòi cậu chạy ra vườn, ngay lúc cậu chưa kịp phản ứng thì đã thấy hai người lớn đi ra vườn, vì tò mò mới kéo tiểu Hân vào bụi cây.

Không ngờ lại nghe được một đoạn đối thoại như vậy, mà người phụ nữ kia vì sao lại khóc cơ chứ?

Cậu không tránh khỏi suy nghĩ ban đầu khi đánh giá người phụ nữ này.

Ban đầu cậu còn nghĩ người này nhất định là người xấu vì cô ấy rất xinh đẹp, lại hiền lành như vậy chắc chắn là giả rồi, thế nên cậu mới lạnh nhạt không nói chuyện, cũng đâu biết đây là tính cách của cô ấy.

Lại nói giúp cho mẹ của cậu, muốn hai người họ quay lại với nhau, còn nói ba rất yêu mẹ nữa.

Cậu dỗ dành tiểu Hân cả buổi mới đưa được cô bé vào trong nhà trong im lặng, đêm đó cậu không ngủ được.

Sáng hôm sau, không như những con heo lười ngày thường ngủ nướng trên giường, hôm nay cậu quyết định dậy sớm, không để người lớn phải nhắc nhở.

Khi cậu xuất hiện ở dưới phòng ăn, lúc đó cũng chỉ có mình người phụ nữ đó đang cầm sách dạy nấu ăn mà giờ từng trang.

Đây là lí do vì sao cậu dậy muộn, đó chính là không muốn chạm mặt người này.

Tiến tới gần hơn, cậu nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia của cô ấy, cặp mắt đen, lông mi cong dài, môi nhỏ nhắn, da trắng hồng, cô ấy mặc một chiếc váy trắng đơn giản, đôi dép bông hồng vẫn thường hay đi trong nhà.

Mái tóc đen dài rủ xuống ghe, nhìn chúng thật mượt, khuôn mặt kia còn tuyệt hơn nữa, thỉnh thoảng khóe miệng kia sẽ cong lên một cái, kiểu như cách làm món ăn trong đó hồ như rất thú vị.

- Cô hình như rất thích dậy sớm? - Cậu lên tiếng hỏi, cả người nhảy lên ghế, mặt cổ ra vẻ mà tình cờ khi nhìn thấy cô cũng dậy sớm như mình.

Hàn Nhã Hy ngẩng đầu lên, khuôn mặt trẻ con mà điển trai kia không như mọi ngày mà rất sạch sẽ, tóc chải chuốt rất gọn gàng, ánh mắt sáng người chiếu vào cô đầy ý hỏi.

Cảm thấy buồn cười, miệng cô hơi dần ra, nụ cười tự nhiên mà nâng lên, đôi mắt xinh đẹp kia nhìn cậu bé chớp chớp, tay đã dừng lại ở trang sách cuối cùng:

- Thường thường cô đều dậy giờ này, hôm nay hình như dậy sớm hơn trước, có vẻ rất giống con?

Tiểu Hạo bị chọc lại thì đỏ mặt, bực mình ngồi xuống bàn không nói thêm một câu nào nữa.

Cảm thấy biểu hiện của tiểu Hạo lạ hơn thường ngày, Hàn Nhã Hy trong lòng nghi vấn cũng không biểu hiện ra bên ngoài mà chỉ cười mỉm hỏi cậu:

- Hôm qua ngủ ngon lắm sao?

Tiểu Hạo gật gật đầu cười cười, rất vui vẻ mà nghịch từng ngón tay:

- Đương nhiên, đêm qua tiểu Hạo mơ thấy ba và mẹ lại ở bên nhau, cả nhà ba người đi chơi công viên rất vui.

Chợt nhớ đến khi người phụ nữ quay lưng với ba đã rơi nước mắt, cậu mới nghĩ rằng người phụ nữ này vì cậu mà để ba mẹ cậu ở cùng nhau, người phụ nữ này cũng yêu ba.

Thế nên, khi nhìn sắc mặt có vẻ hơi dờ ra của Hàn Nhã Hy, cậu bé đã bịa ra:- Tiểu Hạo cũng mơ thấy cô, cô đi chơi với chú đẹp trai kia rất vui.

Gật gật đầu, cô vươn tay xoa xoa má cậu bé, mỉm cười đứng dậy:

- Để cô đứng dậy vào bếp phụ bác Trần.

Người cô vừa nói chính là giúp việc được thuê mới đây, bởi vì nhà tăng thêm người nên công việc nhiều hơn trước, vì thế cô liền nghĩ cách tìm kiếm người về giúp việc nấu ăn cùng dọn dẹp.

Đường Hắc Long khi tỉnh dậy đã ghé qua phòng tiểu Hạo, khi không thấy ai trong phòng thì sốt ruột đi tìm, đến khi xuống dưới phòng ăn lại thấy Hàn Nhã Hy xoa đầu cậu nhóc, mà cậu nhóc như một chú cún nhỏ im lặng để cô thích làm gì tùy ý.

Mỉm cười vui vẻ, anh bước xuống nhà, tiến đến chỗ con trai mà nhéo má:

- Tiểu Hạo, hôm nay con dậy sớm vậy hả?

Cậu bé đầu môi nhìn ba mình quay đầu đi:

- Ba nhanh nhanh tìm mẹ Lăng Nghi về cho con, nếu không đừng mong con nhìn mặt ba.

Đường Hắc Long không biết nói gì hơn, anh bất đắc dĩ mà ôm chầm con trai mình lên, hôn vào má một cái:

- Được rồi con trai, hôm nay ba đi tìm mẹ con, khi nào tìm được ba sẽ về, con phải ở nhà ngoan ngoãn nghe chưa, nếu cô Hy buồn ba không đem mẹ về mà trốn cùng mẹ con luôn đấy.

Tiểu Hạo trừng mắt kiểu đe dọa nhìn ba mình:

- Ba dám!

Anh cười cười xoa xoa đầu, thả cậu bé xuống ghế rồi vào trong bếp.

Hàn Nhã Hy đã sớm nghe đối thoại kia, cô mỉm cười nhìn anh:

- Nhất định phải thành công trở về!

Đường Hắc Long gật gật đầu, bàn tay bất giác đưa lên xoa xoa đầu cô, cảm giác mềm mại này làm anh nhớ lại những năm tháng đó.

Bàn tay rất nhanh rời khỏi đó, anh kiên định, khuôn mặt điển trai nhìn thật nghiêm túc:- Anh nhất định thành công!

Bà Trần nhìn một màn này thì cười không ngớt, bà vừa nẫu vừa kể lể:

- Bọn trẻ các cháu thời nay đúng thật khác! Haiz, thời xưa ấy à, có ai quan tâm đến cảm nhận của bọn bác đâu, giờ thì có rồi đó, thật là...

Hai người nhìn nhau cười rất lâu.

Ngồi trong phòng tiểu Hạo, Hàn Nhã Hy rất tự nhiên mà dạy học cho cậu nhóc.

Cũng không nhỏ gì nữa, đương nhiên phải kèm cặp ngay từ bây giờ.

Cho nên khi cả người Hàn Nhã Hy dán chặt vào người cậu bé, tay nắm lấy tay cậu đi theo từng nét bút, mặt cậu đỏ bừng, cả người không dám cử động.

Chẳng trách những người đàn ông lại thích người phụ nữ này như vậy.

Hàn Nhã Hy nhìn qua đã biết tiểu Hạo không tập trung, cô nghiêm khắc mà cốc đầu cậu một cái:

- Tiểu Hạo, tập trung nào.

Cậu bé bĩu môi mấy cái, cả người không chịu nổi bèn tựa cả người ra ghế sau:

- Không học nữa không học nữa.

Nhìn vẻ mặt khốn khổ của tiểu Hạo, cô cũng không nổi mà đặt bút xuống, nhìn cậu bé hoài nghi:

- Tiểu Hạo, sao con đột nhiên lại tốt với cô như vậy?

Tiểu Hạo im lặng.

- Không nói cũng không sao đâu.

Cô mỉm cười, đứng dậy tiến về phía giường định nằm ngủ một chút, không ngờ tiểu Hạo từ phía sau đứng dậy từ ghế ôm chặt cô từ phía sau:

- Cô Hy, con xin lỗi cô, con không biết cô là người tốt.

Những chuyện sau đó, tiểu Hạo liền kể lại.

- Cô Hy, nếu không phải vì ba tiểu Hạo, vì sao lúc đó cô lại khóc?

Câu hỏi này, chính bản thân cô cũng không biết nên trả lời thế nào.

Thế nên, cô mượn đại một lí do nào đó:- À, cô khóc vì cảm thấy buồn, người cô thương không ở đây nên cô không biết nên kể cho ai nghe.

Tiểu Hạo nghe lời cô nói, trong lòng liền vì như vậy mà tin răm rắp, trong lòng mắng cái người đàn ông chết tiệt nào đó lại để bỏ lỡ cô gái xinh đẹp như vậy.

Thế nên, cậu cũng muốn cô được vui vẻ, không nên buồn vì những chuyện như thế.

Bây giờ ba cậu đi tìm mẹ Lăng Nghi rồi, thế nên cậu không cần lo cho mẹ nữa, cậu sẽ toàn tâm toàn ý mà đối xử tốt với người này, để cô ấy không phải buồn như mẹ mình.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Mê cung rắc rối - Người đàn ông đó mỉm cười

Tiểu Hạo mỗi lúc một gần gũi với Hàn Nhã Hy, càng lúc càng ý lại, vì thế, những lúc cô không có ở bên cạnh cậu nhóc nhất định sẽ không nghe lời mà chạy đi lung tung tìm.

Bà Diệp Hà cũng vì thế mà phải đi tìm theo cậu bé, trong khi cô còn đang đi mua đồ.

Cho đến khi nhìn thấy cô, tiểu Hạo mới vui vẻ trở lại.

Bực mình chính là lúc tiểu Hạo ở bên cô luôn miệng gọi: "Tiểu Hân này tiểu Hân nọ."

Có lần, vì không chịu nổi cái tính trẻ con của tiểu Hạo mà cô cóc đầu cậu một cái, mắt nhìn cậu đầy ý cười:

- Tiểu Hạo, có phải con rất thích tiểu Hân nhà cô Tuyết Như không?

Tiểu Hạo đỏ mặt, đương nhiên sẽ không trả lời rồi.

Vì không có việc gì để làm nên thường thường Hàn Nhã Hy sẽ ra vườn chăm sóc cây cảnh, hoặc là ra ngoài đi dạo, hoặc là đi những nơi lâu lắm mình chưa ghé thăm.

Có một lần cô ghé đến căn nhà cũ năm xưa mình ở, kí ức từ xa xăm hiện về, mùi cô đang lên chưa xốt.

Cả người cứ như vậy mà cầm lấy chìa khóa cũ kĩ đã rỉ sắt, run run mà mở cánh cửa phòng.

Thế nhưng khi cô đang tra chìa khóa lại nghe từ trong phòng vang lên những giọng nói kì lạ, còn xen lẫn vào đó là giọng nói quen thuộc, không cùng một thời điểm mà cứ cách mấy phút lại vang lên một lần.

Cô cố gắng ghé sát tai vào cửa để thám thính thế nhưng từ tai chỉ truyền đến tiếng ù ù, lại nghe thấy giọng người đàn ông nào đó bị bóp méo.

Căn nhà này có lẽ đã được chuyển nhượng cho một chủ khác rồi, cô đảo mắt nhìn xung quanh mới phát hiện ra có sự thay đổi lớn, ở xung quanh nhà cô trồng rất nhiều những cây hoa hồng.

Đó là điều mà cô thích nhất.

Hàn Nhã Hy nhăn mày không biết nên làm thế nào, nên vào hay không vào?

Cánh cửa nhà khóa, cũng không thay ổ khóa mới mà vẫn giữ nguyên chiếc ổ rỉ sắt thế kia, cô cũng không thể ngờ người chủ nhượng này lại lỏng lẻo an ninh nhà mình như vậy.

Cũng vì chưa hỏi mẹ nên cô cũng không biết căn nhà này đã được chuyển nhượng hay chưa, nhưng đã nhiều năm, nếu để nguyên như thế này thì thật phí.

Vậy nên cô quyết định quay người ra về, một con gió tình cờ thổi bay mái tóc đen dài của cô.

Bóng dáng biến mất cuối con đường.

- Chủ tịch, tôi đã nói với cậu, trong này hoàn toàn không có bất cứ thứ gì về cô ấy cả mà.

Hồ Lâm Sinh thờ dài ngao ngán, cánh cửa cũ kĩ cuối cùng cũng mở ra, người đàn ông mang bộ dạng uy nghi kia cả người mặc chiếc áo sơ mi trắng, chiếc áo vest bên ngoài được anh ta cầm trên tay đã có chỗ nhiễm bụi, cặp mắt lưu ly sáng trưng nhìn mọi thứ xung quanh, không có vẻ khác biệt gì như lúc mới bước vào thế nên người đàn ông này lại bình tĩnh là bước từng nhịp.

Một lúc sau mới quay đầu nói với anh, về mặt muốn dọa người, âm điệu trầm ổn:

- Đừng làm nhảm nữa.

Hồ Lâm Sinh cau mày, anh không hiểu người đàn ông này, tại sao đã không nhớ đến những gì trước kia lại cố chấp tìm ra đáp án như vậy? Đừng nói với anh một lần nữa lại bước vào vòng tròn số phận đó nữa.

Nhưng người đàn ông kia lại không quan tâm đến những lời nói của anh, bất chấp tất cả mà tiến vào vòng tròn đó.

Anh đang lo nghĩ, Trần Minh Tuấn vì sao sau khi Triệu Thanh Mẫn xảy ra chuyện lại không muốn người này gặp Hàn Nhã Hy?

Có đến tám phần anh đang nắm chắc.

Hàn Nhã Hy... Giống hệt Châu Lệ Băng.

Đến cả anh khi nhìn thấy cô gái này cũng chết lặng.

Từ khuôn mặt, kiểu tóc lẫn dáng người đều như đúc, duy chỉ có tính cách đã có phần khác hơn lúc trước.

Không còn một mặt lạnh lẽo, không còn một mặt dứt khoát như trước, cô gái kia bây giờ nhìn rất thuận mắt, lại thanh tú, hành động lẫn biểu cảm đều thể hiện mình là con nhà quý tộc, sự dịu dàng thùy mị của cô thật làm người đàn ông nào cũng không thể kiềm chế.

- Lâm Sinh... - Triệu Thanh Mẫn không kiên nhẫn mà nhướn mày nhìn Hồ Lâm Sinh đang đờ người ra đó, mắt hiện tia khó hiểu.

Không muốn để người này nhìn thấu suy nghĩ, Hồ Lâm Sinh nhanh chóng cố định người vào xe, mắt tập trung nhìn về phía trước, khởi động ô tô như thường lệ.

Hàn Nhã Hy khi vừa đi vào cổng đã gặp ngay một chiếc ô tô xám đậm trong sân, cô liền nhận ra đây chính là màu xe cùng kích cỡ với chiếc mà Jack trước đây vẫn dùng.

Phong cách của cậu ta vẫn không thay đổi, nhưng cũng không hẳn là tệ.

Cô tự nhiên lại nhớ đến cô bạn gái của anh chàng này, mỗi lần nhìn vào cô gái đó lại làm cô liên tưởng đến thứ gì đó rất đáng sợ, hơn nữa lại rất quen thuộc, giống như cô và cô ấy đã quen biết nhau từ trước.

Khi vào đến nhà đã thấy náo nhiệt hơn hẳn, tiếng cười khanh khách của tiểu Hạo là nổi bật nhất.

Cô bước vào đã thấy mọi người ngồi tụm lại bàn nói chuyện rất vui vẻ, đảo mắt đã thấy một cô gái xinh đẹp xoa xoa má tiểu Hạo, người đàn ông bên cạnh nhìn cô gái đó rất dịu dàng.

Ánh mắt nâu cà phê đó chậm chạp dõi theo từng cử chỉ của cô gái, khóe miệng nâng lên tự nhiên, trên tay cầm ly cà phê chậm chạp đưa lên miệng.

Cho đến khi cảm nhận sự xuất hiện của cô thì anh ta ngẩng đầu lên nhìn, mắt hiện tia ngạc nhiên rồi nở nụ cười chào hỏi.

Cô cười đáp lại.

- Mọi người chơi vui nhĩ? - Cô thản nhiên đi vào, trên tay cầm túi thức ăn ban nãy vừa ghé qua siêu thị mua rồi đi vào bếp, mọi người lại cố ý kéo cô vào cuộc.

Chà là tiểu Hạo bị Hạ Khuê bắt nạt, hai người đấu võ mồm rất kinh khủng, thế nên mọi người mới chia làm hai phe, một phe ủng hộ tiểu Hạo dễ thương, một phe ủng hộ Hạ Khuê xinh đẹp.

Hai người ngang sức ngang tài, ai cũng kịch liệt ủng hộ.

Đương nhiên, cô chỉ cười cười lắc đầu mà bắt tay vào công việc làm bếp của mình.

Cũng may đã có bác Trần phụ giúp nên công việc đã tăng thêm mấy phần nhanh gọn.

Tay nghề của cô cũng không tệ, đặc biệt là bác Trần luôn ở bên cạnh mỉm cười nhìn cô.

Khi cô nấu xong món sườn xào chua ngọt, nhìn màu đỏ thắm được trang trí tỉ mỉ trên đĩa, bà tấm tắc khen:

- Công nhận nhìn cháu vừa xinh đẹp lại giỏi nấu ăn như vậy, ai mà lấy được cháu sẽ rất hạnh phúc đấy.

Hàn Nhã Hy mỉm cười dịu dàng, tay thoăn thoắt làm cá, cô bất giác nghĩ đến những năm gần đây ở nhà họ Hàn khi không có việc gì để làm đều xuống bếp tập tành nấu nướng.

Mà cô trước đây không phải như vậy, khi sống cùng bà Diệp Hà từ nhỏ đã quen được bà nuông chiều chăm sóc, thế nên thức ăn đều do bà nấu, chỉ có điều có những lần bà bận không về được cô đều nhờ Đường Hắc Long đem thức ăn tới giúp mình.

Đúng là cô lúc đó thật sự rất hạnh phúc.

Nhưng cũng từ rất lâu rồi cô lại không cảm thấy hạnh phúc như vậy nữa, sự hạnh phúc giản đơn kia dường như bị thân thể của cô làm đảo lộn.

Cô không suy nghĩ nữa, sau mấy phút trầm luân trong suy nghĩ cũng tỉnh lại, bàn tay lại thành thực làm.

Một thân hình đột nhiên ôm từ phía sau, bàn tay nhỏ nhắn cù cù mấy cái, cuối cùng mái tóc đen kia khiến cô nhận ra người đang bày trò với cô là ai.

- Hạ Khuê, em làm gì vậy? - Cô bật cười, cả người bị cô nhóc kia chọc làm cho nhột cả người, bàn tay đang cầm dao cũng đặt sang một bên cạnh mà cựa quậy người né tránh.

Cô gái kia cuối cùng cũng chịu buông tha cho cô, thế nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn kia nhìn cô không chớp, cuối cùng nhìn vào con cá đang được cô cắt mang rồi lấy ruột đưa ra ngoài, cào vẩy bên ngoài, lại nhìn cô thán phục.

- Chị giỏi thật đấy.

Trước kia, chị Băng Băng chưa từng nấu ăn, vì thế, cô không thể biết được tài nghệ nấu ăn của chị ấy đến đâu.

Cũng có người nói, chị là người như vậy, không biết nấu ăn.

Nhưng người con gái tên Hàn Nhã Hy trước mặt này nhìn qua có vẻ rất thành thực trong việc nấu nướng, không có vẻ bối rối đối với những người chưa quen nấu ăn.

Cô không thể kìm nén nổi sự thật vọng trong lòng, thế nhưng lấy lại tinh thần mà khen cô.

Hàn Nhã Hy cười ngại ngùng, khuôn mặt xinh đẹp kia thật giống một vị tiên giáng trần, Châu Lệ Băng trước kia chỉ có vẻ mặt này trước mặt Triệu Thanh Mẫn, còn lại hoàn toàn không xuất hiện trước mặt bất cứ người nào, ở đâu cũng một mặt lạnh lẽo.

Thật khác biệt.

Cô vừa buồn mà cũng vừa sợ.

Biểu vì càng lúc càng thấy người này giữ khoảng cách với mình, cô sợ Băng Băng dùng khuôn mặt này để che giấu cảm xúc thật bên trong người cô.

Sợ là vì nếu như người này thật sự nhớ lại tất cả, sẽ rất đau lòng, anh cô cũng sẽ đau lòng.

Cô sợ người này không nhớ sẽ không yêu anh cô nữa, sẽ không để cô chuộc lại những thứ trước kia mình đã gây ra, cô vẫn còn nợ người này một ân tình.

Cô muốn họ một lần nữa quay lại, là khi hai người đã không còn nhớ nhau nữa.

Bao nhiêu đau thương, bao nhiêu nỗi buồn hẫng vì để lần này họ gặp nhau mà cho họ một cơ hội làm lại.

Vì... Anh cô... Rất đáng thương.

- Tiểu Hạo, con nghĩ xem, con có muốn cô Hy được hạnh phúc không?

Tiểu Hạo vừa nghe cô gái xinh đẹp kia nói như vậy, cả người bỗng chốc tràn đầy sức sống, cậu gật mạnh đầu chắc nịch.

- Đương nhiên là con muốn rồi! Cô Khuê, cô có cách gì đừng không?

Hạ Khuê gật gật đầu.

Sau khi Jack đi nghe điện thoại, khi trở lại phòng khách đã không thấy Hạ Khuê đâu, anh trầm nghĩ, có thể cô đã dẫn tiểu Hạo ra ngoài vườn chơi rồi.

Khóe miệng cong lên, cơ hồ nghĩ đến người con gái có dung mạo xinh đẹp kia đang vui đùa cùng cậu nhóc tiểu Hạo.

Anh tiến đến ngồi xuống sô pha, khi chạm phải ánh mắt khó hiểu của Hàn Nhã Hy mới bình thản mở miệng:

- Tôi đang qua lại với Hạ Khuê.

Cô gái kia thế nhưng lại mỉm cười với anh, nụ cười đó ngày trước anh đã từng say đắm, vậy mà bây giờ anh lại không có cảm giác.

Con người thật lạ, nếu đã có người mới chắc hẳn sẽ quên đi những thứ trước kia mà mình từng theo đuổi, quên đi những nỗi khó nhọc mà mình từng trải qua trong thời gian đó, để rồi bản thân mình lại lãng quên nó vào dĩ vãng.

Châu Lệ Băng từng là người mà anh yêu nhất, là người khiến anh không thể vứt bỏ, cũng từng là người mà anh trai anh dành trọn cảm tình cảm để rồi biến thành hận thù, nhưng bây giờ anh đã đổi lòng.

Thời gian không thể giữ vững được thứ tình cảm này.

Nhìn thấy nụ cười đầy vui vẻ của cô ấy, trái tim anh không hiểu sao lại thấy đau xót.

Cả người cứng lên nhìn cô gái kia hồi lâu, nghe cô kể những chuyện khi ở Anh mình đã làm, về cuộc sống, về những con người ở đất nước ấy, kể về gia đình cô, cuộc sống của cô, tình yêu của cô.

Anh vẫn không tài nào thích ứng nổi với Nguyễn Bá Nam, anh ta như một con quỷ đội lốt người đang dần tìm cách làm hại cô, anh muốn bảo vệ cho cô nhưng lại thấy bản thân mình bất lực.

Mặc dù con người kia có thể sẽ giúp cô giải thoát, nhưng anh không muốn cuộc sống của cô từ đây bị đảo lộn.

Cô có thể vĩnh viễn không nhận được hạnh phúc, mãi mãi không nhận được thứ mà cô muốn đạt được.

Trong thời gian đó, không ai chú ý đến sự biến mất của Hạ Khuê và tiểu Hạo.

- Cô nói thật chứ? Có đúng là sẽ có người thích hợp với cô Hy không? Có phải rất đẹp trai hay không?

Rất tò mò, tiểu Hạo luôn miệng hỏi Hạ Khuê những câu ngốc nghếch, đối với cậu bé này mà nói thì việc Hàn Nhã Hy nhường bố cậu lại cho mẹ cậu khiến cậu rất cảm động, thế nên cậu phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ được giao tìm kiếm mẫu người lí tưởng để bù đắp cho cô.

Lại nói đến việc cậu nhóc và Hạ Khuê đang ngồi trong một chiếc xe đang trên đường trở về nhà.

Tại biệt thự nhà họ triệu, số 146 đường Phạm Hoa...

- Hạ Khuê, con về rồi à? - Bà Triệu sau khi thấy con gái trở về thì rất vui mừng mà chào đón, thế nhưng, ánh mắt ngay lập tức dừng lại nơi cậu bé hoạt bát nhìn rất ngộ nghĩnh kia.

- Hạ Khuê, cậu nhóc này là con nhà ai vậy? Trông rất dễ thương! - Bà cúi người xuống thấp néo néo hai cái má phúng phính khiến chúng trở thành màu hồng, làn da trắng trẻo, đôi mắt sáng ngời.

Thật đúng khiến người ta muốn yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Hạ Khuê đưa mắt nhìn về phía phòng đọc sách ở trên tầng, cô nhìn mẹ mình hỏi:

- Dạ đó là con của bạn ạ, mẹ, anh hai ở trên phòng ạ?

Bà Triệu gật gù đầu, bế bổng cả người tiểu Hạo lên cao, bà cười rất tươi, cũng vì lâu rồi bà vẫn chưa tiếp xúc thân mật với những đứa trẻ thế này nên cả người phấn khích hẳn lên.

Hạ Khuê ra hiệu cho tiểu Hạo, cô đi lên phòng nghe ngóng trước.

Tiểu Hạo dõi theo bóng dáng của cô, ánh mắt đầy mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Mê cung rắc rối - người đàn ông đó mỉm cười (2)

Đôi mắt to tròn ngó nghiêng xung quanh một lúc lâu, cả người nhỏ nhắn dừng lại trước một cánh cửa gỗ nhìn rất đẹp, được trang trí bởi những bông hoa hồng nhưng đó nổi bật trên màu nâu gỗ cổ kính.

Mặc dù khi nhìn thấy cánh cửa kia đã đóng lại, thế nhưng với trí tò mò của con nít, bản thân cậu nhóc kia không thể kiềm chế mà nhón người mở cửa.

Hành động lén lút kia được thu vào tầm mắt của Hạ Khuê, cô nhìn cậu nhóc kia đầy hi vọng.

Chỉ là... Sớm hay muộn mà thôi.

Bóng dáng nhỏ nhắn len lén nắm lấy cánh cửa phòng, cố gắng không tạo ra bất kì tiếng động nào.

Rất nhanh đã đứng trước cửa phòng, cậu nhóc bước từng bước khẽ nấp dưới một tấm bình phong.

Ánh sáng hắt từ chủ đèn lưu ly được đặt chính giữa phòng, ngọn đèn vàng phủ một màu bơ lên bức tường trắng lạnh lẽo, căn phòng được bài trí rất đẹp, ngay cả bộ bàn ghế đặt chính giữa phòng cũng tạo nên một loại cảm giác quý phái khó cưỡng, bộ bàn làm việc được chạm khắc từ gỗ kia cũng được chau chuốt qua nhiều công đoạn.

Căn phòng này như thuộc về thời đại của những thiên niên kỉ trước, đặc biệt là cách bài trí rất giống Thượng thư phòng của các bậc vua chúa.

Cho đến khi nhìn thấy dáng người ngồi trên bàn làm việc, cho đến khi thấy khuôn mặt đẹp như tạc tượng của người đó trước ngọn đèn sáng thì tiểu Hạo một lần nữa nhận định lại làm cô Hạ Khuê đó nói không sai.

Người đàn ông đó rất đẹp, rất uy nghi, rất giống với ba cậu, nhưng trong xương tủy của người đó còn ẩn sâu vào hơn nữa sự máu lạnh tột cùng, thế nhưng cũng chính vì điều đó mà khuôn mặt người đó tràn đầy ưu tư.

Rất nhanh, cậu nghĩ tới Hàn Nhã Hy ở nhà giờ này chắc đã đi tìm cậu.

Cười một cái thật tươi, cậu nhóc len lén tiến đến chỗ người đàn ông đó, thế nhưng rất nhanh đã bị một giọng nói lạnh lẽo cùng bá đạo vang lên cắt đứt toàn bộ tế bào mà cậu cố gắng tạo ra.

Chính là một loại cậu như vậy.

- Một cậu nhóc như vậy còn muốn trốn sao?

Cả người dựng đứng, thế nhưng tiểu Hạo không hề sợ hãi sự lạnh lùng của người đàn ông kia mà từ từ tiến đến gần, tốc độ thay vì đi chậm chậm ban đầu thay bằng tốc độ nhanh đến chóng mặt.

Đứng một cái đã đứng trước mặt người đàn ông kia, đôi mắt to tròn nhìn sâu vào trong đó, thoáng một cái đã chuyển thành điệu bộ nai tơ, hai mắt ngân ngấn nước.

Triệu Thanh Mẫn cho đến phút cuối vẫn không thể tin cậu nhóc này lại làm cái bộ mặt này với mình, huống chi, anh và cậu bé chẳng qua cũng mới chỉ gặp nhau lần đầu.

Bị thuyết phục, anh mềm mỏng hơn hẳn:- Cậu bé, con là ai? Sao lại vào được trong này?

Nếu không phải có Hạ Khuê giúp, tiểu Hạo đúng thật không thể vào trong này, nhưng vì cô đã ra tay giúp, những người bên ngoài đã chẳng biết từ khi nào đã phải lòng cô chủ nhà mình, vì một cậu bé vô hại mà được lòng cô chủ cũng tốt.

Cho nên, cũng không cần thông báo cho người bên trong, cậu nhóc vẫn thuận buồm xuôi gió đi vào nhưng không gây ra bất cứ tiếng động nào.

Thế nên, khi cậu bé này đứng ở đây, Triệu Thanh Mẫn đã cảm thấy ngạc nhiên, nhất là khi chất giọng cao vút kia vang lên trong phòng, ngọt ngào như viên kẹo.

- Dạ, con tên là tiểu Hạo, con được cô Hạ Khuê đưa đến đây ạ.

Cậu nhóc kia cố gắng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt kia đánh giá, cho dù nhìn xa hay nhìn gần thì ông chú này quả thật đẹp trai không còn gì để nói, đến độ, nếu ba cậu nhóc này đem so ra cũng không thể bằng được.

Cậu thật không dám nghĩ cô gái tên Hạ Khuê kia lại giới thiệu cho cậu một người đẹp trai như vậy, nghe cô nói người đàn ông này còn rất chung tình, rất siêng năng, haiz, cái gì cũng tốt.

Chỉ làm... Có một số khả năng của người đàn ông này cần giới hạn.

Đội người đàn ông này nhìn mình bằng đôi mắt hút hồn, tiểu Hạo bạo gan chạy lại nắm lấy ống quần của người này, hai mắt sáng long lanh:

- Con nghe cô Hạ Khuê nói chú rất giỏi, chú có thể khiến cháu trở nên thật tài giỏi như chú không ạ?

Sống lưng Triệu Thanh Mẫn cứng đờ, anh nghĩ đến cô em gái Hạ Khuê của mình, trước đây anh không biết mình có làm điều gì có lỗi với cô em gái này không nhưng cô luôn tìm cách tránh mặt anh, cũng không nũng nịu anh như bao người em gái khác, cô luôn giữ vững khoảng cách nhất định với anh.

Ban đầu anh nghĩ cô không quan tâm đến anh, nhưng cho đến bây giờ, anh mới hiểu, thì ra không như anh nghĩ, cô em gái này rất biết quan tâm đến anh, cũng sợ anh buồn chán mà đưa cậu nhóc này đến đây giúp anh giải khuây.

Anh mỉm cười, cũng điều đó làm cho tiểu Hạo cảm thấy vui vẻ, cậu nhóc nghĩ đến vẻ mặt của Hàn Nhã Hy lúc cười, thật sự cũng rất đẹp.

Nếu họ đứng cùng một chỗ, chắc chắn sẽ rất đẹp đôi.

Bàn tay to lớn mạnh mẽ vươn ra nấc bồng cả thân người nhỏ bé đặt lên ghế ngồi, bản thân anh đứng thẳng người dậy một bên, chỉ vào máy tính mà mình đang sử dụng mở miệng:

- Con biết nó là cái gì không?

Trong căn phòng đó vang lên thứ giọng trầm thấp rất có tiết tấu, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười của trẻ con, hoặc là tiếng bàn phím liên tục chuyển động.

Hàn Nhã Hy sau khi trò chuyện cùng Jack, quay mặt một cái đã không thấy tiểu Hạo đâu nữa.

Cô tìm khắp nhà, thế nhưng ngay cả tầm hơi cậu nhóc cũng không phát hiện ra.

Vậy mà lại nhận được một cuộc điện thoại của Hạ Khuê:- Chị Hy, chị đang tìm tiểu Hạo đúng không?

Cô đương nhiên gật gù đầu, còn nói thêm mấy câu nữa, về sở thích của tiểu Hạo cũng như nơi mà cậu bé thường hay trốn cô.

Hạ Khuê bên kia cười khúc khích, lấy lại vẻ mặt ban nãy, cô bình tĩnh mà mở miệng:

- Tiểu Hạo đang ở chỗ em.

Rất hay.

Nửa tiếng sau đã thấy Hàn Nhã Hy đứng trước căn biệt thự lớn nhìn vào.

Thật hoành tráng, cô thầm nghĩ trong đầu, hai người vệ sĩ đứng mở cổng nhìn cô mở lời:

- Cô đến đây có chuyện gì?

Thấy một cô gái xinh đẹp đứng trước cổng đương nhiên sẽ làm thu hút rất nhiều ánh mắt dò xét, huống chi họ còn bị sắc đẹp của cô gái này thu hút, bản tính đàn ông cất giấu trời dậy mà ga lăng hỏi.

Hàn Nhã Hy nhìn hai vệ sĩ lực lưỡng mặc đồ đen trước mặt, cô mỉm cười hiền hòa, cặp mắt sáng nhìn sâu vào mắt họ:

- Tôi muốn đến tìm Hạ tiểu thư.

Một vệ sĩ nói cô chờ một lát, bản thân mình đi bấm báo cho bề trên.

Năm phút sau cô được họ dẫn đi qua một đại sảnh lớn, sau đó dẫn theo lối đi qua một mảnh vườn có hàng cây ropy bóng hai bên đường, sau đó căn biệt thự to lớn hiện ra trước mặt cô.

Một người giúp việc rất tự nhiên mà nói tiếp người vệ sĩ dẫn cô vào nhà, đi dọc qua các phòng ốc.

Căn biệt thự này nếu để ý kĩ sẽ phát hiện ra đã được tu sửa cách đây không lâu, màu sơn vài chỗ còn mới tinh, cây cối cũng có những cây đại thụ cao mấy chục năm nhưng cũng có cây mới trồng cách đây mấy năm.

Cô đánh giá cao kiến trúc của căn biệt thự này, hoàn toàn thích hợp cho việc điều trị tại nhà đối với những người bệnh.

Tự muốn vào mặt mình khi cô lại nói quấy cho người khác, cô lắc lắc đầu cười tiếp tục nói gót người giúp việc cho đến khi chạm phải khuôn mặt nhìn nghiêng rất đẹp của Hạ Khuê.

Cô gái nhỏ đang lén lút nhìn thứ gì đó.

Cô nhìn căn phòng khác biệt nhất trong căn biệt thự, không tự chủ mà bước tới.

Hạ Khuê quay đầu đã phát hiện ra cô đang đứng bên cạnh mình, mắt từ lúc nào đã nhìn vào bên trong phòng.

Cô chăm chú quan sát từng biểu hiện trên khuôn mặt kia, phát hiện ra đôi mắt người đó từ lúc nào đã long lanh nước.

Tiếng bật cười của một đứa trẻ phá tan bầu không khí lạnh lẽo bên trong căn phòng đó, khuôn mặt anh tuần khề mỉm, bàn tay to kia dịu dàng xoa xoa đầu cậu, rất dịu dàng mà mở miệng, giọng nói đó thật ấm áp, thật khiến nhiều người nghĩ bộ dạng lạnh lùng thường ngày của anh phải chăng chỉ là lớp vỏ bọc?

Chính là trong giây phút đó, đôi mắt lưu ly tuyệt đẹp rất tự nhiên mà nhìn về phía cô như một loại cảm giác, thế nhưng khi chạm phải mắt cô, trong đó đã xuất hiện một đốm lửa cháy hừng hực.

Hàn Nhã Hy gạt mình một cái, cả người lập tức nép về một phía để Hạ Khuê che lấp cả người mình.

Lúc phát hiện ánh mắt người đàn ông cứ nhìn ra phía cửa, tiểu Hạo theo đó mà đưa mắt theo, không ngờ lại nhìn thấy Hạ Khuê đang đứng khép nép ở cửa, thấp thoáng dáng người quen thuộc, đôi mắt tiểu Hạo sáng như sao, mặt thích thú hét lên:

- A, cô Hy, cô Hy đến rồi.

Cậu chạy vù vù ra cửa, người bắt đầu bầu vịu lấy cô:- Cô Hy, cô vào trong cùng chơi với con đi.

Bị cậu bé kéo, Hàn Nhã Hy mặc dù không muốn cũng không thể cự tuyệt cậu bé, cô mỉm cười giả lả vào bên trong.

Cô cứ như thế mà bị cặp mắt nóng như lửa kia thiêu đốt, cả người như không thể đứng vững mà tựa tựa vào mép tường, bức tường lạnh cóng chạy dọc toàn bộ cơ thể cô.

- Cô Hàn, lại gặp cô rồi. - Vẫn cái giọng nói lạnh nhạt như vậy, anh ta rất nhanh mà chỉnh lại tư thế ngồi, áo sơ mi được anh cởi hai ba nút áo để lộ bờ ngực rộng anh cũng không để ý mà tiếp tục nhìn cô.

Hàn Nhã Hy trong lòng tự hiểu, anh ta chắc chắn đã nhìn cô thành người con gái đó rồi.

Nếu nói bản thân cô ngu muội hay không, bản thân cô cũng không thể hiểu được.

Rõ ràng biết anh ta không cần bận tâm đến cảm nhận của cô mà tiến tới, thế nhưng cô vẫn không cách nào cự tuyệt được.

Bóng hình anh ta sau thời gian gặp mặt lần đó không thể không lúc nào xuất hiện, cho dù là lúc nói chuyện cùng với Bá Nam cô vẫn không thoát khỏi hình ảnh đó.

Là cảm kích, vậy mà cô lại đắm đầu vào, chính là nhờ khoảnh khắc anh ta nở nụ cười.

Chính là khi khóe môi kia ẩn hiện một nụ cười, nét lạnh lẽo mà sâu lắng, đau đớn đầu đó trong nội tâm khó nói thành lời.

- Xin lỗi đã làm phiền anh, tiểu Hạo, chúng ta nhanh trở về. - Cô gặp người xuống tỏ ý tôn trọng sau đó nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn của tiểu Hạo cả người

quay lưng về phía anh bước đi.

Anh nhìn theo, ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy, bàn tay gõ gõ từng nhịp trên thành ghế.

Cô bước đến cửa, giọng nói trầm ấm của anh từ phía sau vang lên:- Cô Hàn, nếu có dịp hãy đến Triệu gia, tôi rất nghênh đón người như cô.

Khuôn mặt xinh đẹp hơi nhăn lại, rất nhanh cô lấy lại nụ cười quay đầu nhìn anh, ánh mắt trời sau lưng anh thật đẹp, thật bắt mắt, cô không cách nào rời mắt được.

- Cảm ơn ý tốt của Triệu tiên sinh đây, nhưng tôi thật không có thời gian rảnh, hơn nữa, vị hôn phu của tôi chắc chắn không thích điều này, thế nên, thật xin lỗi.

Mặc dù đã rời khỏi nơi đó, thế nhưng, trái tim Hàn Nhã Hy vẫn còn muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Tiểu Hạo nhìn về mặt khác thường của cô dò hỏi, có chút không an tâm:

- Cô Hy, cô không khỏe à?

Cô lắc lắc đầu mỉm cười, tiện thể xoa đầu tiểu Hạo ngồi vào trong ô tô, ổn định chỗ ngồi xong, tiểu Hạo nhìn cô cười gian:

- Cô Hy, cô có thấy chú mày rất đẹp trai không? Con nhìn thấy rất hợp với cô đó nha.

Hàn Nhã Hy trầm mặc không nói, cho đến khi tiểu Hạo lay tay cô lần thứ hai, nhắc lại câu nói vừa rồi một lần nữa cô mới mỉm cười lắc đầu, có đầu cậu nhóc một cái:

- Làm sao được? Cô còn có chú Bá Nam nữa mà, cô không thể phụ chú ấy được.

Tiểu Hạo bĩu môi mấy cái, rõ ràng chú gì đó kia cậu vẫn chưa từng gặp mặt nhưng chắc chắn không có điểm gì tốt lành rồi, bình thường nhóc chỉ thấy hai người nói chuyện qua điện thoại, chưa nghe cô nói đi gặp người đó nên cậu liền nghĩ chắc hẳn không có thời gian để quan tâm cô, như vậy cô sau này sẽ cảm thấy rất buồn.

- Tiểu Hạo à, sau này cô đừng có đi chơi lung tung mà không xin phép cô nhé. - Cô nhắc nhở, lần sau cô thật không muốn đến nơi đó nữa.

Chỉ thấy cậu bé ngồi lì mi lặng không nói.

Chú kia rất đẹp trai, nhìn lạnh lùng như vậy thôi chứ thật ra rất tốt tính, cậu mới quen chú ấy thôi mà đã học được biết bao nhiêu thứ rồi, công việc của chú mày rất nhiều, thế nhưng không vì vậy mà bỏ cậu ở đó một mình như mai kia bỏ cô Hy, thế nên, cậu nhất định cầu nguyện cho hai người này thành đôi.

Cứ như vậy, một loại mê cung bắt đầu từ đây, bao nhiêu đau khổ, dằn vặt, kìm nén cuối cùng vẫn phải đối mặt, một loại chặt vật đến buốt tâm can.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Jack tức giận - Một lần lại một lần đau

Hàn Nhã Hy đưa tiểu Hạo trở về nhà, khi đó Jack đang nói chuyện cùng đối tác qua điện thoại.

Điều khiến cô ngạc nhiên chính là Jack vẫn còn ở đây, cô còn nghĩ anh đã về lâu rồi.

Khi nói chuyện xong, Jack ngoảnh đầu nhìn cô, trong giọng nói có chút không bình thường:

- Tiểu Hạo ở nhà Hạ Khuê sao?

Sau khi nhận được cái gật đầu của cô, sắc mặt anh trở thành xám xịt, chăm chú nhìn từng biểu hiện cùng nét mặt của cô.

- Không sao chứ?

Câu hỏi của Jack làm cô hơi giật mình, thế nhưng cô ngay lập tức mỉm cười:

- Sao là sao hả? Tôi sẽ không vì vẻ bên ngoài mà bị cuốn hút đâu.

Câu nói đó, Jack im lặng, một giây sau anh bước đi như kẻ không hồn.

- Cô Hy, chú đó bị sao vậy? - Tiểu Hạo lay lay tay cô hỏi, mắt nhìn về hướng Jack.

Cô bắt lực lắc đầu.

Có những điều không thể biết trước được.

Tình cảm là một đoạn mà con người cũng không thể đoán biết được, nó có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Jack về nhà trong tâm trạng không mấy vui vẻ, anh ngồi trên sofa một lát, không tự chủ được mà hai mắt nhắm lại.

Anh mơ màng cho đến khi một bàn tay ấm áp đưa lên sờ trên trán anh, sau đó là một chiếc áo khoác được phủ lên.

Anh mở mắt, khuôn mặt Hạ Khuê mỉm cười hiện ra trước mắt.

- Anh tỉnh rồi à? - Giọng cô âm ấm truyền đến, cô ngồi bên cạnh anh, tay chống lên cằm nhìn từng đường nét trên khuôn mặt anh.

Anh mở miệng, có chút không vui, cố gắng né tránh tầm mắt của cô:

- Em đưa tiểu Hạo đến nhà mình à?

Cô mỉm cười gật đầu, thế nhưng bây giờ, anh hoàn toàn chán ghét với nụ cười ấy.

Biểu hiện khác lạ của anh làm Hạ Khuê giật mình, cô hỏi anh, giọng nói có phần run rẩy:- Sao vậy? Anh giận à?

Jack im lặng không nói, điều này càng khiến cô sợ hơn.

- Jack, anh có gì cứ nói, đừng giấu em nhé.

Anh đứng dậy, nhắm về hướng phòng ngủ mà đi.

Hạ Khuê sợ hãi ôm anh từ phía sau, cô ôm chặt lấy anh níu non:

- Minh Tuấn, đừng như vậy mà.

Anh để im mặc cho cô ôm, từng câu từng chữ mà nói ra:

- Hạ Khuê, anh đã nói, Triệu Thanh Mẫn và cô ấy không thể đến bên nhau, em không hiểu sao?

Lần này lại là cô trầm mặc không nói.

Anh buông lỏng tay cô, quay người mình lại, bàn tay anh luồn vào mái tóc đen dài kia, anh cúi người xuống hôn lên trán.

- Hạ Khuê, cô ấy đã có vị hôn phu, em đừng để mọi chuyện thêm rối nữa.

Mặt cô tràn đầy nỗi thất vọng cùng cực, khuôn mặt trầm xuống.

- Nhưng mà...

Anh Mẫn vẫn còn rất yêu chị Băng, nếu như sau này anh mấy nhớ lại, chắc chắn sẽ rất đau khổ.

Hướng chi...

Jack ôm cô vào lòng, đặt cằm mình lên vai cô, anh thở dài:- Hạ Khuê, cho dù bọn họ còn nhớ nhau hay còn yêu nhau thì không thể quay lại từ đầu được.

Vậy thì... Ngay từ đầu cô đã sai?

Jack buông lỏng tay cô, bỏ mặc cô mở cửa mà bước vào phòng, dáng người đó, dường như kể từ lúc này đã không còn thuộc về cô nữa.

- Anh ấy giận mình rồi. - Cô lẩm bẩm trong miệng một câu đó, cả người đứng sững lại, toàn bộ tê cứng khiến cô không thể nhấc chân bước tiếp được.

Hạ Khuê về nhà, khi cô mở cánh cửa sắt, căn phòng lạnh lẽo cùng khí lạnh xông vào khoang mũi cô. Tấm rèm màu lam nhạt rủ xuống che hết ô cửa sổ rộng, căn phòng chìm trong gang màu lạnh, ngay cả ánh nắng mặt trời khi đối diện với chúng còn cảm thấy yếu ớt.

Trên chiếc giường rộng, bóng một người đàn ông ngồi dựa vào thành giường, chỉ vì quá tối khiến cô không thể thấy rõ khuôn mặt của người kia như thế nào, thế nhưng cô không dám đi vào.

Chỉ cần là cái bóng thôi nhưng cô thấy anh cô đơn lạ thường, chỉ là bóng hình anh trong bóng đêm lu mờ, thoang thoảng mùi hương bạc hà, thứ thuộc về

con người anh.

Là một người đàn ông, anh không cho phép mình đi sai đường.

Là một người đàn ông, anh không cho phép mình yếu mềm, nhất là khi ở trước mặt người phụ nữ mà mình thích.

Vì thế, Hạ Khuê sợ anh sẽ tổn thương.

Cô từng yêu anh đến điên dại, nhưng cũng chưa từng làm được điều gì cho anh, hầu hết đều là gây ra những chuyện phiền phức, đều làm hại đến những người khác, còn làm hại đến người anh yêu.

Bây giờ Jack không còn quan tâm đến cô nữa, anh không còn như trước, không còn yêu thương chiều chuộng cô nữa rồi.

Cô cắn chặt môi, cố không để cho nước mắt chảy ra, cô khép cửa lại đi ra ngoài.

Tiếng bíp bíp truyền đến, chiếc khuyên tai nhỏ nhấp nháy nháy, đôi mắt lưu ly đen mở ra, trong ánh đêm mờ nhạt lại phát ra loại ánh sáng xanh lam tuyệt đẹp.

Tối hôm đó, Hàn Nhã Hy không ngủ được.

Cô có ngủ, nhưng giấc mơ hôm nay, cô quay lại thời thơ ấu của mình, khi đó, cô mới chỉ là một cô nhóc mười bốn tuổi, cũng không có cha, bên cạnh là người mẹ tuyệt vời luôn luôn chăm lo cho cô, còn có Đường Hắc Long luôn luôn ở bên cạnh bảo vệ cô.

Hôm đó đang là giữa thu, lá ngoài đường rụng rất nhiều, mà cô khi ngồi trên chiếc ô tô đen bên trong chạy điều hoà vù vù lại chẳng dễ chịu gì.

Đánh mắt nhìn ra bên ngoài đã bị bắt mắt bởi một dáng người nhỏ bé, áo phông trắng cùng chiếc quần jean nhỏ được phối nhìn rất phong cách, lại thấy rất sạch sẽ, cảm người nhỏ nhắn kia lại ngồi dưới một gốc cây, biểu hiện trên khuôn mặt cô không thể nhìn rõ nhưng hình như đang gặp chút rắc rối.

Cô mở cửa xe, bước từng bước chậm rãi đi đến, vậy mà cậu ta vẫn không phát hiện ra.

Cô cúi cả người nhỏ nhắn của mình xuống, nhìn cho rõ hành động của cậu nhóc kia, nhưng chưa kịp nhìn thì...

Đôi mắt sáng long lanh kia nhìn cô không chớp mắt, ngây người một lúc, khuôn mặt ngộ nghĩnh, dễ thương đó lại cúi đầu xuống, một giọt nước mắt rơi trên má cậu bé, cũng làm tim ai đó như ngừng đập.

Cô bé đó, cô bé có đôi mắt to tròn ngây thơ, nghiêng đầu nhìn cậu bé, môi cô bé nở một nụ cười mỉm nhưng lại dễ thương vô cùng, cô nhìn vào vết cắn trên chân cậu bé, suýt cười thành tiếng.

- Đau lắm à? - Cô cúi người xuống bên cạnh cậu bé, nhìn vết cắn của một con vật nào đó trên chân cậu.

Tội nghiệp thật, bị chó cắn!

Cậu bé tuy bị đau, mặt nhăn nhó khó chịu, nặn còn không ra nước mắt vẫn ngẩng đầu lên nhìn cô, nhìn chăm chú vào khuôn mặt trắng nõn kia, được một lúc, cậu gật đầu một cái.

Cô bé áy gật đầu, ngoảnh mặt về phía một chiếc ô tô gần đó ra hiệu, người trong đó lập tức rời khỏi ô tô, được một lúc thì người đó đi đến chỗ hai bọn họ, đưa cho cô bé bông băng và thuốc sát trùng.

- Chủ nhân, tôi có thể giúp... - Người đó lên tiếng nhưng đã bị cô bé ngăn lại.

- Lên xe đi. - Giọng cô sắc lạnh, khiến cậu bé bên cạnh còn phải sợ.

Không ý kiến gì, cậu ta lập tức ngoan ngoãn trở về ô tô, để lại cậu bé và cô bé lại đó nhưng vẫn không ngừng quan sát động tĩnh bên ngoài.

Cầm thuốc sát trùng trên tay, bàn tay trắng nõn, bé xịu của cô bé đang nhắm về vết thương ở chân của cậu bé, thấy vậy, cậu hét lên, nước mắt thấm ướt đôi mắt đen long lanh:

- Á... đau lắm... không cần đâu... mau tránh ra đi!!!

Cô bé phì cười, đưa tay che miệng cười, cười không nổi, cô lại đưa tay ôm bụng cười sặc sụa, vẻ lạnh lùng ban nãy không còn, giờ đây cô giống như một đứa trẻ đơn thuần, ngây thơ thuần khiết.

- Này... cậu có phải... cậu có phải... con trai không vậy... nhát gan thế...

Thấy cô bé cười, mặt cậu bé đen đi, nhìn giống kiểu cậu bé dễ thương này đang rất tức giận, cậu lao đến nắm mái tóc đen dài của cô giật ra sau, sau đó đẩy cô ngã xuống, thân hình bé con đè bẹp cô xuống mặt đường, cô nhìn cậu, hai mắt mờ trừng ra.

- Tin là tớ hôn cậu không hả, mẹ tớ bảo con gái mà bị con trai hôn thì sau này sẽ ế chồng!

Người lái xe ban nãy nhìn mặt định ra ngăn cản, nhưng một bàn tay khác đã nắm lấy, nhìn theo hai người kia, mỉm cười:

- Anh dễ yên đấy, lâu lắm rồi mới thấy em ấy vui như vậy!

Cho dù là không ra ngăn cản, nhưng trong lòng người đó vẫn mang chút khó chịu, chút thương xót.

Cô bé ngạc nhiên nhìn cậu bé, không ngờ cậu lại có thể "bá đạo" đến vậy, đôi mắt đen long lanh nhìn vào đôi mắt lưu ly đẹp tuyệt kia, cuối cùng cô chớp chớp mắt:

- Ế chồng à, vậy đến lúc đó mình sẽ đến tìm cậu, bắt cậu phải lấy mình!

Cậu bé đó nghe vậy, bật cười khúc khích, cậu đỡ cô bé dậy, phúi bụi trên người cô bé:

- Vậy thì tớ sẽ không hôn cậu nữa!

Cô bé nhìn cậu, cảm thuốc sát trùng trên tay, sau đó giữ chặt chân cậu bé mà rửa vết thương, mặc cho cậu bé khóc đến nỗi nước mắt nước mũi tèm lem, cô cũng không tha.

- Cậu là cái đồ ác độc nhất mà tớ từng gặp! - Cậu bé thút thít xoa xung quanh vết thương đã được băng bó lại, nhìn mặt nhìn cô bé.

Cô bé mỉm cười, không trả lời, đơn thuần vì cô chính là như vậy, không thể chối cãi được.

Họ ngồi ở đó cãi nhau, vừa cãi lại vừa vui vẻ trò chuyện, tiếng cười không ngớt vang lên.

Đến khi tỉnh lại, cô mới nhận ra, những thứ đã từ lâu trong quá khứ không ngờ hôm nay lại hiện về, cảm xúc của cô lúc này cực kì bài xích.

Đứa trẻ đó, cô còn nhớ con đường trở về nhà cậu ta, mà khi đó, cho dù là không muốn nhớ cô cũng không cách nào chối cãi về căn nhà mà hôm nay cô vừa đến.

Cậu nhóc đó được cô đưa về, khi dừng ở căn biệt thự đó cô đã nghĩ, sau khi cô giàu cô sẽ xây một căn to lớn hết như vậy.

Mà biệt thự hiện tại cô đang sống, đứng ra là nơi mở dưới danh nghĩa của Mạc Đình chính là biệt thự trong giấc mơ cô đã thực hiện được.

Thế nên, khi biến số cửa tường chùng như quen thuộc đó, cô đã nhớ ra cậu bé đó.

Người đàn ông đó...

Cô ngồi thẳng người dậy, đưa tay vuốt mái tóc đen chớp chớp vì mồ hôi, lặng ngồi yên một lúc, cô lục tủ đồ lấy ra một bộ đồ ngủ khác đi vào phòng tắm.

Có những thứ trong quá khứ cô không nên nghĩ lại, nhưng nhiều khi cô tự hỏi rằng, vì sao những thứ đó lại tồn tại trong tâm trí cô, mãi mãi cô vẫn chưa thể thoát khỏi?

Hiện tại, những điều trong quá khứ cô vẫn không thể nhớ hết được, có những điều cô còn mơ hồ không rõ ràng, mọi người đều giải thích cho cô thế nhưng cô luôn cảm thấy có điều gì đó gượng ép trong đó.

Hoàn toàn không thể nhận ra đâu là thực đâu là mơ.

Hình bóng của người đàn ông và cậu bé đan xen nhau... Gộp chung lại thành một.

Bóp!

Chai dầu gội đột nhiên tuột khỏi tay rơi xuống sàn, Hàn Nhã Hy đơ người nhìn chai dầu gội, rất lâu mới nhặt lên.

Bỗng cô lại nhớ đến Nguyễn Bá Nam, con người cô luôn xem là ân nhân trong cuộc đời mình.

Tự nhiên, cô lại thấy đau.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: Hàn Thập Luân trở về - Tai nạn đột ngột

Hàn Nhã Hy cứ nghĩ lần này mình về chỉ là để thăm mẹ nuôi, sau đó sẽ tìm cách đưa bà sang Anh, thế nhưng, cô cũng không nghĩ Hàn Thập Luân sẽ trở về.

Cô chưa từng nghĩ, ông sẽ quan tâm đến chuyện này.

Hoặc là, ông có công việc cần giải quyết.

Lúc ông gọi điện cho cô, ông không nói bất cứ điều gì khác mà chỉ đơn giản thông báo cho cô là ông sẽ đến.

Thế nên, lúc này cô còn đang ngồi trầm tư, mà tiểu Hạo bên cạnh lúc này đang mè nheo.

- Cô Hy, con muốn cô dẫn đi gặp chú đẹp trai kia...

- Cô Hy, con muốn đi con muốn đi, cô dẫn con đi gặp chú đẹp trai đi mà...

Bàn tay nhỏ nhắn lắc lư tay cô qua lại, cô trong dòng suy nghĩ miên man bất đắc dĩ nhìn cậu.

Cô mỉm cười xoa xoa đầu, sau đó dỗ ngọt:

- Tiểu Hạo à, chú đẹp trai mà con nói cô không quen biết, nếu con muốn gặp chú đó thì đi nhờ cô Hạ Khuê nha.

Tiểu Hạo mếu mếu mặt lắc đầu:

- Không, con chỉ muốn cô Hy đưa đi thôi, con không biết đâu.

Hôm nay là ngày Hàn Thập Luân trở về, phận làm con sao cô không đi đón ông cơ chứ?

Cho nên khi thấy sự mè nheo đáng thương của tiểu Hạo, cô mặc dù muốn giúp nhưng vẫn phải lắc đầu.

Mạc Đình từ trên tầng đi xuống, nhìn thấy khuôn mặt tem lem nước mắt của tiểu Hạo, cô lại gần cậu bé xoa xoa má hỏi:

- Con làm sao vậy tiểu Hạo? Cô Hy bắt nạt con à?

Tiểu Hạo nhìn cô gái xinh đẹp kia, lại nhìn Mạc Đình, đôi mắt đen to tròn không biểu hiện điều gì nhưng chúng lại như đang tố cáo hành vi bắt nạt trẻ con của Hàn Nhã Hy.

Miệng cô cứng đờ ra, nụ cười không thể bật ra nổi.

- Được rồi, tiểu Hạo, con muốn gì? Hôm nay cô Hy bận không thể chơi với con được nên cô sẽ chơi với con nha.

Tiểu Hạo không nhìn cô nữa, một lần nữa quay sang năn nỉ:

- Cô Hy, cô dẫn con đi gặp chú đẹp trai đi mà.

Mạc Đình nhăn mày hỏi:- Chú đẹp trai nào?

Hàn Nhã Hy nhìn cô, thế nhưng không chạm vào mắt cô mà cúi đầu xuống:- À, đó là anh trai của Hạ Khuê, hôm trước Hạ Khuê dẫn tiểu Hạo về nhà, sau đó thằng bé luôn muốn đến đó.

Lần này, sắc mặt Mạc Đình cực kì khó coi, cô chăm chú nhìn khuôn mặt non nớt của tiểu Hạo, sau đó cô nhìn Hàn Nhã Hy:

- Để tớ đưa tiểu Hạo đến đó, cậu cứ đi đón ba mình đi.

Cô gái kia mỉm cười, lòng Mạc Đình ảm lại.

Sau khi kiếm được một chỗ đỗ không quá nổi bật, Hàn Nhã Hy tay cầm chìa khoá lái ô tô ra sân bay.

Cô ngồi ở hàng ghế chờ, đầu cúi xuống chăm chú nhìn đôi giày đen của mình, ngẩn ngơ một lúc thật lâu.

Có một bàn tay vỗ vỗ vai cô, ngẩng đầu đã thấy khuôn mặt điềm đạm của Hàn Thập Luân, cô mỉm cười.

- Ba...

- Con gái ngoan, đợi lâu chưa?

Cô nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ trưa rồi, thế nhưng cô ngồi như vậy lại cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, thế nên không phiền, cô lắc lắc đầu.

Cô đứng dậy định giúp ông vác một hành lí thì ông ra lệnh cho đám vệ sĩ mang hết hành lí lên xe, còn cô chỉ có thể tro mắt nhìn.

- Lần này ba về là có chuyện gì ạ? - Sau khi ổn định chỗ ngồi lên xe, cô quay người hỏi ông, khuôn mặt cương nghị kia mang theo những nếp nhăn mài mòn theo thời gian, cô xót xa trong lòng, lại nghĩ đến hình ảnh bà Hàn cô đơn ở nhà, sau đó là hình ảnh bà Diệp Hà nuôi lớn khôn cô suốt bao nhiêu năm trời, mất phủ một tầng sương mù.

Hàn Thập Luân sớm đã nhìn thấu tâm tư của cô, ông mỉm cười vỗ vai cô an ủi:

- Mẹ ở nhà đã Alice chăm sóc rồi, hơn nữa còn có Bá Nam mà, lần này ba về là vì có một đối tác làm ăn lớn, họ quyết định bắt tay hợp tác với chúng ta.

Địa bàn nhà họ Hàn hầu hết tập trung ở Anh, hiếm khi thấy ba cô nhiệt tình như vậy, lại còn đích thân đến đây, Hàn Nhã Hy trong lòng đã mang chút tò mò, thế nhưng cô lại không muốn mở lời.

Hàn Thập Luân nắm lấy bàn tay đưa con gái của mình, ông vỗ về, lại muốn nói việc giao trọng trách cho cô:

- Hy Hy à, con cũng đã lớn rồi, giờ cũng có thể lập nghiệp, ba đã suy nghĩ kỹ rồi, sau khi kí thành công vụ làm ăn này, ba sẽ giao toàn bộ công trình ở đây để con xử lí.

Sau khi nghe ông nói, cô giật nảy mình, không thể tin được ông lại nói những lời như vậy.

Cái này không phải đồng nghĩa với việc cô sẽ định cư ở đây sao?

Thế nhưng, người đàn ông kia vẫn chưa dừng lại mở đó, ông một bộ dạng trầm ngâm mà thờ dãi:

- Bá Nam kiên quyết phản đối chuyện này, ba biết nó muốn vì con nên mới như vậy, cơ mà, vụ làm ăn này rất tốt, hơn nữa còn đâm sâu vào đất quê mình, chúng ta cũng cần phải có trách nhiệm, góp một phần sức cho người mình.

Cô vẫn im lặng.

- Hy Hy? - Nhìn bộ dạng của cô ông đã biết cô bị dọa cho sợ rồi, ông bật cười.

Cô lúc này nhũn mày nhìn cô, mỗi lần có vấn đề gì khó nan giải, cô đều sẽ trầm lặng như thế này.

Sau khi gọi cô về sau những lời nói kia, Hàn Nhã Hy cuối cùng cũng mở miệng:

- Được ạ, con cảm ơn ba.

Mặc dù ông rất thương đứa con gái này, nhưng ông cũng không thể giữ nó mãi, ông đã biết khi ở nhà họ Hàn, cô đã phải chịu đựng sự giam cầm thế nào, giống như chú chim nhỏ chỉ hót trong lồng, bây giờ cho dù ông và vợ có đau lòng thế nào đi chăng nữa vẫn không thể giữ cô lại, nên cần chỉ cho cô cách bay đi, dạy cô cách sống một cuộc sống tự do cho dù ông bà không muốn xa cô.

Chính vì điều đó mà Hàn Nhã Hy cảm động đến rơi nước mắt, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy bàn tay người đàn ông kia, cô mỉm cười:- Con sẽ phụ lòng của ba đâu, ba cứ yên tâm đi.

Hàn Thập Luân gạt đầu hài lòng.

- À, bây giờ ba về nhà Mạc Đình đi, đằng nào cả nhà cũng nên tụ họp một bữa. - Cô đang ngắm cảnh vật bên ngoài mới chợt nhớ ra, lại nghĩ ông có thể đi khách sạn nghỉ ngơi nhưng chắc chắn sẽ không tiện bằng nhà cô, thế nên cô muốn ông đến đó, cũng muốn ông gặp lại mẹ nuôi.

Hàn Thập Luân trầm ngâm một lát lại nhìn cô:

- Có ổn không?

Hàn Nhã Hy cười cười, cô để ý tới đáy mắt người đàn ông thấp thoáng hi vọng, còn men men một ngọn lửa nhỏ, thế nên cô gật đầu.

- Được rồi, vậy bây giờ về đó nghỉ ngơi trước đã.

Cô mỉm cười, lại để ý tới khoé miệng người đàn ông kia nâng lên một nụ cười.

Hàn Thập Luân cùng Hàn Nhã Hy trở về nhà đã là hơn giữa trưa, cô đi tới sân liền gọi vọng vào:

- Mẹ ơi, con về rồi đây.

Một lúc sau, một người phụ nữ từ trong nhà đi ra, trên người vẫn quần chiếc tạp dề, khuôn mặt nở nụ cười.

Cho đến khi lướt ánh mắt sang nhìn người đàn ông đứng bên cạnh con gái mình, mặt bà tự nhiên chuyển sắc.

- Bà thật là... Ra ngoài cũng nên tháo tạp dề ra chứ. - Hàn Thập Luân đẩy mắt đầy ý cười trêu chọc người phụ nữ kia, cũng rất nhanh, bà Diệp Hà liền nói lại:

- Tôi đang ở nhà, mặc thế này cũng có sao.

Hàn Thập Luân mỉm cười, bước chân trầm ổn đi vào nhà như đúng là nơi đây là nhà của mình.

Cô đứng nhìn hành động của hai người, cả lòng ảm lên.

Vừa chuẩn bị vào nhà thì điện thoại trong túi reo lên, cô nhìn dây số điện thoại đã thấy tên "Mạc Đình" hiển thị, rất nhanh liền nghĩ đến Mạc Đình cùng tiểu Hạo có khả năng ở lại nhà Hạ Khuê ăn cơm trưa, cô liền nhắc máy lên nghe:

- A lô, mình đây.

- Hy Hy, tiểu Hạo mất tích rồi.

Cả người Hàn Nhã Hy dựng đứng lên, chân run lên bần bật, cô mấp máy môi:

- Cậu nói sao? Tiểu Hạo... Mất tích?

Bên đầu dây truyền đến tiếng xe cộ chạy tấp nập, Mạc Đình đứng nhìn dòng người qua lại, trái tim run rẩy kịch liệt, sắc mặt tái nhợt:

- Cậu mau đến đi, là ở đường..

Sau khi cúp máy, Mạc Đình tiếp tục chạy đi nhìn mọi thứ xung quanh, cố gắng tìm kiếm bóng dáng tiểu Hạo.

- Tiểu Hạo... Tiểu Hạo... Con ở đâu...

Cô gọi to tên cậu bé, thế nhưng đáp lại cô vẫn là tiếng xem cô náo nhiệt, mọi người xung quanh nhìn cô tò mò.

Cũng tại cô không tốt, đáng lý nếu người đàn ông đó có lòng tốt giữ tiểu Hạo ở lại, cô không nên ngăn cản cậu bé mà nên để nó ở lại đó vì sợ đi, cho dù có thân với tiểu Hạo, Triệu Thanh Mẫn căn bản không làm được gì.

Thế nên, khi cô thúc giục tiểu Hạo về nhà ăn cơm, cậu bé kiên quyết muốn mở lại, cho nên khi đi về cùng cô, cậu đã chạy đi mất.

Rất có khả năng đã trở lại nhà người đàn ông đó nên cô đã đi ngược hướng trở lại.

Nhưng ánh mắt cô dọc đường luôn luôn đảo quanh những gian hàng bán bên đường vì có khả năng tiểu Hạo sẽ dừng lại đó, thế nên khi nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn đang bị một người đàn ông bao vây, đã vậy còn dồn tiểu Hạo xuống lòng đường, cả người cô như đổ bể, cố gắng chạy hướng về phía cậu bé mà hét lên:

- Tiểu Hạo, mau chạy lên, đừng xuống đó, nguy hiểm

Nhưng trông khuôn mặt tái nhợt đầy vẻ sợ hãi kia, tiểu Hạo không hề nghe thấy mà vẫn tiếp tục chạy trốn, cả người nhỏ nhắn hoà vào dòng xe cộ.

- Tiểu Hạo, NGUY HIỂM!!!

KÉT!!!

ẦM!!!

Tiểu Hạo đưa mắt nhìn, bỗng thấy một cô gái ngã xuống dòng đường, máu từ người chảy đỏ cả mọi thứ.

Cậu nhóc nhanh nhạy chạy về phía đó, nghe thấy tiếng mọi người hô hoán, cậu cô lách qua từng người từng người mà chui vào, sau đó ôm lấy thân người của Mạc Đình.

- Cô ơi, cô mau tỉnh dậy đi...

Mạc Đình hai mắt nhắm nghiền, hoàn toàn không nghe thấy những lời cậu bé nói ra, cả người lẫn thân thể rơi vào trạng thái mơ hồ.

Hàn Nhã Hy nhìn cô gái kia nằm xõng xoài trên mặt đất, mặt cắt không còn giọt máu.

- MẠC ĐÌNH!!!

Pí po pí po pí po...

Đứng trước cửa phòng phẫu thuật nơi hành lang lạnh lẽo, tất cả mọi người rơi vào một loại tĩnh lặng không nói nên lời.

Phi Hùng ử rú thu cả khuôn mặt mình gói gọn trong lòng bàn tay, vẻ mặt tiều tụy.

Khi mười phút trôi qua, phòng phẫu thuật vẫn sáng đèn nhưng cửa lại mở, một cô y tá cầm hồ sơ, cả mặt bịt kín khẩu trang nhìn khắp một lượt rồi hỏi:- Ai là người nhà của bệnh nhân?

Không một ai lên tiếng.

- Phiền người nhà bệnh nhân lên tiếng, bệnh nhân đang trong tình trạng nguy cấp, nếu không được tiếp máu sẽ dẫn đến tình trạng thiếu máu, tính mạng khó mà nắm giữ. Thật xin lỗi nhưng máu bệnh nhân thuộc nhóm máu hiếm, chỗ chúng tôi hiện tại không có loại này.

Bà Diệp Hà bật khóc, ai cũng nghĩ bà đang lo cho Mạc Đình nhưng không ngờ trong lòng bà lại đang có suy nghĩ khác.

Hàn Thập Luân trầm lặng, khuôn mặt ông nhìn khá nặng nề, nếp nhăn như vậy mà lộ ra.

Phi Hùng đứng dậy, anh đứng trước mặt cô y tá mở miệng:

- Tôi sẽ đi xét nghiệm.

- Tôi cũng đi. - Hàn Nhã Hy ôm thân hình nhỏ nhắn của tiểu Hạo vào lòng, rất nhanh đứng dậy.

- Tôi nữa. - Đường Hy, Tuyết Như, Hạo Kiệt, Mễ Bối đều nóng lòng mà muốn đi thử máu.

Lần này, bà Diệp Hà khóc to hơn, nhưng đã được Hàn Thập Luân an ủi.

Cả đám người cùng nhau vào phòng xét nghiệm.

Khi đã hoàn thành mọi thủ tục xét nghiệm, ai nấy đều ra phòng chờ kết quả.

Một lúc sau, cô y tá kia xuất hiện, lần này cô mấy không bịt khẩu trang, bây giờ lại để lộ khuôn mặt nhăn thành đường dài kia khiến mọi người đều có chút sợ hãi.

- Ai là Hàn Thập Luân?

Người đàn ông hơi ngạc nhiên một chút, tim tự nhiên đập mạnh, ông từ mở bên cạnh bà Diệp Hà đứng dậy tiến lên:

- Là tôi.

Cô y tá kia đánh giá đi đánh giá lại ông một lượt từ trên xuống dưới, sau đó chép miệng mấy câu, điệu bộ không mấy thiện cảm:

- Vị tiên sinh này, đừng nói với tôi bệnh nhân kia không phải con gái của ông?

Tất cả đều giật mình, hoảng loạn mà cùng nhau ngẩng đầu nhìn người đàn ông, duy chỉ có vẻ mặt của bà Diệp Hà là ngạc nhiên, sau đó ánh mắt như mặt hồ lặng yên.

Hàn Nhã Hy mở to mắt nhìn, trong đầu cô hiện qua vô số hình ảnh, nhận ra điều gì đó, cô đảo mắt nhìn người phụ nữ kia, mảnh mắt bà ấy nhìn Hàn Thập Luân như đón chờ, như mong đợi điều gì đó sẽ xảy ra.

Miệng nhếch lên nụ cười lạnh.

Hàn Thập Luân cố gắng bình ổn tinh thần hiện tại của mình, thế nhưng càng nói tâm trạng ông càng gấp gáp hơn:- Cô y tá, cô nói... Bệnh nhân trong kia... Là con ruột của tôi?

Vị y tá kia nhìn ông như kiểu không thể tin được, cuối cùng gạt đầu một cái, còn đưa bản xét nghiệm để chứng minh lời nói của mình.

Vừa rồi, thật trùng khớp khi cho xét nghiệm người đàn ông này, vị y tá có chút kinh ngạc và phát hiện có điều gì đó không bình thường, thế nên đã làm thủ tục thử xét nghiệm DNA và phát hiện hai người này có chung huyết thống.

Coi như cô đã giúp một gia đình đoàn tụ cùng nhau.

Hàn Thập Luân theo vị y tá kia đi lấy máu, lúc đó bà Diệp Hà mới hết ngăn người, quay đầu nhìn Hàn Nhã Hy.

Bà đang cảm thấy mình như một tội đồ, cảm giác buốt tim truyền đến, bà khó thở mà dựa cả người ra ghế.

Mà Hàn Nhã Hy, vẫn một mặt lạnh lùng.

Từ lúc Hàn Thập Luân đi, mọi người đều cố gắng chú ý quan sát từng biểu hiện nhỏ của cô.

Nhưng vô ích, một mặt vẫn lạnh lẽo như vậy.

Ca phẫu thuật thành công vì được tiếp máu.

Mạc Đình được đưa đến phòng hồi sức, cả người vẫn đang trong trạng thái hôn mê.

Khi cô tỉnh dậy đã nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp đang nhìn mình chăm chú.

Cô cựa quậy người đã thấy đau đớn khắp người truyền đến, Hàn Nhã Hy nhún nhệ cô xuống mỉm cười:- Cậu còn yếu, mau nằm nghỉ đi.

Mạc Đình rất nghe lời mà nằm xuống, cô đảo mắt nhìn quanh, ánh mắt mọi người nhìn cô rất lạ, cô khó hiểu mà suy nghĩ.

Cô nhớ ra rồi.

- Hy Hy, tớ xin lỗi, đáng lí tớ nên để tiểu Hạo mở lại đồ ăn cơm, nếu không sẽ không xảy ra chuyện gì.

Cô lắc lắc đầu, đưa tay vén vài lọn tóc rơi trên khuôn mặt cô, hiền hoà mỉm cười:- Được rồi, cứ nghỉ ngơi đi, tớ giờ có chuyện ra ngoài một lát, cậu nhớ giữ gìn sức khoẻ nhé.

Mạc Đình gật đầu, nhìn thấy bóng dáng kia rời đi mà cảm thấy kì lạ.

Thế nhưng cô không cách nào tìm ra điểm khác.

Cô mỉm cười cho qua chuyện, trò chuyện với mọi người, một lúc nào đó cô chạm phải ánh mắt của Hàn Thập Luân và bà Diệp Hà lại cảm nhận được thứ gì đó không ổn đến gần.

- Mọi người sao vậy? Sao nhìn ai cũng lạ vậy.

Cô không biết mình sai tệ hại đến điểm nào mà mọi người nhất thiết nhìn cô như vậy, cho nên cô đành muốn nằm xuống liền nghỉ ngơi.

Hàn Thập Luân miễn cưỡng mở miệng, ông cố gắng nặn ra một nụ cười:

- Mạc Đình, con là con của ba.

Cô nhìn người phụ nữ kia, đôi mắt bà đỏ lên vì khóc nhiều, bà gật gật đầu nhìn cô:

- Mạc Đình, mẹ không ngờ, sẽ có một ngày con lại trở về với thân phận của mình.

Mạc Đình nghĩ đến những hành động kì lạ của Hàn Nhã Hy, lúc này cô mới nhận ra...

- Vì sao? Vì sao lại như vậy?

Cô không muốn tin, cũng không dám tin, sẽ có một ngày, người mẹ nuôi này lại trở thành mẹ ruột của cô, còn người đàn ông mà cô kính nể này lại chính là cha ruột của mình.

Trên đời này, không có điều gì là không thể xảy ra cả.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Quan hệ huyết thống - Mạc Đình là chị ruột

Giải thích cho cô... Đó không phải sự thật...

Mùa đông tuyết rơi năm ấy, cô gặp Mạc Đình.

Lúc đó tính ra đúng tuổi cô cũng chỉ là một cô nhóc mười ba tuổi, hơn nữa lại hay đi lung tung, vậy nên lại gặp được cô ấy.

Mạc Đình năm đó cũng chỉ là nhóc mười bốn, không nhà không cửa không gia đình, lang thang đây đó khắp nơi, thế nên khi gặp cô, Châu Lệ Băng đã quyết định cứu giúp.

Bảo hộ cho cô, cho cô một mái ấm, sau đó là cho cô đi du học.

Một người bạn, cũng như là một người thân vậy, Châu Lệ Băng luôn luôn tự nhủ, đối xử tốt với Mạc Đình như người thân.

Có thể cô rất muốn Mạc Đình trở thành người thân của mình, nhưng không phải như thế này.

Là một loại cảm giác khiến mình không thể chấp nhận nổi, không dám tin, cũng không dám đối mặt.

Mà bây giờ, chuyện đó đã trở thành sự thật.

Cô và Mạc Đình là chị em ruột.

Rất hay... Giống như một loại chuyện cổ tích được dàn dựng tốn rất nhiều công phu, quay từ năm này sang năm khác, từ cảnh này sang cảnh khác.

Cô không có hứng thú đóng phim, thế nhưng loại chuyện này phải bảo cô làm sao nói đó không phải làm đóng phim?

Khuôn mặt Hàn Nhã Hy nhợt nhạt, trắng bệch như tờ giấy, thân ảnh liêu xiêu bước từng bước dọc hành lang bệnh viện.

Đế giày cao gót vang lên từng nhịp, gõ từng cái thật mạnh, thật đau vào trái tim cô.

Thật khiến cô không muốn cũng không thể phủ nhận giọt nước mắt đang rơi trên khuôn mặt mình là vì đau đớn.

Mới cách nửa tiếng trở lại đây, nhân vật chính trong cuộc đời của ba mẹ cô, mà không, làm Hàn Thập Luân lẫn Châu Diệp Hà đã không còn hình bóng của cô rồi.

Đôi mắt của họ chỉ chăm chú nhìn vào người bệnh đang nằm trên giường kia, hoàn toàn không nghĩ đến cảm giác của cô.

Mặn chút, cực kì mặn chút.

Cô thấy trong chuyện này, Mạc Đình không có lỗi.

Cô ấy được quyền có cha mẹ, cô không thể ích kỉ giữ riêng bọn họ cho mình.

Chỉ là... Việc Châu Diệp Hà trong suốt bảy năm qua luôn che giấu việc Mạc Đình là con gái, cho cô ra rìa lại khiến cô tổn thương.

Nếu nghĩ kĩ lại thì đó cũng là điều hiển nhiên, Mạc Đình lẫn lộn bên ngoài suốt mười bốn năm, cuối cùng chính là cô đem cô mảy trở về với gia đình.

Là cô tạo phúc cho mọi người.

Hai hàng lệ cứ thế thi nhau rơi, khuôn mặt Hàn Nhã Hy hoàn toàn vô hồn, không thể hiện chút cảm xúc nào, bước chân vẫn cứ chậm chậm như vậy, hai tay hoàn toàn buông thõng.

Người cô lạnh lẽo, được phản chiếu bởi gang màu lạnh của bệnh viện, cực kì âm u.

Trái tim cô cũng lạnh đi, nước mắt cũng ngừng rơi.

Tiếng 'bíp' quen thuộc từ thang máy vang lên, cô không để ý mà đi vào, kết quả đã va vào một bờ ngực săn chắc.

Hơi ấm từ anh ta truyền qua khiến cô không thích ứng nổi, tạm thời cái lạnh đã xua tan đi được mấy phần, cô ngẩng đầu lên nhìn, tò mò vì bờ ngực ấm áp kia, thế nhưng kia chạm phải đôi mắt lưu ly đen tuyền kia, hàng loạt dây thần kinh trong người cô chạy loạn.

- Anh..

Bàn tay người đàn ông đỡ lấy eo cô, khi cô đã đứng vững liền buông ra, mắt khó hiểu nhìn cô.

Đầu tiên là anh ta nhìn mặt, sau đó chạy khắp cơ thể cô.

Cũng thật may vì trước khi ra ngoài cô còn mặc một chiếc áo khoác dày.

Cũng thật may vì rất nhanh anh ta không nhìn cô nữa, tầm mắt dời lại cửa thang máy đã đóng.

Cô đứng im nhìn những con số chạy xuống, một lần nữa không để ý đến người đứng cùng mình.

Không khí trong thang máy cho dù làm mát lạnh cũng ngột ngạt khó thở.

Dừng lại trước tầng một, cửa thang máy mở ra, người đàn ông từ phía sau cô đi thẳng ra khỏi thang máy không ngoảnh lại, bóng uy nghiêm cao lớn.

Cô đứng khựng trong thang máy một lát, cuối cùng vẫn ra khỏi đó.

Ánh mắt Hồ Lâm Sinh dừng lại trước khuôn mặt xinh đẹp, chúng ngay lập tức hiện lên tia hoảng hốt, anh nhìn cô gái kia đi qua trước mặt mình.

Anh còn nghĩ mình vừa gặp người chết.

Cô gái kia tuy nhìn trong ảnh là giống, nhưng anh không nghĩ đến khi gặp ngoài đời lại giống đến vậy.

Giống như từ một khuôn mặt đúc ra.

- Lâm Sinh, bên chủ tịch Hàn thế nào rồi?

Bước chân hai người đàn ông vẫn bước, thế nhưng về phần Hồ Lâm Sinh đã có phần chậm lại.

Rất lâu không có người trả lời, Triệu Thanh Mẫn cau mày quay đầu đã thấy anh ta ngẩn ngơ.

- Hồ Lâm Sinh!

- À, có chuyện gì chủ tịch? - Một bộ cung kính, người cúi thấp xuống, rời khỏi suy nghĩ ban nãy.

Triệu Thanh Mẫn đã cố gắng tăng tốc sang truyện khác, không ngờ chính trợ lý của mình lại làm hành động kia khiến anh tưởng nhớ lại hình ảnh ban nãy, cuối cùng không chịu được mà quay đầu nhìn về phía sau.

Bóng dáng kia đã biến mất từ lúc nào, anh chán ghét bước tiếp, không để bụng Hồ Lâm Sinh còn ngăn người nhìn anh phía sau.

Về mặt đó là sao? Hồ Lâm Sinh không thể đoán biết được loại cảm xúc vừa nhìn thấy trên khuôn mặt người đàn ông kia.

Hàn Nhã Hy không biết cô đã đi đâu, chỉ khi cô nhìn lên bầu trời đã thấy những ngôi sao lấp lánh xuất hiện trên bầu trời từ lúc nào.

Cô nhếch mép, dừng lại mở một cửa hàng ven đường, cuối cùng được bà lão chủ quán nhiệt tình đón tiếp:

- Cháu gái... Cháu muốn dùng gì? - Trông biểu hiện của cô gái xinh đẹp kia, chắc chắn cô đang bị thất tình, mà thường những cô gái trẻ như vậy đều dùng cách chúc say mình để phá thân, bà thấy như thế thật không tốt, cho nên muốn quan tâm cô gái trẻ này một chút, cùng cô tâm sự cho đỡ buồn chán.

Hàn Nhã Hy nâng mi mắt lên nhìn bà, đôi mắt kia nhìn lại đỏ ửng lên, thật giống muốn khóc, cô cắn răng không bật ra tiếng khóc, chỉnh lại giọng nói rồi mỉm cười nhìn bà:

- Dạ, bà cho cháu một đĩa thịt, một đĩa rau với một chai rượu là được ạ.

Bà lão này một lần nữa lắc đầu, bà đoán quả nhiên đúng, cô gái này đang thất tình, tâm trạng chắc chắn là không tốt rồi.

Thế nên bà định bụng đem rượu lên đồng thời khuyên can cô gái này, tuổi còn trẻ, không thể vì một người đàn ông mà hủy hoại cuộc đời mình.

Nhưng bà vừa lúc đem đồ đến cho cô, khách lại đến rất đông, đi theo từng nhóm nhỏ bốn năm người, vì thế mà chẳng mấy chốc bà quên bém chuyện đó, lại quên dặn tiểu Nhi không cho cô gái kia uống nhiều, thế nên dùng một cái, bà quay mặt lại nhìn đã thấy trên bàn cô gái kia chất đầy chai rượu trống, vậy mà cô gái đó vẫn cầm chai rượu mà tiếp tục uống.

Bà cầm lấy chai rượu trên tay cô gái nhủ giọng khuyên bảo:

- Cô gái trẻ, tuổi đời con còn sớm, con cũng đừng hành hạ bản thân mình như vậy.

Bà còn nghĩ cô gái này chắc chắn đã say khướt khờn khướt cũng sẽ không nghe thấy những lời bà nói, vậy nên bà bèn ngồi xuống định bụng sẽ đi vào nghỉ ngơi ở nhà bà một đêm cho an toàn, thế nhưng khi đôi mắt sáng kia nhìn bà chăm chăm, con người đen kia trấn định nhìn vào mắt bà lại càng khiến bà thêm ngạc nhiên.

Cô gái này không say.

Cô ta uống ít nhất bảy tám chai rượu, người thường thì đã nằm gục ngay từ lâu, vậy mà cô ta chỉ đỏ mặt, thỉnh thoảng nấc từng tiếng, ngoài ra không có dấu hiệu của người say sấn.

- Con không... Hành hạ bản thân mình. Con buồn... - Cô lại rót rượu lên uống, từng ngụm từng ngụm chạy vào đốt cháy cổ họng khô rát, đáng lý cả người cô nên nóng rực theo độ cồn của rượu, vậy mà chúng lại lạnh lẽo đến kinh hoàng, lạnh đến tận từng đốt sống lưng.

Đặc biệt làm trái tim cô lúc này... Cực kì lạnh.

Bà lão thấy vậy cũng đồng cảm, bà đưa bàn tay khô ráp vỗ vỗ vai cô thở dài:

- Đừng buồn nữa, đâu còn có đó mà, con phải đối diện với sự thật, không thể cứ thế này mãi được.

Cô gái gật gật đầu như hiểu ý, cuối cùng lại tiếp tục uống rượu.

Nửa tiếng sau...

- Thôi bà ạ... Cháu phải về. - Cô đứng dậy, đầu choáng một cái, cả người muốn đổ xuống, ý thức tuy vẫn còn nhưng thân người lại như một cái máy không hoạt động theo ý của cô mà đi loạng choạng.

Bà lão kia bắt đắc dĩ giữ cả người cô cho thăng bằng, bà đập đập người cô:

- Thôi cháu mau vào nhà đi, ở lại một đêm, mai rồi về.

Thế nhưng cô lắc đầu, lấy trong người ra một tờ tiền, thân hình lão đảo bước đi.

Cùng lúc đó, bà nghe thấy tiếng ô tô dừng lại, sau đó làm ánh đèn từ chiếc ô tô nào đó chiếu đến.

Bà mẩn mò trong thứ ánh sáng chói lòa, không phụ lòng bà, từ trong ô tô, một người đàn ông thân hình cao lớn, quần áo chỉnh tề tiến đến ôm lấy người cô gái kia, cuối cùng là nhắc bổng cô lên.

Anh ta nhìn về phía bà, gật đầu một cái kiểu ý chào.

Bà gật gật đầu vẫy tay:

- Cậu trai trẻ, nhớ chăm sóc người yêu thật tốt, đừng để cô ấy buồn như vậy.

Nhận được cái gật đầu, bà cười khà khà thu dọn đồng rượu mà cô gái để lại.

Ổn định lại chỗ ngồi trong xe, Triệu Thanh Mẫn nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô, lòng lộp bộp mấy cái, cuối cùng không nhịn được mở miệng:- Sao cô lại uống nhiều rượu như vậy? Đi đường một mình như vậy thật quá nguy hiểm.

Cô không biết trong lúc gặp cô ở thang máy, nhận ra sắc mặt không bình thường của cô, lại lo lắng, anh cuối cùng phải cho người đi theo cô, chỉ là đứng mở khoảng cách xa nên không thể nhận ra cô đã uống quá nhiều rượu, đến khi anh đến nơi cô cũng uống được một bụng rượu rồi.

Cô gái kia cả người vất vẻo chiếm luôn nửa phần ghế của anh, dáng người vô cùng xấu, thế nhưng thân hình quyến rũ kia lại không thoát khỏi cặp mắt lưu ly kia.

Anh quay mặt đi.

Hồ Lâm Sinh ở phía trước nhìn qua gương chiếu hậu, khoé miệng nhẹ cong lên.

Đúng là Triệu Thanh Mẫn chưa từng thân mật cùng một người phụ nữ như vậy ngoài em gái, thế nên khi dáng người cô như vậy mà bắc lên chân anh, một cỗ cảm xúc mềm ại qua lớp áo khiến anh ngửa ngáy khó chịu.

Anh động tình rồi.

Lúc này, cô mở miệng nói chuyện, mắt lại nhìn sang anh, đã biết người đàn ông đó là ai, thế nhưng cô vẫn nói:- Tôi nghĩ không ra bao nhiêu năm qua vì sao mẹ luôn đối xử tốt với Mạc Đình, cứ cho cô ấy là trẻ mồ côi đáng thương, thế nhưng bà còn coi trọng cô mấy hơn tôi, giờ biết sự thật, hỏi sao tôi không đau lòng đây?

Bà giấu cô, không cho cô biết.

Vì một vết bớt trên tay, vì một cái nhìn, tại sao cô không sớm nhận ra Mạc Đình là con của mẹ mình.

Cô cảm thấy buồn cười.

Vì chuyện đó quả thật vô lí, không thể nghĩ ra được, càng không thể trùng hợp như thế được.

Lặng lặng nghe cô kể chuyện, người đàn ông kia tuy là nhìn qua tấm cửa kính ra bên ngoài đường phố, thực chất toàn bộ lời nói đều theo đó mà thu vào tai.

Một lúc lâu sau, anh mới điềm đạm trả lời, câu trả lời này không biết có đúng là vừa ý cô không, nhưng anh vẫn nên nói:- Điều đó thật may mắn hơn gấp bội nếu có một người lạ mặt đến nhận là con của mẹ cô, điều đó khiến cô càng không thể nào tiếp nhận, thế nên là Mạc Đình, cô cũng nên cảm thấy vui về.

Nói xong, anh đưa mắt nhìn xem biểu hiện của cô, thế nhưng cô gái kia đã ngủ thiếp đi từ bao giờ.

Bàn chân từ từ trượt xuống, sợ người này lại rơi xuống, thế nên anh phải nắm chặt lấy tay cô, để cô dựa vào ghế sau.

Đầu cô tự nhiên mà gục xuống vai anh, thật nhẹ nhàng, thế nhưng lại mạnh mẽ chạm vào từng sợi thần kinh của anh.

Hương thơm đó thoang thoảng cánh mũi khiến anh cực kì dễ chịu, đến độ thật muốn đem cô mà vùi vào lòng.

Châu Lệ Băng..

Tiếng gọi từ sâu thẳm lòng anh vang vọng lại, đầu truyền đến một trận đau nhức, anh vội vàng lấy lọ thuốc trong áo ra uống.

Hồ Lâm Sinh để ý đến từng chi tiết của anh, may một lần nữa cau lại.

Cô gái kia, không biết là giả vờ hay thật lòng, nhưng tốt nhất đừng vì chuyện người giống người mà làm hại Triệu Thanh Mẫn, anh tuyệt đối không cho phép điều này xảy ra.

Đặt cả người cô gái nhỏ kia lên giường, người đàn ông cẩn thận tháo đôi giày cao gót kia, nhìn thấy đôi chân đỏ tấy, may cau lại.

Anh lấy một chậu nước ấm đến, rửa qua chân cô, sau khi lau khô sạch sẽ mới lấy lọ thuốc ra bôi giúp cô.

Thỉnh thoảng khi thoải mái, cô gái kia rất hưởng thụ mà làm một mặt thoải mái cho anh xem, nhưng khi anh hơi mạnh tay, đầu mày kia rất nhanh sẽ thu lại, điều đó khiến cho anh cảm thấy thật buồn cười.

Xoa bóp chân cho cô một lúc lâu, anh đứng dậy kéo chăn lại đắp cho cô, tắt đèn rồi đóng cửa phòng.

Đôi mắt cô mở sáng trong bóng đêm, rất khó nhận dạng, nhưng đôi mắt kia lại nhìn theo hướng người đàn ông vừa rời khỏi, tầm mắt khó hiểu.

Trước đây... Cô gái đó... Cũng được anh ta đối tốt như vậy?

Xem ra, anh ta vẫn luôn cho cô gái đã chết đó thành cô, tận tâm chăm sóc như đối với người yêu của mình.

Cô không thấy vui chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Câu chuyện năm đó nghe thật buồn cười

Triệu Thanh Mẫn sau khi rời khỏi liền đến ngay thư phòng, tìm cách liên hệ trực tiếp với Hàn Thập Luân.

Điều tra chút ít, anh cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân vì sao Hàn Nhã Hy lại thành ra như vậy.

Cô hành động như vậy, thật ra không phải là không đúng, mà bởi vì bản thân cô lúc đó không thể chấp nhận được sự thật, không muốn thừa nhận, thế nên đành chọn cách dùng rượu để quên đi.

Kể ra cũng quá kì lạ, ngày hôm qua khi bước về phía cô anh đã trông thấy la liệt những chai rượu trên bàn cũng như dưới đất nơi cô đứng, thế nên anh liền nghĩ, cô làm sao có thể một mình giải quyết từng đó, tại sao nhìn cô vẫn bình thân như thế.

Anh nghĩ lại, trước đây, anh hình như cũng đã từng quen biết một người như vậy, chỉ là rất tiếc không nhớ ra đó là ai.

Trầm lặng hồi lâu, anh ngồi trên ghế mà uống rượu, chất lỏng đỏ sánh chảy vào cổ họng khô nóng, đốt cháy tất cả những sợi dây thần kinh.

Bỗng dung hồi tưởng lại khuôn mặt xinh đẹp kia trong lúc ngủ say, bất giác khóe miệng cong lên đầy ý cười.

Cánh cửa chợt mở, Hạ Khuê đi vào phòng, ngồi xuống bên cạnh anh.

Lúc này, Triệu Thanh Mẫn mới phát hiện ra có người ở trong phòng, đôi mắt anh chăm chú nhìn Hạ Khuê.

- À, anh Mẫn... Chị Hy... - Cô đang không hiểu lý do vì sao Hàn Nhã Hy lại xuất hiện ở nhà mình, hơn nữa còn là ở trong phòng anh mình.

Anh chăm chú nhìn khuôn mặt của Hạ Khuê, khi cô nói xong, anh tựa người ra sau mở miệng:

- Là cô ấy say, tâm trạng nhìn không tốt nên anh đưa cô ấy về đây.

Hạ Khuê gật đầu như đã hiểu, thấy anh mình có vẻ mệt, cô nhắc nhở anh một vài điều rồi cũng rời khỏi.

Căn phòng lại chìm trong một mảng im lặng.

Người đàn ông đó nhìn thật tuyệt, thế nhưng bộ dạng của anh ta dường như đang mê man trong những vũng bùn lầy.

Sáng hôm sau...

Hàn Nhã Hy mở mắt, cả đầu truyền đến cơn đau nhức bức bối, trông cực kì thê thảm, nhìn đâu cũng là sao cùng với hoa, khó chịu vô cùng.

Vậy nên khi cô bình ổn lại tinh thần, mắt vừa lúc đủ độ tỉnh táo để nhìn xung quanh đã thấy người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế đối diện cô, đôi mắt lưu ly kia chăm chú dán chặt vào từng hành động của cô.

Đương nhiên, Hàn Nhã Hy cảm thấy xấu hổ vì bộ dạng lếch tha lếch thếch của mình, cô theo phản xạ quay đầu đi.

Triệu Thanh Mẫn chống cằm nhìn cô, mắt lóe lên tia cười, anh không chút giấu diếm mà hỏi thăm:

- Cô Hàn, đêm qua cô ngủ vẫn ngon chứ?

Ngẫm nghĩ một chút, cô nghĩ vốn dĩ anh ta đã sớm nhìn cô, thế nên bộ dạng của cô chắc chắn cũng đã rơi vào tầm mắt, thế nên lúc này không cần né tránh, cô nâng mắt nhìn anh, khoe miệng cong cong:

- Rất ngon. Chủ tịch Triệu, thật phiền anh rồi.

Còn một điều mà cô thắc mắc, tại sao cô lại ở trong nhà của anh ta.

Cô có nhớ mang máng là mình đi uống rượu, nhưng thực chất là đi một mình, căn bản là không có ai ngồi cùng.

Vậy mà bây giờ lại xuất hiện anh ta đang ngồi sừng sững trước mặt cô.

Như đọc thấu suy nghĩ của cô, người đàn ông kia vẫn giữ nguyên tư thế, giọng nói trầm ổn pha lẫn chút giễu cợt:

- Đêm qua tôi có đi ngang qua, lại thấy cô cả người chao đảo suýt ngã đi ngoài đường, tôi thấy như vậy rất nguy hiểm nên liền đưa cô về.

Giải thích rất hợp tình hợp lý, Hàn Nhã Hy không thắc mắc gì thêm, cô vươn vai một cái đứng dậy, thân hình nhỏ nhắn cứ thế mà xuất hiện trước mắt anh khiến cái nhìn kia thu hẹp lại, giọng cô lúc này hơi khàn khàn:

- Thoải mái quá, mùi thật thơm.

Cô tìm kiếm hương thơm kia, đi dần ra cửa sổ, lúc này cửa sổ mở rộng ra, những ánh ban mai dội vào mặt cô ấm áp, cô cúi đầu xuống, quả nhiên thấy những bụi hoa hồng rất đẹp, những cánh hoa màu đỏ cùng màu hồng phối hợp nổi bật trên những cành hoa xanh, những đốm gai nhỏ cắm sâu vào từng cành hoa yếu đuối vươn mình đón ánh mặt trời.

Hương thơm ngào ngạt.

Hàn Nhã Hy thỏa mãn nhắm hai mắt, gió thổi vào mặt cô mát lạnh cùng cái nắng ấm áp, tóc đen dài buông xõa cùng chiếc váy trắng mềm mại ôm lấy chiếc rèm màu xanh nhạt, hình ảnh này đập vào mắt khiến tầm nhìn của Triệu Thanh Mẫn trở nên hạn hẹp, anh thả lỏng hai cánh tay, cặp mắt lưu ly quan sát tỉ mỉ từng cử chỉ cùng hành động của cô gái kia.

Chính là lúc vào khoảng khắc này, trong đầu cả hai nhen nhóm một ngọn lửa nhỏ, cháy thật mãnh liệt, đến nỗi khi lụi tàn cả hai đều cảm thấy đau đớn đến buốt tim gan.

- Thích đến vậy sao? - Triệu Thanh Mẫn lẩm bầm một câu, thế nhưng câu nói này lại rơi vào tai Hàn Nhã Hy, cô cười tươi gật gật đầu, ngọn gió nhẹ cũng đồng thanh với cô:

- Anh không biết sao? Hoa hồng như vậy tuy không đẹp bằng những loài khác, thế nhưng nó lại là thứ chứng minh cho tình yêu ngọt ngào, tôi thích nó, vì nó, là sự kết thúc của một tình yêu tốt đẹp. Tôi cũng ghét nó, bởi cái tình yêu của nó giống như gai trên cây hoa hồng vậy, đâm vào sẽ chảy rất nhiều máu.

Câu nói này... Thật quen thuộc...

Tâm trạng Triệu Thanh Mẫn khá khác thường, anh lẩm bầm một mình:- Lí do của tôi khác cô...

Hàn Nhã Hy đưa mắt nhìn người đàn ông kia, trong đôi mắt cô chứa nhiều bọt sóng nước bập bùng bập bùng không dứt, cô nhìn những bụi hoa đỏ một lần nữa, cả người lại nhẹ nhàng mà đi qua nơi anh- Tôi gọi Hạ Khuê một chút.

Đến khi cô ra đến cửa anh mới ngẩng đầu lên, âm thanh vang lên bên tai có tiết tấu nhịp điệu, chiếc khuyên tai kia lóe sáng từng nhịp độ.

Hàn Nhã Hy ở lại nhà anh những ba ngày, anh đã từng nhờ Hạ Khuê khuyên cô về nhà, thế nhưng cô gái kia lại vờ như điếc mà lờ đi câu hỏi, những người giúp việc trong nhà bắt đầu bàn tán này nọ, thế nhưng cô gái xinh đẹp chỉ bám theo mỗi Hạ Khuê, không có biểu hiện của việc quyến rũ cậu chủ thế nên bọn họ cũng yên tâm.

Điều kì lạ ở đây nữa là... Ba mẹ của Triệu Thanh Mẫn cực kì thích cô, hơn nữa, cô lại là cô gái đầu tiên được con trai đưa về nhà, lại là người dành được sự quan tâm hàng đầu, hơn nữa tính tình nhu mì tháo vát, công việc gì cũng có thể làm tốt, đặc biệt là nấu ăn, rất rất tuyệt hảo.

Vậy nên chỉ trong ba ngày, Hàn Nhã Hy đã chiếm được toàn bộ tình cảm của mọi người từ trên xuống dưới nhà họ Triệu, nên khi vào ngày thứ ba, lúc cô đã bình ổn trở lại, muốn về nhà giải quyết mọi chuyện lại bị mọi người giữ lại.

Ai cũng muốn cô trở thành cô chủ tương lai, như vậy có thể dễ dàng quản thúc cậu chủ, hơn nữa, lại có sự hòa hợp giữa những tầng lớp trong gia đình.

Hàn Nhã Hy đã nhìn vào đôi mắt lưu ly kia của Triệu Thanh Mẫn, cô rất bình thản mà thông báo:- Chủ tịch Triệu, hôm nay tôi phải về.

Người đàn ông kia đã sớm biết cô sẽ đi, cho dù làm sớm hay muộn cũng không thể cứ giữ cô ở lại mãi, thế nên khi nghe được câu mở lời khi cô bước vào thư phòng của mình, anh chỉ nhìn cô một cái, sau đó rất nhanh lại cúi đầu xuống tiếp tục làm việc.

Cô như đã biết đáp án, lặng lẽ rời khỏi, thế nhưng trong tim lại trùng xuống một cái, không biết là vui hay buồn.

Hàn Nhã Hy không trở lại nhà ngay mà cô đi đến bệnh viện nơi Mạc Đình đang điều trị.

Có thể hay không khi đứng trước cửa phòng kia, cô không muốn mở nó ra, cũng muốn mở nó ra để xem cô bạn của cô kia rốt cuộc đã bình phục như thế nào rồi? Thoải mái hơn chưa.

Là cô suy nghĩ không thấu đáo, tắt nguồn điện thoại trong suốt ba ngày vừa rồi, nếu Mạc Đình đã gọi mà không liên lạc được, chắc chắn sẽ rất lo cho cô.

Cô đứng sững ở đó một lúc lâu, cuối cùng cũng mở cánh cửa ra.

Trong phòng chỉ có duy nhất một người, ngoài ra cũng không có bất cứ ai, mọi người có thể đã ra ngoài hết, cũng phải, tầm này mới còn đang là giữa buổi sáng, chắc hẳn ai cũng bận rộn với công việc của mình.

Cô nhìn thấy, Mạc Đình trong bộ quần áo bệnh nhân, cảm khuôn mặt nhìn ra cửa sổ, mái tóc nâu đen ngắn có phần rối bù, Hàn Nhã Hy vốn không thể nhìn rõ biểu hiện trên khuôn mặt cô.

Chân vẫn còn đang băng bó, hoạt động đi lại rất bất tiện, vì vậy bác sĩ đã cho cô ngồi trên xe lăn, trong quá trình điều trị phải hết mực cẩn thận, sau đó cho bệnh nhân từ từ hồi phục, bước đi những bước chân đầu tiên.

Cô gái nhỏ kia đang ngồi trên chiếc xe lăn, cả bóng lưng quay về phía Hàn Nhã Hy, làm cho cô có một loại cảm xúc không nói nên lời.

Hiện tại, cô thấy chính mình ích kỷ.

Hiện tại, cô thấy Mạc Đình rất giống mình trước kia, à không, trước kia cô còn có bà Diệp Hà, nhưng Mạc Đình thì không.

Vậy nên, bước chân cô bước về phía bóng lưng kia ngày một nhanh hơn, thanh âm cao gót vang lên làm cho bóng lưng người đó có phản rung lên.

- Mạc Đình. - Cô buồn bã nhìn, bàn tay trắng nõn đặt nhẹ lên vai cô gái kia, cảm nhận từng đợt rung từ cô mảy truyền đến, trái tim cô buốt lạnh.

Đầu Mạc Đình từ từ quay ra phía sau, thế nhưng Hàn Nhã Hy lại chỉnh lại đầu cô, chậm rãi mở miệng:

- Đừng nhìn, cũng đừng nói điều gì cả, hãy nghe mình.

Nhận được cái gạt đầu của Mạc Đình, đáy mắt cô phũ lên một tầng sương mờ, cô nhẹ nhàng bóp vai cho Mạc Đình, từ từ xoa nắn.

- Tình trạng hiện tại của cậu không tốt, thế nên đừng kích động, ảnh hưởng không tốt đến sau này, mình chỉ nói mấy lời thôi.

Mạc Đình vẫn gạt đầu, cô nhìn ra bầu trời, tưởng tượng về khoảng không xa xôi..

Câu chuyện được bắt đầu bằng một giọng nói trong trẻo, rất mềm mại lại tồn tại trong tâm hồn của người con gái rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chấp nhận sự thật - Người con gái đáng thương

Khóe mắt Mạc Đình ngân ngấn nước, hốc mắt đỏ ửng, tuy người con gái kia không thể nhìn thấy biểu hiện của cô nhưng cũng đoán ra được mấy phần.

Chính là một câu chuyện dài, xuyên suốt cả một quãng thời gian Mạc Đình lưu lạc sau đó đã kể lại cho cô trước đây, bây giờ cô kể lại chuyện này cũng là muốn nói cho Mạc Đình biết một vài điều.

Khuôn mặt Hàn Nhã Hy nhu thuận, từng ngón tay thon dài miết lên từng đường nét trên khuôn mặt tròn trịa của Mạc Đình, sau đó là nhéo nhẹ một cái.

- Mạc Đình à... - Hàn Nhã Hy khẽ nói, cô gái ngồi trên xe lăn cả người rung lên một cái, mắt đưa lên nhìn.

Cho đến khi chạm phải ánh mắt của Hàn Nhã Hy, Mạc Đình không chịu nổi mà bật khóc, cô ôm lấy cả người con gái kia vào lòng đau đớn nói:- Băng Băng à, Băng Băng, mình xin lỗi, mình xin lỗi cậu.

Bàn tay Hàn Nhã Hy vỗ vỗ vai cô, cuối cùng vẫn phải nói ra lời từ đáy lòng mình:- Mạc Đình, thật ra, người xin lỗi phải là mình, mình ích kỷ, không muốn chia sẻ ba mẹ với bất cứ ai, kể cả cậu, cho nên, mình mới mù quáng mà không nhận ra bạn tốt của tớ còn ở đây, còn người chị ruột ở đây.

Cô nhìn thân hình nhỏ nhắn ngồi trên chiếc xe lăn, khuôn mặt từ khi nào đã ướt nhoe nước mắt, đau lòng mà mím chặt môi lại để có thể kiềm chế tiếng nức nở muốn bật thốt.

Ba ngày này, cũng nhờ có người đàn ông đó, cô cũng đã nhận thấu ra rất nhiều điều.

Cho nên bây giờ cô đã thông suốt, Mạc Đình trong chuyện này không có lỗi, lỗi là ở người đã làm hại cậu ấy.

- Tính ra năm nay mình hai mươi ba tuổi, còn sinh sau cậu một năm, vậy phải gọi cậu một tiếng chị rồi.

Hàn Nhã Hy mỉm cười, giọt nắng theo cánh cửa lọt vào làm cho khuôn mặt xinh đẹp vài phần rạng rỡ, thật tự nhiên mà đầm ấm.

Mạc Đình ngạc nhiên, cảm thấy người cứng đờ, quá bất ngờ với câu nói của cô.

Cho đến khi cô nói ra một tiếng 'chị', Mạc Đình chỉ thiếu nước khóc ròng một trận, nhưng đây cô vui mừng quá độ nên ôm chầm lấy cô vào lòng, hai giọt nước mắt cứ thế theo khóe mắt chảy xuống.

Hàn Nhã Hy nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Mạc Đình, lại nhìn đến đôi chân bó bột không thể di chuyển, lòng nhói lên mấy cái.

- Băng Băng à, cậu... Cảm ơn cậu...

Sau khi Mạc Đình ngủ, Hàn Nhã Hy đóng cửa phòng bệnh lại, cô rời khỏi bệnh viện rồi trở về biệt thự.

Hàn Thập Luân một mặt cứng đờ nhìn con gái trở về, ban đầu còn định mở miệng nói chuyện, thế nhưng Hàn Nhã Hy làm bộ không nghe thấy, mấy bước đã vào phòng đóng chặt cửa lại.

Mà bà Diệp Hà nhìn theo bóng dáng con gái, tim gan bà cũng chẳng dễ chịu gì, cứ một lúc lại nhức nhối không yên.

Mọi người đều đã đi làm hết, biệt thự chìm trong yên lặng, chỉ có đôi bạn già dưới nhà là thỉnh thoảng mở miệng nói chuyện một vài câu.

Hàn Nhã Hy gọi đi mấy cuộc điện thoại mới biết tiểu Hạo đang ở chỗ của tiểu Hân, cô vừa muốn đi đón cậu bé về nhưng lại không muốn đụng mặt với hai người dưới nhà, thế nên cô vẫn phải ngồi trong phòng ngắm nhấm những bông hoa hồng dưới tầng lầu.

Đến buổi chiều, khi thời tiết nóng đến bốc hơi, bức tường trong phòng còn muốn nứt ra, Hàn Nhã Hy sau mấy giờ vật lộn cũng chịu tắm rửa thay đồ xuống nhà, định bụng ra ngoài đi dạo một lát.

Vẫn gặp phải ánh mắt của Hàn Thập Luân cùng Châu Diệp Hà, bước chân của cô thêm mấy phần nhanh nhẹn.

Nhưng giọng nói trung niên đã qua trần thế lại vọng bên tai cô, rất nhanh, cô ý vang lên để cô không thể bước tiếp.

- Hy Hy, Mạc Đình là chị ruột của con.

Trái tim cô lạnh lẽo từng đợt, từng đợt, sóng trong lòng không còn gợn lăn tăn êm ả như trước nữa mà hóa thành động băng lạnh lẽo, có trượt cũng không trượt nổi, sương mù bao quanh đôi mắt, thế nhưng cô vẫn cắn răng mà ngồi đối diện với hai người bọn họ.

Câu chuyện năm đó...

Rất muốn biết, nhưng cô cũng không muốn biết, lẽ như đau đớn, cô hoàn toàn không thể chịu nổi.

À không, cô đã sớm biết là đau đớn rồi.

- Nói cho tôi biết những điều này để làm gì? - Cô hỏi ngược lại, cảm thấy bản thân mình cần một câu trả lời cho tất cả mọi chuyện, về cô, về Mạc Đình, cô đã chấp nhận sự thật, nhưng cô lại không muốn những người đã tạo ra nó được sống một cách bình yên được.

Họ... Phải trả giá cho những gì mình đã làm, vì những điều đó đã để lại hậu quả không chỉ một mình cô phải chịu đựng.

Hàn Thập Luân trừng mắt nhìn cô, những nếp nhăn xô lại với nhau thành một đường, ông khổ sở nói to:

- Tôi nói cho cô biết, đừng dùng vẻ mặt đó để nói chuyện với tôi, tôi là cha cô, Mạc Đình là chị cô, cô không thể cứ thích làm gì thì làm được!

Hàn Nhã Hy gạt mình, cô mở hai mắt nhìn người đàn ông trước mắt, lại nhìn sang người phụ nữ kia, chỉ thấy bà ấy nhìn cô bằng đôi mắt khổ sở.

Được, thì ra... Là như vậy.

Cô đứng dậy, người lão đảo bước ra ngoài.

Đến khi cô đi chưa đầy một phút, nước mắt mặn chát của người đàn ông đã rơi trên khuôn mặt cương nghị, ông đưa tay day day trán.

- Tôi biết, ông không muốn tôi chịu khổ, nhưng ông à... Chúng ta... Đã là chuyện của quá khứ rồi... - Châu Diệp Hà đau đớn nhìn người đàn ông đó, nỗi khổ mà ông luôn canh cánh trong lòng, phải chăng có mình bà hiểu được?

Nỗi đau mà bà phải chịu đã là sự đau đớn của mười bảy năm trước kia, những năm còn lại, bà đã tìm được con gái của mình trở về.

Thế nhưng... Lại là cái nghiệt ngã nhất.

Bây giờ, cô không muốn gặp lại Mạc Đình.

Tuyết Như và Đường Hy có thể đang đi làm ở đâu đó, công việc của hai người luôn là chạy đôn chạy đáo khắp nơi, tiểu Hạo và tiểu Hân có thể đã rời nhau đi công viên nào đó rồi, hoặc là... Đi theo cha mẹ luôn.

Phi Hùng giải quyết việc thay Đường Hắc Long, có thể là công việc của cậu đã chất thành núi tuyết rồi.

Ngọc Bối, Hạo Kiệt, hai người này, chỉ có thể là tìm một nơi để bồi đắp thêm tình cảm.

Jack, Hạ Khuê, cô không liên lạc được, lí do là vì gì cô cũng không thể biết được.

Còn... Ai nữa không?

Hàn Nhã Hy đếm đi đếm lại rất nhiều lần, thế nhưng, bàn bệ của cô ở đây mà nói chỉ đếm trên đầu ngón tay còn thấy thừa.

Cậu bé đó...

Cô tự nhiên nhớ đến người đàn ông kia, lại nhớ đến hình ảnh cậu bé lúc nhỏ, rõ ràng là hai tính cách khác nhau, tại sao có thể là chung một người được?

Hơn nữa, người đàn ông đó, thực chất cũng không muốn gặp lại cô, lần trước anh ta còn muốn cô sớm trở về nhà.

Lang thang một lúc, cô lại nhớ đến thời cấp ba, mình đã từng học ở trường Quang Tiểu.

Mặc dù kí ức lúc đó rất mơ hồ, cũng không để lại kỉ niệm gì đặc sắc nhưng bản thân cô thấy trường Quang Tiểu chính là nơi cô lưu lại lâu nhất trong tất cả các trường.

Vậy nên, cô quyết định đến đó.

Lái xe đến đó, cô đến gặp thầy hiệu trưởng.

Nguyễn Thành Nghiêm làm việc trong văn phòng, chồng giáo án cao ngất xếp bên cạnh ông.

Đã lâu không gặp, bây giờ nghĩ lại cô vẫn nhớ nụ cười ông chào đón cô khi mới đến trường.

Cả cách ông xem trọng nhân tài lẫn việc khi biết cô sẽ tạm nghỉ học ở trường một thời gian.

Tuy không rõ nhưng cô nghĩ, bản thân mình đã quên mất điều gì đó rất quan trọng.

Nhưng cô vẫn không thể nào nhớ ra được.

Trò chuyện cùng thầy hiệu trưởng một lúc, cô chào tạm biệt thầy rồi xin phép ra ngoài.

Cho đến khi cặp mắt chạm phải dáng người có phần thân thuộc trước mặt, cô ngỡ ngàng lẫn ngạc nhiên khi thấy người đàn ông kia xuất hiện ở đây.

- Anh...?

Đôi mắt đen lưu ly nhìn chăm chú vào cô, vẻ mặt anh ta không suy chuyển.

- À, vậy ra anh từng học ở đây sao? - Hàn Nhã Hy gật gù đầu đứng đưa chân, cành cây to mạnh mẽ đỡ lấy dáng người nhỏ bé của cô, cặp mắt to thỉnh thoảng nhìn về phía đối diện, nơi có người đàn ông đang nằm vắt vẻo trên cành cây, hai mắt nhắm nghiền.

Phải mất đến nửa phút sau, anh ta mới "ừ" một tiếng, sau đó lại im lặng.

Dầu sao tâm trạng của cô không tốt chút nào, nhưng thật may vì gặp anh ta ở đây, người này... Tuy không thể khiến cô vui vẻ, cũng không đến nỗi nhàm chán, cho dù thực chất anh ta chẳng làm gì cả.

Cô lặng lẽ nhìn từng đường nét trên khuôn mặt của anh ta, chúng rất đẹp, khiến cô muốn chạm vào.

Anh ta điềm tĩnh đến như vậy, lạnh nhạt như vậy, từ khi nào lại khiến cô bị hút sâu vào trong đó, nhưng một phần nào đó lại khiến cô có cảm giác đau đớn đến khó thở. Cặp mắt này, sống mũi này, đôi môi này, mỗi một chi tiết đều như khám sâu vào tận kí ức của cô, không cách nào dứt ra.

Cẩn thận đến gần người đàn ông đó, mặc kệ việc mình đang ở trên cành cây rất nguy hiểm, cô vẫn bạo dạn mà đến gần, cũng không ý thức được việc mình đang làm là gì.

Khoảng cách của cô và anh ta hiện tại chưa đến mười phân, nhất là khuôn mặt, chúng đang ở cạnh khuôn mặt của anh ta.

Đúng lúc đó, bất chợt cặp mắt của người đàn ông nào đó mở ra, tình cờ chạm phải mắt cô, chúng đen láy, lại mềm mại như mặt nước, thế nhưng lại lạnh lẽo một cách khó hiểu.

Cảm giác lúc đó của cô, thật không biết nên diễn tả thế nào.

Đầu tiên là giật mình, sau đó là ngại ngùng, tiếp đến là bối rối đến mất thăng bằng.

Khi cô tưởng chừng như mình sẽ nằm bẹp dưới đất thì bàn tay to lớn đó kịp thời luồn lấy eo cô nắm chặt, sau đó là cả hai tay của anh ta đồng thời nắm gọn lấy eo cô, kéo cô nằm đè lên người mình.

Vì khoảng cách gần, thế nên, hơi thở của đôi phương cũng gần như là của mình, cô có thể cảm nhận được hô hấp từ bờ ngực rộng kia, cả sự tiếp xúc thân mật giữa thân thể mình cùng người đàn ông đó.

Chúng khiến cô loạn nhịp.

Cặp mắt của anh ta lại luôn nhìn chăm chú vào khuôn mặt của cô, mái tóc đen dài rủ xuống mềm mại lướt trên khuôn mặt đó rồi rơi xuống đất.

Cô rục rịch người, thế nhưng càng làm như vậy, ma sát giữa cơ thể mình và anh ta càng lớn, càng khiến cô rùng rợn, thế nên cô quyết định giữ nguyên tư thế.

Cô nằm gọn trong lòng anh ta lâu như vậy, thế nhưng anh ta vẫn không có ý muốn buông.

- Này, Triệu Thanh Mẫn, mau mau... Ừm..

Môi mềm áp xuống cô, anh ta nhẹ nhàng gặm nhấm môi cô, từng chút từng chút một. Cô, ban đầu là phản kháng, thế nhưng làm vậy cũng vô ích, cô đành để mặc cho anh ta hôn mình, trái tim cô, không hiểu vì sao lại nhói lên từng đợt, buốt đau khắp mình mẩy.

Bàn tay đó siết chặt lấy eo cô, hai mắt anh ta lúc này nhắm lại, hàng mi đen dài chạm vào da cô ngứa ngáy.

Từ từ cạy mở khoang miệng, vừa định đưa lưỡi vào thì cô bất chợt đẩy người anh ra, đôi mắt ấy nhìn cô thâm trầm.

Cô rất muốn nói điều gì đó, nhưng lại không sao mở miệng được.

Hàn Nhã Hy từ từ ngồi dậy, mùi bạc hà vẫn đọng lại trên cô, đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình xuống eo để gỡ bỏ bàn tay to lớn khỏi người mình, cô rất chậm chạp thế nhưng rất nhanh người đó đã buông tay ra.

Muốn đứng dậy, lại bị anh ta giữ lại, lần này anh ta lại hôn cô ngẫu nhiên, cạy mở khoang miệng cô luồn lưỡi vào bên trong.

Hô hấp không được ổn định, cô mở lớn mắt nhìn, Triệu Thanh Mẫn vẫn tự nhiên mà hôn cô, lần này cô phản kháng, đưa tay đập liên tục vào ngực anh ta.

Một lúc sau, anh ta mới chịu buông, mỉm cười nhìn cô.

- Triệu Thanh Mẫn, anh làm vậy là có ý gì? - Lau khóe môi, cô nhìn anh ta, thế nhưng người này lại làm như không có chuyện gì mà tiếp tục nhắm mắt, bàn tay vẫn siết chặt eo cô như lúc ban đầu.

Đột nhiên nghĩ đến người con gái tên Châu Lệ Băng mà anh ta nói, cô cảm thấy thật nực cười khi không nhận ra sớm hơn.

Anh ta rõ ràng là đang nhìn cô ấy qua cô, vậy mà cô lại có thứ suy nghĩ không thể chấp nhận.

Chờ cho đến khi Triệu Thanh Mẫn tỉnh dậy, cô chạy đi thật nhanh, chạy thật nhanh, giống như chưa từng có việc gì xảy ra.

Người đàn ông đó nhìn theo, hai tay đút vào túi quần, tầm mắt vẫn không rời khỏi thân hình nhỏ bé.

"Hân Nhã Hy... Hay Châu Lệ Băng?"

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quà Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đường Hắc Long trở về

Ba tháng sau, cũng không biết trời quang mây tạnh hay sắp gặp phải bão tố.

Hân Nhã Hy buồn bực tựa cửa sổ, tâm trạng có chút không vừa lòng. Tiếng “cốc cốc” vang lên, sau đó là âm thanh trầm ổn cùng dáng người cao lớn.

“Bá Nam...” Cô nghiêng đầu nhìn, mỉm cười nhẹ một cái, thế nhưng vẫn không dấu nổi được hàng mày vẫn đang nhăn nhúm lại.

“Sao vậy, vẫn khó chịu sao?” Nụ cười dịu dàng xuất hiện, vẻ ma mị cuốn hút lâu ngày của Nguyễn Bá Nam vẫn không thuyên giảm, thế nhưng trông anh có vẻ gầy đi, nét mặt vẫn không giấu được.

Ngày đó vừa xuống sân bay đã lập tức chạy về đây, cũng không kịp báo cho cô một tiếng, người đàn ông này quả thật nói không dễ nghe chút nào, khiến cô cực kì bức bối.

Mái tóc đen dài xõa nhẹ trên vai nhẹ nhàng lướt nhẹ trong không khí, đôi mắt Hân Nhã Hy nhìn anh trông không giấu được sự tức giận.

“Cũng không thông báo một tiếng.”

Ba tháng này, đối với cô quả thực nhàm chán đến lạ. Xoay quanh công việc cũng không mấy bận rộn, căn bản là ngày rời khỏi nhà, đến kiểm tra doanh số bán hàng, kiểm tra lại các đơn đặt hàng từ lớn đến nhỏ, xử lí trong chớp lát là xong, vậy nên cô tự đi ăn một mình, sau đó sẽ mua chút đồ đem đến bệnh viện cho Mạc Đình, cùng cô buồn chuyện hết ngày.

Những tâm sự buồn bã, đến giờ cũng coi như người ngoài được phần nào.

Chỉ là, cô cùng cha mẹ, à không, cô cùng cha ruột và mẹ nuôi của mình vẫn không tránh khỏi sự lạnh nhạt vốn có.

Là dưới một mái nhà, thế nhưng lại không chút tình thương.

Mạc Đình đã bình phục, đã được xuất viện, tình cảm giữa hai người căn bản vẫn như trước, thế nhưng, Hân Nhã Hy luôn cố gắng giữ một khoảng cách nhất định, bản thân lại nghĩ đến mình còn một người em song sinh chưa từng gặp mặt, lòng lại đau đớn.

Nghe nói, hôm nay Đường Hắc Long sẽ về, sau một thời gian theo đuổi tình yêu, đến cuối cùng Lăng Nghi cũng tin tưởng anh ta, coi như kết thúc của họ là viên mãn.

Chỉ là tiểu Hạo, cậu nhóc này cứ nghĩ đến việc thời gian tới sẽ rất ít khi gặp tiểu Hân, trong lòng chắc chắn cực kì buồn chán. Hơn nữa, cậu bé cũng không muốn xa ngôi nhà này, cho dù có nhớ ba mẹ mình nhiều đi chăng nữa.

Đúng là một cậu bé ham chơi!

Nghĩ đến tiểu Hạo, cô lại nghĩ đến con người kia lúc nhỏ, cũng đáng yêu như vậy.

Khuôn mặt có chút đờ lại, Nguyễn Bá Nam trông thấy biểu hiện chăm chú của cô, mỉm cười một chút, nắm lấy tay cô đỡ dậy.

“Đừng cả ngày ngồi ngây dại như vậy, tối nay đi ăn cùng anh.”

Cũng là, anh có chuyện cần phải nói với cô.

Hân Nhã Hy nhẹ gật đầu, cô cảm thấy có chút gì đó không thoải mái cho lắm, thế nhưng miễn cưỡng đứng dậy, cũng là chuẩn bị để đón cặp vợ chồng kia trở lại.

Đến chiều, một chiếc BMW đỗ trước cổng biệt thự, vẫn là dáng dấp quen thuộc, lâu ngày không gặp, cứ nghĩ Đường Hắc Long sẽ với vẻ mặt mệt mỏi trở về, không ngờ trông anh ta hào sảng, tâm tình cực kì tốt, người lại tràn trề sinh lực. Tiếp theo anh ta mở cửa xe, người phụ nữ bước ra chính là vị khách Lăng Nghi đã lâu ngày không gặp, cô càng lúc càng xinh đẹp hơn trước, hơn nữa, nhìn gò má ửng hồng kia, đàn ông nhìn thấy thật đúng muốn mê đắm trong đó.

“Trông cô ấy thật hạnh phúc.” Nguyễn Bá Nam nhìn biểu hiện của cô, trong lòng gợn sóng, phải chăng sau này, anh và cô cũng sẽ như vậy.

Biết tâm tư của Nguyễn Bá Nam, Hân Nhã Hy chỉ mỉm cười nhẹ, sau khi hai bọn họ tiến gần đến hai người, cô mỉm cười vui vẻ.

“Chào, hai người trông có vẻ tốt hơn rồi.”

Hàn Nhã Hy nhìn Lăng Nghi, người phụ nữ này mặt đỏ đến nỗi không dám ngẩng đầu, cúi đầu ngại nhìn lên sang Đường Hắc Long.

Khóe môi anh cong lên nụ cười mê người, bàn tay nhẹ nhàng siết lấy eo Lăng Nghi, tiện thể ăn đầu hũ của cô, cuối cùng nở nụ cười tươi rói.

“Cũng nhờ em, ngày hôm đó anh đã tỉnh ngộ, Lăng Nghi, cô ấy là người anh cần cả đời này.”

Giọng nói ngọt ngào của Lăng Nghi cũng cất lên.

“Cảm ơn em, nhờ em, chị bây giờ rất hạnh phúc.”

Hàn Nhã Hy mỉm cười, cô nhẹ gật đầu.

Có tiếng trẻ con cười khanh khách vang lên, ngoảnh đầu đã thấy tiểu Hạo một bộ tí tòn chạy đến, phía sau là Hạ Khuê vẻ bất lực cười cười trước sự ngộ nghĩnh của anh bạn nhỏ.

Vừa ban nãy còn khóc lóc đòi tiểu Hân này tiểu Hân nọ, không nghĩ gặp lại ba mẹ lại vui mừng mà lật mặt nhanh đến như vậy.

“Papa, mama, hai người cuối cùng cũng về rồi!”

Đường Hắc Long nhìn bảo bối của mình, khóe mắt tràn ý cười, anh cúi cả thân người cao lớn xuống, đưa tay về phía tiểu Hạo.

Thế nhưng... Tiểu Hạo lại một mạch chạy lại phía người phụ nữ bên cạnh anh, hai má phúng phính làm nũng.

“Mama, sao lại đi không nói một tiếng? Con rất nhớ mama đó.”

Tiếp đó, là quay sang lẻ lười với người bên cạnh, hiển nhiên là khóe môi Đường Hắc Long giật giật.

Sau đó anh nhìn Triệu Hạ Khuê, điệu bộ có chút giễu cợt.

“Tiểu Hạo gần đây có vẻ rất thân với cô, chắc học được không ít điều.”

Cô gái kia nghe nhắc đến mình thì đỏ mặt, bàn tay đan chặt vào nhau, cô nhìn về phía Hàn Nhã Hy, nhận được nụ cười dịu dàng nơi ấy.

“Đương nhiên, cũng là tiểu Hạo có chút ham chơi, nếu không có Hạ Khuê, tôi e là cả tôi lẫn Mạc Đình đều không thể giữ chân thằng bé.”

Huống chi, tiểu Hân...

A, nghĩ đến tương lai của hai đứa nhỏ, Hàn Nhã Hy không kiềm chế được ý cười, cô cười thật tươi, sau đó nhìn gia đình nhỏ kia bình thản mở miệng.

“Một nhà ba người đoàn tụ rồi, cũng nên mời chúng tôi một bữa cơm chứ.”

“Tất nhiên rồi.” Đường Hắc Long và Lăng Nghi đồng thanh mỉm cười, tiểu Hạo bật cười khanh khách trông rất vui vẻ.

Thế là, một buổi tối đã diễn ra trong niềm vui hân hoan của một cặp gia đình đã xa nhau sau một thời gian, tiếng cười đùa, luôn là điều không thể thiếu trong những bữa ăn như vậy.

“Đã tiến hành đến đâu rồi?” Giọng nói trầm khàn, hơi thở thoang thoang mùi vị bạc hà lan truyền trong gian phòng nhỏ, bóng người đàn ông ngồi trên ghế in dấu lên tường, nổi bật lên ánh đèn vàng nhạt trong phòng.

Hồ Lâm Sinh tay cầm xấp tài liệu, vẫn một bộ phong độ như xưa.

“Dự tính một tuần nữa là xong, Hàn Thập Luân đã đồng ý về dự án này.”

Chấm đỏ trong màn đêm lóe lên từng tia sáng, một nụ cười lạnh bất chợt xuất hiện, hàng mày kia hơi cau lại một chút, người đàn ông tựa người ra ghế nhắm mắt lại.

“Được rồi, cảm ơn cậu.”

Sau khi tiếng đóng cửa khép lại, Triệu Thanh Mẫn khẽ mở mắt, đôi mắt đen lưu ly hiện lên bao nhiêu phức tạp.

“Nguyễn Bá Nam.”

P/S: Cũng đã ngàn thu rồi..

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Bất cứ giá nào Hàn Nhã Hy đều phải tham gia!

“Nghe nói, ba em đang có một dự án lớn?” Nguyễn Bá Nam mắt nhìn người phụ nữ đang ngồi trên giường, laptop đặt trên chân mình theo đúng thói quen, bàn tay nhỏ bé kia không ngừng gõ ra một loạt kí tự, mái tóc đen mềm mại rơi xuống gối, dù ở xa, anh vẫn còn có thể cảm nhận được mùi hương thơm nhẹ.

Hàn Nhã Hy hơi ngừng lại một chút, cô gật gật đầu, trán hơi nhúu lại về suy tư.

“Em có nghe ba nói, nhưng ông không nói rõ, chỉ nói là trước đây ba em tìm đủ mọi cách để kí hợp đồng nhưng bên kia không muốn hợp tác, nhưng dạo gần đây lại có ý bày tỏ muốn nhận sự giúp đỡ, nhưng họ có yêu cầu.”

Lúc này, người đàn ông ngồi trên ghế có chút không được tự nhiên, cảm thấy trong lòng khó hiểu và nóng ruột, nhưng không cách nào có thể diễn tả bằng lời, hơn nữa, người con gái kia dường như không quan tâm, mặt khác lại có vẻ đứng đưng.

“Yêu cầu gì, em không hỏi ông sao?”

Đôi mắt đen láy kia chợt liếc qua anh, mang theo bao hàm ý khó hiểu, cô buột miệng cười.

“Bá Nam, chuyện làm ăn của ba, em nghĩ mình cũng không nên can thiệp nhiều, những gì ông cần em giúp, em sẽ giúp.”

Cô nói, dự án này, Hàn Thập Luân muốn cô đứng ra phụ trách, bên kia càng không có ý kiến gì, hơn nữa còn ủng hộ.

Cô nghĩ, mình cũng không đến nỗi tài giỏi khiến người khác nể phục đến vậy.

Huống chi, người họ Triệu kia...

Cô có chút cảnh giác, hình ảnh người đàn ông nào đó loáng thoáng hiện ra, nhưng nhanh chóng bị dập tắt.

Anh ta sao có khả năng chứ? Điều cô mong muốn chính là không gặp lại anh ta, con người đó, cô không muốn dính líu đến, bản thân cô nghĩ, người đàn ông kia chắc hẳn nghĩ cô là người dễ dãi, thế nên mới hành động bất lịch sự như vậy.

Nhĩ lại những hành động mờ ám trước đây, quả thật cô cảm thấy cực kì có lỗi với Nguyễn bá Nam.

Hai người không tuyên bố chính thức ở bên nhau, nhưng ít ra khi người khác nhìn vào, sẽ nghĩ bọn họ có mối quan hệ không bình thường.

“Em nghĩ gì vậy?” Nguyễn Bá Nam nhìn cô chằm chằm, mắt nâu thăm cổ gắng nhìn thật kĩ cô gái đang ở trước mặt mình có bao nhiêu giấu diếm.

Bộ dạng của cô, thật đúng khiến người khác lo lắng.

Anh đang nghĩ, có khi nào cô đang để ý đến người đàn ông khác? Hoặc là... người đó?

Biết là hoàn toàn không có khả năng, thế nhưng, anh vẫn cho mình một lí do nào đó để biện hộ cho suy nghĩ của mình.

Dù sao, sớm muộn Hàn Thập Luân cũng sẽ nói cho cô biết, thế nên, anh cần xem tình hình thế nào.

Quả nhiên, ba ngày sau, Hàn Nhã Hy được Hàn Thập Luân gọi đến.

Cô sau khi trở về sắc mặt không được tốt, còn hiện rõ vẻ thần thờ trong đáy mắt.

Nguyễn Bá Nam lo lắng cho cô, anh vội vàng hỏi han.

“Ông ấy đã nói những gì, sắc mặt em không được tốt.”

Hàn Nhã Hy im lặng một hồi, vẫn là quyết định mở miệng.

“Ba em muốn em sống chung với đối tác, dự án này, đầu tư không ít, hơn nữa, bên kia đưa ra quyền lợi xem ra còn nhún nhường chúng ta đến sáu phần. Em không thể không đồng ý.”

Một yêu cầu vô lí đến như vậy, tại sao cô có thể đồng ý?

Nguyễn Bá Nam cảm thấy mơ hồ, hàng mày anh giật giật từng hồi, anh cười gượng gượng.

“Yêu cầu nhầm nhí, rõ ràng bên đó coi em không ra gì, sao có thể đặt ra yêu cầu tùy tiện đến vậy. Anh không đồng ý! Anh sẽ đi gặp ba em nói lí lẽ.”

Toan bỏ đi, thế nhưng bàn tay cô gái kia lại giữ anh lại, anh không tin nhìn Hàn Nhã Hy.

“Hy Hy, em định thật sự sống với người đó sao? Rõ ràng ba em hứa gả em cho anh, hơn nữa, chúng ta còn công khai đến vậy, bên kia sao có thể không biết điều mà làm càn đến vậy? Em xảy ra chuyện gì, ai sẽ chịu trách nhiệm?”

Hàn Nhã Hy bình tĩnh trả lời.

“Bá Nam, em đã suy nghĩ kĩ, thực chất em muốn biết bên kia rốt cuộc có ý gì? Hơn nữa, người họ Triệu kia có ý gì. Dự án lần này, lại là một dự án mới toanh, em không thể vì chút riêng tư mà chậm trễ được. Hơn nữa, chắc chắn bên kia sẽ không làm khó dễ em, anh cứ yên tâm đi.”

“Anh không yên tâm.” Nguyễn Bá Nam gần mạnh từng từ, tất nhiên sẽ không cam lòng để người anh yêu phải đi sống chung với cái gã mà mình còn không biết chui từ xó xỉnh nào ra.

Hàn Nhã Hy lắc đầu cười khổ.

Cũng là một chuyện cực kì khó khăn khi Hàn Nhã Hy phải luôn giải thích cho từng người hiểu việc mà cô đang làm là thế nào, mỗi lần như vậy, ánh mắt mọi người nhìn Nguyễn Bá Nam lại có thêm vài phần cảm thông.

Mọi người thừa biết tính Hàn Nhã Hy cố chấp thế nào, việc cô đã định, không ai có thể thay đổi.

Nhất là việc này còn liên quan đến Hàn Thập Luân.

Mạc Đình nghe xong liền bĩu môi nhìn Bá Nam.

“Anh có phải là đàn ông không vậy, vợ đi như thế này, thật sự cho hay sao?”

Nguyễn Bá Nam cầm nín không nói một lời nào.

Chỉ là, nhớ lại những lời nói ban nãy cô vừa nói, khuôn mặt liền xuất hiện phiếm hồng.

Giọng nói của cô lúc đó.

“Em cũng đã mệt mỏi rồi, sau lần này, em sẽ kết hôn, em muốn sống một cuộc sống gia đình như dự án đã bày ra, cho nên, Bá Nam, anh sẽ đồng ý chứ?”

Do dù là thế nào đi nữa, nghe những lời mật ngọt như vậy, thật khiến lòng Nguyễn Bá Nam cực kì dễ chịu, cho dù là việc cô sắp làm tới đây có thể khiến anh phát điên, thế nhưng, sau đó... anh và cô lại có thể cùng nhau...

Cho nên khi Hàn Nhã Hy ho nhẹ một cái, Nguyễn Bá Nam lập tức tỉnh mộng, anh thần nhiên đứng thẳng người, hai tay đút túi quần nhìn Mạc Đình chằm chằm.

“Cùng một cha sinh ra, thế nhưng xem ra, mồm miệng cô thật lạnh lợi.”

Mạc Đình phùng mang trợn má, Phi Hùng trừng mắt nhìn anh tính giờ nắm đấm.

Cuối cùng, Hàn Nhã Hy kết thúc câu chuyện bằng một câu nói.

“Mọi người thôi nào, tôi chỉ đi một tháng thôi, cũng là để trải nghiệm, trong lúc tôi đi, mọi người hãy giúp tôi chăm sóc cho mẹ và cha, tôi sẽ gọi điện cho mọi người thường xuyên.”

Cũng là chỉ vài ngày sau, Hàn Nhã Hy đã chuyển nhà, địa điểm đến có kiếm cũng thật không dễ dàng gì, rõ là mới hoàn thành xong nên địa điểm còn chưa xuất hiện trên bản đồ.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Có nhầm lẫn

Dừng chân trước một căn hộ đẹp đẽ, tuy không lớn nhưng lại mang đến cảm giác ấm cúng khác thường.

Xung quanh ngôi nhà, bao bọc toàn bộ trong một vườn hoa hồng đỏ rực nở rộ, ánh mắt trời nhẹ nhàng thơm man những cánh hoa, nhuộm đậm mái tóc đen óng của người thiếu nữ.

Hàn Nhã Hy khẽ mỉm cười, quả thực không tệ.

Cô nhìn Nguyễn Bá Nam, giọng dịu dàng đi vài phần.

“Bá Nam, em sẽ liên lạc cho anh, thế nên, không cần lo lắng cho em đâu.”

Bàn tay người đàn ông kia đưa lên vuốt nhẹ tóc cô, màu nâu trên mái tóc anh cùng đôi mắt nâu trầm hòa quyện vào nhau, một vẻ đẹp mà mị mà quyến rũ mọi ánh nhìn, đối với cô lại hết mực dịu dàng, chăm chú nhìn từng đường nét trên khuôn mặt xinh đẹp kia, không nỡ rời đi.

“Cho dù là vậy, anh vẫn không yên tâm.”

Đâu đó trong anh có cảm giác nào đó bất an, anh không rõ, cũng không dám chắc chắn, nhưng cô gái trước mặt này, bất kì khi nào anh cũng cảm thấy cô có thể chạy trốn khỏi anh.

Mỉm cười một cái, Hàn Nhã Hy dịu giọng.

“Không sao đâu, anh về đi, đồ cũng ít, em không muốn nhờ anh việc nhỏ nhặt này đâu.”

Cô muốn tự mình bước qua vườn hoa hồng kia một mình, muốn cảm nhận nó, hít từng hương thơm của những bông hoa đó.

Nguyễn Bá Nam không cưỡng ép cô, anh gạt nhẹ đầu.

“Em phải cẩn thận, cho dù thế nào cũng phải gọi cho anh, tuyệt đối không được một mình chống đỡ.”

Thấy cô gạt đầu, anh đã yên tâm phần nào.

Cánh cửa sắt nặng nề mở ra, một cán bộ dùng đôi mắt trang nghiêm nhìn một cô gái tầm hai mươi mấy tuổi, giọng nói uy nghiêm:

“Thời gian này, cô vất vả rồi.”

Cô gái đó với đôi môi nhợt nhạt, khuôn mặt trắng bệch, cả người có chút nhếch nhác mỉm cười gập người xuống.

“Cảm ơn đã giúp đỡ tôi.”

Ánh nắng chói chang, sự nóng rát chà lên khuôn mặt kia không thương tiếc, tuy vậy, đôi môi cô gái kia luôn luôn nở một nụ cười, nụ cười hạnh phúc.

Cuối cùng cũng được tự do.

Bây giờ, cô sẽ đi tìm người đó, cô sẽ ở bên cạnh người đó, sống thật tốt, bất kì ai cũng không thể ngăn cản.

Nhưng trước hết, cô phải kiếm tiền, cô không muốn bản thân mình trông tồi tàn trước mặt người đó.

Kéo vali lướt dọc con đường nhỏ dẫn đến căn nhà, Hàn Nhã Hy cực kì thích thú, khóe miệng liên tục nở nụ cười.

Bản thân cô gái này đã cực kì xinh đẹp, lúc này cô lại mặc một bộ váy trắng sa-tanh, mái tóc đen dài buông xõa, cặp mắt đen long lanh kia ngấm từng bông hồng đỏ rực, cô có dừng lại một chút, ngất một bóng lên người, sau đó mang bông hồng đỏ trên tay, mỉm cười bước vào nhà.

Hm, thật may khi bên đó đã chuẩn bị sẵn chìa khóa cho cô rồi, nếu không, cô cũng không biết mình sẽ vào bằng cách nào.

Bên trong sáng đèn, căn nhà chìm trong ánh đèn vàng dịu dàng ấm áp, xung quanh bày những món nội thất đầy đủ, cô nhìn từng món đồ, đánh giá từng chút từng chút một, cảm giác cực kì hài lòng.

Cô đi lên tầng trên, đi hết bậc cầu thang là một căn phòng với cửa gỗ nâu sẫm, trên đó còn gắn một tấm bảng đề tên “Triệu Thanh Mẫn”.

Lúc này, cả người Hàn Nhã Hy giật nảy lên, khuôn mặt đột nhiên trắng nhợt, toàn thân co thắt dữ dội.

Như thói quen, cô lấy vội lọ thuốc để bên ngoài vali, lấy ra ba viên uống.

Con đau dịu đi, cô mới từ từ bước chậm chậm sang phòng bên cạnh, dòng chữ “Hàn Nhã Hy” nổi bật trên màu gỗ.

Cô để vali gần giường, sau đó lấy một bộ đồ rồi vào phòng tắm.

Ngâm mình trong dòng nước ấm nóng, cô suy nghĩ miên man một vài thứ, những cảnh mơ hồ nào đó dần hiện ra, kèm theo đó là sự đau đớn mà não cô đem đến.

Cô nhúng cả mặt mình xuống dòng nước, cố quên đi những hình ảnh đang sợ kia.

Tìm cô đập đến nổi, muốn nổ ra.

Triệu Thanh Mẫn...

Triệu Thanh Mẫn...

Là anh đúng không?

Là anh đã giờ trò?

Cô không phải là Châu Lệ Băng mà anh tìm kiếm, tại sao anh ta lại luôn muốn nhắm vào cô?

Tại sao hành động của anh ta, lại như vậy?

Sau khi tắm xong, cô đi tới trước cửa sổ gần giường, bên ngoài nhìn ra là một vườn hoa hồng rực rỡ.

Cảnh vật quen thuộc, là muôn vàn đẹp đẽ, nhưng lại khiến cô tâm can đau buốt.

Không hiểu bản thân tại sao lại đau đến vậy.

Hân Nhã Hy thần thò một lúc, cuối cùng mệt mỏi nằm xuống giường ngủ một giấc.

Cũng may, hiện tại, người đàn ông đó vẫn chưa xuất hiện.

Là một lần người đó xuất hiện, bản thân cô lại kìm nén một loại cảm giác, đau thấu xương, tim đau như bị xé nát.

Bước chân trầm ổn, từng nhịp từng nhịp đều đều có tiết tấu.

Thân hình cao lớn nặng nề bước lên cầu thang, mất nhú lại khi nhìn thấy vật nào đó rơi trước cửa.

Nhặt bông hoa hồng nào đó, Triệu Thanh Mẫn nhìn sang phòng bên cạnh, mùi hương trên hoa vẫn còn, vương vấn nơi khóe mũi.

Bước chân cứ vậy tiến về phía phòng ai đó, nhẹ nhàng mở cửa.

Không một tiếng động, người trong phòng hoặc đang ngủ hoặc không có bên trong.

Cho đến khi nhìn thấy người nào đó đang nằm trên giường, khuôn mặt xinh đẹp ngủ say giấc từ lâu, anh mỉm cười.

Đặt bông hồng nhỏ lên bàn, anh lặng lẽ rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Châu Lệ Băng, Quá Khứ Đã Qua, Hãy Để Nó Chôn Vùi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.